Redactor: Antonia Kacsó
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Coperta: Bogdan Mitea, Andreea Apostol

R. Douglas Weher, *SOLOMON'S KEY: THE CODIS PROJECT*
All Rights Reserved Solomon's Key: The CODIS Project
A Conspiracy Thriller
Copyright © 2005-2007
by Richard Douglas Weber

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii LEDA, imprint
al GRUPULUI EDITORIAL CORINT

ISBN: 978-973-102-153-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VEBER, DOUGLAS R.
Cheia lui Solomon - Proiectul Codis : thrillerul unei conspirații / R. Douglas Weber; trad. din lb. engl. de Ioan-Cristian Mărculescu. - București: Leda, 2008
ISBN 978-973-102-153-9

I. Mărculescu, Ioan-Cristian (trad.)

821.111-31=135.1

R. DOUGLAS WEBER

Cheia lui Solomon

PROIECTUL CODIS
THRILLERUL UNEI CONSPIRAŢII

Traducere din limba engleză de
Ioan-Cristian Mărculescu

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

METODA ESTE ASCUNSĂ

Indiciile care trimit la codul „Bakish"[1] al lui Sir Francis Bacon sunt răspândite, cu o *tipăritură* specială, peste tot în text. O versiune mai elaborată a codului Bakish este inclusă în capitolul 20.

*D*ragă cititorule

Găseşte cod*u*rile ascunse *m*ai jos în pagi*n*i, pe care le evide*n*ţiază lit*e*rele c*u*rsive şi îngroşat*e* *înăuntru*l textului. Caută linia ----------.

O ţintă străveche: Vaticanul.

Un manuscris din vechime, care dezvăluie adevărul oricui îi citeşte paginile.

O carte care conţine informaţii interzise şi secrete... Secrete pentru care merită să-ţi dai viaţa.

---

[1] Cifrul lui Bacon are la origine teoria elaborată de jurnalistul american Ignatius Donnely în *The Great Cryptogram* (1888), lucrare care pune la îndoială paternitatea operelor lui Shakespeare. Donnely a pus la punct scheme numerice complexe pentru a descifra mesajele cuprinse în textele marelui dramaturg şi a ajuns la concluzia că operele atribuite lui Shakespeare au fost de fapt scrise de alţi autori, printre care cel mai des vehiculat este Francis Bacon. Ideea a fost preluată de mai mulţi autori, care au studiat cifrul lui Bacon: Edward Clark, Francis Carr, Dr. Orville Owen (în lucrarea *Francis Bacon's Cipher Story*), Mark Twain, Friedrich Nietzsche etc. (n. red.).

Lui
Peaches şi Cream,
lui Erick, Punky
şi mamei —
cei care mi-au dat putere.

MULŢUMIRI

Aş vrea să le mulţumesc angajaţilor de la NSA[1], Departamentul de Stat, Mossad, OSI[2] şi Departamentul pentru siguranţa naţională pentru că mi-au împărtăşit din experienţa lor. Le mulţumesc mai ales agentului special Robert Kyle din cadrul ICE[3] şi lui Ernest Buck de la INTERPOL, cu care am avut privilegiul de a colabora.

Aş dori să mulţumesc lui S. Curtis „Chewy" Johnston, locotenent-colonelului în retragere al U.S. Air Force, pentru importantul ajutor tehnic pe care mi l-a acordat. Şi, nu în ultimul rând, profesorilor Otto Nemo şi H.D. Carr, ale căror cunoştinţe despre istoria religiilor şi a căror imaginaţie fantastică au

[1] *National Security Agency,* serviciu secret american responsabil cu siguranţa comunicaţiilor, cu sediul central la Fort Meade, Maryland (n. red.).

[2] Oficiul special pentru investigaţii al Departamentului de justiţie (n. red.).

[3] *United States Immigration and Customs Enforcement,* Serviciul de emigrare şi vamă (n. red.).

făcut posibilă această lucrare. Scrierea unui roman este o călătorie lungă. Şi fiecare călătorie începe cu un prim pas. Eu am făcut acest prim pas în 2002, cu mult înainte ca thrillerele cu subiecte inspirate din religie să devină un gen literar de sine stătător. Atunci a început să încolţească în mintea mea sămânţa acestei poveşti. Cu timpul, a dat rădăcini şi a crescut. A fost nevoie de multă grijă, dar a fost hrănită de fani şi de colegii mei din Clubul scriitorilor. Şi-a căutat propria sursă de lumină, şi-a găsit propriul drum şi, la final, a înflorit în această poveste.

*

R. Douglas Weber a fost ofiţer al U.S. Foreign Service, serviciul diplomatic şi consular al SUA, agent special însărcinat cu protecţia demnitarilor în cadrul Serviciului de securitate al Departamentului de Stat american. Astfel, s-a ocupat de protecţia multor personalităţi importante, printre care s-au numărat prinţesa Diana şi prinţul Charles, secretarul de stat al SUA, prim-ministrul Israelului şi ambasadorii Arabiei Saudite şi Iordaniei. A călătorit foarte mult, ajungând, de pe malurile râului Potomac, în multe ambasade ale SUA în lume, la Foggy Bottom[1], şi a colaborat cu Pentagonul. Ultima sa funcţie a fost cea de asistent general adjunct în cadrul Departamentului american de justiţie. În momentul de faţă, este consultant pe probleme de securitate.

[1] Unul dintre cele mai vechi cartiere din Washington D.C., datând din secolul al XIX-lea, şi denumire sub care este cunoscut Departamentul de Stat al SUA, al cărui sediu central se află în acest cartier (n. red.).

Harta Templului lui Solomon

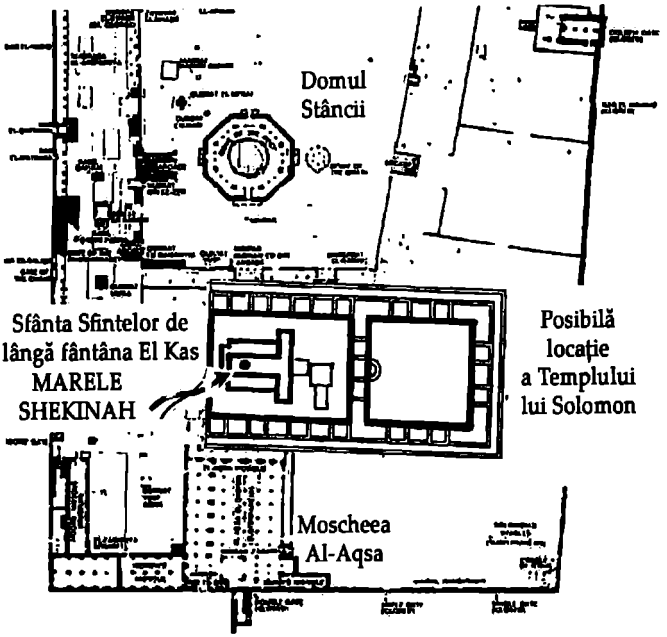

Templul lui Absalom, fiu al regelui David, din Ierusalim

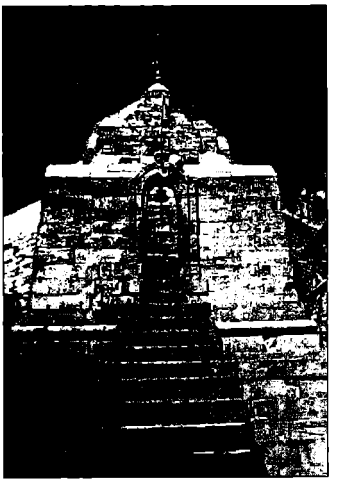

Templul lui Solomon din Kashmir

Isis şi Horus

Madona neagră cu Pruncul de la Tindari

Neagră sunt, fete din Ierusalim, dar frumoasă ca sălaşurile lui Chedar, ca şi corturile lui Solomon.

Cântecul lui Solomon[1]

Isis este prezentă în Cântecul lui Solomon *ca Fecioara întunecată a Ierusalimului şi reprezintă natura receptivă a omului: principiul acvatic şi matern care creează toate cele care există prin ea însăşi după ce a fost fecundată de virilitatea soarelui.*

Manly P. Hall[2]

Căci eu sunt prima şi ultima.
Sunt cea respectată şi cea disprețuită
Sunt târfa şi cea sfântă
Sunt soția şi sunt virgina.
Sunt mama şi sunt fiica
...sunt mireasa şi mirele, şi soțul meu m-a lăsat grea.

Tunetul, mintea perfectă, Biblioteca Nag Hammadi[3]

---

[1] Vechiul Testament, Cântarea Cântărilor, 1:4, Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române (n. red.).

[2] 1901–1990, mistic şi scriitor prolific american de origine canadiană, cunoscut mai ales pentru lucrarea *The Secret Teachings of All Ages: An Encyclopedic Outline of Masonic, Hermetic, Qabbalistic and Rosicrucian Symbolical Philosophy*, publicată în 1928, cercetător de marcă în domeniile religiei, mitologiei, misticismului şi ezoterismului (n. red.).

[3] Poem în limba coptă (tradus din greacă) descoperit în 1945 printre manuscrisele gnostice de la Nag Hammadi, în care, sub forma unui monolog, se vorbeşte despre natura divină a femeii (n. red.).

NOTA AUTORULUI

Veți găsi o variantă a Marelui cod regal masonic pe pagina de titlu și după semnătura autorului de la sfârșitul acestor note. Cheia pentru decodificare poate fi găsită în capitolul 36.

Referințele autorului la locațiile aflate în interiorul Vaticanului și la Chicago, sunt, cu câteva excepții, reale: deși nu are 13 etaje, clădirea Swift a Universității din Chicago găzduiește Facultatea de teologie.

Pentru orice alte întrebări și nelămuriri, vă rugăm contactați autorul via e-mail, la adresa solomonskey-weber@yahoo.com.

Deși marea majoritate a personajelor și situațiilor din acest roman este rezultatul imaginației autorului, altele există cu adevărat. *Le Cahier de la Rose Noire* chiar există sub numele de *Le Cahier Rose*, scris de către abatele Boullan, și este ținut sub cheie în arhivele secrete ale Vaticanului. *Cheia lui Solomon, Clavicula Salomonis*, poate fi găsită la British Library, cu indicele de inventar Sloane MS. 3091. Trimiterile la societățile oculte, ritualurile și membrii lor sunt corecte din punct de vedere istoric. *Steganografia* este un codice scris de abatele german Johannes Trithemius, părinte al criptografiei și al *tabulei recta*, careu folosit pentru a aranja și cifra alfabete, numere și simboluri.

Spargeți acest cifru Vigenère[1] şi veți descoperi secretul Templierilor.

VSE OMOJWATD TJWM NSEKC SZKTYE TQ EHZ OTUGE

ESRDAV MFRXTVZL VBP CTFCDNKRTOP

Indiciu: veți avea nevoie de puțin ajutor de pe Internet... http://cryptoclub.math.uic.edu/vigenere/vigenerecipher.php

Iată şi cheia:

U	L	A	N	D
C	A	S	C	E
I	E	C	A	C
V	C	R	S	O
A	H	I	U	D
L	E	E	T	E
C	I	I	A	S

Trimiterile la mormintele din Kashmir, lucrările lui Dürer, arheologie, genetică şi istoria Bisericii Romano-Catolice sunt exacte şi bine documentate.

Protocolul 17, deşi invenția autorului, are la bază o lojă masonică, P2 sau Propaganda Due. Cunoscută şi sub numele de „stat în stat", aceasta s-a infiltrat în cele mai înalte niveluri ale guvernului italian, ale structurilor militare, în presă, industrie şi chiar la Vatican. Unii cred că, datorită poziției anticomuniste, a fost finanțat de agențiile secrete americane.

[1] Metodă de a cifra texte atribuită în mod greşit lui Blaise de Vigenère, inventată de fapt de Giovan Battista Bellaso în 1553 în lucrarea *La cifra del. Sig. Giovan Battista Belaso* (n. red.).

Se spune că ar fi fost în spatele asasinării prim-ministrului italian Aldo Moro. Odată cu prăbuşirea Băncii Vaticanului[1], P2 a fost luată în vizor ca fiind o organizaţie ilegală şi se pare că a fost desfiinţată. Să sperăm că aşa s-a şi întâmplat de fapt! La urma urmelor, aceasta *este* o lucrare de ficţiune.

R.D.W.

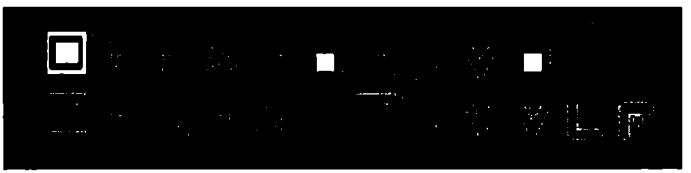

[1] Colapsul din 1982 al Băncii Ambroziene, al cărei acţionar principal era Banca Vaticanului, banca centrală a Bisericii Romano-Catolice (n. red.).

PARTEA I

TEMPLUL LUI SOLOMON

Ne-am înstrăinat de creativitatea noastră feminină, pe care mintea noastră rațională o respinge și o ignoră. Refuzăm să ascultăm de intuiție, de sentimente și de lucrurile pe care profunzimile corpurilor noastre le cunosc. Pe măsură ce ne-am îndepărtat de eros și am înaintat în tărâmurile logosului, odată cu triumful emisferei stângi a creierului asupra emisferei drepte, a început să apară un sentiment al înstrăinării față de sursa nedesluşită a cunoașterii care este femininul, Zeița, Graalul.

Joseph Campbell[1]

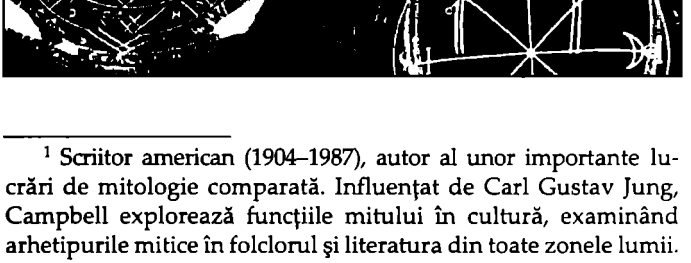

[1] Scriitor american (1904–1987), autor al unor importante lucrări de mitologie comparată. Influențat de Carl Gustav Jung, Campbell explorează funcțiile mitului în cultură, examinând arhetipurile mitice în folclorul și literatura din toate zonele lumii. Cele mai importante volume sunt *The Hero with a Thousand Faces* (1949) și *The Masks of God* (4 vol., 1959–1967) (n. red.).

CAPITOLUL 1

Zürich, Elveţia

Femeia stătea cu spatele drept, ca la şcoală. Încheietura fină a mâinii drepte îi era încătuşată de braţul fotoliului din lemn deschis la culoare, cu spătar înalt, care era prins de podea. Arăta uimitor. Însă era şocată, distantă.

Stătea şi se întreba...

Privea...

Aştepta, temându-se de ce-i mai rău.

Singură.

Cu gura relaxată şi tremurându-i, Laylah stătea în mijlocul unei garsoniere; încăperea era prăfuită şi podeaua acoperită de farfurii cu resturi de mâncare, grămezi de ambalaje de fast-food şi cutii de pizza. Singura mişcare sesizabilă erau foşnetele înfundate ale gândacilor de bucătărie care se târau peste emailul crăpat şi acoperit de rugină al chiuvetei de la bucătărie. Faţa femeii era luminată de pulsaţiile unui monitor conectat la o reţea de supraveghere cu circuit închis.

Cu mâna liberă, Laylah îşi puse o ţigară între buzele tremurătoare, din care trase adânc în piept.

Îşi îndreptă spre uşă privirea care sticlea de frică. Numără cele trei yale metalice. Ochii îi săgetară spre

fereastră, să verifice dacă era bine închisă şi dacă jaluzelele erau bine trase.

Rămase cu privirea pierdută în reflexia din geam.

Unii ar fi spus că faţa ei, cu pielea întinsă, bronzată, cu tenul care avea un aspect sănătos, era perfectă. Aproape *prea* perfectă. Maxilarul un pic prea ferm. Buzele, uneori pline de cruzime. Gâtul un pic prea lung, ca de lebădă. Ochii reci, pătrunzători, de un albastru azuriu, ascundeau, la fel ca ochii de porţelan ai păpuşilor, o anumită tristeţe. Dar uneori străluceau şi deveneau ferestre prin care se vedeau vinişoare de sânge, nervoase ca nişte capete neizolate ale unor cabluri electrice. Aceiaşi ochi ascundeau un potenţial violent. O remarcă nelalocul ei, un ghiont sau un brânci în tren puteau atrage un simplu zâmbet. Sau, dacă firele neizolate se scurtcircuitau, urma un moment de furie. Atunci îşi pierdea controlul.

Deasupra capului ei, o molie prinsă în lampă îşi flutura disperată aripile.

Dedesubt, Laylah stătea tremurând, cu tricoul îmbibat de transpiraţie mulat pe sâni, cu maxilarele încleştate şi scrâşnind din dinţi.

Cu ochii închişi, murmura, ca sub efectul stupefiantelor: *Nu dorm. Să nu dorm. Nu îi pot lăsa înăuntru.* Ţigara pe care de-abia o ţinea între degetele lungi căzu pe podea.

Ceasul de pe perete ticăia pe măsură ce minutele întunecate ale nopţii se scurgeau unul după altul.

Fiecare respiraţie devenea mai puţin profundă, mai inegală.

Deschise ochii.

Chipul reflectat o privi, ochii o scanară. I se păru că îi şopteşte: „Exist, deci ucid?"

Dincolo de uşă răsunară paşi... care se apropiau...

Deschise larg ochii. Aproape că îşi ţinea respiraţia şi urechile îi ţiuiau. Privirea împăienjenită de lacrimi a femeii se fixă pe uşă. *Încă închisă. Bine. Să nu intre!*

...apoi paşii se opriră. Pentru scurt timp. Pe sub uşă apăru o umbră care se micşora pe măsură ce paşii se îndepărtau. Sunetul lor scădea în volum pe măsură ce avansau pe hol.

Îşi ţinuse respiraţia şi acum expiră puternic. Suspină uşurată.

Soneria ţiuitoare a telefonului sparse aerul.

Sună din nou. Părea că se holbează la ea de pe podea. Sună a treia oară.

Mâinile îi tremurau şi ţinea pumnii strânşi. Mâna liberă se îndreptă în jos, spre podea. Apucă receptorul.

De la celălalt capăt al firului se auzea în receptor o respiraţie grea, agitată. Apoi se auzi o voce şoptită, dar puternică:

— Hai să jucăm un joc...

Clipi rapid de două ori şi faţa ei, ca şi când ar fi fost sculptată de nişte mâini invizibile, luă chipul asasinei. Aceasta preluă controlul şi spuse, pe un ton monoton:

— Ascult...

— Ai o nouă ţintă. Kazim Rahman.

— Rahman, repetă ea.

— Da, confirmă vocea hârşâită. Te aşteaptă liniştit la Club-Q pe Bergen Strasse. Uită-te în monitor.

Privirea lui Laylah zbură spre monitorul de pe perete. Pe ecran apăru chipul unui bărbat negricios, cu o mustață subțire, care părea originar din Orientul Mijlociu.

Lipsită de orice expresie, cu ochii opaci, ea asculta atentă.

— Rahman va răspunde unui cod de recunoaștere: „Prefer şahul."

— „Prefer şahul."

— Te aşteaptă ca să faceți o tranzacție. Tranzacția nu va avea loc. Neutralizează ținta şi obține documentul pe care îl are asupra sa.

Clic.

În receptor nu se mai auzea decât tonul.

Cătuşa de oțel care o ținea legată de fotoliu se deschise şi dispăru în brațul acestuia. Cu un sunet metalic puternic, cele trei yale se descuiară succesiv. Uşa se deschise cu un hârşâit.

Prin uşa deschisă se vedea o siluetă. Aceasta avansă cu precauție până la prag şi se opri. O mână îi întinse o geantă de voiaj. O voce şoptită spuse:

— Va trebui să te schimbi. Machiază-te.

* * *

Din boxele Clubului Q răsuna muzică techno. Orga de lumini pulsa şi, în lumina tuburilor luminoase mov, se vedeau un bar negru strălucitor şi separeuri capitonate cu imitație de piele neagră, în mijlocul cărora era un ring de dans arhiplin. Aerul era viciat de fum, transpirație, violență şi feromoni.

Rahman stătea la bar, aşteptând, foarte transpirat, al doilea rând de băutură. Jacheta şi pantalonii de

piele pe care le purta nu îi lăsau pielea să respire. Obişnuit cu cămăşile lejere pe care le purta la el acasă, în Arabia Saudită, hainele de piele îl incomodau. Activitatea profesională îl purtase prin locuri stranii. Se ocupa cu tranzacţiile de antichităţi foarte rare pe piaţa neagră. Banii astfel obţinuţi erau folosiţi pentru finanţarea brigăzilor de teroriştisinucigaşi ai Al-Qaeda. Avea asupra lui scrierile din secolul al VIII-lea ale înţeleptului şi alchimistului arab Jabir ibn Hayyan, cunoscut şi ca Geber, recent furate din Muzeul de Arheologie din Bagdad.

O femeie îşi croia, unduitoare, drum prin mulţime către el. Ţinea umerii traşi în spate şi capul sus. Emana vitalitate şi încredere în sine.

Văzuse reacţiile pe care ea le avea asupra bărbaţilor din club. Feţele lor posomorâte se însufleţeau brusc atunci când o remarcau, dar, când trecea pe lângă ei, se uitau în altă parte, ca şi când ar fi intuit că o singură privire tăioasă din partea ei i-ar fi putut transforma în eunuci.

Atunci când trecuse pe lângă o fată cu părul mov, îmbrăcată într-un costum mulat de PVC negru, aceasta îi aruncase o privire sfidătoare, şi păruse indecisă: o dorea sexual sau sadic... sau poate în ambele feluri. Rahman se gândise că, asemenea lui, majoritatea bărbaţilor puternici doreau ceva dincolo de sex şi violenţă. Dar el ştia deja cum e să posezi forţa vitală a unei femei, cum aceasta se scurge din corpul ei în timp ce o ţii în braţe, privind în ochii ei lipsiţi de viaţă.

Femeia se aşeză lângă el la bar.

Nici ea nu reuşea să atragă atenţia barmanului. Aşa că el flutură o bancnotă de euro şi barmanul se grăbi să le ia comanda. O sticlă de Heineken. În timp ce el o studia din profil, ea se întoarse şi îi mulţumi cu o mişcare a capului pentru băutură. Privirea ei era directă, rece, dar senzuală şi uşor jucăuşă. Ochii ei aveau albastrul acela al unei flăcări de gaz, dar erau reci. Tot corpul ei emana o vitalitate sălbatică. Era întruparea perfecţiunii fizice. Piele măslinie strălucitoare. Obraji aristocratici. Buzele erau pline, gura senzuală. Deşi îmbrăcată destul de modest, bluza ei de mătase era decoltată atât cât să-i atragă privirea. Îi zâmbi şi îşi dădu pe spate, cu un gest al capului, pletele negre mătăsoase.

Când ea se aşeză pe unul din scaunele înalte de la bar, privirea lui coborî, îmbrăţişându-i talia subţire, liniile lungi şi suple ale picioarelor, felul în care cataramele pantofilor îi evidenţiau gleznele delicate.

Îşi luă sticla de bere şi îl privi pe deasupra acesteia, în timp ce o ducea încet spre gură. Buzele ei se despărţiră ca să primească gâtul lung al sticlei ca şi când ar fi primit erecţia lui. El arboră un zâmbet unsuros şi-şi mângâie mustaţa:

— Stau în oraş numai o seară.

Cu o voce mătăsoasă, ea întrebă:

— Îţi plac jocurile, nu-i aşa?

Mai luă o gură de bere. El îi studie mişcarea muşchilor gâtului în timp ce înghiţea şi îşi imagină cum o lamă subţire ar cresta pielea aceea fină.

— Jocuri? o întrebă.

— Prefer şahul.

Cuvintele de recunoaştere nu trecură neobservate. *Deci cu ea trebuie să fac tranzacţia,* îşi dădu el seama. *Rahman, Măritul Allah ţi-a trimis un dar.* Distrat, îşi trecu palma peste piept pentru a se asigura că manuscrisul se află în căptuşeala jachetei sale, în siguranţă.

Ea îşi plimbă limba peste buza superioară şi, conştientă de efectul pe care îl avea asupra lui, clipi.

El se întinse către femeie şi mâna lui îi cuprinse rotunjimile ferme ale feselor. Ea gemu şi se lăsă să alunece clipind de pe scaun, spre el. *E atât de dură, atât de elegantă, atât de sigură pe ea.* Îşi imagină cum ar pătrunde cu precizie chirurgicală în ochii ei, cum i-ar întoarce globii oculari spre interior, condamnând-o astfel la o eternitate în care s-ar privit încontinuu pe ea însăşi.

Se lipise de el şi îi simţea respiraţia fierbinte. Privirea ei îl fixa şi astfel erau doar ei doi, prinşi într-o intimitate care îi excludea pe ceilalţi bărbaţi de la bar. Mâna ei încercă să ajungă în interiorul jachetei lui.

— Nu atât de repede, o dojeni el. Vom face tranzacţia afară, în maşina mea.

Buzele ei umede şoptiră:

— OK. Dar lasă-mă să îţi arăt ce va urma.

Atunci înţelese. Mâna ei îşi croia drum în sus pe coapsa lui. Tresări. Ea râse în timp ce mâna îi urca mai sus, spre şliţ. Experimentată, îi deschise fermoarul şi se strecură înăuntru. Inima lui bătea nebuneşte în piept.

Îi şopti la ureche:

— Îţi place să joci dur? şi îi muşcă lobul urechii.

Bărbatul gemu.

Un arc electric de durere ascuțită își croia drum prin corpul lui, ca un șuvoi de lavă incandescentă. Într-o secundă, expresia ei se schimbă și masca lascivă lăsă loc unui dezgust distant.

— Șah mat! șopti și, frecându-și nasul de urechea lui, îi explică: Senzația de arsură din corpul tău este... hm... o neurotoxină letală.

Îl sărută ușor pe obraz.

Rahman văzu cum chipul ei începe să se întunece, cum întreg barul începe să se învârtă cu o viteză din ce în ce mai amețitoare. Auzea frânturi de muzică, voci înfundate, sunete care începeau să pălească, să devină din ce în ce mai slabe și îndepărtate. Încercă din răsputeri să respire și se poticni. Cu mișcări precise, Laylah scoase mâna cu seringa din pantalonii lui și introduse arma mortală în poșeta care îi atârna pe umăr. Mișcările ei aveau precizia și grația unui număr de magie.

Mișcă scurt din încheietură și lama ascuțită a unui cuțit îi alunecă în palmă. Continua să stea cu buzele lipite de urechea lui, în timp ce privirea ei scana atentă totul în jur. Mâna cu cuțitul se ocupa de căptușeala jachetei. Cu o mișcare precisă și catifelată, lama tăie căptușeala, scoțând la iveală harta furată. Ascunse harta sub fustă, prinsă de talie și jartieră. Muzica urla în continuare și nimeni din mulțimea hedonistă nu o observă strecurându-se printre trupurile transpirate și dispărând în noapte.

CAPITOLUL 2

Domul Stâncii: Al-Quds, Palestina

Avioanele israeliene de luptă trasau linii pe cer, în prag de seară.

Un tip înalt se oprise ca să asculte ce le spunea ghidul unor turişti americani.

— Califul Abd al-Malik a demarat construcţia domului în jurul anului 688 d.H. Aici s-a oprit din călătoria sa mistică nocturnă profetul Mohamed, ca să se roage împreună cu marii profeţi Abraham, Moise şi Iisus. A ajuns în acest loc purtat de un cal înaripat şi însoţit Arhanghelul Gabriel şi, după rugăciune, a urcat spre Paradis şi spre Allah pe o scară de aur.

O femeie grasă, cu o pălărie cu boruri largi, îşi undui guşa şi interveni:

— Da, sigur... spune-ne despre camerele alea secrete.

— Muntele este de fapt un labirint plin de tuneluri, pasaje, peşteri, camere, fântâni foarte adânci şi bazine, explică ghidul. Au fost cartografiate 38 de bazine şi fântâni mari, dar mai există încă 11 bazine mici şi 43 de pasaje şi coridoare. Cele mai faimoase

sunt câteva camere de mari dimensiuni, cum ar fi Grajdurile lui Solomon.

Un tânăr slab întrebă:

— Nu pe aici căutau Cavalerii Templieri nu mai ştiu ce comoară?

Ghidul dădu din cap şi zâmbi.

— Aha, înţeleg, vă interesează turul mistic şi poveştile magice. Foarte bine. Pe la 1118, nouă călugări războinici au plecat din Paris către Ierusalim. Juraseră să îi apere pe creştinii pelerini care vizitau Ţara Sfântă. Dar se pare că aveau şi o misiune secretă: să excaveze muntele în căutarea unor comori sau relicve sfinte.

— Şi au găsit ceva? întrebă o voce.

— Desigur că au găsit ceva, răspunse ghidul. Când s-au întors în Franţa, au fost primiţi ca nişte eroi. Sfântul Bernard de Clairvaux a ţinut o slujbă şi ordinul călugărilor războinici a fost trecut sub directa conducere a papei. Nu dădeau socoteală decât în faţa acestuia. Din ce în ce mai mulţi fii ai nobililor din întreaga Europă s-au înrolat în ordin. Vistieriile Templierilor erau pline şi astfel aceştia au devenit prima bancă a Europei. Împrumutau bani regilor...

— Nu de asta au şi intrat la apă? întrebă femeia, în cunoştinţă de cauză.

— Mai degrabă s-au jucat cu focul. Ştiaţi că ghinionul pe care îl asociem cu vineri 13 are rădăcini istorice? Într-o vineri, pe 13 octombrie 1307, regele Franţei, Filip cel Drept, a început să îi aresteze pe Templieri. Pe baza unor acuzaţii de sacrilegiu false, numeroşi membri ai ordinului au fost arşi pe rug. Se

spunea că folosiseră imagini ale lui Iisus şi ale crucii în timpul unor sacrilegii.

— Nu se spunea că divinizau un fel de cap de argint? întrebă tânărul, căutând din ochi aprobarea ghidului.

— Cine poate şti? Ghidul ridică din umeri. Toate mărturisirile le-au fost smulse în timp ce erau torturaţi. Dominicanii, Dulăii Domnului, erau capii torturilor Inchiziţiei franceze. Templierilor li se atârnau greutăţi de piept până le ceda coloana vertebrală sau erau puşi să înghită apă prin nişte pâlnii, până mureau înecaţi. Şi dacă tot nu mărturiseau, li se ardeau picioarele, li se smulgeau unghiile şi dinţii după care li se înfigeau ţepuşe în zonele cu multe terminaţii nervoase.

— Vrei să spui că era ca în filmul *Marathon Man*[1]? întrebă tânărul.

— Atunci când Oliver, dentistul nazist, îl tot întreabă pe Dustin Hoffman dacă totul e în regulă în timp ce îi sfredeleşte cariile?

— De unde credeţi că i-a venit inspiraţia scriitorului William Goldman? întrebă ghidul.

Femeia se făcuse albă la faţă.

— Dar de ce i-au atacat?

— Pentru cel mai vechi motiv din lume... banii. Regele Filip le datora enorm de mult Templierilor. Până şi zestrea fiicei sale era tot un împrumut de la ei.

---

[1] Film din 1976, ecranizare a romanului omonim al lui William Goldman, în regia lui John Schlesinger, cu Dustin Hoffman şi Laurence Olivier în rolurile principale (n. red.).

Şi regele Franţei nu era singurul îndatorat până peste cap Templierilor. Mai mulţi monarhi din Europa aveau datorii mari la călugării războinici.

— Dar au fost acuzaţi de erezie, simţi nevoia să sublinieze cu satisfacţie un bărbat pe al cărui ecuson scria că este preot baptist.

O spusese cu un ton dur şi sobru, mijind ochii pentru a se proteja de lumina soarelui.

O voce se auzi de undeva din ultimele rânduri ale grupului. Era adâncă, precisă şi transmitea inteligenţa posesorului:

— Poate ar trebui să căutaţi definiţia exactă a cuvântului. Mulţimea se despărţi şi îi făcu loc să treacă omului cu înfăţişare aristocratică. Erezie vine de la cuvântul grecesc *airesis*, şi înseamnă alegere, credinţa aleasă, şi secta care menţine acea credinţă. Ochii lui reci, negri, studiară mulţimea. A fost o etichetă folosită pentru a descrie primele secte creştine, chiar pe esenieni.

— Dar Iisus a fost esenian, spuse femeia, cu gura plină de ciocolată în timp ce-şi aranja pălăria.

Tipul slab zâmbi subţire şi înaintă, lăsându-i să-l privească mirați cum intră din dom.

Un alt bărbat, îmbrăcat în haine închise la culoare, occidentale, cu capul acoperit de o *gutra*[1] cu pătrăţele albe şi negre, legată cu un *igal*[2] negru, îşi croi drum

[1] Eşarfă tradiţională, în pătrăţele, purtată de arabi pe cap (n. red.).

[2] Accesoriu din sfoară groasă, de obicei de culoare neagră, care se pune peste *gutra* sau *keffiyeh* şi care ajută la fixarea acesteia pe cap (n. red.).

printre turişti. Ochii lui scrutau mulţimea. Părea că îl urmăreşte pe străinul înalt de la o distanţă calculată.

Ghidul, revenindu-şi, încercă să detensioneze momentul:

— Nu vă pot arăta acum, dar sub *as-Shakra*, stânca sacră despre care se crede că a făcut parte din zidurile Templului lui Solomon, se află o criptă ca o peşteră. Locul se cheamă *Bir el-Arweh*, adică Fântâna sufletelor. Legendele spun că în acel loc pot fi auzite din când în când sufletele morţilor şi sunetele valurilor din Paradis. Se zvoneşte că arheologii explorează în secret labirintul de tuneluri, bazine şi catacombe de sub Muntele Templului.

NSA: Fort Meade, Maryland

Kenny, internul roşcat şi costeliv, izbea în taste, încercând să acceseze sistemul Patsy. Programul corela şi camufla diversele căutări, operaţiuni şi analize întreprinse de NSA. Dacă vreo comisie a Congresului sau vreo agenţie rivală, fie ea Langley[1] sau FBI, ar fi vrut să localizeze sursa căutării, ar fi ajuns la Consiliul Naţional de Securitate. Şi nimeni din branşă nu ar fi dorit să aibă de-a face sau să ceară explicaţii preşedintelui cu gât de taur al consiliului.

Kenny făcea o verificare complexă prin indexul sistemului combinat de ADN al FBI-ului. Acest sistem,

[1] Denumire sub care este cunoscută CIA, *Central Intelligence Agency*, care provine de la oraşul din statul american Virginia în care agenţia îşi are sediul central (n. red.).

cunoscut de specialişti sub denumirea de CODIS, era o mare bază de date plină de mostre ADN ale unor infractori condamnaţi, copii fugiţi de acasă, victime ale ucigaşilor în serie, terorişti sau suspecţi de terorism. Kenny luă o gură dintr-o cutie de cola şi duse spre gură o pungă de chipsuri. O înclină şi o scutură pentru a putea devora ultimele fărâme.

De şase luni, de când lucra ca asistent al geneticianului Sanger, folosise de nenumărate ori programul. De fiecare dată rezultatul fusese acelaşi: NU S-A GĂSIT NICI O CORESPONDENŢĂ. Dr. Sanger nici măcar nu îi spusese a cui era mostra de ADN pe care trebuia să o identifice.

Cifre, litere, nume şi coduri se succedau cu repeziciune pe monitorul de mari dimensiuni.

Privi spre ceasul de pe perete şi oftă. Era miezul nopţii.

Cu coada ochiului, observă strălucirea unei lumini roşiatice.

Privirea îi fugi înapoi la ecran. Pe ecran pulsa, scris cu litere roşii: CORESPONDENŢĂ GĂSITĂ. INFORMARE CĂTRE DIRECTORUL PROGRAMULUI MESIA EFECTUATĂ. ACCES RESTRICŢIONAT.

Kenny avea marele talent de a fi un hacker redutabil. Detesta munca de rutină pe care o efectua în laborator. Un alt lucru pe care-l detesta cel puţin la fel de tare era ca cei din jurul lui să-i ascundă diverse chestii. *Să-i ia dracu'*, îşi zise şi începu să tasteze cu repeziciune. De câteva luni îşi dăduse seama care era parola folosită de Sanger. Cretinul bătrân cu rahat în

loc de creieri folosise ca parolă *Old Yeller*, numele labradorului său. *Al naibii de original*, se gândise Kenny. Hotărât să afle ce punea la cale bătrânul, Kenny intră în contul acestuia. Aici se aflau detaliile.

Citi cele scrise pe monitor şi simţi fiori de gheaţă pe spinare.

99% POSIBILĂ CORESPONDENŢĂ ÎNTRE ADN TERORIST ŞI ADN GIULGIUL DE LA TORINO.

Rămăsese blocat, fără cuvinte. Undeva, într-un colţ al minţii, auzi cum uşa securizată din spatele lui se deschide. Auzi paşii care se apropiau de el.

Simţi cum cineva stă chiar în spatele lui. Parfumul familiar al aftershave-ului folosit de Sanger îi înţepa nările. Ştia că, în afara laboratorului, Sanger nu prea avea viaţă personală şi că adesea dormea pe canapeaua din holul biroului său de la etaj.

Fără să se întoarcă, spuse:

— Hei, doctore... am reuşit. Am găsit o corespondenţă.

Abia atunci îşi dădu seama. Încălcase protocoalele de securitate atunci când intrase în contul doctorului... Mâna lui zbură spre tastatură.

Înainte să poată atinge tastele, mâna lui se opri. Era o senzaţie ciudată, ceva rece şi metalic îi înfăşurase beregata. Din ce în ce mai strâns, oprindu-i respiraţia, tăindu-i carnea fragedă.

Instinctiv, degetele lui apucară coarda de pian care îi secţiona gâtul.

Îl colţul câmpului vizual îi apărură pete negre.

Degetele îi erau pline de sânge.

Dădea din picioare spasmodic. Pieptul i se zbătea şi se contorsiona, dar o forţă copleşitoare părea să-l ţintuiască în scaun. O explozie violentă de lumină îl orbi, apoi ameţi... şi se făcu întuneric.

Un braţ cu articulaţiile umflate din cauza artritei se întinse peste corpul flasc şi lipsit de viaţă al lui Kenny şi apăsă simultan tastele Ctrl, Alt şi Delete.

CAPITOLUL 3

Palestina

DR. FAISAL BIN AL-SALADIN se împiedică, înjură în barbă şi se întoarse către bărbatul din spatele său.

— Fiţi atent, este o denivelare aici... spuse şi zâmbi slab, cu mâna întinsă către italianul înalt.

Trebuia să îşi ascundă iritarea şi faptul că nu era deloc fericit să se afle acolo. Avea treburi urgente la universitatea din Riyadh şi timpul nu ţinea deloc cu el. Ar fi preferat ca altcineva să se ocupe de această îndatorire. Totuşi, Bin Laden însuşi insistase, spunând că Faisal era singurul om vrednic de a îndeplini această misiune sfântă.

„Faisal, nu trebuie să pui la îndoială voinţa lui Allah", îi spusese Bin Laden. „Dacă el ne porunceşte să ne culcăm cu târfele Romei pentru a ne duce la îndeplinire misiunea, atunci aşa vom face. Du-te şi înmânează-le artefactul."

— Cât mai avem? întrebă italianul.

— Nu foarte mult. Chiar acum intrăm în camera mortuară.

Faisal ridică lampa şi mişcă lumina de-a lungul loculilor, puţuri lungi şi înguste săpate în pereţii camerei pentru a găzdui morminte, care adăposteau fie un singur defunct, fie, la grămadă, oasele fragile ale unei familii întregi.

— Dacă generatorul ar funcţiona, am avea destulă lumină.

— Dar aşa este mai... melodramatic, nu? Mă simt la fel cum s-a simţit Carter înainte de a intra în mormântul lui Tutankhamon. Sper să nu existe vreun blestem, spuse italianul, cu o voce vag temătoare.

— Nu vă temeţi, căci Cel care vede totul ne va proteja.

Pe măsură ce înainta prin încremenirea înghesuită a criptei subterane, Faisal începuse să spere că ceea ce spusese avea să se adeverească la nevoie.

Merseseră mult sub piatra sfântă *as-Shakra*, erau exact sub centrul marelui Dom al Stâncii, mult sub cupola aurită sprijinită pe centura celor opt arcade îmbelşugat împodobite. Moscheea, de formă octogonală, avea pe fiecare latură câte o uşă şi şapte ferestre cu geamuri din cristal. Musulmanii credeau că pe această stâncă se aşezase Profetul înainte de urcarea la ceruri. În inima sa, Faisal ştia că această lume îi va îngădui şi lui să ajungă în Paradis.

Aerul era jilav şi rece. Pereţii de stâncă din jurul lor erau acoperiţi de o peliculă subţire de apă.

* * *

Italianul, cunoscut pur şi simplu sub numele de Clericul, deşi înalt şi cu pieptul lat, reuşea să se mişte cu graţia unui atlet. Prezenţa sa domina camera şi nu era vorba doar de statură, ci de întreaga sa atitudine.

Atunci când aflase că unul dintre fragmentele sulului fusese găsit, Clericul se mirase, dar se şi temuse. *Cartea lui Q* fusese până atunci numai o ipoteză

scornită de specialişti. Aceştia atribuiau asemănările dintre Evangheliile lui Luca, Marcu şi Matei unei surse comune, străvechi. În germană se numea *Quelle*[1], de unde venise şi prescurtarea *Q*. *Cartea pierdută a lui Q*. Când aflase conţinutul sulului, inima îi stătuse în loc. Remuşcările pe care le simţise ca Înalt Cleric al Bisericii Romano-Catolice însărcinat cu menţinerea cu orice preţ a integrităţii adevărurilor doctrinale fuseseră spulberate în secunda în care aflase puterea pe care o ascundeau artefactele. Puterea de a spulbera fundamentele Bisericii şi ale creştinismului de pretutindeni.

— Aici aţi găsit oasele omului care a fost răstignit? Cele pe care ni le-aţi trimis pentru analize? întrebă Clericul.

Faisal dădu din cap.

— Nu, va trebui să mergem spre sud prin pasajul acesta până sub fântâna *El Kas*. Fântâna este cam la jumătatea drumului dintre Domul Stâncii şi Moscheea *Al-Aqsa*.

Îşi continuară drumul însoţiţi de ecoul paşilor lor în întuneric. Din când în când, Clericul era nevoit să îşi strecoare silueta masivă prin locuri în care tunelul se îngusta.

Într-un final se opriră. Se aflau în centrul unei camere care era imaginea în oglindă a domului de deasupra. Din încăperea octogonală radiau opt loculi.

— Aici, spuse Faisal şi ridică lampa ca să lumineze un puţ din stânga sa. Oasele erau într-un monument funerar.

---

[1] Sursă, izvor (l. germ.) (n. red.).

Italianul studiase oasele şi îşi amintea: călcâiele erau străpunse de un cui lung, labele picioarelor erau sfărâmate, zdrelite de lovituri de ciocan pe Golgota.

Faisal ridică lampa şi lumina acesteia pâlpâi. De-a lungul pereţilor alunecară umbre care dansau.

— Era vreun nume pe urnă? vru să ştie italianul.

Faisal înghiţi greoi în sec.

— Da... în aramaică. *J'acov, frate al meu, care ai murit în locul meu.*

Italianul rânji. Scoase din buzunar o lanternă mică dar puternică şi o aprinse. Raza ei ajunse încet pe peretele de deasupra criptei. Acolo, zgâriate în stâncă, erau nişte desene. În primul, un om purta povara unei cruci. În al doilea, trei siluete se uitau din vârful unui deal la o răstignire. Sub o siluetă cu capul înconjurat de o aură era scris *Issa al-Nagar*, şi, sub silueta de lângă acesta, numele *Sfântului Ioan* era scris în aramaică, coptă şi greacă.

Dezvăluită de lumina lanternei, a treia siluetă avea o alură feminină şi mâna ei ţinea mâna siluetei cu aură. Italianul citi cu voce tare:

— Magdalena, *Pistis Sophia.*

Cu inima bătându-i nebuneşte şi cu gura uscată, Clericul îndreptă raza lanternei spre cel de-al treilea desen. Încolăcit în jurul unui copac care aducea a cruce, un şarpe privea înapoi. Avea cap de femeie, ca de heruvim, dar cu siguranţă feminin. Deasupra lui, un porumbel alb era desenat cu capul în jos. Silueta unui bărbat şi cea a unei femei, goi, îmbrăţişau copacul. Bărbatul arăta spre un mormânt gol. Femeia arăta spre răsărit, unde apărea forma unui oraş. Deasupra pluteau cuvintele *Nin igi nagar sir.*

— Ce înseamnă? întrebă Clericul, fixând lumina pe inscripție. Nu recunosc limba.

Faisal își scărpină bărbia.

— Pentru că este babiloniană veche. Nu este folosită decât în această inscripție.

— Și... puteți sau nu să traduceți?

— Înseamnă *Marele arhitect al Raiului.*

Clericul pufni amuzat.

— Desenele sunt similare simbolisticii gnostice din secolul al II-lea. Și marele arhitect este zeul masonilor. Până acum nu mi-ați arătat nimic important. Înclin să cred că desenele nu sunt autentice.

Continuă să privească fără expresie, la fel ca un jucător de pocher care supralicitează. Mai mișcă odată lanterna în dreptul celei de-a treia fresce scrijelite și ceva îi captă atenția. Abia vizibilă sub stratul de praf observă o zonă roșie, decolorată.

— Faisal, spuse și îl bătu pe umăr. Vedeți zona aceea roșiatică din partea superioară a desenelor?

Faisal ridică lanterna, mijì ochii și mormăi aprobator:

— Da, sub praf.

Clericul se apropie și mai mult de perete privind concentrat.

— Se pare că a fost acoperită în mod intenționat cu un strat de praf.

Faisal privi în jurul său, găsi o ladă de lemn și o așeză în dreptul zonei de interes. Când se urcă pe ladă, aceasta scârțâi și Faisal își restabili cu greu echilibrul.

— Mda, este cretă.

Sub privirile Clericului, Faisal începu să cureţe peretele cu o perie.

Se pare că Faisal ştie deja prea multe, se gândi Clericul.

Odată terminată îndepărtarea stratului de cretă, Faisal coborî de pe ladă şi se întoarse cu faţa spre însoţitorul său.

— Prietene, îmi păreţi pierdut în gânduri, i se adresă Faisal, smulgându-l din reverie.

— Scuze, nu mai ştiu despre ce vorbeam...

Faisal dădu din cap.

— Ipoteza că am fi în faţa unui fals mă îndurerează. În primul rând, pentru că cercetările mele sunt laborioase şi deloc uşoare. Sunt convins că veţi găsi foarte interesante rezultatele datării cu izotopi. Am testat proba de material luată din aceste desene pe stâncă.

— Care a fost rezultatul?

— Datează de dinaintea Evangheliilor, şi acest lucru o face contemporană...

— Cu momentul în care Iisus a trăit printre oameni. O relatare la prima mână.

Italianul respiră scurt şi adânc.

— Exact. Cea mai mare parte a prafului de cretă a fost înlăturată.

Faisal îşi îndreptă lanterna spre perete.

Ochii Clericului trecură de porumbelul care cobora dintre nori. Un demon cu faţa roşie privea ameninţător în jos şi mâna lui era aţintită spre ceva care se afla exact în spatele Clericului. Acesta recunoscuse chipul. Era *Asmodeus,* demonul pe care Solomon îl folosise pentru a-şi construi templul. Venită de nicăieri, o pală rece de curent îl lovi în ceafă.

Instinctual, se răsuci, şi, cu ochii mari şi mâinile tremurându-i, îndreptă fasciculul îngust de lumină al lanternei spre întunericul din spatele lui.

* * *

La suprafaţă, după ce flutură prin faţa gărzilor îmbrăcate în kaki un permis eliberat de Consiliul musulman suprem, *Waqf*, omul care îl urmărise pe Cleric până la dom, începu să coboare spre Fântâna sufletelor.

Cu un gest absent, acesta îşi trecu o mână peste haină, pentru a se asigura că aceasta ascunde cum trebuie explozibilii. Cu o lanternă de aluminiu într-o mână şi cu un tub fluorescent în cealaltă, intrusul fu înghiţit de gura tunelului excavat în rocă. Mergea prin tunelul şerpuitor cu tubul fluorescent îndreptat în jos. Drumul era marcat intermitent de o pudră strălucitoare.

CAPITOLUL 4

ÎN CAMERA SUBTERANĂ, Clericul stătea împietrit, blocat de o frică irațională.

— Poate l-ați jignit pe djinn, sugeră sarcastic Faisal.

Clericul îl ignoră și traversă rapid camera.

— Ce se află aici? Se pare că peretele acesta nu a fost săpat.

— Poate că nu mai aveau rude pe care să le îngroape.

Clericul își plimbă buricele degetelor peste perete și simți asperități, ca și când cineva ar fi sculptat cu dalta în calcar.

— Am nevoie de mai multă lumină.

Faisal îl secondă din laterală și lipi lanterna de perete.

Privea cum degetele Clericului cercetau peretele. Acesta făcu o pauză și își lipi obrazul de suprafața rocii. Se retrase și dădu energic din cap în timp ce scotea o brichetă Zippo din buzunar. Degetul îi alunecă pe piatră și apropie flacăra de perete. Ca mângâiată de o briză ușoară, flacăra pâlpâia. Îngenunche și studie podeaua de lângă perete, apoi se dădu cu un pas în spate.

— Aici în perete este o fisură.

Întinse mâna și își plimbă degetul de-a lungul unei crăpături înguste. Pe podea căzură bucățele de

calcar. Se întoarse şi privi spre Faisal, a cărui faţă era ascunsă în întuneric.

— Aici nu este zid original. Porţiunea aceasta a fost zidită ca să astupe o intrare. Faisal, ce îmi ascunzi?

Arabul se încruntă, confuz. Apoi se linişti şi spuse împăciuitor:

— Nimic ce nu poate fi cumpărat...

— Deci vrei să mă şantajezi...

— Trei sute de mii de dolari depuşi în contul acesta. Până mâine la prânz. Zâmbi şi îi întinse italianului o bucată de hârtie. Cum spuneţi voi, occidentalii: e vorba de afaceri, n-am nimic cu tine personal.

— Nu pot aştepta până mâine-dimineaţă!

Contactul cu acest om îl dezgusta. Obrajii mici şi ochii înfundaţi în cap îl făceau pe Faisal să semene cu o nevăstuică.

— Suntem gentlemeni, nu-i aşa? Am încredere în cuvântul tău.

— În acest caz, îl ai.

Pe faţa lui Faisal apăru un zâmbet larg.

— Să zicem că este un avans mulţumitor. Dar... dacă ce o să vă arăt vă va mulţumi, va trebui să mai achitaţi 700 000 de mii de dolari.

— Prea bine. Acum cred că ar fi cazul să văd ce cumpăr.

Faisal se apropie de perete cu lampa ridicată.

— Observaţia dumneavoastră a fost numai pe jumătate corectă. Secţiunea aceasta este diferită. Din cauză că este o porţiune din zidul original. Vedeţi această inscripţie?

Puţin deasupra porţiunii roşietice era adăugată, ceva mai recent, o înşiruire de litere greceşti:

Ï ÍÁÏÓ ÔÏÕ ÂÁÓÉËÅÙÓ ÓÏËÏÌÏÍÔÏÓ.

Clericul se încruntă la fel cum făcuse când descifra inscripţia în ebraică şi începu să murmure:

— *Beth-zur*... adică templu, şi *Shelomoh*... Se întoarse scârbit către Faisal. Nu am chef de astfel de jocuri. De ani buni oamenii au căutat Templul lui Solomon. Nu există. Nu este decât o legendă.

— Dar până acum nimeni nu a avut permisiunea să analizeze cu instrumente moderne mormintele din nici un loc sfânt musulman. Faisal făcu o pauză plină de efect. Am folosit un radar care poate scana prin sol, GPR. Am scanat pereţii muntelui şi am făcut teste seismice de frecvenţă înaltă, cartografiere magnetică şi o scanare termică cu infraroşii. Ce am obţinut pe radar şi la testarea seismică ni s-a părut ciudat... până când am văzut rezultatele analizelor cu infraroşii.

— Cum adică? întrebă Clericul.

— Scanările au înregistrat schimbări ale radiaţiei termice de pe suprafeţe. Fiecare suprafaţă are o anume capacitate termică. O asemenea scanare dezvăluie zidurile şi pietrele îngropate sub nivelul solului. În timpul zilei, suprafaţa muntelui este încălzită uniform de razele soarelui. Această căldură coboară spre subteran. Noaptea, suprafaţa se răceşte. Dar căldura care a coborât urcă din nou. De data aceasta nu mai este uniformă... din cauza bazinelor, fundaţiilor, tunelurilor. Scanarea înregistrează valorile acestei variaţii. Iată, ca să vedeţi despre ce este vorba.

Cu o mişcare rapidă, Faisal scoase de pe curea o cameră video compactă, de dimensiunile unui pachet de ţigări. Desfăcu ecranul de vreo patru centimetri şi îl aşeză astfel ca italianul să îl poată vedea. Pe ecran apărea o imagine văzută de sus a domului, mărginit de două octogoane întunecate.

— Am făcut scanarea dintr-un elicopter, la apusul soarelui.

Apăsă un buton şi adăugă:

— Iată o imagine mai clară.

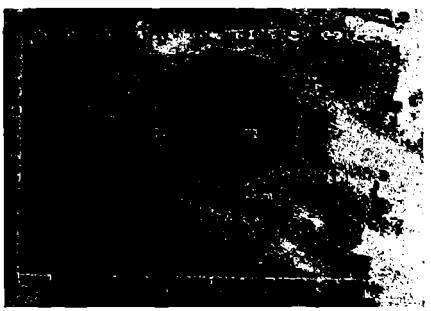

— Vedeţi că avem un octogon mai mare şi unul mai mic. Acum noi ne aflăm în cel mai mic.

Clericul se aplecă înainte, pentru a vedea mai bine ecranul strălucitor. În mijlocul unei întunecimi străvechi, faţa lui, scăldată în lumina modernă a ecranului, arăta fantomatic.

— Desigur, am apelat şi la ajutorul unui bătrân înţelept, reluă Faisal. M-am folosit de codicele întortocheate din secolul al VII-lea ale alchimistului Jabir. Mulţi au crezut că textele sale enigmatice nu sunt decât nişte aiureli înflorite. Dar acele texte m-au ajutat să găsesc locaţia exactă.

Clericul îşi îndreptă privirea spre Faisal, aşteptându-se să poată citi pe chipul acestuia semnele vreunei minciuni elaborate.

— Textele acelea furate de la muzeul din Bagdad?

— Laylah, unul dintre agenţii noştri, tocmai le-a recuperat de la un dealer din Elveţia.

— De pe piaţa neagră bănuiesc?

Faisal ridică din umeri.

— Aceste lucruri nu îmi sunt cunoscute.

— Desigur că nu. Doar eşti o persoană sinceră şi un om integru, comentă sarcastic Clericul.

— Indiferent de ce vreţi să credeţi, aceasta este harta. Priviţi această casetă.

Faisal se opinti, apăsă o bucată din perete şi o porţiune de zid se mişcă. Într-o adâncitură a peretelui era zidită o farfurie de aur incrustată cu simboluri, care strălucea, înconjurată de beznă. Clericul văzu un pentagon înscris într-o pentagramă şi înconjurat de litere stranii.

Sub pentagon era scrijelită o propoziţie.

ΙΑΩ ΑΒΡΑΣΑΞ ΑΔΩΝ ΑΤΑ

— Puteţi traduce? întrebă cu îngâmfare Faisal.

— Este în limba greacă. *IAO Abrasax, căci tu eşti Dumnezeu.* Alte aiureli gnostice. Un zeu cu cap de cocoş şi şerpi pe post de picioare, cu un scut într-o mână şi un bici în cealaltă. Imagine folosită pe amuletele care se presupune că alungă răul.

— Da, dar lipseşte aspectul feminin divin, care era parte a trinităţii lor: tatăl, mama şi fiul. Priviţi ce scrie mai jos.

AH ELOHIM SABAOTH ADONAI ELOAI

— Sunt numele ebraice pentru Dumnezeu. Toate la masculin, răspunse Clericul. Nu aş fi crezut că un musulman va trebui să-mi facă instructajul cu privire la numele sub care este cunoscut Dumnezeu.

— Gândiţi-vă la Biblia voastră. Cum i-a spus Dumnezeu lui Abram să ia o literă din numele soţiei sale Sarah. O literă care să reprezinte masculinul şi femininul.

— Adică Abr*aha*m? Atunci când Sarai a devenit Sar*ah*?

— Exact. Dacă apăsaţi pe simbolul de pe farfurie...

Faisal de dădu la o parte şi-l încurajă pe Cleric să facă ce-i spusese.

Cu mâinile tremurând, ezitând, de parcă ar fi avut în faţă un buton roşu care lansa rachete nucleare, italianul apăsă simbolul pentru *AH*. Nimic nu se întâmplă. Apăsă mai tare. Tot nimic. Când luă mâna de pe farfurie, simbolul începu încet să se afunde în perete. Dar peretele rămase nemişcat.

Faisal zâmbi.

— Acum trebuie să introduceţi combinaţia ambelor litere de final... *ham* plus *ah*.

— Hamah? întrebă nedumerit Clericul.

Faisal dădu aprobator din cap.

Fără să mai ezite, apăsă simbolul. Se auzi un hârşâit teribil, ca şi cum tone de nisip s-ar fi scurs printr-un grătar. O porţiune din spatele zidului se mişcă la început aproape imperceptibil, apoi începu să se scufunde încet în podea. Pustietatea camerei fu umplută de sunetul celor două mase de piatră în

frecare. După câțiva centimetri, mișcarea se acceleră. Faisal spuse tare, ca să acopere zgomotul:

— Mi se pare foarte interesant. *Hamah* înseamnă răget, țipăt incontrolabil. Și cum ar zice feministele voastre din Occident: „Sunt femeie, ascultă-mi urletele."

Din perete răzbătea un miros înțepător, ca de amoniac.

— Poate că aerul este irespirabil dincolo, se temu Clericul, cu o voce obosită și îngrijorată.

Faisal infirmă.

— Este doar parfumul locuitorilor peșterii... guano[1] de lilieci.

Bucata de perete vibră și se opri.

— Asta a fost doar prima parte. Acum urmează partea a doua a testului. Priviți aici.

Faisal își îndreptă lanterna spre locul gol, proaspăt apărut în perete. Acesta se prelungea cu o cavitate conică săpată în piatră. Italianul se apropie și văzu, strălucind în lumina lanternei, cristalele care acopereau conul.

— Cunoașteți formule magice? Cuvinte puternice? Capabile să ordone materiei? întrebă arabul.

— Nu am de gând să mă joc de-a Ali Baba și să spun „Sesam, deschide-te!" unui perete.

În lumina lanternei, vedea foarte bine exasperarea de pe chipul lui Faisal.

— Nu, cheia este reversul amuletelor cu Abrasax.

---

[1] Îngrășământ natural, provenit din acumularea excrementelor și a cadavrelor de păsări, de lilieci din peșteri, a cadavrelor unor animale marine etc. (n. red.).

Faisal scoase de sub tunică un medalion şi îl privi atent la lumina lămpii.

Clericul se apropie şi miji ochii, încercând să distingă literele greceşti.

ΙΙΒΒΒΝΑΘ ΑΝΑΛΕΛ

— Într-un fel, aveaţi dreptate. Orice copil cunoaşte cuvântul care deschide peretele. Dacă traducem literele din greacă în latină, am avea Ablanathanalba, un palindrom de litere greceşti, perfect simetric, fie că e citit de la cap la coadă sau de la coadă la cap.

Clericul pronunţă în minte cuvântul şi rosti, jenat:

— Abracadabra.

— Corect, deşi pronunţia este vulgară.

Clericul ridică uimit sprâncenele şi oftă.

— Să încercăm?

Clericul ridică mâinile, şi, cu o expresie între capitulare şi exasperare, oftă:

— Te rog.

Faisal apăsă amuleta într-o cavitate rotundă din zid. Cu un sunet înfundat, amuleta se roti contrar acelor de ceasornic în zid şi se opri. Arabul se aplecă înspre conul cristalin şi rosti incantaţia.

Cum nu se întâmplă nimic, Clericul rânji. Dar, apoi, în deschizătură începu să răsune un ţiuit. Sunetul ascuţit le făcea ca urechile şi dinţii să-i doară, să pulseze neplăcut într-un ritm ciudat. Brusc, bucata de perete se scufundă cu totul în podea.

— Nu pot pretinde că aş putea explica exact cum funcţionează mecanismul, comentă Faisal. Dar aş risca să afirm că cel mai probabil cristalele din pâlnie rezonează într-un anume fel la anumite ondulaţii ale vocii.

— Dragul meu prieten, sincer să fiu, în acest moment nu m-ar mira nici dacă am descoperi Atlantida dincolo de peretele ăsta.

— Aşteptaţi să vedeţi ce v-am pregătit şi o să doriţi să fi fost *numai* un oraş pierdut.

Faisal o luă înainte şi intră în întunericul de dincolo de perete.

Clericul îl urmă ezitând, ghidându-se după lumina mişcătoare a lămpii care avansa printr-un tunel îngust. De deasupra aluneca spre el un sunet înfundat, repetitiv.

CAPITOLUL 5

CU FAISAL ÎN FRUNTE, cei doi înaintau printr-un labirint de tuneluri. Întunericul adânc din jurul lor căpătase prezență fizică. Cu cât înaintau mai mult, cu atât înclinația tunelului devenea mai mare. De două ori, Clericul se împiedicase în roci care ieşeau din podeaua tunelului şi se zgâriase.

Brusc, Faisal se opri. Surprins, Clericul se izbi de spatele acestuia şi îl dărâmă la pământ. Lanterna îi zbură prin aer şi se rostogoli de câteva ori pe podeaua de rocă. Raza ei lumină cu spirale haotice pereții şi podeaua.

— Ajută-mă! reuşi să spună Faisal cu un glas tânguitor.

Clericul îşi căută cu disperare lanterna.

Apoi se aşeză în patru labe şi, în ciuda durerilor reumatice care îi zvâcneau în genunchi, înaintă spre locul din care venise strigătul.

— Aveți grijă! țipă Faisal. Am căzut într-o groapă.

În lumina lanternei, Clericul văzu degetele lui Faisal încleştate pe marginea unui puț.

Îşi puse lanterna la subraț, se lăsă pe burtă şi depărtă picioarele în V. Apoi se aplecă şi îl apucă pe arab de subraț, în timp ce se proptea cu picioarele de pereții tunelului. După ce-l ridică pe Faisal din gaură,

cei doi se lăsară pe spate, răsuflând greu şi respirând cu nesaţ aerul umed.

— Mi-aţi salvat viaţa, bolborosi Faisal.

— Ai fi făcut acelaşi lucru.

Faisal horcăi şi tuşi.

— Nu fiţi atât de sigur. Sunt un laş egoist.

Clericul privi peste el şi văzu o strălucire difuză.

— Lampa ta?

— Da, cred că mi-a scăpat.

Se mişcară spre marginea puţului.

Lanterna Clericului lumină puternic bezna de dedesubt.

Cinci metri mai jos, razele lanternei lui Faisal se pierdeau pe pereţii unui puţ cu diametrul de vreo doi metri. Lanterna Clericului dezvălui, în bezna din spatele celeilalte lanterne, un schelet. Lumina se plimbă încet peste oase. Speriat de lumină, un scorpion ţâşni dintr-una din orbite, trecu iute peste oase şi se ascunse sub un scut pictat în alb-negru. În centrul scutului trona o cruce care odată fusese roşie.

Cu vocea spartă şi încercând să îşi controleze un fior care îl străbătea, Clericul spuse:

— E scutul Templierilor.

Schimbară priviri uimite.

— Deci legenda este adevărată, zise.

Apoi se ridică precaut şi îl ajută şi pe Faisal să revină la poziţia verticală. Brusc, îl paralizâ un gând sumbru.

— Pot să te întreb... cum de n-ai ştiut de existenţa acestui puţ?

Faisal behăi încet:

— Cred că am greşit drumul.

— Ce? Poţi să găseşti drumul înapoi?

— Pe scurt... nu.

— Deci va trebui să sărim.

— Dar dacă există vreo altă capcană care ne aşteaptă de cealaltă parte a găurii?

— Nu ştim.

Clericul făcu câţiva paşi în spate, aproximă distanţa şi se pregăti de săritură.

— Sar eu primul.

— Allah fie cu tine.

Clericul îşi luă avânt, alergă, sări şi ateriză fără probleme peste groapă.

Se întoarse, se îndepărtă câţiva paşi şi îndreptă lanterna către groapă.

Faisal închise ochii, murmură o rugăciune şi începu să alerge. Ateriză ca un bolovan, întins cât era de lung, la picioarele Clericului. Îşi duse mâna spre nasul acoperit de praf care îi sângera:

— S-ar putea să mi-l fi spart.

Clericul se lăsă pe vine, privi nasul arabului în lumina lanternei şi îl apucă ferm între degete. Trase puţin.

Faisal se trase înapoi, bombănind:

— Prietene, sunteţi tare de înger.

— Vei scăpa cu viaţă, opină sarcastic italianul în timp ce îl ajuta din nou pe Faisal să se ridice în picioare.

Înaintau precauţi, încercând să vadă ce ascundea bezna de dincolo de raza lanternei. Cercetau pereţii şi, din când în când, încercau să caute cu lanterna, prin pereţii cufundaţi în beznă, alte tuneluri. La un

moment dat, lanterna descoperi, în bezna din stânga lor, un labirint. Se gândi la Infernul lui Dante. Poate că, la capătul drumului, nu-i aştepta decât un labirint infinit de tuneluri, toate pline de caznele şi torturile din cel de-al şaptelea cerc al infernului. Se chinui să reducă la tăcere şoaptele îndoielii care îi bântuiau gândurile.

Apoi văzu treptele. Puţin în faţa lui se decupau din beznă treptele unei scări abrupte şi contorsionate, presărate cu bucăţi de stâncă.

De undeva din străfundurile memoriei, îl izbi o descriere a Templului lui Solomon. Pe drumul spre Chivotul legilor şi Sfânta Sfintelor existau două scări în spirală. Mintea lui căuta un punct de sprijin. *Probabil am înnebunit. Visez cu ochii deschişi. Trăiesc un coşmar care pare foarte real.*

Schimbară priviri pline de suspiciune şi începură să urce treptele inegale şi abrupte.

— Recunoşti ceva? întrebă Clericul, în timp ce ochii lui încercau să distingă ceva prin întunecimea sălii vaste în care se opreau treptele.

— Lăudat fie numele lui Allah, am găsit-o! De aici ştiu drumul înapoi. Dar mai întâi trebuie să vedeţi cu ochii dumneavoastră templul. Şi lucrurile pe care le căutaţi, care sunt pur şi simplu...

Ajunseseră la destinaţie. În faţa lor strălucea misterios o uşă enormă din lemn de măslin placată cu aur.

Ca lovit de o viziune, Faisal se opri şi se dădu cu un pas înapoi.

— Odată ce aţi intrat, nu mai există cale de întoarcere. Sunteţi sigur că puteţi privi adevărul în faţă?

— „Adevărul te va elibera", spuse Clericul şi râse, mai mult pentru a-şi detensiona muşchii încordaţi. Am ajuns prea departe şi caut de prea mult timp ca să îmi pot permite să dau înapoi acum.

Se apropiau încet de uşă.

— Minciunile care ne leagă, fratele meu, vă pot linişti mai mult sufletul decât purul adevăr.

— Termină odată şi să intrăm. Sau poate nu-ţi vrei banii?

— Cum să nu îi vreau? răspunse Faisal, care se lipi cu umărul de uşă, trase adânc aer în piept şi împinse.

La capătul sălii boltite se afla un altar mare, din aur. Din spatele lui, două statui impunătoare îi priveau cu ochi enigmatici, ciopliţi în piatră. Latura din faţă a altarului era ornată cu o statuie din bronz. Împrăştiate peste altar erau pocale aurite. Clericul privea uimit, cu gura căscată şi inima bătând să-i spargă pieptul. Încăperea era scăldată de lumina tremurătoare a unor mici lămpi cu ulei, aşezate de-a lungul zidurilor.

— Lămpile alchimiştilor, flăcările eterne, rosti impresionat Clericul. Citisem despre ele, dar este... imposibil ca ele să existe...

Se îndreptă spre un perete şi atunci observă un fel de canal mic din piatră care îl străbătea, unind toate lămpile. Se ridică pe vârfuri şi căută de-a lungul peretelui până găsi un loc în care canalul era ciobit. Precaut, băgă două degete şi le scoase afară pline de petrol uleios. Luă cu delicateţe una dintre lămpi.

— Exact cum bănuiam. Are fitil de azbest şi o rezervă nelimitată de combustibil. Fascinant.

— Prietene, nu am vrea ca lumea să afle proprietăţile acelui combustibil. Regatul ar putea ajunge la sapă de lemn, zise Faisal şi se întoarse spre statuile masive. Sunt magnifice, nu credeţi? Reprezentări ale Marii Zeiţe a canaaniţilor: Ashtoreth şi Lilith, prima soţie a lui Adam, conform vechilor texte ale evreilor, vrăjitoare a deşertului.

— E înspăimântătoare, spuse Clericul cu voce tremurată.

— Atunci, pregătiţi-vă. Veţi avea un şoc. Faisal se îndreptă spre altar. Veniţi aici cu lanterna. Vreau să vă uitaţi atent la ceva.

În domul de deasupra, o şcolăriţă se îndepărtă de grilajul care împrejmuia altarul sacru de dedesubt şi, împiedicându-se de ceva, fu cât pe-aci să cadă. Se opri şi văzu pe podea un sac de pânză. Îl ridică. Atentă, se asigură că profesoara ei priveşte în altă parte şi aruncă pe furiş o privire în sac. Pe fundul acestuia era o cutie de bomboane. Se întoarse cu spatele, întinse mâna până la fundul sacului şi înhăţă cutia. Se gândi: *E teribil de grea pentru nişte bomboane.* Lăsă repede sacul pe podea şi băgă cutia în ghiozdan.

CAPITOLUL 6

ÎN SPATELE ALTARULUI, PE PODEA, zăcea un mare bloc de marmură al cărui centru era marcat cu un cerc. Deasupra cercului, picioarele unui trepied din oțel se uneau pentru a forma un mecanism de ridicare, cu lanțuri și manivelă. Un lanț trecea prin mecanism și era ancorat în inelul de pe blocul de marmură.

— Ați mai văzut așa ceva? întrebă Faisal. A trebuit să fac comandă specială pentru trepied. Și mi-am rupt spatele cărându-l până aici. Arătă spre o grămadă de lanțuri ruginite și niște bucăți putrezite de lemn. Desigur, aici nu a fost un singur templu. Au fost templul original, noul templu și templul lui Irod, din perioada căruia cred că provin rămășițele acestui mecanism. Probabil Templierii au folosit un cal și sfori pentru a ridica lespedea.

Clericul recunoscuse imediat mecanismul ca fiind prezent, în variantă miniaturizată, în toate lojile masonice. Inima i se zbătea în piept și palmele îi transpirau. Și le șterse de pantaloni.

Împreună apucară de manivelă și începură să învârtă, cu fețele concentrate și mușchii brațelor biciuiți de durere. Cu un scrâșnet, blocul de marmură începu să se ridice încet. Când ajunse spre baza trepiedului, Faisal spuse:

— Ajunge.

Apoi montă un levier pe manivelă. Se opinti, duse o mână la spate, şi, cu un oftat, apăsă pe partea mai lungă, rămasă liberă.

Sub lespedea suspendată în aer era o gaură pătrată şi întunecoasă, cu latura de vreo doi metri.

Se apropiară de margine şi Clericul străpunse întunecimea găurii cu raza îngustă a lanternei. O scară tăiată în piatră se întindea în jos, spre întunecime.

— Intrarea către cripta subterană pe care au descoperit-o Templierii? întrebă Clericul.

Faisal dădu din cap aprobator.

— Vârsta are prioritate, zise rânjind larg şi îndemnându-l pe Cleric să coboare primul.

Un întuneric adânc îi înconjura din toate părţile. Aerul era sufocant şi stătut. Singurul sunet care îi însoţea în timp ce coborau pe treptele înguste era respiraţia greoaie a arabului. Respirând cu dificultate, Faisal spuse:

— De mic am fost blestemat cu un astm.

— Cum te simţi? întrebă Clericul, care, pe măsură ce avansau, pipăia peretele cu mâna liberă.

Faisal tuşi.

— Nu mai avem mult şi aerul o să devină mai bun, mai rece.

De jos venea o ceaţă luminată difuz. Ajunseră la baza scării.

Se aflau acum într-o cameră ceva mai mică.

Sala era o anticameră cu un mecanism straniu, mobil, din aur, care se răsucea suspendat de tavan. Dedesubt, podeaua era acoperită cu litere ebraice. Pereţii şi podeaua erau luminate iluzoriu de

strălucirea slabă, portocalie a lămpilor eterne care înconjurau camera.

Cu o mişcare a capului, Faisal direcţionă privirea Clericului spre mecanismul din aur:

— Prietene, priveşte cu atenţie mişcarea segmentelor.

Acesta privi liniştit, încercând să descopere o repetiţie a mişcărilor. Atunci văzu. Din unghiul în care stătea, bucăţile de aur creau imaginea unui şarpe care îşi înghite coada.

— Este un *uroboros*, semnul regenerării, al căsătoriei mistice dintre micro- şi macrocosmos. Lumea interioară şi lumea exterioară, şopti în timp ce privea uimit.

Simbolul devenise unul comun în ultimii ani. Exista chiar o companie, Lucent Technologies, care îl alesese ca logo. Dar Clericul ştia că acesta avea semnificaţii mult mai vechi. Inchiziţia îi făcuse pe oamenii de ştiinţă, alchimişti cum li se spunea pe vremea aceea, să îşi ascundă secretele în simboluri şi alegorii.

— Uită-te în centru, îl îndemnă Faisal. Inscripţia de jos înseamnă: „Lasă ochiul să te conducă dincolo de esoptronul rotitor."

Când îşi mută privirea din centrul mecanismului de aur, văzu cum se formează o stea a lui David. În timp ce se concentra spre centrul stelei, Clericul îşi reaminti semnificaţiile acesteia. Triunghiul cu vârful îndreptat în jos simboliza principiul feminin, dar acesta, împreună cu triunghiul al cărui vârf era îndreptat spre cer simboliza, ca şi uroborosul, o căsătorie mistică. *Lasă ochiul să te conducă...*

Acela era un indiciu. Privind dincolo de centrul stelei, văzu ceva într-un colţ al sălii: o reflecţie slabă a luminii care venea de la lămpile eterne. Scoase din buzunar un indicator cu laser, îl activă cu o mişcare a degetului şi îi îndreptă raza prin centrul hexagonului spre un cristal care atârna de tavan. Raza fu imediat tăiată în două şi se rostogoli înapoi, şerpuind prin întuneric şi intersectând gura uroborosului, ca şi când vreo oglindă nevăzută ar fi reflectat-o. În acel loc apăru, plutind în întuneric, ca o hologramă tridimensională, imaginea rotitoare a unei uşi aurite. Traversă în fugă sala. Faisal îl urmă.

...în spatele esoptronului, îi trecu prin minte. *Dar ce însemna acel esoptron în greacă?*

Pe latura îndepărtată a camerei exista însă un perete de bronz lustruit, care, pe vremea lui Solomon, era singurul tip de oglindă existent. De la distanţă, suprafaţa părea o oglindă magică care dubla întunericul înconjurător şi crea senzaţia de vid.

— Acum... cum ajungem dincolo? întrebă Clericul şi se întoarse spre tovarăşul său. Ştii, nu-mi eşti de nici un ajutor.

— Cuvintele tale îmi rănesc inima, zise Faisal şi dădu dezaprobator din deget, în timp ce aborda o faţă de căţel plouat. Mă comport ca orice ghid care te-ar fi adus până în faţa porţilor. Este scris ca enigmele să fie descifrate şi probele să fie trecute de cel care vrea să obţină comoara.

— Te-ai gândit vreodată să te faci actor? „Că aşa a fost scris, că aşa se cuvine." Parcă l-ai imita fără succes pe Moise din *Cele zece porunci.*

— Nu cred că-mi place tonul tău. Nu-mi răstălmăci cuvintele.

Clericul vru să răspundă, dar se abținu.

— Repetă ce ai spus.

— Ce? Că nu îmi place tonul pe care îmi vorbeşti?

— NU! A doua parte.

— Nu-mi răstălmăci cuvintele?

Clericul se apropie de peretele de bronz şi țipă peste umăr:

— Ziceai că inscripția menționează *esoptronul rotitor*, corect?

— Da, oglinda care se învârte... dar...

Clericul se sprijini cu palmele de perete, se aplecă puțin şi începu să împingă.

— Nu sta acolo degeaba. Împinge!

Împins cu putere, zidul începu să se mişte, rotindu-se în jurul unui ax central ca o uşă batantă. Sunetul metalului frecat de rocă reverberă în întuneric.

În câteva clipe, erau dincolo de uşă.

În beznă zăceau trei sarcofage. Intruşii se apropiară ezitând. Primul părea o capsulă albă şi delicat sculptată din trunchiul unui arbore masiv. Faisal îl privea pe Cleric cum mângâia capacul cu degetele. În lumina pâlpâitoare a lămpii, încerca să înțeleagă semnificația sigiliului şi a literelor unei inscripții.

Sondând întunericul cu raza lanternei, Clericul se chinuia să citească inscripția în aramaică, murmurând ca pentru sine:

— Aici zace trupul lui Mariamene e Mara, din tribul lui Benjamin, fiică a casei lui Irod şi a lui Chusa,

soră a lui Lazăr şi Sarah, Citadelă a Ierusalimului, Mare Preoteasă şi Stăpână a Vindecătorilor esenieni, soţie a lui Jehoshua.

Pentru o lungă bucată de timp, musulmanul şi creştinul stătură tăcuţi, separaţi parcă de secolele de vărsare de sânge şi neînţelegeri.

Într-un final, Clericul rupse tăcerea apăsătoare.

— Maria Magdalena, soţie a lui Iisus.

Oftă adânc şi îşi lăsă privirea spre una din marginile sarcofagului. Apoi, ochii lui săgetară întunericul spre celelalte două sicrie şi se întoarseră pe marginea primului.

— Ce vrea să însemne asta? Se lăsă pe un genunchi. Aici sunt sculptate un inel de rozete şi o cruce a Templierilor. Şi totuşi au îngropat numai oasele într-un osuar amărât de calcar... trupul nu era întreg... astea sunt nişte falsuri!

— Te asigur că nu este deloc un fals, răspunse Faisal. Toată lumea este convinsă că tot ce au făcut Templierii a fost să *ia* ceva de valoare din Templul lui Solomon. Este destul de evident că, de fapt, nu numai că au luat Chivotul legilor, dar au şi adus înapoi ceva, sau pe cineva, spre un loc de odihnă veşnică bine meritat. La sfârşitul exilului său din sudul Franţei, Maria Magdalena a fost probabil înmormântată temporar undeva prin provincia Languedoc, locuită de cathari. Papa lansase prima cruciadă europeană, cea Albigensiană, şi a masacrat mare parte din cathari. Templierii, temându-se că cei de la Roma au aflat unde se găseşte mormântul

Mariei Magdalena, au adus-o înapoi la Ierusalim. Papa Clement al V-lea şi Filip cel Drept au vrut să afle de la Templieri secretele despre căsătoria profetului Iisus şi locul în care era îngropată soţia Lui.

Dând neîncrezător din cap şi privindu-l rece pe Faisal, italianul zise:

— Eşti un escroc. Arată-mi o dovadă!

— Dacă asta vrei, ajută-mă să dau la o parte capacul. Atunci o să vezi cu ochii tăi.

Tonul vocii părea mai mult o rugăminte decât o certitudine.

S-au străduit împreună să mişte capacul greu. Durerea le străpungea spatele, tâmplele pulsau şi gâturile le erau încordate. Centimetru cu centimetru, piatra capacului se mişca frecându-se de piatra sarcofagului. Aerul era parfumat de un miros dulce, ca de mirodenii amestecate cu petale zdrobite de trandafir.

— Ajunge, zise Faisal respirând anevoie.

Se aplecă în interiorul sarcofagului. Luă un sul de pergament de pe pieptul unui corp mumificat, pe al cărui cap strălucea o coroană cu pietre scumpe.

Cu mâini tremurătoare, Clericul luă sulul şi îl aşeză grijuliu pe capacul de piatră. Precaut, derulă o secţiune mică a sulului şi citi textul la lumina lanternei.

Pe măsură ce citea, chipul îi devenea livid. Era *Cartea lui Q*, dar cel mai important lucru era că, din câte îşi putuse da seama, conţinea povestirea vieţii lui Iisus şi era mult mai apropiat de Evangheliile

gnostice decât de versiunea regelui Iacob[1] despre viața lui Iisus.

Cu gâtul uscat și mușchii încordați, încerca să întrevadă consecințele. Ținea în mâini *adevărata Evanghelie*, scrisă de însuși Iisus.

Mai departe, citi o scrisoare adresată lui Caiafa, Mare Preot al Sanhedrinului. Semnată de *Yahoshua, învățător al celor drepți*, adică de către Iisus. Textul menționa un complot, precum și trădarea lui Iuda Iscarioteanul și înscenarea unei răstigniri.

Sângele Clericului se răcise; degetele îi amorțiseră.

Se vorbea despre o înlocuire pe cruce cu Baraba, la care Iisus se referea ca la fratele Său *Jacov cel Drept*. Clericul știa că, tradus, numele Baraba însemna „fiu al Tatălui". Ar fi putut păstra tăcerea dacă ar fi fost vorba doar de frescele pe care i le arătase Faisal. Dar acest document, ca și fresca, erau dovezi de netăgăduit că *așa-numitele texte eretice erau, de fapt, adevărate.*

Răstignirea era o poveste de adormit copiii și toate învățăturile catolice și protestante se născuseră dintr-o mare minciună. *Mâna lui Iisus* confirma promisiunea față de credincioși că aceștia aveau să îl descopere pe Cel Atotputernic prin iluminare personală. Gâtul Clericului înghețase. Dat publicității, textul din mâna lui ar fi făcut Biserica inutilă!

Apoi își aminti de celelalte două sarcofage.

---

[1] Biblia în versiunea regelui Iacob I al Angliei (*The King James Version – KJV*) a fost publicată în 1611, a fost acceptată aproape fără reținere de Biserică și a constituit, vreme de secole, Biblia întregii lumi anglofone (n. red.).

Se îndreptă din şale şi porni cu picioarele moi spre al doilea. Capacul era dat la o parte, sprijinit de una dintre laturi. Atunci când căută cu lumina lanternei în interior nu dezgoli decât vid întunecat.

Privirea se concentră pe capac. În timp ce plimba lanterna deasupra acestuia şi descifra literele aramaice murmură:

—Yahoshua, fiu al lui Miriam şi Rabboni Joseph. *Issa al-Nagar,* cel care nu a suferit, căci a arătat drumul către depărtări şi se odihneşte în Oraşul Marelui Şarpe.

— Eşti convins de autenticitate?

Sprijinindu-se de piatra rece, Clericul confirmă printr-o mişcare lentă a capului. Se întoarse spre Faisal şi îl privi în ochi.

— Este exact ce ai promis, ba chiar ceva mai mult. Dar ştii că sarcofagul lui Yahoshua este gol? Şi cum de ai ştiut că în cel al Mariei Magdalena este *Cartea lui Q*?

— Tot ce ţi-am arătat şi tot ce ţi-am spus ştiu de la tatăl meu. Dar a murit înainte să apuce să îmi spună secretele templului. Şi anumite lucruri nu depind de mine. Se pare că legenda lui Issa al-Nagar este şi ea adevărată.

Deci ştie ce înseamnă „nagar" şi înţelege mesajul din frescă, se lămuri Clericul. *Ştie că* ***al-Nagar şi Iisus*** *sunt una şi aceeaşi persoană! Asta ar însemna că Oraşul Marelui Şarpe este locul în care sunt înmormântate rămăşitele pământeşti ale lui Hristos!*

Clericul ştia că textele originale în aramaică se referau la Iisus ca *Bar* ***Nagara.*** Substratul comun al

lui *nagar,* care însemna în ebraică şi în aramaică „şarpe deştept" sau era folosit pentru cineva care se pricepea la muncit cu mâinile... era o trimitere la un învăţat. În sumeriană exista un cuvânt asemănător, *nanger,* care însemna „tâmplar", de unde şi eroarea de traducere care îl transformase pe învăţat în fiu de tâmplar şi implicit tâmplar.

Rămăsese împietrit. *Omul acesta ştie mult prea multe. Face pe prostul, după care se dovedeşte a fi un învăţat. Reprezintă un risc inacceptabil.*

— Spune-mi, Faisal. Ştii cumva unde este... Oraşul Marelui Şarpe?

Faisal zâmbi atotcunoscător şi-şi frecă palmele:

— Desigur, prietene. Şi o mică taxă suplimentară... m-ar putea convinge să îţi spun.

După ce străbătuse labirintul de tuneluri, intrusul urcă ultimele trepte ale scării impunătoare şi intră în templu. Ochii lui cercetau fiecare ungher. Înainta cu mâna întinsă, cu degetul pe trăgaciul armei. Auzise voci şi urmărise sunetele, mişcându-se încet şi tăcut prin lumina de ambră a făcliilor şi prin fumul fantomatic.

CAPITOLUL 7

CLERICUL RIDICĂ DIN UMERI.

— Vorbim mai târziu despre mormântul lui Hristos. Dacă tot suntem aici, hai să aruncăm o privire în al treilea sarcofag.

Faisal îl aprobă cu o mişcare a capului, în timp ce se îndreptau spre sarcofag.

Capacul era spart în două. Trecând lumina lanternei peste sarcofag, Clericul descoperi un sigiliu de aur.

Din spatele lui se auzi o şoaptă strangulată. Clericul se întoarse spre sursa sunetului.

Raza lanternei îl dezvălui pe tovarăşul său, care se ruga lui Allah tremurând din toate încheieturile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clericul.

Faisal răspunse clătinând din cap şi cu transpiraţia curgându-i pe tâmple.

— Trebuie să plecăm acum. Adună lucrurile pentru care ai venit, dar să nu...

— Calmează-te şi ajută-mă să deschid capacul.

— În nici un caz. Sigiliul acela este *Clavicula Salomonis, Cheia regelui Solomon*. Ea ţine răul la distanţă. Dacă spargi sigiliul...

— Bine, câţi bani mai vrei de data asta?

Faisal îl implora din priviri.

— Uită de bani... nu fac cât viaţa mea, cât sufletul meu.

Cu un suspin adânc, Clericul îşi propti palmele pe marginea capacului şi împinse. Acesta se mişcă puţin. Se întoarse cu spatele, şi, cu adrenalina pulsând în vene, împinse din nou. Jumătatea superioară a capacului căzu pe podea cu o bufnitură înfundată. Ceva trecu razant pe lângă mâna Clericului şi zbură în sus, pe lângă capul său. Din senin, aerul se umplu de zgomotul puternic, ca de tunet, al unor mişcări de aripi. Chiţcăind strident, înaripaţii isterici se năpusteau dinspre tavan, arătându-şi, odată ajunşi la cei doi, colţii mici şi lucioşi. În ultimul moment, liliecii se unira şi masa neagră înaripată zbură pe deasupra celor doi intruşi şi se pierdu, la fel de fulgerător cum apăruse, în beznă.

Clericul îşi trecu frenetic palmele prin păr, apoi şi le trecu peste haină. Avea mâinile mânjite de guano. Privind spre podea, îl descoperi pe Faisal, chircit, cu capul acoperit de braţe.

— S-au dus. Rămâi unde eşti, îl preveni Clericul.

Se întoarse spre sarcofag şi privi înăuntru. Cadavrul era uscat, dar nu semăna cu mumiile de prin muzee. Nu arăta ca lemnul pietrificat, maroniu-închis, străbătut de vene negre, ci era gri-cenuşiu şi părea încă umed, pătat de dungi gălbui. Oasele obrajilor erau ascuţite şi parcă străpungeau pielea gri, perfect netedă, a obrajilor. Ochii erau înfundaţi în orbite.

Bărbia era ascuţită, fruntea înaltă şi plată, buzele subţiri şi tăioase.

Atunci când privi de aproape, văzu pieptul descărnat şi toate coastele care se conturau clar sub pielea

întinsă. Dar cel mai neplăcut lucru erau ochii mari şi negri. Ca şi când preoţii egipteni i-ar fi înlocuit şi ar fi pus în orbite două bucăţi de obsidian. Radiau o inteligenţă străveche şi un amestec straniu de pasiune şi furie.

În loc să fie întins pe spate, corpul era aşezat în poziţie fetală. Mâinile şi picioarele erau legate cu lanţuri. Nu-şi putea da seama din ce metal erau făcute, dar aliajul îi era necunoscut. Ocoli sarcofagul. Atunci le văzu.

Pe spate, acolo unde ar fi trebuit să se vadă proeminent omoplaţii, era ceva ce ieşea din pielea gri. Îngenunche, se apropie şi mai mult şi înmărmuri.

Rămăşitele unor apendice care semănau a aripi atârnau împietrite de-a lungul spatelui, până în dreptul taliei.

Începea, încet-încet, să înţeleagă. Privi spre pieptul creaturii. O placă din aur îi era atârnată de gât. În metalul moale erau ştanţate literele din ebraică ale Tetragrammatonului, numele inefabil al lui Dumnezeu. Dedesubt era un nume — *Asmodeus.*

Ceva scânteie în raza lanternei.

Lângă gâtul creaturii, pe fundul mormântului, strălucea o mică amuletă de argint.

Fără să se gândească prea mult, întinse mâna, înhăţă amuleta şi o puse în buzunar.

Privi, la lumina lanternei, de-a lungul braţului, până la mâna chircită. Razei lanternei îi răspunse strălucirea unui inel de aur. Înghiţi în sec, întinse mâna şi extrase cu greu bijuteria de pe degetul scheletic.

Puse inelul pe inelar şi apoi îl răsuci înainte şi înapoi cu degetul mare. Clericul îşi amintea că textele spuneau cum regele Solomon îl controla cu inelul său magic pe demonul Asmodeus.

După ce îndeplinise porunca lui Solomon şi îi construise templul, Asmodeus îl păcălise pe rege. Acesta îi dăduse inelul său şi atunci Solomon fusese trimis spre ceruri şi Asmodeus îi luase locul pe tron. Oare se putea ca legenda să fi fost adevărată?

Observă apoi altceva.

Lângă creatură se afla o sticluţă care părea cioplită în cristal. O luă din sicriu şi o studie la lumina lanternei. Pe o parte era inscripţionat, cu litere ebraice, un cuvânt *Shamir*.

În interiorul recipientului de cristal chilimbariu se zărea un mic vierme.

Legenda spunea că viermele avea puteri magice. Cu el, Solomon spărgea pietrele în bucăţi. Tot ce trebuia să facă era să îl pună pe o lespede şi aceasta se rupea. Puse sticluţa în buzunar şi strigă spre Faisal:

— Am terminat aici. Adu-mi sulul şi putem pleca.

Însoţit de ecou, sunetul paşilor târşiţi ai lui Faisal se îndepărtă, apoi deveni mai puternic.

Cu spatele la Faisal, Clericul îşi plimba degetele, pe sub cămaşă, pe crucea de la piept.

— Prietene, mi-ai fost de ajutor. Dar spune-mi, unde pot afla ceva despre Oraşul Marelui Şarpe?

— Deşi nu m-ai plătit încă... îţi voi spune, răspunse temător Faisal. Răspunsul a fost la tine tot timpul. Între zidurile Vaticanului se află o carte veche de magie neagră, *Caietul Rozei*. Se

zvoneşte că ar conţine cheia pentru Cartea de Vrăji a regelui Solomon.

— Dar Solomon a murit cu mult înainte de Iisus, nu văd ce legătură ar avea.

— Da, dar pe parcursul secolelor au fost făcute adăugiri, au fost puse acolo mesaje şi coduri. Unul dintre aceste texte adăugate ulterior te va duce la mormântul lui Nagar!

— Cred că ar fi cazul să te răsplătesc dându-ţi un avans.

Vocea lui avea ceva cald, aproape părintesc, dar atunci când se întoarse spre Faisal, ochii Clericului nu erau decât două fante înguste şi întunecate.

Cu o viteză fulgerătoare, îşi smulse crucifixul de la gât şi apăsă pe centrul acestuia. Din partea superioară a crucii zvâcni o lamă scânteietoare.

Oţelul rece tăie aerul. Vârful ascuţit al cuţitului se înfipse în gâtul lui Faisal; apoi oţelul spintecă din nou aerul şi se opri în pieptul arabului; se ridică din nou şi se înfipse în ochiul stâng. Sângele îi curgea pe obraji şi din gât ieşeau şiroaie roşii. Izbi podeaua rece cu genunchii, în timp ce ochiul încă teafăr privea holbat de groază.

Clericul îngenunche şi luă sulul căzut lângă muribund.

Când începu să se îndepărteze, îşi aduse aminte că Faisal îi arătase câteva imagini digitale ale domului.

Se întoarse, se lăsă pe vine şi începu să caute prin hainele arabului. Când smulse camera video de la centura lui Faisal, observă că aceasta era conectată la o minicameră ascunsă în tunica arabului.

Nenorocitul a înregistrat tot, gândi el.

Se întoarse la sarcofag şi luă placa de aur de pe pieptul lui Asmodeus.

Îşi propti braţul pe pieptul scheletic şi pumnul cu inel pătrunse undeva între coastele creaturii.

— Eu, regele Solomon, îţi cer să îmi îndeplineşti poruncile.

Nu se întâmplă nimic. Dădu din umeri, lăsă placa jos şi scoase bricheta din buzunar.

În timp ce se îndepărta, o aprinse şi o aruncă neglijent peste umăr, în sarcofag. Izbucniră flăcări peste creatura mumificată. Scânteile focului se înălţau prin beznă. Aruncă o privire peste umăr şi i se păru că, pentru o secundă, o mână în flăcări bătuse aerul neputincioasă, apoi căzuse la loc în mijlocul focului din sarcofag.

Clericul se opri lângă sicriul Mariei Magdalena.

O mângâie tandru pe obraz, apoi smulse brutal vârful unui deget mumificat. Mai luă o şuviţă de păr şi profanarea continuă cu smulgerea unui dinte.

— Scuzele mele cele mai sincere, dar voi avea extrem de mare nevoie de o mostră ADN.

Puse mostrele într-o pungă de plastic şi se apropie de uşă.

Din depărtare, ecoul adusese tunetul unei explozii puternice.

Undele de şoc zguduiră zidurile.

O a doua explozie, mult mai apropiată, zdruncină din nou subteranele.

Sub picioarele lui, pământul se cutremura. Din tavane începu să cadă praf şi pietre.

Traversă camera din câteva salturi şi ajunse la scări. Împiedicându-se, cu plămânii înfierbântaţi, se căţără pe trepte. Lanterna sa clipi de două ori şi apoi se stinse. Înconjurat de întuneric, se opri. Căută bricheta, dar îşi aduse aminte că o aruncase în mormântul demonului.

Băgă sulul sub cămaşă şi înaintă, cu mâinile înainte şi degetele pipăind aerul, ca un orb.

Deasupra lui, la ceva distanţă, văzu lumina puternică a unei lanterne.

— Vino înspre lumină, se auzi vocea grăbită a intrusului complice.

Braţele nervoase ale complicelui îl apucară şi îl traseră în camera templului.

— Pe aici, hai odată, trebuie să ne grăbim! lătră scurt intrusul din fugă.

Clericul privi în sală, cu ochi în care se citea panica. Parcă desenate de mâinile unor demoni, reţele de crăpături împăienjeneau pereţii care vibrau, ca izbiţi de ciocane penumatice gigantice.

Fugea printre blocuri de marmură care se prăbuşeau, încercând să privească înainte prin pâcla de praf. Când ocoli altarul, o fisură gigantică spintecă podeaua. Zguduitura îl făcu să-şi piardă echilibrul.

Un amalgam sinistru de sunete se apropia din ce în ce mai mult, ameninţător. Brusc, statuia gigantică a lui Lilith se prăbuşi la podea, la mai puţin de un metru de el, şi se sparse în bucăţi. În aer explodară nori sufocanţi de praf.

Un braţ puternic îl trase de umeri, îl repuse pe picioare şi îl îmbrânci spre ieşire.

— Mai avem o încărcătură. Trebuie să ne grăbim, zise intrusul, în timp ce îl trăgea pe Cleric după el pe scări.

Acesta tuşea violent şi de abia se mai putea ţine pe picioare.

Scările se legănau puternic în timp ce noi fisuri apăreau în pereţi şi coloane.

Ajunşi la baza scărilor, Clericul fu lăsat jos, sprijinit de un zid, şi intrusul se îndepărtă printr-un tunel. Clericul se trezi captiv sub o mare bucată de marmură, căzută din bezna tavanului.

— Întoarce-te! imploră vocea Clericului, în timp ce privea spre piciorul captiv sub rocă. Nu mă lăsa aici!

Îşi pipăi capul şi palma i se udă de sânge.

Încercă să ridice marmura. Aceasta nu se clinti.

Atunci îşi aduse aminte de sticluţă.

O căută prin buzunar, o apucă şi, cu mâna plină de sânge, o izbi de blocul de piatră.

Încet, viermele reveni la viaţă şi începu să se mişte pe piatră, printre cioburile sticlei. Apoi începu să-şi sape drum prin blocul de marmură. Clericul văzu coada mişcătoare a viermelui cum dispare în marmură, apoi blocul se rupse în două, eliberându-l.

Din gura tunelului ieşi un răget ciudat.

Încercând să mijească ochii printre picăturile de sânge care i se prelingeau de pe frunte, privi spre tunel şi văzu un ochi galben îndreptându-se către el. Răgetul creştea în intensitate şi ochiul galben clipea din ce în ce mai aproape de el. Îşi ascunse faţa în palme şi urlă:

— În numele atotputernicului Dumnezeu, îți cer ție, Asmodeus, să dispari!

Din tunel apăru în viteză un jeep, cu motorul făcând un zgomot infernal, care se opri puțin mai departe de Cleric.

Acesta se ridică, își concentră toate forțele și merse cu pași nesiguri până la mașină.

— Ce spuneai? strigă intrusul, în timp ce Clericul se așeza lângă el.

— Mă întrebam de ce ai întârziat atât!

Motorul începu din nou să hurducăie puternic și mașina porni cu viteză prin tunel.

Pe treptele domului de deasupra, turiștii fugeau cuprinși de panică, iar din interiorul sfintei moschei se ridicau limbi de flăcări și nori de fum. Un băiat evreu stătea neclintit, cu privirea sticloasă și hotărârea unui zelot. La picioarele lui era prăbușit corpul unei fetițe. În mână, băiatul avea o raniță.

— Mai am o bombă, țipă amenințător și ridică cu ambele mâini ranița. De ce v-ar păsa dacă ard templul *chazar*[1]! Trebuie să îl distrugem, să îl ardem de pe fața pământului, pentru a construi în locul lui un nou templu al Ierusalimului, cum a prezis Rabbi Mier Khane!

Un lung cordon format din tineri soldați israelieni, cu fețe de copii, își armară puștile automate Galil AR 5.56 mm. Și le îndreptară spre copil.

Ochii lor erau plini de confuzie și furie, degetele grele apăsau trăgaciul, inimile le băteau puternic, parcă să le spargă pieptul.

[1] Sau *chazir, khazar,* porc; prin extensie, principiu contrar iudaismului; în idiș în original (n. red.).

— *A sof! A sof!* Hai să terminăm odată! Terminaţi! strigă copilul şi fugi spre ofiţeri.

O rafală de gloanţe ţâşni şi băiatul căzu la pământ.

Dincolo de zidul care desparte Israelul de Palestina, un alt tânăr intră într-un alt loc de rugăciune: noul Memorial al Holocaustului.

Avea ochii albaştri şi trăsăturile delicate.

Nimeni nu şi-ar fi dat seama că era musulman. Se apropia de punctul de control cu ochii ficşi şi fără vreo urmă de emoţie pe faţă. Atunci când gardianul îl direcţionă către detectorul de metale zâmbi forţat, palid, cu gropiţe adânci în obraji, ca şi când ar fi fost la fotograf.

Se opri, ochii lui albaştri străluciră şi murmură:

— *Allahu Akbar*.[1] Moarte infidelilor...

Apoi îşi scoase mobilul din buzunar şi apăsă pe una dintre taste, declanşând o explozie de căldură şi flăcări.

[1] Allah este mare, în limba arabă, cu caractere latine în text (n. red.).

CAPITOLUL 8

Roma, oraş al dragostei infernale

Zborul Alitalia 284 efectua manevrele de aterizare. În timp ce avionul cobora din frontul noros, pasagera care ocupa locul 4C dormea liniştită, cu capul cufundat într-o pernă, cu faţa spre hubloul cabinei de clasa 1. Primele raze ale soarelui îi scăldau faţa într-un joc subtil de lumini şi umbre, un *chiaroscuro* demn de Madonele lui Rafael.

Visele ei o întorceau în trecut. Valuri de viziuni îi invadau mintea: imagini de la şcoala privată şi din Italia, Nico, nu doar primul ei iubit, ci şi singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată, unicul şi incomparabilul, acela cu care aveau să fie comparaţi toţi cei care aveau să urmeze şi la standardele căruia nu avea să se ridice nici unul. Apoi tatăl ei, *tateh*, cu spatele încovoiat de bătrâneţe, aplecat peste o masă plină de hărţi şi manuscrise vechi. Şi-o imaginează pe *muta*, mama ei, cu trăsăturile ei calde şi frumuseţea de italiancă.

Vocea dulce a mamei ei îngâna un cântec de leagăn în idiş, *Shlof, Mayn Tokhter*[1]:

[1] Dormi, fiica mea, în idiş în original (n. red.).

Dormi bine fetița mea,
Dormi în pătuțul tău
Eu o să stau lângă tine și o să cânt un cântecel
O să te legăn și o să îți cânt până vei adormi.
Lulinke, mayan kind[1]...

Nico apăru din nou, mai matur, dar și mai frumos, decât atunci când era tânăr. Cum va putea să îl revadă și să îl părăsească din nou?

Brusc, amintiri violente îi bombardează visele fericite: întuneric spart de explozii, alei înghesuite; focuri de armă; țipetele în noapte, țipete ale copiilor, ale mamelor și fiicelor, ale taților și ale fiilor — imagini de război.

Făcea parte din Mossad, *Ha Mossad le Modiyn ve le Tafkidim Mayuhadim*[2], Institutul pentru spionaj și operațiuni speciale.

În tinerețe făcuse naveta între State și Tel Aviv, între școlile particulare din New York și brigăzile de tineret *Gadna*[3] din Israel.

Tatăl ei era dr. Max Schulman, profesor de teologie recunoscut în lumea întreagă. Lucra la Universitatea Ebraică din Ierusalim, dar deținuse funcții importante și la Universitatea din Roma sau la

[1] Somn ușor, copilaș, în idiș în original (n. red.).

[2] Institutul pentru spionaj și operațiuni speciale, Serviciul de informații externe al Israelului, în ebraică cu litere latine în original (n. red.).

[3] Program militar care-i pregătește pe tineri pentru serviciul militar obligatoriu în Forța de apărare a Israelului sau la paza granițelor (n. red.).

Princeton. Acum era *visiting professor*[1] la Facultatea de teologie a Universității din Chicago.

Dar, şi mai important, fusese consilier al guvernului israelian şi *sayanim*, evreu voluntar care-i ajuta pe evreii din afara granițelor.

Mama ei, Muta Ennoia, fusese o evreică născută în Italia. Aceasta practica religia tatălui, catolicismul, deşi tradițiile evreieşti ale mamei sale îi erau înrădăcinate în fiecare fir de păr. Fusese una dintre frumusețile Italiei, divă de operă aspirantă, dar renunțase la tot pentru Max Schulman şi pentru fiica lor, Josephine. Apoi, când Josephine avea 14 ani, mama ei murise într-un atentat terorist în Roma.

Tatăl ei refuzase să se recăsătorească şi să-şi împartă inima cu altă femeie. Se îngropase în studiile sale şi apoi, puțin după cea de-a şaisprezecea aniversare a lui Josephine, acceptase un post la Princeton.

Ca să se simtă mai aproape de fetele de vârsta ei de la şcoală, îşi spunea Josie. Chiar dacă Josie era un nume foarte american, ea nu se integrase niciodată cu adevărat acolo. „Josie, eşti mult prea încăpățânată" îi reproşa tatăl ei. „De ce trebuie să fii atât de singuratică?" Ridica din umeri şi se îndepărta din nou. Prefera singurătatea companiei altor oameni.

Era prea mare ca să se poată obişnui cu moartea mamei; la fel ca majoritatea adolescenților traumatizați de moartea unui părinte, credea că e vina ei. Jurase să îndrepte nedreptatea şi să se răzbune.

---

[1] Profesor invitat să predea, pentru o perioadă limitată de timp, la o altă universitate sau colegiu (n. red.).

Când terminase liceul, Josie părăsise cuibul părintesc şi se dusese în Brooklyn, locul de naştere al tatălui ei. Făcea naveta până la Universitatea din New York, unde îşi luase şi masteratul. După absolvire, se întorsese în Israel şi fusese rapid recrutată de colegii lui *tateh* de la Universitatea Ebraică. Se pregătise la academia Mossadului, *Midrasha*, la nord de Tel Aviv, într-un loc numit pur şi simplu Clădirea 28. Scopul ei era să răzbune moartea mamei sale.

La începutul carierei fusese curier, apoi ofiţer de informaţii, şi, într-un final, devenise *kasta*[1] — ofiţer din afara graniţelor —, fiind trimisă în misiune în multe ţări din lumea a treia. În ultima vreme lucrase în Belgia, unde mâncase vafe pe săturate şi se ocupase cu monitorizarea acţiunilor NATO.

Cunoştea foarte bine compromisurile politice, al optulea păcat capital. Era ca un fulger, avea încontinuu nevoie de o legătură cu pământul. De o supapă de siguranţă. Neoprită la timp, era capabilă să se piardă în înaltul cerului. Dar asta numai după ce pârjolise tot în jurul ei. În urma unor astfel de izbucniri, fusese trecută pentru un timp în rezervă.

Rabinul ei din agenţie, protectorul ei, o salvase. Fusese transferată la *Metsada*, un compartiment din cadrul Mossadului care se ocupa numai cu operaţiuni sub acoperire. Josie devenise membră a grupului *Kidon*, Baioneta, care se ocupa numai cu treburi murdare: asasinări şi răpiri. Aici izbucnirile ei puteau fi valorificate la potenţialul lor maxim.

[1] Ofiţer de teren al Mossadului, care participă la misiuni pe teritorii străine, adună informaţii şi coordonează alţi agenţi (n. red.).

Josie începu să se trezească, să reia contactul cu lumea din jurul ei. Era totuşi încă ameţită de tableta de Xanax de două miligrame pe care o luase ca să-şi poată controla claustrofobia cronică şi micile atacuri de panică.

Pe culoarul dintre scaune plutea graţioasă o stewardesă cam plinuţă. Se opri şi-şi fixă posteriorul chiar în faţa Omuleţului, pasagerul de pe cealaltă parte. Cu fundul postat în faţa lui, stewardesa aruncă un surâs fals. Printr-o ceaţă purpurie, Josie observă expresia admirativă de pe faţa Omuleţului. Stewardesa o apucă blând pe Josie de braţ. Aceasta tresări instinctiv şi numai în ultima clipă se controlă şi se abţinu să nu-i rupă mâna stewardesei.

Femeia ridică mirată o sprânceană şi începu:

— *Scussi, signorina*[1], vom ateriza în curând. Vă rog să îndreptaţi spătarul scaunului.

Josie se bucură: reuşise să îşi controleze la timp impulsul. În timp ce îşi imagina cum ar fi sucit braţul stewardesei şi cum ar fi pus-o să meargă în genunchi pe culoar cerând scuze fiecărui pasager în parte, faţa i se lumină într-un zâmbet slab. *Primadonele astea sunt nişte executanţi mizerabili,* se gândi Josie. *După ce le dai o uniformă şi le urci în avion, ai face bine să te fereşti.*

Lăsă fanteziile de moment şi rosti un scurt, dur, dar politicos, mulţumesc.

Dincolo de culoar, Omuleţul, roşu la faţă din cauza limbajului obraznic al corpului tinerei stewardese şi a tensiunii explozive de moment din atmosfera

[1] Îmi cer scuze, domnişoară, în limba italiană în text (n. red.).

cabinei — o ceartă zgomotoasă — era de-a dreptul copleşit. Luă ceva ce părea o pastilă pentru inimă şi îşi descheie un nasture de la cămaşă.

Josie scoase o pudrieră pentru a-şi reface machiajul şi îşi privi chipul în oglindă. Ochii ei de topaz încă luceau. Pielea netedă a feţei strălucea de tinereţe şi vitalitate sub un bronz plăcut. Părul castaniu era la fel de frumos ca cel al mamei sale. „Mai uşor cu machiajul ochilor", ar fi spus *tateh.* Clipi şmechereşte. „Păi cum să nu, iubitule."

Atunci când se privi mai atent, văzu parcă în oglindă adevărul. Jocul o obosise, o marcase. Era sătulă. Se săturase de minciuni, de călătoriile interminabile cu avionul şi de feţele noi, lipsite de vreo expresie. Se săturase de camerele de hotel şi de barurile din holurile hotelurilor. Dormise în prea multe ţări, sub prea multe nume false. Şi se culcase cu prea mulţi bărbaţi.

Umblase prin tot felul de locuri, de la cocioabe amărâte până la palate opulente şi camere luxoase în hoteluri de cinci stele. La urma urmei, toate erau la fel. Nu avea un *acasă.* Şi, mai ales, se săturase de singurătate... se săturase de toată viaţa asta, de toţi şi de toate.

Stewardesa se întoarse şi o rugă să îşi închidă laptopul. Josie îşi umflă obrajii şi murmură din vârful buzelor „Târfă!", în timp ce Omuleţul privea fascinat. Josie îşi imagina că bărbăţia lui îi pulsa probabil la fel de rapid ca inima.

Zgomotul roţilor care atingeau pista.

Geamătul puternic al motoarelor.

Corpul ei împins în scaun de forța G.

Toate acestea îi excitau simțurile. Îi aminteau de dozele de adrenalină pe care i le furnizau cazurile la care lucra.

Misiunea.

Era ceva simplu. O intrare rapidă şi o ieşire rapidă. O cină târzie cu *monsignore*[1] Scarlotti, *zio*[2] Lotti, fratele mamei sale din latura catolică a familiei. Lua cartea şi se suia în avionul de Chicago. Pentru o mult aşteptată revedere cu *tateh*.

Avionul se oprise lângă poartă.

Omulețul de vizavi, cuprins brusc de un sentiment foarte italian şi copleşit de fantezii sexuale, se ridică frecându-se de stewardesă şi o ciupi de posterior.

Aceasta se întoarse şi îi arse o palmă pe obraz. Au fost chemați carabinierii; cel mai probabil, Omulețul avea să îşi petreacă noaptea dormind pe spate într-una dintre celulele de arest ale aeroportului Leonardo da Vinci, încercând să îşi aline orgoliul şi foarte atent să nu care cumva să devină târfa colegului de arest. Se zisese cu *La Dolce Vita*[3].

Mai târziu, Josie se aşează la cea mai scurtă coadă la controlul paşapoartelor, întinse nonşalantă paşaportul canadian falsificat de Mossad cu hârtie autentică şi cu toate datele verificate şi sigure. Apoi luă

---

[1] Monsenior, în limba italiană în original (n. red.).

[2] Unchi, în limba italiană în original (n. red.).

[3] Unul din cele mai populare filme europene ale anilor 1960, regizat de Federico Fellini, cu Marcello Mastroiani, Yvonne Furneaux, Alain Cuny (n. red.).

un taxi spre hotelul Excelsior, aflat chiar vizavi de Ambasada americană.

Făcu o baie lungă, relaxantă. La urma urmei, trebuia să-şi umple cu ceva ziua. Aşa că făcu ce ar fi făcut orice femeie implicată în conspiraţii internaţionale: porni la cumpărături prin Roma.

Nu ar fi vrut să rateze ocazia de a arăta bine pentru Nico. Dacă, întâmplător, s-ar fi întâlnit.

CAPITOLUL 9

Roma

OMULEȚUL ÎȘI FOLOSI APELUL TELEFONIC la care avea dreptul prin lege pentru a-l suna pe Bill Cotter, ofițer însărcinat cu securitatea regională de la Ambasada americană.

— Cotter...

— Pasărea a aterizat, spuse cu un uşor suspin Omulețul.

— Gata. Nu e o legătură sigură, prostule, şopti Cotter.

— Dar mai am ceva de zis. Scoate-mă dracu' de aici!

Clic.

Din cealaltă parte a celulei, o namilă fără dinți arunca un rânjet. Respirația şi corpul său emanau mirosuri care ar fi câştigat orice olimpiadă a mirosurilor insuportabile.

În timp ce gardianul preluă telefonul printre gratiile celulei, namila se ridică încet şi avansă spre Omuleț.

Omulețul cel efeminat se holba la bestia care se apropia. Pe măsură ce fixa cu privirea înaintarea bestiei, pe față îi apăreau broboane de transpirație.

Ca un lup înfometat în apropierea prăzii, namila amenințătoare începuse să își lingă buzele.

Omulețul își lăsă mâna să alunece în buzunar și scoase de acolo un dispozitiv electronic nu mai mare decât un telefon mobil.

Brusc, gigantul își acoperi urechile cu palmele și începu să tremure spasmodic, ca și când un sunet din ce în ce mai violent i-ar fi umplut urechile și dereglat bătăile inimii.

Scoase un țipăt agonizant.

Încremeni, apoi căzu grămadă la podea, cuprinzându-și pieptul cu mâinile.

Lipsit de orice emoție, Omulețul se îndreptă spre namila răpusă și o studie privind-o de sus. Își îndoi piciorul și izbi cu putere cu vârful pantofului în tâmpla celui căzut. Apoi se așeză peste corpul inert și suspină:

— *Oh, tale melodramma!*[1]

Paznicul se întorsese.

Dincolo de câmpul vizual al gardianului, Omulețul apăsă un buton al dispozitivului și îl puse la loc în buzunar.

— *Scussi, signore dottore. La madre benedetta!*[2] Ce s-a întâmplat aici?

— Aș zice că e din cauza unui regim alimentar defectuos, spuse Omulețul. Pot pleca?

— *Si, dottore. Si, mi perdoni... Il mio Dio, mi perdoni*[3].

---

[1] O, ce melodramă! în limba italiană în text (n. red.).

[2] Iertați-mă, domnule doctor. Maică sfântă! în limba italiană în text (n. red.).

[3] Da, domnule doctor. Da, mă iertați... Doamne, iartă-mă! în limba italiană în text (n. red.).

CAPITOLUL 10

Vatican: Pactul

Arhiepiscopul Marsciocco era singur. Citea din cartea de rugăciuni. O lampă cu abajur verde arunca un halo de lumină peste cartea deschisă şi biroul de stejar. Era curator-şef la *Biblioteca Apostolica Vaticana*, marea bibliotecă a Vaticanului.

Un vechi pick-up Zenith lansa în încăpere motivul obsedant al Marşului lui Rákóczi din *Damnaţiunea lui Faust*[1].

Arăta exact ca un patriarh: cu capul acoperit de un *zucchetto*[2] violet, cu ghetele lustruite perfect şi cu un aer condescendent care îi completa alura aristocratică. Faţa sa era la fel de caldă ca un bloc de marmură îngheţată. Însă, în ziua aceea, omenia, îngropată în străfundurile fiinţei lui, începea să îşi croiască drum către suprafaţă. Uneori, chiar şi sufletele cele mai înrăite de ură şi păcate sunt cuprinse de remuşcări.

Probabil căuta iertare pentru atrocităţile pe care le comisese împotriva fraţilor săi, iertare pentru suferinţele pe care le provocase copiilor, celor nevinovaţi.

---

[1] „Legendă dramatică" a lui Hector Berlioz (1803–1869), compozitor, scriitor şi critic francez (n. red.).

[2] Acoperământ de cap purtat de clerul catolic, având forma unei calote sferice (n. red.).

Fărădelegi şi păcate care cântăreau cu atât mai greu cu cât era un om al *Veşmântului.*

Acest amestec de gânduri tulburi îl făcuse să îşi dorească să se spovedească subalternului său, *monsignore* Scarlotti, care trebuia să apară dintr-o clipă într-alta.

Era de importanţă vitală ca Frăţia şi Clericul să nu poată găsi *Caietul Rozei.* Avea să i-l dea spre păstrare lui Scarlotti.

Cum stătea citind îşi aminti de seara aceea, când, cu mulţi ani în urmă, începuse totul.

Îşi masa absent gâtul cu degetele şi atunci începură să curgă amintirile: flacăra tremurândă a lumânărilor, corpurile drapate în robe roşii şi robe negre care formau un cerc în jurul său. Seara aceea, în curtea vilei ascunse între munţii din Lazio, în nordul Romei.

Aştepta sosirea Cobrei. Un zid înalt ferea vila şi curtea de privirile indiscrete. Parcă răspunzând chemării răguşite a unei maşini care se apropia, poarta impunătoare se deschisese.

Întunecat şi suplu, un Alpha Romeo blindat intrase în viteză pe aleea mărginită de copaci şi frână brusc. Ştia că maşina era blindată pentru că ameninţarea încă mai persista după atentatul de luna trecută. Pe portbagaj, negrul strălucitor al vopselei care acoperea caroseria maşinii purta încă urmele de gloanţe ale ambuscadei.

Bodyguarzii cu umeri laţi şi feţe sobre formaseră o pădure neagră în jurul autovehiculului. Şeful gărzilor de corp aruncase o privire în jur şi deschisese portiera din spate.

Întâi apăruse o pereche de sandale cu barete ornate cu pietre strălucitoare. Apoi două picioare zvelte, elegante. Se întindeau parcă până la cer, însă se terminau sub genunchi, sub o rochie neagră cu un decolteu generos dar de bun-gust care nu făcea decât să amplifice forma minunată, generoasă a sânilor magnifici. Simţise cum i se înroşesc obrajii şi îşi muşcase buza de jos ca să-şi mai domolească poftele carnale.

Recunoscuse în liniile calme şi elegante ale rochiei mâna lui Valentino, maestru al şicului şi creator de modă preferat al înaltei societăţi din Roma.

Îi plăcea să râvnească la soţiile-trofeu şi la amantele exotice care atârnau la braţul bărbaţilor influenţi, dar chelboşi şi diformi. Ştia că fiinţele cu picioare interminabile de lângă aceştia nu făceau decât să le mascheze unora impotenţa. Printr-o străveche artă a dresajului, aceste femei erau învăţate, nu fără manevre complexe, cum să fie obediente, cum să execute, la semnale discrete, exact ce voiau stăpânii lor.

Dar femeia aceea era mai mult decât o nevastă senzuală. Părea desprinsă direct din paginile revistei *Elle*. Tenul ei cafeniu era uimitor. Mergea, cu paşi de manechin, pe lângă picioarele butucănoase ale gărzilor de corp. Şoldurile ei se mişcau, se unduiau şi se roteau acompaniate de sunetul strident al tocurilor care loveau piatra cubică a aleii.

Se întorsese brusc către el. Atunci îi zărise chipul încadrat de părul blond ca mierea. Înainte ca masa neagră a bodyguarzilor să îi blocheze privirea, îi privise ochii albaştri, electrici, intenşi. O altă maşină, identică celei dintâi, intrase în viteză în curte şi frânase

brutal, oprindu-se la câțiva centimetri în spatele celei dintâi. Din nou, un grup de namile cu cefe groase încercuiseră mașina în timp ce coborî Cobra. Odată ce acesta intră în vilă, unul dintre zdrahoni îl chemase pe Marsciocco să intre.

Cu coada ochiului, Marsciocco observase o mișcare. Își dăduse seama că era privit.

Apoi, în timp ce intrase pe ușă, auzise pârâitul slab al unui mecanism. Aruncase o privire rapidă în spatele său și văzuse și sursa zgomotului. În mijlocul curții era o fântână cu o statuie verde, în formă de șarpe, o Cobră regală. Patina verzuie lăsa să se întrevadă o strălucire albăstruie. Statuia părea gata de atac, supraveghind împrejurimile. Ochiul ciclopic chihlimbariu al cobrei îi urmărea fiecare pas. Se gândise că era, probabil, camera de luat vederi a unui sistem de supraveghere video cu circuit închis.

Când intrase în hol, inima i se oprise în loc la vederea modelului de pe podeaua de marmură. Dalele strălucitoare alcătuiau o tablă de șah care părea că se întinde la infinit. Deasupra, tavanele boltite erau acoperite cu lambriuri aurite. I se păruse că aude ecoul îndepărtat al unor pași. Un uriaș cu față de cal, îmbrăcat într-un frac strâmt, îl condusese până la un hol de unde urcau, în direcții opuse, două scări. Se întorsese către el și așteptase liniștit, ca și când alegerea unei scări sau a celeilalte ar fi fost un test pentru el. Instinctiv, se uitase în sus. Agățată de tavan era o altă cameră de luat vederi al cărei obiectiv se mișca încet în direcția lui. Se decisese rapid și începuse să urce scările din partea stângă.

Aşteptase pe o canapea îmbrăcată în catifea în faţa unei uşi impunătoare din stejar masiv. Însă cineva îl apucase brusc de mâini şi îl trăsese într-o încăpere alăturată.

Nişte degete de oţel îl apucaseră de braţe, i le suciseră la spate şi aproape i le smulseseră din umeri. Simţise cum încheieturile îi erau legate strâns cu fâşii de piele.

Nu mai văzuse nimic. Peste faţă îi fusese trasă o glugă. Se zbătea, dar, la fiecare mişcare, chingile de piele îi pătrundeau tot mai adânc în carne.

Inspirase adânc şi simţise cum gluga i se lipeşte de faţă. *Nu pot respira. Doamne, încearcă să mă omoare. Să mă sacrifice.*

Auzise cum cineva loveşte cu pumnii în uşă şi vocea tenebroasă de dincolo de aceasta.

— Cine bate? tunase vocea.

— Un neofit care cere să fie primit, Venerabile Stăpân, răspunse o altă voce.

Liniştea ce se aşternuse fusese spartă de un bubuit puternic. Scârţâitul unei uşi care se deschisese. Se simţise împins înainte şi se împiedicase. Vocea inconfundabilă a Cobrei ordonase:

— Atârnaţi laţul!

Simţise cum sfoara de cânepă îi muşcă din piele. Avea în jurul gâtului funia rituală. O durere ascuţită îi străpunsese orbitele. Ceva îl lovise cu furie în frunte. Căzuse pe spate.

Dar căderea îi fusese amortizată de ceva moale. Buricele degetelor întâlniseră o suprafaţă aspră, pe care o pipăi. *Pare a fi lemn.*

Cu fiecare secundă ce trecea, se simţea din ce în ce mai dezorientat. Simţise, confuz, cum ceva îl trage cu forţă de mână. Cum rămăsese nemişcat, mâna îl zguduise din nou; apoi, la a treia zguduitură, cea finală, Gheara Vulturului, mâna Stăpânului Venerabil, îl ridicase cu greu şi cu de-a sila în picioare.

Brusc luminile explodaseră. Gluga îi fusese dată jos. Instinctiv, se feri şi privi în jos. În lumina slabă şi pâlpâitoare a lumânărilor, zărise forma unui sicriu. Îl puseseră într-un sicriu nenorocit. Privise mai atent şi stomacul îi tremurase în spasme.

Din sicriu îl privea un cadavru dezbrăcat, cu intestinele scoase.

Pieptul cadavrului era tăiat; intestinele erau aruncate peste unul dintre umeri, gura, un hău deschis din care ieşea obscen rădăcina limbii tăiate.

Îşi dăduse seama că substanţa lichidă şi vâscoasă care îi acoperea spatele era sânge.

— Soarta trădătorului, care a violat jurământul tăcerii, spusese fără intonaţie vocea gravă a Venerabilului Stăpân. Priveşte către răsărit, frate.

Inima îi bătea puternic în piept. Privise în stânga. Acolo, în faţa lui, suspendat de Boaz şi Jachin, stâlpii Templului lui Solomon, atârna strălucitoare o pentagramă de aur. În laterale, pe scaune de piele roşie, la mese lungi de marmură, stăteau siluete tăcute, cu feţele ascunse de glugi roşii şi negre.

— Fraţi, ceremonia ridicării s-a încheiat, noul nostru frate, Marsciocco, a învins moartea. S-a ridicat.

În jurul lui pluteau, ca printr-o ceaţă, figuri fantomatice.

Simţise o apăsare în piept, gâtul i se umflase şi de-abia putea înghiţi. Respira greoi, ca şi cum ar fi urcat în fugă multe scări.

— Frate, astăzi vei fi eliberat, spuse Venerabilul Stăpân şi îşi deschise braţele.

Roba atârna ca aripile unui liliac. Îşi coborî braţele şi se apropie. Buzele lui se lipiră de urechea lui Marsciocco.

— Cuvântul secret al puterii... *Tubal-Cain*[1]. Păzeşte-l cu preţul vieţii, căci reprezintă descendenţa Frăţiei... Cain, atunci când şi-a ucis fratele, şi-a exercitat liber voinţa.

Presiunea din pieptul lui crescuse, gâtul îi era şi mai năclăit.

Venerabilul Stăpân făcuse câţiva paşi înapoi, îşi dresese glasul şi se adresase întregii congregaţii.

— Fratele nostru va jura solemn şi îşi va dovedi credinţa la fel ca strămoşii noştri. Va trece prin proba focului.

Marsciocco privea, cuprins de frică, spre uşă. Aceasta era blocată de două gorile, gărzi de corp cu glugi peste feţe. Îl priveau pe sub glugile lor, fiecare înarmat cu câte o secure a cărei lamă tăioasă nu lăsa loc nici unui comentariu.

Ochii lui întâlniseră privirea rece a Cobrei.

— Eşti pregătit să întri în rândurile elitei secrete? întrebase acesta.

— Sunt pregătit, răspunsese cu o voce tremurătoare.

---

[1] În Noul Testament, fiul lui Lamech, făuritor de unelte din aramă şi fier; parola secretă a Marilor Maeştri masoni (n. red.).

— Ai destul curaj? Eşti destul de rezistent? Ai inimă puternică? Ţi-este destul de silă de papalitate şi de tot ce reprezintă aceasta? Ţi-este destul de scârbă de orice guvern de pe faţa pământului? Eşti gata să sacrifici tot ce ai? Vrei să mori pentru Frăţie... ***Protocollo Diciassette?***

Nu apucă să răspundă, căci silueta Cobrei se unduise cu graţie şi dezvăluise, în spatele său, un altar de marmură.

Pe altar era întinsă o femeie goală. Femeia cu părul blond ca mierea pe care o văzuse coborând din Alpha Romeo. Acum, corpul ei, acoperit cu sudoare şi pulsând de energie sexuală, îl atrăgea într-un mod ciudat. Cu inhibiţiile înlăturate de droguri, ea râdea şi ochii ei turcoaz, migdalaţi, ca de felină, îl priveau. Bărbăţia lui se întări. Mirosul ei plutea în aer, moscat şi ascuţit.

— Dovedeşte-ţi loialitatea, dovedeşte-o acum, comandase Venerabilul Stăpân şi arătase cu degetul spre femeia care începuse să tremure.

O privise cu atenţie şi îşi dăduse seama că machiajul îi ascundea vârsta. De fapt, era tânără, foarte tânără, mult prea tânără. Îi amintea de Nicoletta, nepoata lui, care era studentă. Dar nu se oprise.

Îl stârniseră sunetele: foşnetul mătăsii, izbiturile în lemn, vocile. Membrii puseseră fiecare pe mesele de marmură câte un bloc de lemn. Ridicau toporiştile deasupra capetelor şi izbeau cu lamele de oţel strălucitor în lemn, de unde săreau aşchii pe mesele din marmură. Apoi îşi încrucişau, ca pe nişte săbii, toporiştile, care scoteau nişte zgomote înfundate şi metalice. Îi auzea cum murmurau în cor, insistent:

— Dovedeşte... dovedeşte...

Da, se înfruptase din recompensă, se bucurase sălbatic de carnea ei tânără, îndeplinise fără ezitări jurământul.

Toate imaginile şi cuvintele îi străbăteau memoria ca nişte lame tăioase.

La dracu' cu ei! Ducă-se dracului cu toţii! Izbi cu pumnii în masă. Îşi puse tâmplele obosite în pumnii strânşi şi plânse.

Arhiepiscopul Marsciocco îşi reveni, se ridică în picioare şi se pregăti pentru treaba pe care trebuia să o ducă la bun sfârşit. Se aşeză la loc, deschise laptopul şi introduse în el un CD. Accesă adresa sa de e-mail securizată de la Vatican şi se opri. CD-ul se învârtea în interiorul laptopului. Concentrat, începu să citească pe monitor. Cuvintele apăreau încet-încet, cuvinte pline de regrete care i se blocau undeva în gât şi nu-l lăsau să respire:

CONFITEOR

Am să termin cu toate acestea acum. Se poate ca pentru mine să fie prea târziu, dar...

Lampa se stinse brusc. Cu ferestrele acoperite cu perdele din damasc gros, camera era cufundată în întuneric. Fu cuprins de o senzaţie neplăcută. Frisoane reci ca gheaţa îi străbăteau şira spinării.

Vântul rece care sufla afară mişca ochiurile ferestrelor. Păreau a murmura un avertisment sumbru.

Părul de pe capul şi braţele lui Marsciocco se zburli de la electricitatea statică pusă în mişcare de o

siluetă care se mişca prin întuneric. Ceva parcă bântuia, suspendat, în faţa lui. Întrebă cu o voce înaltă:

— *Chi é là? Il Dio, mi perdon.*[1]

Dar nimeni nu răspunse. În tăcerea apăsătoare nu se auzea decât propria lui respiraţie tulburată.

Se ridică din scaun şi apucă instinctiv stola[2] mov, parfumată cu levănţică, de pe birou. Stătea nemişcat, cu transpiraţia ieşindu-i prin toţi porii, cu spatele lipit de zid.

Simţi cum inima îi explodează în coşul pieptului.

Pieptul îi era înjunghiat de dureri ascuţite.

Unul câte unul, simţurile nu-l mai ajutau. Simţi, în primul rând, mirosul prevestitor de tragedie — moscat, jilav şi greu.

Apoi urmă pipăitul. Patrafirul îi fu smuls din mână şi urmă senzaţia moale, catifelată, de satin care îi înconjură gâtul. Apoi simţi strânsoarea, iar patrafirul îi fu înfăşurat din ce în ce mai strâns. Urmă tusea. Apoi senzaţia de înecare, pe măsură ce materialul gros îi pătrundea în carnea gâtului.

Durerea era cumplită, urmară vertijul, confuzia şi, la final, întunericul. Faţa sa buhăită şi contorsionată căpătase o nuanţă de mov episcopal.

Mâna ucigaşului scoase CD-ul din laptop.

---

[1] Cine e acolo? Doamne, iartă-mă, în limba italiană în text (n. trad.).

[2] Fâşie lungă şi îngustă, ornamentată, purtată pe după gât de preoţii catolici în timpul slujbei (n. trad.).

CAPITOLUL 11

Întotdeauna există un factor necunoscut. Acest factor este umbra.

Benito Mussolini, după ce a schiţat o siluetă acompaniată de umbra sa

ROMA

COLONELULUI NICK ROSSI îi plăcea munca de supraveghere. Pentru că era ceva la care se pricepea. Se pricepea al dracu' de bine. Rossi se născuse în Italia, dar cum părinţii lui lucrau în acea perioadă la Ambasada Americii din Roma, băiatul primise dublă cetăţenie. Ca fiu de diplomat, pendulase între Roma, unde făcuse gimnaziul şi liceul, şi Statele Unite. La fel ca bunicul său, care fusese general în cadrul Forţelor Aeriene italiene, absolvise cu brio Academia Forţelor Aeriene în State. Imediat după absolvire, fusese recrutat de OSI[1]. Dar undeva, în adâncul inimii sale, se simţise întotdeauna apropiat de tot ceea ce însemna Italia. Datora această afinitate unchiului său Giovanni, care, după ce tatăl său murise, preluase îndatoririle acestuia şi îl înlocuise pe defunct şi în inima lui Nick.

[1] *Air Force Office of Special Investigations* (n. red.).

Datorită capacității sale de a nu ieși în evidență, de a se camufla și acomoda indiferent de mediul care s-ar fi aflat, mentorul său de la OSI îl poreclise *Umbra* sau, în italiană, *Ombra*. Când i se ceruse să găsească un acronim pentru o nouă unitate antitero, alesese SHADO[1], inițiale care, în engleză, veneau de la Trupele Direcției pentru operațiuni speciale cu ostatici.

Cu gulerul de piele ridicat ca scut împotriva aerului rece, Rossi își croia drum pe Via Monterone. Era târziu. Pietoni puțini, câteva mașini. Magazinele se închiseseră. Știa că echipa lui se afla în apropiere și își urmărea ținta de la o distanță de siguranță. Un agent mergea în față, altul pășea în tandem cu el pe cealaltă parte a străzii, restul echipei era pe poziții în biroul din clădirea cu cinci etaje de lângă destinație: Panteonul. Alte două echipaje așteptau în mașini parcate în locații strategice.

După 11 septembrie și odată cu implicarea Italiei în războiul din Irak, măsurile de securitate internă fuseseră înăsprite. Teoretic, Divizia de luptă împotriva terorismului din cadrul poliției se ocupa cu supravegherea situației din interiorul granițelor Italiei. Dar fusese necesară înființarea unei alte unități de contrainformații. Al-Qaeda făcuse ca Statele Unite și țările europene să treacă peste vechi antipatii și gelozii și să conlucreze. Apăruse un nou set de reguli. Tacticile agresive erau încurajate și libertățile civile reduse.

Astfel, avusese loc o căsătorie bazată pe interes între OSI și SISDe, *Servizio per le Informazioni e la*

[1] În limba engleză, umbră = *shadow* (n. red.).

Sicurezza Democratica[1]. Unitatea *Ombra* apăruse de îndată ce preşedinţii semnaseră un tratat secret. Sub acoperirea SISDe, agenţii americani lucrau în colaborare cu cei italieni în teritoriile străine.

Având în vedere că bunicul lui Rossi ocupase posturi importante în cadrul serviciilor de informaţii italiene, dar şi datorită propriilor rezultate impresionante, Rossi fusese numit şef al echipei de la Roma.

Rossi îşi aducea aminte cum începuse totul. O echipă de carabinieri pe motociclete oprise, pentru un control de rutină, doi studenţi arabi. În raport, ofiţerul care îi oprise explicase că ceva din comportamentul lor îl făcuse să bănuiască faptul că era ceva dubios la mijloc. Era vorba de al şaselea simţ. Sau, în orice caz, de o anume intuiţie în care Rossi învăţase să aibă încredere. Îl salvase de mai multe ori de la moarte.

Şoferul era mult prea amabil şi cooperant, în timp ce tânărul slab de pe scaunul din dreapta părea neliniştit şi privea ţintă spre torpedoul maşinii. Când pasagerul făcuse o mişcare spre torpedou, poliţistul scosese instinctiv pistolul Beretta.

Uşa din dreptul şoferului se deschisese brusc, dar poliţistul păstrase o distanţă suficient de mare pentru a putea evita lovitura. O armă se descărcase prin parbrizul maşinii şi gloanţele trecuseră la câţiva centimetri de carabinieri. Fără să ezite, ofiţerul trăsese două gloanţe în pasagerul înarmat.

---

[1] Serviciul pentru Informaţii şi Securitate Democratică, în limba italiană în text, a fost agenţia de informaţii interne a Italiei până în 2007, când, odată cu reforma tuturor serviciilor de informaţii, a fost înlocuit cu AISI, *Agenzia Informazioni e Sicurezza Interna* (n. red.).

Primul îl nimerise în gât, al doilea, în frunte. Cu fața împroşcată de sânge şi ochii bulbucați, şoferul ceruse iertare lui Allah şi implorase ca viața să-i fie cruțată.

Când cercetaseră maşina închiriată de studenți, găsiseră ascunse în portbagaj acte de identitate false, o sumă mare de bani şi un laptop. Două dintre numele de pe paşapoartele false erau ale unor suspecți de pe lista de membri ai Al-Qaeda. Atunci, Rossi se gândise cât de tâmpiți erau amatorii care aveau la ei mai mult de un set de acte false. Doar că amatorii, din cauza impulsivității şi a reacțiilor imprevizibile, erau mult mai periculoşi decât profesioniştii. Carabinierii avuseseră noroc.

Băieții de la Departamentul tehnic al SISDe găsiseră pe hard disc o grămadă de informații. Contacte, locații, nume ale membrilor celulelor teroriste. Împreună cu brigada antitero, efectuaseră cinci raiduri secrete. Dar Rossi simțea că ceva lipseşte. Că exista o piesă ascunsă din puzzle pe care nu o descoperiseră. Rezultatele interogatoriilor nu făcuseră decât să-i întărească bănuiala iritantă, neliniştitoare.

Era sigur că, într-un fel sau altul, era ceva ce le scăpase printre degete.

Într-o noapte, târziu, cu stomacul saturat de prea multă cafea şi cu gâtul înțepenit de la privitul în monitorul LCD, accesase un fişier. Pe ecran apăruse o hieroglifă egipteană.

E acul din carul cu fân, îi şoptea instinctul.

Concentrează-te..., îşi zisese.

Echipa de decriptare nu avusese nici o problemă cu descifrarea codului. Funcţiona pe bază de înlocuire. Dar numele documentului? Hieroglifa era denumită OLUTSOP/SUNELP/ANUL.jpg. Introdusese numele în programul de decriptare. Dar nici unul dintre rezultate nu era plauzibil.

Privi spre încheietura mâinii, la ceas. Era aproape miezul nopţii. Se gândi la Isabella, soţia sa, şi un zâmbet îi lumină faţa. Se gândea cum ascunsese ea ceasul în sertarul cu şosete, pentru ca el să îl găsească, în dimineaţa aniversării lor, în timp ce se îmbrăca grăbit să plece la muncă. Zâmbetul se stinse repede.

Prins ca de obicei cu munca, uitase de aniversare şi trebuise să se repeadă în pauza de prânz să-i cumpere o felicitare ieftină şi un buchet mare de trandafiri. Isabella, însă, nu primise buchetul de trandafiri. Nu văzuse nici taxiul care, în acea după-amiază ploioasă, venise cu viteză de după colţ şi îi ucisese pe ea şi pe copilul lor nenăscut.

Oftă şi puse mâna pe telefon.

Professore Giovanni Battista Alberti răspunse, după al patrulea ţârâit, cu o voce amorţită de somn.

— *Pronto.*[1]

— *Buon giorno*[2], spuse Rossi.

— *Chi...?*

— Nepotul tău favorit.

— *Nico?*

---

[1] Alo, în limba italiană în text (n. red.).

[2] Bună ziua, în limba italiană în text (n. red.).

Unchiul său îi spunea întotdeauna pe numele mic italian pe care nu-l mai folosise din copilărie.

— *Zio*, am nevoie de un serviciu.

— Acum, la ora asta... o, să înţeleg că este ceva oficial?

— Nu te-aş deranja dacă n-ar fi oficial.

— Ba da, m-ai deranja. Dacă tot m-am trezit, nu o să pot adormi prea curând.

— Îţi trimit un e-mail pe serverul securizat.

Un oftat adânc.

— Unde am pus parola aia?

Prin receptor se auziră sunetele arcurilor de pat, foşnetul păturii, paşi pe podea.

Rossi şi-l imagina pe unchiul său cum îşi caută ochelarii, trage pe el un halat de casă uzat şi se îndreaptă împleticindu-se pe hol spre birou, cu telefonul în mână.

— Lasă-mă să mă gândesc..., spuse unchiul şi începu să fredoneze *Bărbierul din Sevilla.*

În ciuda vârstei, unchiul avea mintea brici. Îi plăcea să i se spună *professore* Giovanni. Era profesor de civilizaţie egipteană şi lucrase la *museo* egiptean de la Vatican. Rafturile prăfuite ale memoriei sale conţineau biblioteci întregi. Când Rossi era mic, unchiul Giovanni se ocupase de educaţia lui şi îl învăţase un truc foarte folositor. Asimila diferite tipuri de informaţii cu ajutorul diferitor opere. Acestea pluteau, înconjurate de note muzicale, prin memoria lui.

— *L'OH mio! Come interessando*[1], spuse Giovanni. Simbolurile din cartuş au fost reproduse invers, nu înţeleg exact de ce.

[1] O, vai! Ce interesant, în limba italiană în text (n. red.).

— Ştiam eu că îţi va plăcea, replică nepotul.

— Vechiul regat... deci frunza este litera T... vasul se pronunţa *bas*. Deci dacă unim *bas* plus *T* plus *T* ajungem la BASTET.

— Basset?[1]

— Nu, nu rasa de câine, e ceva pronunţat cu un A lung... Ba, urmat de Aset, asta ar însemna *sufletul lui Aset*, sau *Isis* în prima accepţiune egipteană. Grecii aceia *maledetti*[2] au schimbat foarte multe în scriere şi pronunţie.

— Dar nu înţeleg...

— Ar mai fi o pronunţare alternativă Pahst, de unde vine, în argoul englezesc *puss* sau *pussy*. Şi amuleta sacră pe care o ţine în gheare este *uchat*, Ochiul lui Horus, cel care nu clipeşte. Deci ajungem la...

— Vrei să spui că hieroglifa înseamnă *gatto*?

— Da, înseamnă pisică, mai exact... zeiţa pisică *Bast*.

Rossi suspină adânc.

— Nu mă ajută prea mult, *zio*. Trebuie să dau de ceva concret, un nume, un loc de contact, o oră. Mai spune-mi despre zeiţă.

— De obicei e reprezentată ca o pisică de abanos care stă liniştită şi are în labă un sistru[3], *uchat*-ul sacru, care este de fapt o amuletă, *Ochiul lui Horus*. În vremea Regatului Vechi şi a Regatului de Mijloc a fost venerată, mai ales în Egiptul de Jos. Iniţial,

---

[1] *Basset hound*, rasă de câini cu blană scurtă, cu picioare scurte, urechi lungi şi pleoape căzute (n. red.).

[2] Blestemaţi, în limba italiană în text (n. red.).

[3] Instrument muzical al vechilor egipteni, format dintr-o bară curbată prevăzută cu un mâner şi câteva lame vibrante, care produceau sunetul prin lovire (n. red.).

avea capul unei leoaice, dar cu timpul acesta a fost transformat şi înlocuit cu un cap de pisică sălbatică, din deşert. Unii au confundat-o cu o ipostază pacifistă a lui Sekhmet, leoaica, distrugătoarea. Care era de fapt o divinitate din Egiptul de Sus. De la confuzia asta a venit zicala „Ea, cea din Nord şi ea, cea din Sud". Oricum, zeiţa asta nu era o pisicuţă jucăuşă. Era mai degrabă o răzbunătoare şi a fost asimilată razelor distrugătoare ale soarelui care îi pedepseau pe cei care, ajunşi în Lumea de Dincolo, nu reuşeau să treacă anumite probe.

— Cei care i se închinau erau, dacă ar fi să ne luăm după Herodot, destul de petrecăreţi. Se suiau în bărci, mii şi mii de oameni, şi navigau pe Nil. Beau, mâncau şi petreceau până când ajungeau în dreptul vreunui sat. Atunci se apropiau de ţărm, şi femeile îşi puneau fustele în cap şi începeau să urle insulte şi injurii la adresa femeilor din oraşul de pe mal...

Rossi îl întrerupse.

— Ai spus ceva despre o pisică de culoarea abanosului?

— Da, dar...

— Stai puţin, spuse Rossi şi răsfoi printre documentele găsite în sertarul unui birou în timpul unui raid. Lipit de o chitanţă de la curăţătorie era un şerveţel pătat pe care erau ştanţate câteva cuvinte: *Le Café du Chat Noir.*

Rossi traduse din franceză:

— Cafeneaua Pisica Neagră.

— Ce-i cu asta?

— Cred că, într-un final, am găsit acul în carul cu fân.

— Acul... foarte interesant... de unde ai ştiut asta?

Rossi se încruntă.

— Ce să ştiu?

— Ai zis de ac. Un ac, adică un obelisc pe care este gravată inscripția asta se află chiar în Roma, în *Piazza della Rotonda.*

— Acolo, în fața Panteonului? Eşti sigur?

— Mă suni, mă trezeşti din somn, după care mă întrebi dacă sunt sigur? Giovanni era iritat. Acum o săptămână am băut o cafea cu asistenții mei acolo.

Prin mintea lui Rossi pluteau bucățile de puzzle.

— Mai trebuie să te întreb ceva.

Privea la ecranul calculatorului şi la numele fişierului: OLUTSOP/SUNELP/ANUL.jpg. Îl selectă şi i-l trimise într-un e-mail.

— Am mai trimis un mesaj. Îți spune ceva?

La celălalt capăt al firului, unchiul său fredona *Flautul fermecat* de Mozart. Secundele curgeau încet.

— Da, literele sunt şi ele scrise invers, ca în oglindă. La fel ca şi semnele din cartuş. Mai ții minte ceva latină?

— Nu chiar.

— Atunci verifică e-mailul.

Se execută. Pe ecran scria:

POSTULO PLENUS LUNA. ACUL LA LUNA PLINĂ.

— Îți trebuie un calendar ca să afli data, dar acum, că ştii locația, eu te las. O să beau un pahar de lapte cald şi o să îmi odihnesc ochii bătrâni şi obosiți.

Clic.

Rossi mergea pe strada îngustă şi pustie, ascunzându-se printre umbre, cu inima bătând puternic. În curând, avea să afle cu cine se întâlnea lângă obeliscul egiptean ținta cu nume de cod *Bast*, şi mai ales... de ce.

CAPITOLUL 12

Codul

Era seară târziu şi ecoul paşilor lui *monsignore* Scarlotti se auzea pe dalele de marmură ale Palatului Apostolic. Străbătea grăbit coridoare lungi şi pustii. Cei mai mulţi cardinali, preoţi, secretari, călugăriţe şi personalul de serviciu erau în Capela Sixtină, la o slujbă pe care o ţinea însuşi Sfinţia Sa, papa. Gârbovite de ani şi acoperite un strat gros de praf al secolelor, frescele colorate şi statuile de marmură stăteau mute.

Mergea şi se gândea la telegrama codată pe care profesorul Schulman, vechi coleg şi prieten excentric, i-o trimisese. Îi cerea să obţină pentru el un obiect bine tăinuit.

TOTUL E BINE AICI STOP TE ROG TRIMITE OBIECTUL DESPRE CARE AM DISCUTAT STOP STAU ÎN TURN STOP FAC TRATAMENT CU ALOE STOP CITESC DESPRE ZEII GRECI STOP CARTEA SE GĂSEŞTE LA BIBLIOTECA DE LA VILLA FLORA STOP INDICE INVENTAR 2-15-19-22-23 MERRY XMAS

În această seară, *monsignore* Scarlotti, prim-secretar adjunct, avea să îşi încalce jurămintele de obedienţă. Dar mai multe vieţi erau în pericol. Poate chiar şi propria sa viaţă.

La început, nu înțelesese textul codat al telegramei. Apoi își dăduse seama că răspunsul se afla în numere. Dacă alegea al doilea, al cincisprezecea, al nouăsprezecelea, al douăzeci și doilea și al douăzeci și treilea cuvânt rămâneau E TURN ALOE ZEI GRECI... care nu aveau absolut nici un sens. Urarea absurdă de final, „Crăciun fericit", în engleză, îl nelămurea. Apoi înțelese că XMAS nu era decât o anagramare a numelui prietenului său, MAX S. Deci și celelalte cuvinte era anagrame. Îi luă ceva timp și umplu o pagină întreagă cu litere. Brusc, își dădu seama.

Caietul Rozei.

Scarlotti știa câte ceva despre misterul care învăluia cartea. Se dusese până la bibliotecă și luă un volum gros, legat în piele veche. Se cuibări într-un fotoliu confortabil și răsfoi până la fragmentul despre istoria cărții, din care începu să citească.

Cartea fusese scrisă de către un preot răspopit, care participase la sacrilegiile comise în biserica St. Sulpice din Paris. Acolo, pentru o vreme, fusese tărâmul magiei negre.

Le Cahier de la Rose Noire fusese scris de către abatele Joseph Boullan și era un exemplu al lucrurilor oribile pe care o minte nepregătită le poate comite, odată cuprinsă de demență. Fusese descoperit de către romancierul francez J.K. Huysmans, care scrisese *Là-Bas*[1] (Acolo jos). În epocă, *Là-Bas* fusese un bestseller. Era povestea unui

[1] Roman publicat în 1891, probabil cea mai cunoscută carte a lui Huysmans după *À rebours*, care are ca subiect satanismul în Franța (n. red.).

anume Dr. Johannes, care conducea un cult satanist. Şi în opera ficţională a lui Huysmans, şi în realitate, Boullan se ocupase cu magia neagră — fusese un satanist care practicase *Calea mâinii stângi.*

Legenda avertiza că cine nu era scăldat de Graţia Divină şi încerca să descifreze *Le Cahier de la Rose Noire* cădea pradă nebuniei violente cauzate de literele strâmbe, hieroglifele şi formulele întunecate care înnegreau paginile. Unii, după ce îl citiseră, muriseră în suferinţe cumplite.

Acum, stând în faţa uşii arhiepiscopului ezita, cu mâna pe clanţă. Marsciocco îl sunase şi îi vorbise cu o voce gravă, îi spusese ceva de nişte probleme urgente, aproape îl implorase să vină la el. Şi, ca un făcut, menţionase şi *Caietul Rozei.*

Brusc, clanţa îi fu smulsă din mână şi uşa se deschise brutal spre interiorul biroului.

O siluetă neagră se năpusti pe lângă el. Îl izbi şi el căzu. Lovindu-se de podeaua de marmură, capul său făcu un zgomot puternic. Stătea întins cât era de lung şi o durere turbată îl înjunghia în ceafă.

Arhiepiscopul! ţipă în gând. Copleşit de durere, se ridică cu greu în picioare şi se năpusti în cameră, încercând să-l zărească, prin beznă, pe arhiepiscop.

Lumina argintie de pe hol cădea pe o porţiune de covor. Înaintă şi desluşi o siluetă zăcând pe podea. Se lăsă pe un genunchi şi întoarse cadavrul cu faţa în sus. Privi faţa schimonosită şi straniu colorată a arhiepiscopului Marsciocco.

Verifică pulsul şi, cum nu simţi nimic, se ridică în picioare. Apropiindu-se de birou, întinse mâna către telefon. Apoi se răzgândi. Asasinarea arhiepiscopului avea probabil o legătură cu *Caietul.*

Luă rapid o decizie. Închise uşa şi începu să caute orbecăind un întrerupător. Îl găsi.

Stătea în mijlocul camerei, privind în jur. *Unde ar putea fi ascunsă o asemenea carte? Într-un seif? Nu, ar fi fost prea simplu pentru oricine ar fi vrut să o fure.* Se învârtea în cerc.

Apoi privi către un perete.

Deasupra unui raft cu cărţi era pusă orizontal o Biblie de mari dimensiuni.

Se grăbi spre raft şi încercă să mişte, opintindu-se, Biblia de la locul ei. Era doar o Biblie. Apoi observă că rafturile erau împodobite cu figurine gravate în lemn. Se aplecă şi începu să le studieze. Acolo, migălos sculptate în lemnul de stejar, erau portrete ale unor figuri importante din istoria Bisericii. Privirea sa se opri în dreptul celei de-a treia sculpturi.

Acolo era un portret al Sfântului Irineu. Acesta scrisese o lucrare intitulată *Despre detectarea şi înlăturarea celor care îşi zic gnostici.*

Exact! Scarlotti râse în sinea lui. Ce simbol ar fi fost mai potrivit pentru a ascunde *Caietul* decât cel mai mare expert al Bisericii în materie de gnosticism?

Cu grijă, Scarlotti apăsă cu buricele degetelor gravura. Aceasta se adânci încet în lemnul bibliotecii. Pe partea opusă, un panou se lăsă în jos, dezvăluind un compartiment secret. Scarlotti băgă mâna înăuntru. Degetele lui descoperiră cotorul unei cărţi. O trase încet afară din ascunzătoare.

Cartea era unsuroasă şi, când o atinse, simţi mici frisoane.

Încercă să nu se lase impresionat de senzaţia neplăcută.

Dar niciodată nu simţise ceva mai supărător. Era ca şi când ar fi privit imagini pornografice. Ar fi vrut să îşi întoarcă capul dezgustat, dar ceva îl făcea să privească în continuare. Caietul emana o aură de seducţie murdară.

Privi spre carte şi ochii lui reţinură doar un cuvânt din titlu: *Rose.*

Până şi numele cărţii era un indiciu: Rose era anagramarea lui *Eros* — pasiunea carnală greacă — şi antiteza lui *Agapé,* dragostea creştinească lipsită de egoism. Dar dacă toate legendele despre carte nu erau decât o anagramă? Indiferent de conţinutul cărţii, aceasta nu trebuia să cadă în mâinile Frăţiei. *Monsignore* Scarlotti îşi ţuguie buzele, făcu semnul crucii şi începu să se roage şoptit. *Cose diaboliche. La Madre Benedetta lo protegge.*[1]

[1] Lucruri diabolice. Sfânta Fecioară să îl protejeze, în limba italiană în text (n. red.).

CAPITOLUL 13

TELEFONUL DE PE BIROUL colonelului Pico zbârnâi. *Colonnello*[1] Pico era şeful organizaţiei însărcinată cu securitatea şi informaţiile Vaticanului, *Vigilanza*. Ca de obicei, lucra până târziu, în aşteptarea unui telefon.

— *Pronto?* răspunse Pico.

— Ai avut grijă de trădător?

— Desigur. Nu va mai putea spune nimic.

— Bun. Deci ai caietul, da?

Lui Pico îi îngheţă sângele în vene. În grabă, uitase să pună într-un loc sigur *Caietul Rozei*.

— Desigur. Este la mine în seif, minţi Pico.

— Să aştepţi instrucţiuni.

Convorbirea se încheie.

Pico îl recunoscuse la celălalt capăt al firului pe american, pe RSO[2] Cotter. Luă pistolul Beretta de 9 mm de pe birou, îl puse grăbit în toc şi fugi spre uşă. În cadrul Frăţiei, numele de cod al lui Pico era *Janus*, cum nu se poate mai potrivit pentru puterile de zeu cu două feţe pe care le folosea pentru a servi la doi stăpâni.

---

[1] Colonel, în limba italiană în text (n. red.).

[2] *Reconnaissance Systems Officer*, ofiţer care se ocupă cu sistemele de recunoaştere (n. red.).

*

Monsignore Scarlotti ştia că nu mai are mult de trăit. Fiecare minut, fiecare secundă contau. Dar avea nevoie de tărie spirituală. Se ruga, în genunchi, privind spre Imaculata Inimă a lui Iisus, concentrându-se pe razele de lumină, scăldându-se în gloria sfântă.

De dincolo de uşă venea răpăitul unor paşi alerţi care răsunau pe coridor.

Instinctiv, sări în picioare, stinse luminile şi se refugie în întuneric, într-un colţ.

Ţinându-şi respiraţia, Scarlotti auzi cum cineva apasă pe clanţa uşii.

Tremura de frică, dar îşi aminti că avusese prezenţa de spirit să încuie uşa.

Dar apoi auzi zăngănitul cheilor şi cum o cheie era vârâtă în broască. Auzi cum se descuie uşa. Aceasta se deschise larg şi lumina slabă de pe coridor se revărsă înăuntru.

O siluetă se năpusti respirând greoi în cameră.

Sărise spre bibliotecă, smulgea cărţile de pe rafturi, căuta frenetic. Se întorcea spre ascunzătoarea lui şi atunci o boare de lumină de pe hol căzu pe faţa siluetei — chipul colonelului Pico.

Pico avea un pistol într-o mână şi în cealaltă ţinea o lanternă. Începu să plimbe fasciculul lanternei prin cameră. Lumina trecu scurt peste corpul căzut al arhiepiscopului. Pico lansă un hohot de râs sinistru, în timp ce plimba lumina peste cadavru. *Monsignore* Scarlotti îşi dădu seama ce trebuia făcut. Pico începuse să caute întrerupătorul, care se afla exact în spatele lui Scarlotti.

Fără să facă zgomot, Scarlotti se ridică pe vârfuri şi se întinse spre rafturile de sus ale bibliotecii de lângă el. Ţinându-şi răsuflarea, găsi într-un final ce căuta. Apucase o statuetă de bronz masiv şi o luă de pe raft.

Raza lanternei lui Pico se târa pe covorul gros spre Scarlotti.

Înainte să fie descoperit, făcu un pas mare şi ieşi din întuneric.

Cu o viteză şi o forţă de care n-ar fi crezut vreodată că e capabil, Scarlotti întinse mâna, balansă obiectul şi forţa loviturii sfărâmă craniul lui Pico.

— Iisuse, iartă-mă, şopti Scarlotti şi scăpă statueta însângerată din mâinile tremurătoare.

Se aplecă peste corpul inert al colonelului Pico şi făcu semnul crucii. Se grăbi împiedicat să iasă din cameră, cu caietul strâns la piept, lângă inima care-i bătea puternic. În fugă, se gândi: *Fie ca numai Dumnezeu să mă judece.*

CAPITOLUL 14

ÎN TIMP CE ROSSI îşi urmărea ţinta, îşi aminti cum se întâlnise pentru prima oară cu femeia care avea să-i schimba radical viaţa.

Divizia *Ombra* supraveghea de o săptămână *Le Café du Chat Noir*. Era un Internet café New Age[1], plin de bune intenţii şi genul de local foarte la modă. Doar că, spre deosebire de alte localuri de acest gen, acesta servea, pe lângă espresso, şi *Qahwah*, un ceai foarte apreciat în Orientul Mijlociu. Lucrurile se complicau. Mesele erau ocupate de studenţi arabi care îşi beau ceaiurile şi pălăvrăgeau în limba lor, aruncând priviri suspicioase oricui intra şi totuşi ferindu-şi privirile de orice contact. Oamenii lui Rossi ar fi ieşit în evidenţă mai ceva ca un grup de prostituate cătărate pe tocuri cui care ar fi încercat să pătrundă într-o moschee în timpul Ramadanului.

Rossi alesese o altă abordare. Făcuseră sute de fotografii clienţilor fideli. Le trecuseră prin cele mai performante programe de recunoaştere a trăsăturilor faciale. Căutaseră prin toate bazele de date cu terorişti

[1] New Age (Noua Eră) este o mişcare de renaştere în mediile bisericilor metafizice şi în cele ale organizaţiilor spirituale şi oculte din America anilor 1970 şi 1980. Curent modern şi umanist ce susţine o viziune comună a unei noi ere a iluminării, a cunoaşterii şi a armoniei (n. red.).

sau suspecți de terorism. Dar rezultatele erau nule. Programele ultramoderne de supraveghere și spionaj informatic supravegheaseră activitatea laptopurilor din cafenea și găsiseră nenumărate lucrări pentru examene școlare, site-uri de știri și inevitabilele site-uri porno.

Analiștii lui Rossi făcuseră rost de o listă a angajaților cafenelei de la serviciul de taxe și impozite. Din nou, verificările multiple în dosarele serviciilor de informații, dar și în dosarele poliției nu dăduseră rezultate.

Proprietarul localului era un emigrant francez care avusese mici probleme cu drogurile, dar care nu era deloc implicat în politică. Cumpărase localul cu șase ani în urmă și locuia la etaj. Angajații erau în mare parte născuți în Italia, studenți la Universitatea din Roma și lucrau cu jumătate de normă la cafenea. Nimic interesant.

Rossi hotărâse să facă o ultimă încercare. *Poate ar trebui să mă întorc la chestiile esențiale,* se gândi în timp ce stătea la ușa cafenelei. Intră și găsi sala pustie. O tânără foarte apetisantă se apropie de tejghea, ștergându-și mâinile de șorț.

— *Posso aiutarlo?*[1] și zâmbi.

— *Cappuccino e un cornetto, per favore*[2], răspunse Rossi, zâmbind și el.

Când fata se întoarse spre automatul de cafea, Rossi observă cum fusta scurtă îi contura rotunjimile

[1] Pot să vă ajut? în limba italiană în text (n. red.).

[2] Un cappuccino și un corn, vă rog, în limba italiană în text (n. red.).

şoldurilor. Îşi găsi o ocupaţie şi începu să scotocească neîndemânatic în căutarea portofelului.

— Serviţi, spuse ea în engleză şi împinse tava către el.

Rossi clipi nedumerit de schimbul brusc de limbă. Se părea că ea văzuse permisul american fals de conducere pe care el îl ţinuse intenţionat la vedere câteva secunde în timp ce îşi căuta banii în portofel.

Privirea ei albastră intensă şi ochii de felină îl ţineau prizonier. Înghiţi în sec şi privi în jur.

— Mă duc la unchiu-meu la universitate şi m-am oprit să înhaţ ceva dulce.

Ea încuviinţă din cap, privindu-l întrebătoare.

— Ziceai că vrei să mă înhaţi?

El râse.

— Nu, dar aveam mare nevoie de o doză de cofeină.

— O noapte pierdută?

El zâmbi prosteşte. I se părea că îi poate citi gândurile. Dar realiză că, cel mai probabil, îşi dăduse seama privindu-i ochii injectaţi.

— Ca să fiu sincer, da. Am stat până târziu cu băieţii.

— Ce predă?

— Cine?

— Unchiul tău de la universitate.

Îl privea curioasă şi îşi desfăcu neglijent părul, care i se revărsă în valuri mătăsoase pe umeri. Îşi ridică încet privirea şi o întâlni pe a lui.

— Lingvistică, e un om foarte inteligent, reuşi să bâlbâie Rossi.

Ea se aplecă peste tejghea, privi conspirativ în jur, apoi îi făcut semn cu degetul să se apropie.

— Cred că eşti un mincinos, îi şopti.

Rossi o privea interzis.

— Cred că n-ai dormit ca să citeşti vreun thriller american.

Privirea ei se oprise pe cartea din mâna lui.

— M-ai prins. Dar de fapt este un thriller de conspiraţie.

Ea râse.

— Crezi în aşa ceva?

— În conspiraţii?

— În grupări secrete care plănuiesc să controleze lumea?

Privi podeaua, apoi se uită la femeie şi ochii lui verzi deveniră blânzi.

— Nu, dar cred că există studente capabile să sucească dintr-o privire minţile oamenilor între două vârste.

— De fapt, eşti tânăr dacă te simţi tânăr. Ce ar trebui să faci ar fi să te întrebi... *cât de tânăr mă simt?*

În ochii ei se citea sinceritatea, dar şi o anumită singurătate.

Rossi o invită să stea cu el la cafea. Ea acceptă. Îi spuse că o chema Gina, el îi spuse că îl cheamă Tony. Printre cafele şi ţigări, ea îi mărturisi că şi-ar dori ca într-o zi să ajungă în America, să scrie scenarii de film. Îi povesti despre părinţii ei din Napoli, despre firma de avocatură a tatălui ei, despre tinerii din viaţa ei care erau preocupaţi de cum arătau, de ce cărţi citeau, de facultate sau de cecurile pe care le trimiteau părinţii.

Rossi îşi folosea din plin talentul de a face femeile să se simtă speciale. Cu ceva timp în urmă, o femeie

îi mărturisise că avea talentul de a o face să simtă cum îi prețuiește fiecare cuvânt, cum îi admiră fiecare gest, cum o face să se simtă *singura* femeie de pe Pământ. Stătea acolo și asculta atent, folosea limbajul trupului pentru a-i transmite că e interesat de ea, că o înțelege și pentru a o seduce, se apleca spre ea la momentul potrivit, zâmbea copilărește sau arunca un zâmbet demn de Richard Gere. Era în formă. Se documenta constant despre cele mai noi tendințe în muzica pop și toată cultura din jurul acesteia. În sinea lui detesta muzica nouă și nu era interesat decât de jazz, filmul *noir* și thrillere americane.

Intrară câțiva clienți, care întrerupseră mirajul.

Poate că mă distrez prea bine, se gândi, după ce Gina se ridică de la masă. Privirea lui o urmări cum merge spre tejghea. Apoi se scuză și plecă.

— Trebuie să plec. Deja am întârziat la întâlnirea cu unchiul meu.

— Vezi să nu întârzii și în seara asta, zise ea ridicând din umeri.

— Diseară?

— Termin la șase fix. Sper că nu te culci înainte de șase?

— Cina și un film?

— Nu, întâi sex, după care cina.

Îi făcu cu ochiul, se răsuci pe călcâie și dispăru în camera din spate, lăsându-l cu gura căscată. Cu coada ochiului, prinse privirea plină de dispreț a unui tânăr cu înfățișare de arab.

Ajuns afară, pe trotuar, ziua i se părea mai frumoasă, aerul mai proaspăt. Se simțea mulțumit. Mușcase momeala.

CAPITOLUL 15

CLOPOTELE BISERICII *Trinità dei Monti* băteau. Ecourile lor treceau peste grădinile de la poalele bisericii, peste abruptele scări spaniole, printre maicile pioase cu veşminte atât de albe încât în lumina lunii păreau fluorescente, printre cuplurile de îndrăgostiţi pierduţi unul în ochii celuilalt, străbăteau Piazza di Spagna şi ajungeau până la Josie Schulman.

Aşezată la o masă în grădina Café Dellini, Josie savura un *espresso ristretto*[1] şi se bucura de moment şi de atmosferă. Vremea era neobişnuit de caldă pentru o seară de octombrie. Se îmbrăcase la fel cu personajul pe care îl juca: pantaloni şi o vestă de la Versace, roşii, din piele fină. Hainele îi veneau ca turnate. Decolteul dezvăluia puţin dintr-un corsaj de piele neagră. Avea un machiaj foarte discret: puţin luciu pe buze şi fard pe pleoape, care îi subliniau eleganţa naturală. Buzele sale pline, cu colţurile puţin coborâte, sugerau un dispreţ aristocratic. Ferocitatea îi era camuflată de o alură amabilă.

La o masă alăturată stătea un bărbat care avea acea frumuseţe întunecată a italienilor.

Îşi înălţă spre ea paharul de vin şi toastă zâmbind. Zâmbetul lui dură prea mult. În spatele zâmbetului

[1] Espresso tare, concentrat, în limba italiană în text (n. red.).

se puteau ghici intenții foarte lubrice. Sorbi din vin fără a renunța la contactul vizual, dezbrăcând-o din priviri, adulmecându-i aroma. Pretindea că nu îl observă, dar se simțea scăldată într-un val de căldură. *Căldură animalică.* El îi observase reacția.

Josie lansă semnalul subconștient de începere a ritualului de împerechere: își trecu neatentă o mână prin păr și un fior abia perceptibil de excitație își croise drum de-a lungul spatelui ei până la baza gâtului. Domnul zâmbi, mulțumit de propriile calități.

Italianul îi surprinsese o ocheadă aruncată peste meniu și se gândise: *Floare rară. Păcat că trebuie să-i vin de hac fără să mă înfrupt din ea.*

Printre zgomotele motoretelor Vespa, în aer pluteau acordurile din „Mona Lisa", care izvorau din vioara unui cerșetor. Claxonul unei biciclete care trecu în viteză tulbură și mai mult atmosfera. Italianul sorbi din vin și își tamponă colțul gurii cu un șervețel alb. Se încruntă. *Americani și evrei,* scuipă dezgustat în gând.

* * *

După ce se uitase pe meniu, alese, într-un final, *prosciutto crudo*[1] și *bresaola*[2], dar și o sticlă din cel mai fin *Recoaro*. Doar era vorba de o ocazie festivă: nu îl mai văzuse pe unchiul Lotti de ani buni.

Josie remarcă statura impunătoare a lui *Monsignore* Scarlotti. În lumina slabă a felinarelor, silueta

[1] Specialitate italiană, șuncă afumată și maturată, puternic condimentată, care se servește fără a se mai prepara în vreun fel, în limba italiană în text (n. red.).

[2] Mușchi de vită, în limba italiană în text (n. red.).

acestuia se apropia fantomatic, plutind pe lângă un bătrân care se aplecase să bea apă din fântână. Înalt şi drept, impunător în roba sa neagră cu nasturi mov, acesta se apropia.

Se ridică să-l îmbrăţişeze, ca o şcolăriţă, cu ochii în lacrimi şi chicotind.

— *Ciao, principessina mia. Come stai?*[1]

— *Sono bene. Ed il mio zio preferito?*[2]

— *Cosi, cosi.*[3] Preotul, unchiul ei favorit, oftă. Ce face *il professore*?

— E bine. Cred că a rămas la fel de încăpăţânat cum îl ştii. O să-mi facă bine să îl revăd. Nu ne-am mai văzut de cinci ani.

— Prea mult. Mult prea mult. Dar, totuşi, fiecare cu treburile lui... Mai lucrezi la corpul diplomatic?

— Ştii bine că mai lucrez la ei, *zio* Lotti.

— Da, cum altfel... şi cred că tocmai de aia ai ajuns aici. Dar, până una-alta, lasă un bătrân să se bucure de revederea aceasta, scumpa mea *principessina*. Efectiv nu pot să mă opresc. Mă tot uit la tine. Mai ales că suntem aici, în Roma. Ai exact aceiaşi ochi ca mama ta, şi, la fel ca ea, ai un râs molipsitor...

— Tot un trubadur ai rămas, unchiule. Eu nu-mi mai aduc aminte de când n-am mai râs.

— Ar trebui să ne facem mereu timp pentru râs. Sunt sigur că Dumnezeu râde zilnic. La urma urmei, suntem nişte creaturi foarte amuzante, nu?

---

[1] Bună, mica mea principesă. Ce mai faci? în limba italiană în text (n. red.).

[2] Sunt bine. Şi unchiul meu preferat? în limba italiană în text (n. red.).

[3] Aşa şi-aşa, în limba italiană în text (n. red.).

Josie râse, îşi arătă gropiţele şi roşi. Făcu un semn discret ospătarului să aducă mâncarea. Şi-l amintea pe *monsignore* Scarlotti ca pe un bărbat bine, binevoitor, amuzant, cu părul argintiu pieptănat pe spate şi fără riduri.

Dar la masă, dincolo de lumina lumânării, se aşezase un bătrân trecut, pătat de păcate, ca portretul lui Dorian Gray. Avea mâinile cenuşii şi pline de pete, pielea îi era palidă şi transparentă; era ridat şi avea obrajii căzuţi.

Dar ochii lui spuneau adevărul şi adevărul era dur şi neplăcut, aşa cum sunt de obicei adevărurile. *Moartea* o privea de peste masă. Acelaşi duşman rece pe care îl văzuse în ochii sticloşi ai victimelor ei, cu câteva fracţiuni de secundă înainte ca gloanţele să ajungă la destinaţie. Aceeaşi bestie nemiloasă o privise din ochii tovarăşilor de arme şi ai copiilor care îi muriseră în braţe. Miile de ochi disperaţi care îi bântuiau coşmarurile şi care într-o zi aveau să capete formă în jurul ei şi să o facă să înnebunească. Aceiaşi ochi se uitau la ea acum. Tremura. Simţea că sângele i se răcise. Reci erau şi ochii goi ai unchiului Lotti.

Tremurând, Scarlotti îşi odihni palmele pe faţa de masă. Luă o înghiţitură mare de vin şi împinse farfuria într-o parte. Îşi căută pachetul de ţigări, apoi se chinui să scoată una din pachet şi să o pună între buze; mâinile îi tremurau în asemenea hal încât nu era capabil să aprindă un chibrit. Josie îi aprinse ţigara din care el sorbi prelung.

— Josie, de ce vrea tatăl tău chestia asta?

— L-ai adus, *zio* Lotti?

Dădu furios din cap. Cu buzele strălucind de salivă, spuse:

— De ce vrea nenorocirea asta? Izbi cu pumnul în masă. Îşi dă seama în ce pericol te pune? Pierzania, chinurile şi erezia pe care le poate elibera în lume? Cât de periculos este pentru toţi cei care îl au sau pur şi simplu îl ating? Cât de mult am suferit din cauza lui? Se gândeşte vreodată la toate astea?

— Unchiule, nu el îl vrea. *Ei îl vor.*

Scarlotti o privi nemulţumit, furios şi scârbit, fix în ochi, de parcă tocmai i-ar fi spus că Pământul e plat şi că porcii zboară.

— Nu-mi vorbi în ghicitori de doi bani. Nu ridiculiza chestii pe care nu le poţi înţelege. Şi nu...

Se opri şi ultimele ei cuvinte îşi croiră drum prin mintea lui. O privi, cu ochii strălucind. Înţelesese.

Dădu din cap, înghiţi în sec şi spuse:

— *Ei* îl vor. *El* şi cu *tine* sunteţi doar *momeala.*

— Da, fir-ar a dracu' de treabă. Acum înţelegi, nu, *zio* Lotti?

— Prea bine, fiica mea. Din păcate, înţeleg prea bine.

CAPITOLUL 16

ROSSI MERGEA PE STRADA cufundată în penumbră şi visa cu ochii deschişi, amintindu-şi tot ce se întâmplase. Mâncaseră la *Osteria dell' Angelo,* un mic restaurant pe *Via Giovanni,* aproape de Vatican. Stătuseră la o masă pe colţ sub o fotografie înrămată cu Muhammad Ali. După vin, chifteluţe cu nucşoară şi *sultanas*[1], Rossi începuse să-şi dea seama că pierdea controlul situaţiei. Fetişcana care râdea pentru o clipă, ca mai apoi ochii ei să devină trişti era din când în când tăcută şi intra în defensivă, schimba rapid subiectele, ca şi când s-ar fi simţit în vreun fel vinovată pentru că se simţea bine alături de el. Începuse să îi intre pe sub piele. Poate că amândoi aveau traume ascunse, poate că se fereau cu îndârjire de alte dezamăgiri. Nu-şi dădea seama ce ar fi putut ascunde, dar ştia că acel ceva era adânc, o rană care, la fel ca a lui, indiferent de afecţiunea vreunei alte persoane, nu s-ar fi putut vindeca vreodată complet.

După desert şi după câte un pahar de vin alb dulce, ieşiseră în ploaie. O ţinea aproape de el.

Ea se oprise, se întorsese spre el şi îl sărutase pătimaş.

— Să mergem la un hotel, spuse, implorându-l din priviri.

[1] Stafide, în limba italiană în text (n. red.).

Au mers.

Prima oară făcuseră dragoste cald şi pasional. Uitase cât de tandru putea fi dacă îşi dorea cu adevărat asta. Îşi pregătiseră câte un cocktail, băuseră şi discutaseră.

— Să ştii că e vorba numai de sex, declarase Gina.

— Chiar aşa? întrebase el zâmbind.

— Vorbesc serios. Se ridicase brusc şi se dusese către fereastră, privind în gol. Tony, nu avem cum să facem altceva. Trecutul ne copleşeşte.

Se ridicase şi venise în spatele ei. Sub ei, luminile oraşului sclipeau în noapte. O prinsese în braţe.

— Nu ne vom grăbi. Treptat, fiecare lucru la timpul lui.

Se întorsese, avea ochii umezi.

O luase în braţe şi o dusese în pat.

Cearşafurile reci le atingeau pielea. Mirosul de săpun al părului ei i se părea mai exotic decât orice parfum scump.

A doua oară lucrurile stătuseră altfel. Ochii Ginei luciseră ciudat şi se rostogolise deasupra lui. Preluase controlul. Îl privea cu ochi nebuni de dorinţă, în timp ce îl primea în ea. Pentru o clipă, îl sărutase şi i se păruse că buzele ei vor să îi absoarbă şi ultima suflare. Părea de nepotolit. Când terminaseră, el se simţise complet secătuit, fără vlagă. Se ridicase din pat şi, nesigur pe picioare, se dusese până la baie. Dăduse drumul la robinet, îşi stropise faţa cu apă rece şi se privise în oglindă. *E periculoasă. Ce se întâmplă e periculos.* Alungase gândurile acestea şi ieşise.

Ea stătea întinsă peste cearşafurile de bumbac egiptean. Razele de lună argintii care se strecurau pe

fereastră îi mângâiau pielea. Când se apropiase, i se păruse că pielea ei emana o lumină ciudată, ca o aură, izvorâtă dintr-un foc interior. Corpul ei gol strălucea, învelit într-o peliculă fină de transpirație.

Își aprinsese o țigară. Ea îi luase țigara, trăsese un fum și îl eliberase languros printre buze, spre tavan. *E vremea să trecem la treburi serioase,* se gândise el. Sarcina lui era să afle ceva despre terorişti saudiți, nu să facă sex. Încet și metodic, începuse s-o întrebe despre cafenea, despre clienți, despre neplăceri, despre arabul tânăr cu privirea plină de dispreț.

Dar nu reuși să afle nimic relevant despre clienți, ci numai despre băiat.

Gina se rostogolise din pat spre noptieră și își stinsese țigara într-o scrumieră. O mână i se odihnea pe piept și îi acoperea parțial unul dintre sâni, dar Rossi privea fascinat aureola mai întunecată a sfârcului care se zărea de sub degetele ei.

— Îl cheamă Saud. Am ieșit în oraș de câteva ori. Dar asta a fost tot.

— L-ai cunoscut la școală?

— Nu, la cafenea. Puțin după ce a ajuns aici, a devenit client fidel.

— Adică nu e de mult timp în țară, asta vrei să spui?

— Da, a venit din Anglia. Părinți bogați, foarte severi. Voia să scape, să fie cât mai departe de ei.

— Petrol saudit?

— Ce altceva?

— De ce nu s-a dus în State?

Ea ridică din umeri.

— Poate că era prea departe. Nu cred că-i plac prea mult americanii.

Se îndepărtase subtil, schimbase subiectul de câteva ori, apoi se întorsese la lucrurile care îl interesau.

— Trebuie să îți mărturisesc ceva, zisese oftând.

— Da, povestea clasică... Ai o soție şi...

— Nu. Sunt reporter. Trebuie să mă ajuți cu o anchetă.

— Deci mă foloseşti şi nimic mai mult.

O sărutase blând pe frunte.

— În nici un caz. Dar mă poți ajuta?

— Ce reportaj faci?

— Despre o crimă.

Ea se trăsese înapoi.

— OK, devine interesant. Hai, începe să îmi pui întrebări, reporterule.

Se ridicase şi scosese ceva dintr-un buzunar al hainei.

— Ai văzut vreodată, pe la cafenea sau la cineva, simbolul ăsta?

Ținea în mână hieroglifa cu numele zeiței Bast desenată pe o bucată de hârtie.

Ea o luase, se uitase cu atenție şi privise spre tavan.

— Hm, dacă mă gândesc bine... Îşi lăsase privirea în jos şi ochii lor se întâlniseră.... A venit odată un tip mai ciudat... mergea şchiopătând. Era foarte bătrân. Şi nu mirosea deloc bine. Avea o fața stafidită, înțelegi, chiar stafidită.

Rossi se apropiase, ținându-şi răsuflarea.

— Avea vreun nume?

— Da, sigur, lasă-mă să-mi aduc aminte... Ah, da... îl chema Imhotep.

Rossi se albi la față.

— Mumia lui Imhotep, frumos.

Ea râsese şi îşi dăduse capul pe spate.

— Ha-ha, chiar m-ai crezut, nu-i aşa?

El dăduse din cap.

— Gina, simbolul a fost găsit la locul unei crime. Asta e o chestie cât se poate de serioasă, minţise el.

Se întinsese până la haină şi scosese din acelaşi buzunar din care luase şi desenul o copie xerox a şervețelului cu numele cafenelei. Ea făcuse ochii mari şi apoi privi în altă parte.

Îşi studie pentru câteva secunde unghiile, apoi îl fixă cu privirea.

— Te rog, dă-mi geanta, spuse cu o voce spartă.

Mirat, Rossi îi întinsese poşeta.

În mod clar era tulburată. Cu mâna tremurându-i, deschisese poşeta şi luase din ea un lanț lung de aur. În palma deschisă pe care o întinsese către Rossi era o amuletă cu *Bast*, zeița felină.

Grijuliu, el luase amuleta şi o studiase la lumina lămpii de pe noptieră.

— De unde o ai?

Ea oftase prelung.

— De la Saud. Mi-a spus să o port întotdeauna... ca să am noroc.

Îi dădură lacrimile şi se prăbuşise, plângând în hohote, în brațele lui.

Ea îi spusese că poate păstra amuleta. Apoi se îmbrăcase în grabă şi insistase să se întoarcă acasă singură, cu un taxi. El îi spusese că înțelege.

După ce plecase, Rossi se cuibărise în pat, copleşit de gânduri. Bănuiala lui se dovedise întemeiată. Avea un suspect, un nume şi un chip: tânărul Saud. Privirea îi alunecase spre uşă. *Dar oare o voi mai vedea? Oare nu fac decât să folosesc oameni, după care îi arunc la gunoi? O voi suna mâine.* Dar ştia că nu o va face.

Privise pe fereastră spre luna în al treilea pătrar care plutea pe cerul nopţii.

— Peste trei zile, multe se vor rezolva, spusese încet către lună. Atunci o să aflu secretele.

Când dădea colţul, privi în sus. Luna plină stătea suspendată pe cerul Romei. Vânătoarea putea să înceapă.

CAPITOLUL 17

ÎN NOAPTEA ACEEA, într-un mic apartament din cartierul universitar San Lorenzo, Basha zăcea goală între cearşafurile calde. Cu părul lung, negru şi mătăsos împrăştiat în evantai peste pernă, se lăsa cuprinsă de reverii. Îşi amintea de Cairo, de cursurile de la Universitatea Americană, de casa ei. Basha, fiică a unui doctor egiptean şi a unei frumoase americance de origine poloneză, se născuse la spitalul copt din Cairo. Ca majoritatea copiilor crescuţi în case în care existau mai multe culturi şi mai multe religii, Basha devenea uneori aproape schizofrenică. Tatăl său se aştepta ca ea să păstreze tradiţiile ţării în care se născuse şi să îmbrăţişeze religia musulmană. Dar Sonia, mama ei, îi cerea să vorbească fluent engleza, să practice religia catolică, să adopte obiceiurile americane şi să înveţe despre mişcarea feministă, care era pe atunci în expansiune.

Tenul măsliniu-deschis, trăsăturile fine, ochii albaştri şi aerul de felină o făceau deosebit de atractivă. Dar, sub înfăţişarea de bombă sexy, se ascundea o adevărată panteră. Vocea ei adâncă, nazală, fantomatică, îi seducea pe bărbaţi şi îi ducea cu gândul la chihlimbariul whisky-ului şi la nori de fum parfumaţi, care le întunecau mintea. Dar, odată dezamăgită,

înşelată sau minţită, ataca, şi ura îi scânteia în ochi. Sărea şi sfâşia fără pic de milă.

Basha murmură ceva şi se răsuci între cearşafurile albe pe care le lovi cu picioarele suple şi bronzate. Îşi amintise de fratele său, Hamal, şi de Laylah, sora sa geamănă. Apoi, ca norii negri de furtună care acoperă luna, amintirile întunecate îi invadară visul. Faţa lui Hamal fu acoperită de o umbră neagră.

Jack era înalt, elegant şi arătos. Mama lui Basha îl întâlnise la biserică. Era un bun ascultător, genul de bărbat care face femeile să se simtă bine. Dar oare datul din cap, privirile pline de înţelegere şi gesturile de consolare nu făceau parte din arsenalul pe care ei îl foloseau la serviciu? Nu asta ar fi trebuit să facă un preot? Basha, ca femeie, înţelesese. Ca mulţi bărbaţi arabi, tatăl ei îşi respecta soţia, probabil chiar o iubea sincer, dar niciodată nu îşi manifesta afecţiunea prin gesturi sau cuvinte. Basha începuse să simtă cum mama ei, ca alte femei venite din Vest în ţările din Orientul Mijlociu, se simţea pur şi simplu din ce în ce mai singură.

Atunci când mama ei începuse să întârzie seară de seară din cauza numeroaselor activităţi legate de biserică în care era implicată, Basha simţise cum ghearele reci ale bănuielii i se strecoară în suflet. Dacă nu l-ar fi implicat şi pe Hamal, Basha i-ar fi putut ierta mamei infidelitatea şi trădarea.

Într-o după-amiază de sâmbătă, mama sa, părintele Jack şi un grup de americani plecaseră cu autobuzul bisericii spre o piaţă. Basha îi văzuse cum coborau din autocar şi se împrăştiau printre tarabe. Lăsase

pentru o oră cărțile și venise în piață ca să cumpere ceva pentru petrecerea-surpriză de ziua tatălui ei. Își văzuse fratele și ridicase mâna, pregătindu-se să îl strige. Atunci văzuse că mama ei ținea de mână un bărbat. Era Jack, preotul, îmbrăcat în haine de stradă. Ținutul de mână în public era un tabu, dar cum piața era plină și zarva mare, puțini observaseră. Basha lăsase mâna în jos.

Lovită de presentimentul puternic al unei catastrofe imediate, încercase să ajungă la ei. Dar îi fusese greu să își facă drum prin mulțimea pestriță. În timp ce se înghesuia printre oameni, o senzație cumplită pusese stăpânire pe ea. Când reușise, într-un final, să ajungă la autobuz, toți erau deja îmbarcați la loc. Își aduse aminte de fața lui Hamal, lipită de geamul din spate, de ochii lui căprui, veseli, și cum îi făcea cu mânuța în timp ce autobuzul se îndepărta. Era o imagine care avea să-i rămână pentru totdeauna în inimă.

Toate zgomotele străzii din jurul ei se stinseseră. Aerul era greu, sticlos. Plin de tensiune. Până când o explozie transformase autobuzul într-o minge de foc. Pământul se zguduise din nou și o a doua explozie umpluse piața de sânge și panică. Ar fi fugit, ar fi trebuit să fugă... dar nu avea unde.

În schimb, sora ei, Laylah, fugise. Sătulă de tatăl lor care își bea zilele, sătulă să-i fie dor de mama și fratele ei, într-o zi, Laylah pur și simplu nu se întorsese de la școală. Dispăruse de pe fața pământului. Basha auzise zvonuri. Cuvinte urâte și rele care îi povesteau cum sora sa decăzuse și ajunsese prostituată.

Basha preferase să le considere clevetiri invidioase şi înveninate ale unor femei bătrâne şi geloase. Şi avea şi ea propriile ei probleme.

La un an de la sinuciderea tatălui ei, Basha fugise şi ea. Direct în braţele fundamentalismului islamic. Jihadul, războiul sfânt împotriva infidelilor. Abdul Aziz Alghamdi, iubitul ei, îi arătase, prin *Gamma Islamiya*[1], calea către lumea urii. Gruparea teroristă egipteană era responsabilă de asasinarea fostului preşedinte Anwar Sadat şi, odată cu întoarcerea mujahedinilor din Afganistan, redevenise activă. Ironia sorţii făcuse ca luptătorii pentru libertate, mujahedinii, care fuseseră susţinuţi financiar, antrenaţi şi echipaţi de către agenţiile secrete americane, pe atunci finanţate cu bani saudiţi, să se întoarcă împotriva foştilor lor stăpâni, să muşte mâna care îi hrănise şi să declare război sfânt împotriva infidelilor. Ca un ciorchine de struguri, Al-Qaeda era compusă din celule individuale. Atunci când vreun membru era localizat, capturat sau anihilat, celelalte grupări nu aveau de suferit şi erau în continuare hrănite de tulpina Al-Qaeda.

Cum se dovedise destoinică, Basha fusese trimisă la antrenament în taberele lui Bin Laden din Sudan. Doctrina plină de ură a Al-Qaeda îi hrănise furia şi îi oferise o eventuală răzbunare. Chiar dacă *Gamma Islamiya* pusese bomba care îi trimisese pe americanii creştini şi pe propria ei mamă direct în flăcările iadului, Basha îşi focalizase ura către lumea vestică.

[1] *Al-Gama'a al-Islamiyya* (Grupul Islamic) este o mişcare islamistă militantă din Egipt, considerată organizaţie teroristă de SUA şi Uniunea Europeană (n. red.).

Către Biserica din Roma, care îi împinsese mama spre adulter, îi ucisese fratele, îi alungase sora şi îi dusese tatăl la sinucidere.

În tabăra teroristă studiase din greu. Era specialistă în domeniile şantajului, crimei şi terorismului. După ce îndeplinise cu uşurinţă câteva sarcini minore, reuşise să treacă de şovinismul îndreptat împotriva femeilor grupării al Al-Qaeda. *Dacă a fost voia lui Allah ca mâinile unei femei să îndeplinească voinţa Lui, atunci aşa să fie,* spusese Osama bin Laden. Dr. Ayman al-Zawahari, mâna dreaptă a lui Osama, se arătase deosebit de interesat de ea. Tehnocratul era un om pragmatic şi ghicise câteva misiuni pe care ea le-ar fi putut îndeplini cel mai bine.

Sângele ei amestecat o putea ajuta să treacă drept italiancă, americancă, canadiancă sau spanioloaică. I se dăduseră numeroase acte false, sub naţionalităţi şi nume diferite. Agenţiile de informaţii din toată lumea deja începuseră să-i ţină sub observaţie pe bărbaţii de origine arabă.

Bin Laden folosise o strategie care funcţionase: ceva la care nimeni nu s-ar fi gândit. Un terorist sinucigaş, blindat cu explozibili, care să intre cu o maşină a poliţiei într-o zonă rezidenţială securizată din Riyadh şi să arunce în aer familii occidentale şi musulmane fără vreun fel de discriminare era ceva la care nu se gândise nimeni până atunci. Nu era nimic nou în deturnarea unui avion plin cu infideli americani, dar să-l ciocneşti de Turnurile Gemene, pline cu oameni de toate etniile şi rasele, fusese ceva atât de absurd şi de incredibil, încât toată lumea a

încremenit. La fel era şi folosirea unei femei ca unealtă de distrugere a simbolului creştinătăţii, papa de la Roma. Nimeni nu s-ar fi gândit la aşa ceva.

Basha se trezi, aruncă o privire prin cameră şi văzu prin geamul deschis luna. Dar privirea ei fixă nu vedea luna, nici camera micuţă din Roma, ci privea dincolo de acestea, în trecut. Vedea piaţa însângerată din Cairo şi chipul fratelui ei.

Ţiuitul telefonului o smulse din visare. Se ridică şi traversă goală camera. Sânii i se mişcau în ritmul mersului şi îi loveau încet pieptul. Ridică receptorul.

— La miezul nopţii, îi spuse vocea posacă a Clericului, apoi închise.

Puse receptorul în furcă. Începu să se îmbrace. *Dacă va trebui să mă aşez la masă cu Diavolul o voi face pentru tine, Hamal. O să mă culc cu francmasonii, cu bancherii sionişti, chiar şi cu stăpânul iadului în persoană. Nu-mi pasă.* Îmbrăcată numai cu pantaloni, sutien şi o pereche de cizme negre, scoase un cuţit de sub pat. Lumina lunii scălda în lucirile ei lama cuţitului şi pielea mătăsoasă a femeii. Cu mişcări experte, înfipse o lamă ascuţită şi subţire într-un mecanism cu arc camuflat într-o brăţară neagră. Îşi trase pe ea un tricou negru şi o geacă. Se îndreptă spre uşă, puse mâna pe clanţă şi, privind pe fereastră, şopti spre luna plină:

— *Allahu, a'lam*[1], frăţioare.

[1] Allah ştie cel mai bine, în limba arabă în original (n. red.).

CAPITOLUL 18

DE PE PARTEA CEALALTĂ a pieței, echipa lui Josie urmărea atentă fiecare mișcare. Cățărat pe un acoperiș, un lunetist privea prin luneta de precizie Zeiss 2.5 10x40 cu filtrul de noapte setat, fixată pe o pușcă Czech CZ 700 de 7.62 mm. Carabina lunetiștilor NATO cu amortizor de sonor și cu suport biped. Era încărcată cu gloanțe subsonice de mare calibru, care se dezintegrau odată ce-și atingeau ținta, cauzând astfel un număr minim de victime colaterale. Demontabilă și ușoară, era o armă foarte simplu de transportat.

Lunetistul își lipise obrazul de patul puștii. Avea degetul pe trăgaci. Îl avea în vizor pe italianul elegant și monitoriza toate mișcările lui Josie de pe un ecran adiacent.

Centrase ținta pe mâna italianului. Acesta se aplecase și căuta ceva, cu mâna băgată sub tivul pantalonilor. Retrase încet mâna din pantof. Ținea un stilet. Lunetistul clipi, iar picăturile de transpirație îi curgeau încet pe gât și pe frunte.

— Uri! Ținta unu are un cuțit. Spune-i, strigă în microfon.

Cerșetorul cânta din ce în ce mai alert, mișcând frenetic arcușul peste corzile viorii.

— Ţinta se mişcă? şopti în microfon şoferul din maşină.

— Nu. Doar se uită.

— Atunci verifică cealaltă ţintă. La naiba!

Lunetistul verifică cealaltă ţintă, poziţionată la o masă din spatele lui Josie.

— Josie, ţinta unu la dreapta. Cuţit.

În timp ce cuvintele răsunau din dispozitivul minuscul ascuns în ureche, Josie aruncă o privire fugară spre italian, calculă distanţa şi continuă conversaţia. Nici nu se clintise. Nu reacţionase în vreun fel. *Nu-i lăsa niciodată să vadă că transpiri.*

— *Zio* Lotti, dar ce s-a întâmplat? Nu poţi să mă minţi. Ştii că niciodată n-ai fost în stare, se ruga Josie.

— Nu, *principessina*. Nu te-am putut minţi vreodată. Nu trebuie să îţi faci griji pentru mine. Nu sunt decât un servitor al Domnului. Va avea el grijă de mine.

Zicând acestea, Scarlotti scoase din geanta de umăr un pachet ambalat în hârtie maro cu sigiliul Vaticanului. Privi în jur şi scoase din el un sul pe care i-l întinse pe sub masă lui Josie.

Sunetele distonante, ascuţite ale viorii împungeau aerul.

Prin lunetă se vedea o imagine stranie, într-o nuanţă verde, a ţintei numărul doi. Bărbatul scoase o Beretta semiautomată de sub jachetă şi duse mâna înarmată sub masă. Cealaltă mână aplică precis peste ţeava armei un cilindru amortizor.

Lunetistul o preveni:

— Josie, ţinta doi. În spatele tău. Pistol. Stai jos. Ne ocupăm noi de el.

Răsuflă adânc şi în ureche se auzi vocea şoferului: „Neutralizează ţinta doi, apoi unu. Foc de voie, . Uri."

Întotdeauna elimină mai întâi ameninţarea mai mare, arma de foc, îşi zise Uri.

CAPITOLUL 19

ASCULTA CE I SE SPUNEA în cască fără a face vreun gest. Nici măcar nu clipi. Apoi desfăşură în poală sulul şi aruncă o privire.

PROTOCOLLO DICIASSETTE.

Protocolul 17, şopti pentru sine.

— Credeam că e doar o legendă amărâtă, vreo conspiraţie paranoică despre care se vorbeşte la posturi obscure de radio din State. Ce legătură are cu *Le Cahier de la Rose Noire*?

Scarlotti suspină.

— Să nu faci vreo greşeală. Oamenii aceştia sunt foarte puternici. Dacă vor, un singur gest de-al lor te poate strivi.

Întinse, pe sub masă, mâna după colet. *Monsignore* Scarlotti o prinse ferm de încheietură.

— Trebuie să fii fără păcat, Josie! O să îţi ascult spovedania acum. Nu te certa cu un om bătrân. Priveşte-mă în ochi şi ai încredere în mine.

Mirată, dădu violent din cap.

— Nu pot! Pur şi simplu nu pot. Nu!

Strângând-o şi mai tare de încheietură, trăgându-i mâna cu toată forţa lui, îi şopti:

— Trebuie. Altfel vei muri. Sau, şi mai rău: o să înnebuneşti.

Privirile lor se intersectară, apoi Josie privi dincolo de el.

— Atunci fă-o, pentru mama ta. Repetă, cu un zâmbet delicat: Fă-o pentru mama.

Deşi nu era o catolică practicantă, ca mama ei, deşi nu mergea nici la Templu, Josie avea un mare respect pentru obiceiurile religioase şi pentru credinţa mamei ei. Deci se spovedi, şi, în acel moment, pentru prima oară din copilărie, îşi deschise mintea şi inima. Josephine Schulman, femeia, strigase către ceruri şi îşi mărturisise păcatele, fricile şi dorinţele. Unchiul Scarlotti, preotul, confesorul, îi ascultase secretele şi îi iertase păcatele.

Cel de-al şaselea simţ intră în alertă şi o aduse înapoi la realitate, o ancoră în lumea înconjurătoare. Era o profesionistă versată, care niciodată, dar absolut niciodată nu se rupea total de ce se petrecea în jur.

Cu coada ochiului îl văzuse pe străinul arătos cum se apropie imediat de ea. Dar fusese prea lent. Reflexele ei erau mai ascuţite, mintea şi corpul ei rămâneau în West Bank[1], zonă de război scufundată în sânge şi adrenalină. Cu ochii minţii îi anticipa mişcările, încetinite, ca şi când le-ar fi executat în apă.

Josie apucă de pe masă bricheta Dunhill, se roti în aer, smulse fundul fals al brichetei şi frecă puternic suprafaţa de sub partea falsă. Din brichetă explodă o strălucire intensă de lumină care îl orbi pe atacator. Din instinct, acesta îşi acoperi ochii cu mâna şi, astfel, pentru mai puţin de un minut, rămase neprotejat.

---

[1] West Bank, cunoscut şi sub numele de Iudeea şi Samaria, este un teritoriu cu o suprafaţă de 5 900 km², situat la vest de râul Iordan, între Israel şi Iordania, aflat, din 1967, în mare parte sub ocupaţie militară israeliană (n. red.).

Într-o fracțiune de secundă, Josie îl apucă de încheietura mâinii care ținea pumnalul, o răsuci violent și o împinse în jos. Tăișul lamei se înfipse în interiorul coapsei acestuia, în artera femurală. Ochii atacatorului se holbară îngroziți. Sângele țâșnea cu furie din rană.

Lunetistul își lipi degetul de trăgaci. Ținta cu numărul doi începuse să se ridice și mâna cu pistolul se înălța pe sub fața de masă. Degetul apăsă trăgaciul; amortizorul eliberă un pufnet înfundat. Glonțul își găsi ținta. Străpunse ochiul bărbatului și explodă în mici fragmente în creierul acestuia. Șocul îi împinse cu putere capul în spate.

Josie se întoarse către piață. Farurile se aprinseseră. Un Fiat negru se opri brusc în fața cafenelei. Un agent Mossad se năpusti din mașină și îl trase pe cel considerat ținta unu spre vehicul.

La fiecare pas târât, sângele care curgea în șuvoaie umplea pantoful și se revărsa, lăsând o dâră pe stradă. Agentul bălmăji către ceilalți clienți ai cafenelei o explicație despre omul care avusese un infarct și îl împinse pe italian pe bancheta din spate a mașinii. Josie înhățase pachetul și sulul de pe masă.

Se aplecă și îl sărută tandru pe unchiul Lotti pe frunte. Vizibil șocat, acesta dădu din cap și îi sărută mâna.

— Acum du-te, *principessina mia*. Pleacă repede din Italia. Și să nu deschizi pachetul. Du-te!

Ea fugi spre Fiat, cu inima bătându-i nebunește și cu răsuflarea întretăiată. Mașina demară cu un scârțâit ascuțit de cauciucuri. Roțile alunecau din ce în ce

mai repede pe piatra cubică. Maşina dispăru instantaneu, la fel cum apăruse.

Acum era linişte.

O linişte rece şi grea.

Un chelner se apropie de *monsignore* Scarlotti, se opri puţin, îi privi pe clienţii de la celelalte mese. Toţi priveau către stradă. Cu o mişcare subtilă, scoase o seringă şi o înfipse în gâtul lui Scarlotti. Acesta icni scurt şi degetele sale livide apucară, cu un gest moale, crucifixul de la gât. Cu buzele curbate de un zâmbet stins, angelic şi cu ochii îndreptaţi către cer, alunecă uşor în scaun. Corpul lui era rece. Cu acelaşi aer liniştit, chelnerul închise ochii lui Scarlotti. Apăruse deja un alt chelner. Împreună îl cărară după colţul străzii şi îl duseră într-o ambulanţă care aştepta, cu farurile stinse. Apoi farurile se aprinseră şi ambulanţa demară scurt, spărgând noaptea cu sirena şi farurile ei.

Frăţia luase ce era al ei.

Un nor alb-gri explodă în aer.

Porumbei.

La început foşneau, bătând aerul. Apoi, într-o dezordine compactă, se înălţară către luna plină, făcând un zgomot surd, ca de tunet.

Pe acoperiş, lunetistul îşi dezmembră grijuliu arma şi puse piesele într-o cutie de chitară pe care era gravat, cu litere aurii, *Lucille*. Îmbrăcat ca orice student, se urcă în lift şi coborî. Pe stradă, se pierdu uşor în mulţimea de turişti cu ochii cât cepele, care încă se mai plimbau prin piaţa aglomerată. Apoi se urcă liniştit într-o maşină neagră.

CAPITOLUL 20

APROPIEREA UNEI MAŞINI îi alertă simţurile lui Rossi. Privind peste umăr, văzu farurile care se apropiau de el, apoi maşina îl depăşi şi luă curba, intrând în *Piazza della Rotonda*. Acul egiptean, înfipt în fântâna cu embleme ale Vaticanului, străpungea cerul nopţii. Vorbi în microfonul ascuns în guler:

— De la şeful *Ombra* către postul de comandă. Ţinta este în vizorul vostru.

— Confirm, avem contact vizual cu ţinta.

Rossi, ascuns în umbră, îşi puse o pereche de ochelari fumurii, supradimensionaţi, cu rame groase. Erau dotaţi cu un dispozitiv similar celor pe care le foloseau piloţii de pe elicopterele de atac Apache. Filtrau cu claritate prin întuneric şi aduceau în faţa ochilor lor, la adăpostul lentilelor groase, imaginile, împreună cu alte informaţii. Fiecare membru al unităţii *Ombra*, echipa de supraveghere din umbră, avea în dotare o asemenea pereche de ochelari. Fiecare pereche de „ochelari de soare" era dotată cu minicamere video care transmiteau tot ce vedea agentul înapoi către Postul de Comandă, PC. Ca un regizor, agentul de la PC schimba frecvenţele pentru a putea avea o imagine de ansamblu a situaţiei.

Imaginea de noapte, verzuie, era centrată pe totemul egiptean, care parcă plutea în întunericul din faţa ochilor lui Rossi.

— Maşina se apropie, avertiză un alt agent *Ombra* în receptorul din urechea lui Rossi.

— Menţineţi poziţiile. *Ombra* 4, poţi să vezi numărul de înmatriculare? şopti Rossi.

— Aici 4. Da... chiar acum trec pe sub mine.

Imaginea verzuie a obeliscului se dizolvă, înlocuită de o imagine de sus a botului Mercedesului.

Pâlpâi scurt, apoi camera focaliză pe plăcuţa de înmatriculare.

La vederea numărului, lui Rossi îi trecu un fior prin şira spinării.

SVC 0002.

Rossi recunoscuse plăcuţele de înmatriculare ale Vaticanului.

Cu toate privirile aţintite asupra ei, ţinta stătea în faţa obeliscului. Verde şi ovală, forma capului său era în bătaia lunetei de noapte RAPTOR de pe arma unui agent. Încăpută pe mâinile unui profesionist, această armă putea doborî un vultur în zbor cu o singură apăsare de trăgaci. La fel ca restul agenţilor *Ombra,* lunetistul avea ordin să asigure capturarea agentului *Bast* viu, iar, în cazul în care ar fi încercat să fugă, să îl elimine.

CAPTOLUL 21

ÎN SPATELE OBELISCULUI, Basha tremura de frig între coloanele Panteonului. Înghesuită în umbra unei coloane, îmbrăcată din cap până în picioare în negru, Basha simțea că ceva nu e în regulă. Își aranjă căciulița neagră și ascultă cu atenție. Cu gâtul de lebădă încordat, simți cum firișoarele de păr de pe ceafă i se zburlesc. Nu sunetul mașinii care se apropia și nu emoțiile. Era altceva. Ceva mergea foarte, foarte rău. Își roti nervoasă ochii peste *Piazza,* sondă umbrele și fațadele amenințătoare. Privi cu atenție fiecare dintre clădirile care împrejmuiau obeliscul. Cu inima bătându-i nebunește, stătea nemișcată.

Privind.

Așteptând.

Ascultând.

Ca un animal încolțit, adulmeca aerul cu nările.

Atunci văzu. La marginea câmpului ei vizual, ceva se mișcase. Ceva mic, o umbră. Făcu un pas în spate. Se lipi, chircită, de un perete. Ochii ei scanau prin întuneric clădirea din fața ei. Duse o mână spre încheietura cu brățara letală și o atinse ușor. Cu mișcări lente, scoase un binoclu mic, cu rază mare de acțiune și filtre nocturne și privi clădirea.

În acest timp, își repeta în minte planul de rezervă. Îi ceruse cretinului de Saud, care era îndrăgostit

nebunește de ea, să vină la obelisc. Îi spusese că îl va răsplăti cu o surpriză minunată pentru răbdarea de care dăduse dovadă. Nu își putea permite vreun risc și el îi era la îndemână. Se hotărî să-l folosească drept țintă falsă. Ideea îi venise odată cu intrarea agentului italian arogant în cafenea. Imediat, știuse cu cine are de-a face. Restul fusese floare la ureche: pozase în Gina, o studentă naivă. Îi servise gogoașa cu Saud...

Venise ceva mai devreme, se ascunsese între coloanele zeiței pământului, Gaia, după planurile căreia fusese construit primul Panteon, cel grecesc. Saud era portița ei de scăpare... în cazul în care ceva neprevăzut ar fi intervenit. Avea nevoie de o diversiune. În acest moment înțelese, brusc, că lucrurile mergeau extrem de rău. Tot planul se ducea dracului.

La al cincilea etaj, în spatele celei de-a treia ferestre din partea dreaptă, perdelele se mișcau. Era ceva acolo, camuflat de perdele. Era sigură de asta.

Când farurile măturară *piazza*, îndreptându-se către ținta falsă — Saud —, se retrase în întuneric și se îndepărtă cu mișcări de felină.

Reflectoare puternice aruncară într-o secundă piața într-o lumină orbitoare. Basha nu privi înapoi. Alergă cât de repede putu, în salturi grațioase, și intră pe o alee lăturalnică.

Din spatele ei se auziră voci urlând, scrâșnetul unor cauciucuri și huruitul unui motor turat care se îndepărta.

Apoi, un țipăt de agonie. Țipătul lui Saud. Când începuse să fugă, lunetistul îi străpunsese pieptul cu un glonț.

Bast fugea pe alee, respirând sacadat, cu privirea drept înainte.

10 metri.

Nişte sunete.

Ţiuitul oribil al unor claxoane îi străpunse timpanele.

Din spate venea răpăitul unor paşi care loveau piatra cubică. Se apropiau de ea.

Cineva urlă cu răsuflarea întretăiată:

— *Alto!*[1]

Coti odată cu aleea. Simţi cum ceva o împroaşcă în obraz. Era doar nisip dintr-o cărămidă atinsă de un foc de armă care o ratase la câţiva centimetri. Tusea înfundată a altui glonţ lansat dintr-o armă cu amortizor trecu pe deasupra capului ei.

Alerga cu capul în jos. Arunca în urma ei cutiile şi sacii de gunoi pe care îi ocolea în fugă. Se învinovăţea şi se ocăra de una singură. Nu fusese suficient de atentă. Unul dintre agenţi era foarte aproape de ea şi totuşi nu-l observase. Era norocoasă că încă nu avea un glonte înfipt în spate. Atunci văzu, în faţa ei, o scară de incendiu. Făcut un salt lung. Se apucă cu mâinile de una dintre chingile scării şi începu să urce. Avea agilitatea unui copil care se caţără pe un tobogan pe terenul de joacă. Îşi lăsă mâinile libere. Stătea, ţinându-se doar cu picioarele de barele de metal ale scării, cu capul în jos. În câteva secunde, urmăritorul avea să o ajungă din urmă şi atunci avea să sară.

Piazza era survolată de elicoptere cu reflectoare cu halogen, ale căror raze treceau intermitent peste

[1] Mâinile sus, în limba italiană în text (n. red.).

alee şi peste casele care o mărgineau. *Bast* vedea cum atacatorul se apropie. Imaginea era fracturată, ruptă în acţiuni singulare.

Silueta pe fundalul luminat exploziv... un chip... o mână...

O altă rafală de lumină... un semiautomat care înainta înjunghiind aerul din faţa atacatorului. O mână fără trup care ţinea arma.

Apoi, chiar sub ea... un gât expus.

Mâna ei lovi subit şi pumnalul de la încheietură îşi croi un drum însângerat prin beregata urmăritorului.

Se auzi zgomotul armei care izbi pavajul. Atacatorul se împotmoli, duse mâna spre gât. Se ridică, se prinse cu mâinile de scară, îşi descolăci picioarele şi sări sprintenă spre silueta căzută.

Puse Beretta în buzunar şi îl privi pe cel care încercase să o împuşte în spate. Doar că nu văzu faţa lividă a unui bărbat, ci chipul unei femei tinere, de vreo douăzeci şi ceva de ani. Înlemnită, respiră adânc. O mirau ochelarii bizari, cu rame groase, ai femeii. Cu o mişcare rapidă îi ridică de pe faţa moartei şi îi puse la ochi. Cu ochiul drept, *Bast* văzu imaginea tremurată a pieţei pline de siluete care se îndreptau către cadavrul lui Saud. Apoi văzu, după ce imaginea dispăruse ca prin farmec, o străduţă luminată de reflectoarele din piaţă. Era chiar Clericul, contactul ei, care se îndepărta ca un copil speriat. Râse de laşitatea individului, care mai era şi mare cardinal la Vatican.

Acum avea la îndemână un instrument util. Putea să vadă tot ce făceau urmăritorii ei. Se aplecă spre agenta căzută, pipăi prin haine şi găsi emiţătorul

radio, prins la curea. Îl smulse. *Bast* evalua situaţia. *Dacă eu pot vedea ce văd ei, atunci ochelarii trebuie să aibă undeva o cameră în miniatură.* Se aplecă înainte şi privi fix faţa moartei, ştiind că ceilalţi agenţi aveau să vadă ce vedea şi ea: ochii inexpresivi, gâtul tăiat.

Se ridică încet, se întoarse, scoase ochelarii de la ochi şi, ţinându-i cu lentilele spre peretele din faţă, îi pipăi. Detectă camera, o smulse şi o aruncă pe jos. Călcă apăsat. Se auzi un pocnet scurt. Ştia toate comenzile date agenţilor şi toate acţiunile lor. Agale, se înapoie pe alee. Găsi o uşă descuiată şi intră.

Pe un acoperiş, ascuns în umbra unui coş, un tânăr arab nemişcat şi impasibil urmărise toate mişcările lui *Bast*. Se antrenase mult pentru a atinge un asemenea autocontrol. *Oare chiar ea era? După atâţia ani? Fetiţa aceea, care ajunsese o femeie în toată firea?* Apoi, după ce uşa se închise în urma ei, arabul se prelinse ca o umbră, îndepărtându-se de marginea acoperişului.

CAPITOLUL 22

DIN BIROUL FIRMEI AMERICAN EXPRESS aflat vizavi de Café Dellini, Bill Cotter privea liniştit strada. Era un loc foarte potrivit pentru supraveghere. Surprinse cu coada ochiului reflectarea propriului chip în geam. *Arăţi ca dracu', bătrâne. Ai pungi sub ochi. Şi-au pierdut strălucirea. La tâmple, pe sub părul vopsit blond, se zăresc rădăcinile cărunte. Ai început să ai riduri în jurul ochilor spălăciţi.*

Dădu dezaprobator din cap şi se uită din nou spre cafenea. Panorama plină de haos la care fusese martor îl marcase. Răsufla ceva mai greu; mâinile îi tremurau. Trase cu putere un ultim fum din ţigară şi apoi o aruncă scârbit pe podea, unde o stâlci nervos cu mişcări repetate. Cotter respiră adânc, apoi făcu un pas mare şi deschise uşa. Ieşi afară, în aerul răcoros.

Străbătu nervos trotuarul, privind în toate direcţiile. Apoi coti pe o stradă în pantă şi, ajuns la maşină, deschise portiera şi urcă. Pe locul din dreapta stătea Dr. Felix Ahriman, Omuleţul din avion.

Nările lui Cotter simţiră un miros dulceag, cu vagi urme de levănţică. Ahriman arăta de parcă ar fi fost fratele geamăn şi malefic al lui Truman Capote. Cruzimea pe care o degaja era accentuată de faţa flască, obrajii buhăiţi şi buzele subţiri.

Stătea acolo, efeminat, cu un zâmbet scârbos de heruvim obscen şi cu mâinile împreunate sub bărbie.

— Bună, Billy. Eşti surprins că mă vezi? îl întrebă Ahriman.

— Cum dracu'...?

— Ei, acum, Billy... ruşine, ruşine! Toată lumea ştie cum te cheamă.

— Nu... pur şi simplu nu mă aşteptam să dau de tine aici.

Ahriman îşi lovi şoldurile cu palmele.

— Desigur, asta ai vrut să zici.

Făcu un semn cu capul către cafeneaua parţial vizibilă de dincolo de colţul străzii şi şopti încet, sâsâit:

— Ce cuvânt urât, ratare... nu crezi?

Cotter înţelesese ce voia să spună durduliul şi se simţi prins ca un peşte în cârligul undiţei. Începu să transpire şi cămaşa i se lipise de spate.

Doctorul lansă un zâmbet părintesc, plin de afecţiune. Îl bătu pe Cotter pe genunchi.

— Dar hai să nu ne mai gândim la asta. Ce zici?

— Cum vrei, spuse Cotter.

— Da, exact. *Hai să jucăm un joc.*

Cotter rămăsese încremenit. Clipea rapid.

— A şti, spuse Cotter.

Vocea lui era egală, fără inflexiuni.

— A îndrăzni, continuă doctorul.

— A vrea.

— A tăcea...

Cotter ajunsese la un alt nivel al conştiinţei, *Nivelul Alpha*. Devenise o marionetă şi Ahriman

trăgea sforile. Nici nu ştia că Frăţia îi dăduse numele de cod *Il burattinaio*[1].

— Billy, eşecul este un lucru groaznic. Aduce după el ruşine şi ruină. Dezamăgeşte. Viaţa nu mai are sens. Billy, viaţa ta nu mai are nici un scop. Nu mai înseamnă nimic. Înţelegi?

— Înţeleg. Viaţa mea nu mai are sens.

Lui Cotter îi era ruşine. Pe obrazul lui, care tremura nervos, curgeau picături de transpiraţie. Ajunsese şi mai departe în mintea lui, era la *Nivelul Omega*.

— Eşti un eşec abject, Billy Cotter. Doar un detaliu nefolositor. Ai fost un băiat rău. Ascultă şi supune-te, spuse Ahriman.

— Voi asculta şi mă voi supune.

Uşa din faţă a locului din dreapta şoferului se deschise şi Ahriman ieşi din maşină. Mergea cu picioruşele lui mici pe piatra cubică, dispărând în petele de umbră şi reapărând în petele de lumină ale felinarelor, îndreptându-se spre *Piazza di Spagna*. Mărşăluia triumfal şi un fior de mulţumire îi străbătea silueta rotofeie. Ajuns la capătul străzii, cumpără o garoafă de la o tânără frumoasă. Şi-o prinse la butonieră şi începu să fluiere uşor. Aruncă o ultimă privire spre maşina lui Cotter. Farurile acesteia se aprinseră şi faţa grăsună i se lumină într-un zâmbet.

Mâna lui Cotter întoarse, mecanic, cheia în contact. Motorul începu să toarcă. Cu o mişcare înceată, schimbă viteza.

[1] Păpuşarul, în imba italiană în text (n. red.).

De departe se auzeau claxoanele şi sirenele maşinilor carabinierilor. Maşina lui de două tone şi jumătate începu să ruleze pe strada în pantă.

Claxoanele se auzeau din ce în ce mai aproape.

Şi mai aproape. Şi mai tare.

Maşina lui Cotter accelera din ce în ce mai mult.

Acum, sirenele se auzeau de foarte aproape.

EE-AUU... EE-AUUU.

Maşina gonea coborând panta.

Puse frâna prea târziu. Scrâşnetul cauciucurilor, maşinile ciocnindu-se şi bufnitura înfundată a corpurilor sfărâmate sfâşiară aerul. La impactul cu maşina poliţiei, maşina lui Cotter fu aruncată în aer câţiva metri.

SUUSHHHHH...

Ca văzut cu încetinitorul, ghemul de fier în care se transformase maşina lui Cotter se răsucea prin aer. Apoi ateriză cu botul înainte în mijlocul fântânii. Un claxon prelung se sparse în ecouri în colţurile pieţei.

CAPITOLUL 23

Sediul NSA din Fort Meade, MD[1]

DE PE SCAUNUL SĂU de la masa de conferințe, agentul Manwich îl privea pe omulețul docil care stătea în picioare. În spatele lui, pe un ecran de plasmă gigantic, pâlpâia imaginea unei celule. În lumina aspră a celulei, trupul unui bărbat se legăna, înainte și înapoi. Umbra lui pendula peste pereții reci. Camera focaliza pe fața lui. Avea un cearșaf înnodat strâns în jurul gâtului. Fața îi era schimonosită, ochii bulbucați.

Camera se mișcă lent spre podea. Sub cadavru era o carte deschisă.

Agentul îl privi pe omulețul de lângă ecran. I se spunea *Omul cu răspunsurile.*

Era analist, un fel de profesor care înființase un think-tank[2] colateral agenției. Orice bucățică obscură de informație era trimisă Omului cu răspunsurile, care le-o dădea spre studiu tocilarilor din subordine.

---

[1] Maryland (n. red.).

[2] Grup sau instituție organizată care desfășoară activități de cercetare intensivă și rezolvarea problemelor, mai ales în domeniul tehnologiei, al strategiilor sociale sau politice sau al armamentului (n. red.).

Omul cu răspunsurile butonă telecomanda. Imaginea se dizolvă într-un haos de pixeli care se reordonară. Acum pe ecran se vedeau, mărite, paginile din cartea de pe podeaua celulei.

— Domnilor, aici avem o victimă care, cu ultimele puteri, arată spre ucigaşul său.

În cameră fură schimbate priviri nedumerite.

— Dar a fost sinucidere, protestă cineva. Da, se mai întâmplă ca agenţii să cedeze din cauza presiunii.

— Chiar aşa a fost? Da, se întâmplă ca anumiţi agenţi să aibă depresii, dar eu nu aş paria pe ipoteza sinuciderii. Omul cu răspunsurile dădu afectat din mână. Să vă explic. Avem pe monitor o pagină din *Furtuna* lui Bacon, Actul 1, Scena 2...

Bill Loveday, şef al Direcţiei de operaţiuni, interveni:

— Poate *Furtuna* de Shakespeare?

Omul cu răspunsurile se încruntă.

— Of, William Shakespeare nu a fost decât o faţadă, un intermediar. Studii detaliate ne fac să credem că nivelul de erudiţie pe care îl avea autorul nu fusese atins în epocă decât de Sir Francis Bacon. Echipa de decriptare a descoperit, studiind aceste scrieri, cifrul *Bakish*. Să vă arăt.

Pe ecran apăru o nouă imagine.

Engleză: abcdefghijklmnopqrstuvwxyz0123456789
A 21-a literă: ABCDEFGHIIKLMNOPQRSTVVV-Y—ABCDEFGHI
Bakish: efghiklmnnopqrstvyabccc-d—efghiklmn

— Numele *Bacon* apare de destule ori în piesele „lui Shakespeare"... doar că este codat şi de la coadă la cap, în ordine inversă. Iată de exemplu un vers în engleză şi dedesubt versiunea în Bakish:

„When now h*is fa*ther's death had freed his will"[1]
„Cmir rsc m*na keb*miy'a hiebm meh kyiih mna cnpp"

— Dacă vă uitaţi la literele în italice.... Literelor „isfat" le corespund, un rând mai jos în Bakish „nakeb", care este, de la coadă la cap, „bekan", adică „bacon".

— Pentru un analfabet, poate..., opină cineva.

Omul cu răspunsurile scutură din cap.

— Epoca elisabetană nu beneficia încă de o ortografie stabilă. Anumite cuvinte erau scrise fonetic, după cum se auzeau.

— Alte bla-bla-uri, cârti altcineva.

— Da, dar până azi s-a păstrat obiceiul de a-i învăţa pe copii să citească mai întâi cuvinte care se scriu fonetic, exact cum se aud. Aveţi idee cum se numeşte ascunderea unui mesaj secret dar scris cu fonturi diferite într-un text...?

Şi Omul cu răspunsurile privi în sală.

— Steganografie, răspunse deja iritat şeful Operaţiunilor. Al-Qaeda a folosit o variantă a stenografiei, numită *semagramă*, pentru a ascunde mesaje în

[1] Vers din *A Funeral Elegy for Master William Peter* (*A Funerall Elegye in memory of the late vertuous Maister William Peeter*), London: G. Eld for T. Thorpe, 1612 (n. red.).

e-mailuri, şi se zvoneşte că ar fi ascuns informaţii şi în fotografii, doar jucându-se cu pixelii. Şeful oftă. Şi acum se poate să terminăm cu asta?

Profesorul ridică din sprâncene.

— Din fericire, partea cu pozele este numai o legendă urbană a Internetului. Deci să ne întoarcem la identificarea ucigaşului. Să privim din nou pagina din *Furtuna* aşa cum am găsit-o în celulă.

Brusc se opri căci începuse a-mi spune cine sunt,
Astfel rămas-am pradă unei zbateri făr' de capăt,
Concluzia fu: dar stai, nu încă.

— Domnilor, observaţi ceva nelalocul lui?

CAPITOLUL 24

Roma

FIATUL NEGRU AL LUI JOSIE străbătu pista spre avionul Grumman Gulf Stream V care stătea, cu plinul făcut şi motoarele pornite, gata de plecare. Înregistrat pe numele unei companii israeliene care făcea afaceri în Roma, era unul dintre numeroasele moduri de a spăla putina al agenţilor Mossad. Intră în cabină şi îl găsi pe ofiţerul care supraveghea operaţiunile la Roma aplecat deasupra unui laptop. Era un bărbat scund şi îndesat, puternic. Avea ochii albaştri şi părul sârmos. Semăna cu un bloc de piatră: masiv, cu muchii ascuţite, aspru. Aşa îi era şi caracterul.

— Domnişoară Schulman, fiţi drăguţă şi evitaţi pentru o vreme voiajurile în Roma. Cam pentru vreo mie de ani, aşa!

Şi o privi prin ochelarii pentru citit, cu lentile înguste.

— *Mamzer. Kush meer in toches.*[1] Josie era mândră de capacităţile sale lingvistice. Ştia să înjure în opt limbi, printre care şi idiş. Trebuia să fie un simplu

[1] Nenorocitule, pupă-mă-n fund, în idiş în text. *Mamzer* sau *momze*: bastard, copil rezultat al unei relaţii interzise de legea mozaică (n. red.).

schimb. De ce nu s-a aflat că mă aşteaptă un asasin plătit? Sau poate n-ai avut timp să te ocupi... Lasă-mă să ghicesc, citeai din nou manualul ca să înţelegi cum ai putut s-o dai în halul ăla în bară la Cairo?

Faţa lui Josie era roşie de furie.

— Mda, cred că merit toate urletele astea, recunoscu *kasta*. Apoi privi în jos şi întrebă brusc: Ai aflat ceva de la nenorocitul ăla?

— Era cam ocupat să sângereze, replică Josie. A îngăimat ceva că e mai bine să moară repede decât să sufere moartea celor o mie de tăieturi. E pe moarte. Bănuiesc că e un asasin plătit...

Kasta ridică din umeri.

— N-ai decât să-ţi rezolvi singur treburile murdare. Îl las pe mâinile tale... capabile.

Îl lua peste picior şi îl privea uşor scârbită.

Josie şi ofiţerul trăiseră nişte momente deloc fericite, ceva legat de o trădare foarte urâtă. Cu ani în urmă, în timpul unei misiuni la Cairo, *kasta* îl abandonase pe unul dintre agenţi, prieten de-al ei, care era în pericol şi care, lăsat baltă fără nici un ajutor, murise. Josie trebuise să o informeze pe mama îndurerată că fiul ei de 27 de ani murise în misiune şi că, din păcate, cadavrul nu putuse fi recuperat. Că nu se putea numi cadavru un deget tăiat trimis colet la ambasada SUA, nu? Îl considera pe ofiţer un imbecil, un constipat incapabil să se descurce în situaţii care nu erau descrise în manual.

Josie detesta tot ce ţinea de el, îi dispreţuia prezenţa şi o scârbea mirosul, putoarea pe care o emana. Nu-şi făcuse vreodată iluzii legate de slujba ei, dar

uneori credea că bărbaţii din agenţie ar fi trebuit să fie mai deosebiţi, să aibă poate un aer de poeţi, şi în nici un caz să nu fie ca un *chazar*. Primea ordinele direct de la Abraham, şeful Metsadei, nu de la altcineva. Era agent de teren, nu se ocupa cu detaliile birocratice şi în nici un caz nu era cârpa de şters pe jos a cuiva.

— Prea bine, spuse el. Ai aici câteva dosare pe care institutul le-a trimis în regim de urgenţă pentru tine. Sunt sigilate. Ai ceva să îmi spui, domnişoară Schulman?

— Nu. Sunt nişte detalii legate de o misiune viitoare. În care nu o să mai fii implicat. Ştii ceva, du-te dracu'!

— Evident, încă sunt capabil să scot la lumină tot ce e mai bun în tine. Ochii bărbatului se îngustară. Voi, cei de la Metsada, sunteţi toţi la fel. Te avertizez, domnişoară Schulman. Nu...

Ea îl întrerupse.

— Ia cartea şi documentul ăsta. Sigilează-le şi trimite-le urgent tatălui meu, la Chicago. Să nu le citeşti. Sub nici o formă! Ai înţeles?

— Ce-ar fi, dacă tot te duci la Chicago, să i le duci chiar tu?

Josie îi aruncă o privire dură.

— Chiar ţi-ar face plăcere să mă vezi oprită la vamă, nu? Mă duc clandestin în State, deci nu am acoperire diplomatică.

Kasta privi în sus. Apoi decise că era cazul să o calmeze puţin.

Spuse cu o voce moale:

— Josie, cred că ar trebui să te aşezi... era să uit... *monsignore* Scarlotti a suferit un infarct la locul incidentului de mai devreme. A fost transportat de urgenţă la spital.... ştiu că era unchiul tău. Regret nespus.

Josie se prăbuşi pe scaun şi îşi muşca limba ca să îşi oprească lacrimile care îi şiroiau pe obraz, dar nu reuşi. *Nu am să plâng de faţă cu nenorocitul ăsta.* Făcu un efort să pară măcar parţial stăpână pe sine.

— Să înţeleg că este sub tratament?

— Din câte ştim până acum, da. Te voi ţine la curent.

Kasta schimbă din nou tonul şi întrebă:

— Domnişoară Schulman, Bill Cotter, de la Ambasada americană, a fost găsit mort în urma unui accident de maşină, se pare. Vehiculul său era în apropierea cafenelei. Puteţi să mă ajutaţi cu ceva informaţii de la faţa locului?

Josie îşi recăpăta sângele rece cu aceeaşi uşurinţă cu care *kasta* schimba tonul în cadrul conversaţiei.

— Am mai vorbit odată de asta. *Gai tren zich!*[1] Cu siguranţă ştii mai multe decât mine.

Kasta se înroşi la faţă, apoi rânji larg.

— Ce ai sugerat este... anatomic... imposibil...

— Eşti o jigodie mică şi geloasă. Toţi ştiu că am fost în conflict cu verii[2] noştri în legătură cu un contact cu Vaticanul. Ne chinuim din anii '60... Am creat şi întreţinut o legătură de la distanţă cu *monsignore* Scarlotti. Niciodată nu ţi-a plăcut asta. Trebuie să întreb

[1] Du-te dracu', indiş în original (n. red.).

[2] Nume folosit mai ales de agenţiile secrete britanice pentru a denumi agenţia americană CIA (n. red.).

institutul ce dracu' se întâmplă aici. Că pe tine degeaba te întreb. Văd că tot un cretin incompetent ai rămas!

Privind-o peste ochelarii de citit, *kasta* îşi recunoscu înfrângerea.

— Dacă asta a fost tot, îţi sugerez să pleci imediat.

— Nu, mai este ceva. Trimite pachetul în regim de prioritate maximă. Nu îl deschide. Şi asigură-te că agentul AL[1] mă va aştepta la Chicago cu acte şi cu tot ce-mi trebuie.

Ştia că eşecul de la Café Dellini era răsunător şi că avea nevoie de un agent bine infiltrat în State care să îi procure un set de acte false şi alte arme. Identitatea îi fusese compromisă.

— *Shalom*[2], domnişoară Schulman.

— *Shalom*.

Numai după ce aeronava ieşise din spaţiul aerian italian Josie reuşi să se relaxeze un pic şi să încerce să înţeleagă ce se întâmplase. Un student israelian, care fusese atent verificat înainte de a fi angajat ca însoţitor de zbor al acestui avion, îi aduse un whisky dublu. Atunci când încercă să-şi aprindă o ţigară, acesta o atenţionă că fumatul la bord e interzis. Îl reduse la tăcere cu o singură privire rece ca gheaţa. Studentul se gândi şi ajunse la concluzia că poate tăcerea îi va prelungi viaţa destul cât să apuce să îşi piardă virginitatea şi să termine facultatea. Se aşeză tăcut în spatele avionului.

---

[1] Agenţii *kasta* au misiuni mai ales în Europa şi Orientul Mijlociu, însă unele surse vorbesc despre o prezenţă a lor în Statele Unite, unde ar fi organizaţi în grupuri numite AL (n. red.).

[2] Pace în ebraică, cuvânt folosit ca formulă de salut universală (n. red.).

CAPITOLUL 25

SEDIUL NSA

OMUL CU RĂSPUNSURILE se încruntă.

— Domnilor... acesta este un exemplu elementar de spart coduri. Textul a fost schimbat. Uitaţi-vă la textul original. Literele sunt îngroşate. Acum citiţi textul de pe margine, cel scris de mână.

O altă imagine apăru pe ecran.

Brusc se opri căci începuse a-mi spune cine sunt,
Astfel rămas-am pradă unei zbateri făr' de capăt,
Concluzia fu: dar stai, nu încă.

Doar începu să-mi spună cine sunt dar se opri,
Răvăşindu-mi sufletul amar,
Atunci, rămaşi ca pradă frământării făr' de sfârşit,
Ghicitorii care brăzdează întunericul
Om spune: mai stai, nu încă.

— Puse una după alta, prima literă de pe primul rând, prima literă de pe al doilea rând şi primele trei litere de pe al treilea rând formează... *BACON*!

Manwich observă că primele litere din versurile scrise de mână erau **D R A G... O.**

Manwich concluzionă:

— OK, am înţeles. Este prenumele lui Volante. Dar asta nu înseamnă că a avut loc vreo crimă.

O altă imagine apăru.

Litere ciudate şi semne înşirate pe o bucată subţire de pergament:

— Aceasta a fost găsită în mâna suspectului. Este un cifru dintr-o carte cu pagini îngălbenite care a stat multă vreme în praful de pe rafturile unei librării masonice. Îl recunoaşte cineva?

Agentul Childress, „împrumutat" de la MI6, vru să spună ceva, dar se opri. Aruncă o privire în jur, apoi începu:

— Este cifrul Golden Dawn. „Amurgul de aur" era o societate secretă formată în Londra pe la sfârşitul anilor 1880. Jenat, cu faţa roşie, continuă: O pagină destul de neplăcută din istoria Angliei. Scandaluri sexuale în tabloide şi altele.

— Întunecată? a întrebat Loveday, cu vocea plină de sarcasm. Care pagină nu a fost... întunecată?

Childress aruncă o privire rece, dar continuă:

— O grupare intelectuală, condusă de poetul W.B. Yeats şi de un alt şarlatan care se voia poet, Aleister Crowley, organizau petreceri secrete la care se îmbrăcau în egipteni şi fumau haşiş. Aveau loc diverse ritualuri, dar şi scamatorii ieftine.

— Un fel de adunătură de poponari intelectuali, vrei să spui... Ah, pardon, nu le am cu corectitudinea

politică... interveni Loveday şi se întoarse către Childress. Cred că în mama Anglie le spuneţi „bombonei". Scoase un grohăit satisfăcut, se prăbuşi în scaun şi îşi mângâie guşa. Nu făcea şi ăla... Oscar Wilde parte din gaşca asta de băieţi veseli?

— Da, aveţi dreptate, dar numai într-o privinţă. Wilde era homosexual, dar numai soţia lui făcea parte din grupare. Childress îşi însoţi precizările de o mişcare de corectare a nodului Windsor de la cravata sa de mătase. Dar, spre deosebire de Wilde, care era homosexual declarat, majoritatea membrilor Golden Dawn nu erau deloc.

Omul cu răspunsurile îl întrerupse.

— Dar oamenii aceia au fost unele dintre cele mai luminate minţi ale secolului. Crowley era capabil să joace şah cu un jucător dintr-o altă cameră. Îşi putea aminti cu precizie locul fiecărei piese pe tabla de şah. Şi fiecare mutare. Într-adevăr era excentric. La un moment dat, se plimba prin Piccadilly Circus înfăşurat într-o manie de catifea cu simboluri brodate. Avea cu el un felinar şi era ferm convins că mantia îl făcea invizibil. Odată aproape că a ucis un chelner de la Café Royal pentru că îndrăznise să îl întrebe dacă dorea o masă la geam sau un separeu. Vedeţi, intrase cu mantia pe el şi băiatul ăla tocmai îi spulberase mitul invizibilităţii.

— Ne-ar fi fost de mare folos nişte mantii din astea la operaţiunea de luna trecută, râse un agent.

— N-ar fi tare ca Bin Laden să aibă una? glumi altul.

— Râdeţi cât vreţi, domnilor, dar s-au păstrat în arhive mărturii despre capacitatea lui Crowley de a influenţa minţile unora, pe care i-a băgat fie la balamuc,

fie i-a împins spre sinucidere. Ernest Hemingway a povestit o întâmplare la care a fost chiar el martor. Crowley se furişase în spatele unui trecător şi mergea în exact acelaşi ritm cu acesta. Când Crowley s-a oprit, acesta a făcut la fel. Apoi magicianul s-a aruncat la pământ şi omul acela a făcut exact acelaşi lucru, exact aceeaşi mişcare.

Manwich fredona piesa de pe genericul *The Twilight Zone*[1] şi îşi dădu ochii peste cap, privind plictisit în tavan.

Apoi îşi drese glasul, zgomotos.

— Nu că nu ar fi fost o minunată lecţie de... istorie, dar, profesore, care e mesajul codat?

Clic.

— Aici avem cheia. Domnilor, traduceţi singuri mesajul. Veţi vedea că sinucigaşul nu a făcut decât să... asculte ordinele primite...

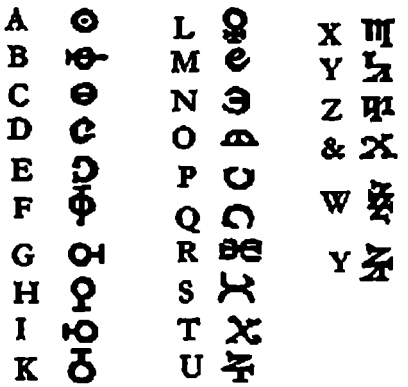

[1] Serial de televiziune creat de Rod Sterling. Fiecare episod (156 în seria originală) este o poveste fantasy, SF sau horror de sine stătătoare (n. red.).

CAPITOLUL 26

LA SEDIUL *OMBRA*, Rossi se învârtea nervos prin cameră. Ceasul de pe perete arăta 6:00 a.m. Toți membrii echipei lui tăceau. Muşchii îi dureau de la acțiunile pline de adrenalină ale serii precedente. Ochii lor roşii de nesomn priveau în jos, spre podea, încercând să evite contactul cu privirea lui Rossi. Învățaseră din alte misiuni că e cel mai bine să aştepte până şeful lor îşi pune ordine în gânduri. Aşteptau în liniște, fără să ofere justificări, fără să se scuze, gata să primească verdictul şefului.

Rossi se oprise. Stătea cu mâinile înfipte în buzunare, solemn şi foarte serios.

Enrico, lunetistul, îşi drese glasul.

— Ai ceva de spus? atacă Rossi.

Enrico înghiți în sec cu zgomot şi clătină din cap.

— Cred că tocmai am participat la ceva pentru care puşcaşii marini americani au un termen: o mare grămadă de căcat. Rossi îşi plimbă privirea prin cameră. Nimeni, şi aici mă includ şi pe mine, nu a acționat profesionist. Am pierdut-o pe Carmela, colega noastră. Îşi îndreptă spatele. Când terminăm ce avem de vorbit, Dante o să mă ducă la părinții ei. Şi va trebui să explic mamei ei de ce cineva sub comanda mea a trebuit să moară absolut degeaba. Până acum

nu am făcut decât o dată un astfel de drum. Şi nu am de gând să mai fac vreunul. S-a înţeles?

Cineva tuşi. Câţiva dădură aprobator din cap.

— Destul. Acum vreau să vă aud.

Lorenzo vorbi primul.

— Amprentele ţintei false aparţin lui Saud, cu cetăţenie saudită. 26 de ani, născut la Mecca. Familie bogată care are contracte de lucrări de construcţii prin tot Orientul Mijlociu pentru firma Halliburton. Am cerut Ministerului de Externe să verifice datele cu cei de la ambasada saudită.

Rossi aprobă.

— Să fiţi discreţi. Aţi verificat apartamentul?

— Da, să trăiţi. Orice ar fi prezentat un minim interes a fost ridicat, sigilat şi predat echipei speciale.

— Aţi aflat ceva din înregistrările apelurilor şi cele de pe hard disc?

— Nu încă, dar totul este verificat.

Rossi îşi scărpină bărbia.

— Spune-le că este o prioritate de gradul zero.

Ezitând, Dante ridică mâna şi apoi şi-o trecu prin părul negru.

Rossi mârâi spre el scurt.

— Zi.

— Mercedesul negru... până acum am...

Rossi îi tăie cuvintele printr-un gest categoric:

— De asta mă ocup eu. Să-mi dai datele pe care le ai, le clasifici ca ultrasecrete... şi nu vorbeşti cu nimeni despre asta decât cu mine. Ultimele cuvinte fuseseră însoţite de o privire de oţel. Domnilor, nici

una dintre aceste informații nu trebuie să ajungă dincolo de pereții camerei în care ne aflăm.

Liniștea fu tulburată de un telefon care suna insistent.

Lorenzo răspunse, vorbi scurt, apoi acoperi receptorul cu mâna.

— Domnule, Serviciul tehnic vă roagă să mergeți acolo să vedeți ceva.

— Dante, Enrico... veniți cu mine. Ceilalți, mai verificați o dată toate datele.

Porniră spre laboratorul tehnic.

Serviciile secrete erau un paradis al dispozitivelor care l-ar fi putut face de ruşine şi pe James Bond. Aveau cele mai noi programe de decodare. Mai bune decât ce aveau englezii la GCHQ[1] şi care făceau ca dispozitivele băieților lui Langley de la NSA să pară nişte jucării. În jurul lor erau rafturi pline cu calculatoare şi o mare de fire şi cabluri. În fața unui perete de monitoare LCD se opriră. Claudio, tehnicianul cu fața acoperită de coşuri, îşi împinse ochelarii cu rame groase spre baza nasului. Mâinile lui tastau rapid.

— Acum încarc captura, spuse către Rossi.

— Poate Carmela nu a murit degeaba, rosti sumbru Rossi.

Pe trei monitoare apărură mai multe imagini.

— Astea sunt capturile înregistrate de camerele din ochelari. Am găsit ceva interesant pe camera Carmelei.

---

[1] *United Kingdom Government Communications Headquarters*, agenție secretă britanică de informații, aflată sub jurisdicția guvernului britanic şi a forțelor armate (n. red.).

Pe monitorul mai mare din mijloc apărură imaginile verzui cu o siluetă care alerga nebuneşte. Fuga era punctată de salturi lungi.

— Uite-l pe băiatul nostru, comentă Dante.

— Fuge ca o panteră *dannato*[1], observase Enrico.

— Poţi să reduci din mişcarea camerei şi să faci ceva cu sunetul? ceru Rossi.

— Aşa?

Imaginea era mai puţin mişcată.

— Dacă fac şi asta — şi într-un colţ al ecranului începură să curgă numere — intrăm într-un program care, pe baza umbrelor, obiectelor înconjurătoare şi a lungimii salturilor, poate să aproximeze înălţimea şi greutatea persoanei.

— Nu-i prea înalt, comentă Dante privind rezultatul din colţul ecranului.

Pe ecran se mişca silueta pistolului cu amortizor ţinut în mână de Carmela. Arma scuipă două focuri.

Pe la jumătatea aleii ecranul se întunecă. Se auzea doar respiraţia gâfâită a Carmelei.

După câteva secunde, punctate de ecoul paşilor, o lucire de oţel traversă într-o fracţiune de secundă imaginea.

Rossi îşi încleştase pumnii.

— Dacă vă uitaţi cu mare atenţie... am încetinit şi prelucrat digital bucata asta. O mână, o mână cam mică, observă Rossi, cu degetele întinse apăru în cadru. Claudio apăsă o tastă şi, din spatele mâinii, din întunericul verde, apăru ca prin minune o faţă.

---

[1] Blestemată, în limba italiană în text (n. red.).

— Se spune că ultima imagine pe care o vedem înainte de moarte ne rămâne întipărită pe retină, comentă Rossi, privind fix la ecran.

La început, faţa era acoperită de plete negre ca noaptea. Apoi, o mişcare din cap dezvălui doi ochi a căror strălucire metalică, filtrată prin verdele imaginii, avea ceva terifiant, de zombie. Buzele erau pline. Trăsăturile, delicate. Faţa privea oblic spre cameră.

Cu respiraţia tăiată şi simţind cum inima îi bate undeva, aproape în gât, Rossi şi-o aminti pe Gina, cum îl privea focoasă, aproape nebună, în timp ce îl călărise în camera de hotel. Îşi aducea aminte cum coama ei se unduia în ritmul mişcărilor lor pasionale. Cum pletele negre rupte din întunericul din miez de noapte se lipeau de pielea ei transpirată. Simţea cum o lamă sculptată în gheaţă îi înjunghie pieptul.

— *Figlio di puttana*![1] tresări Dante.

— Nu e vorba de un bărbat, e o *fetiţă*! O femeie, se corectă Enrico.

Pumnul lui Rossi izbi în masă şi răsturnă o cană cu cafea. Muşcându-şi cu furie, până-i dădu sângele, buza de jos, Rossi se îndepărtă de ecran.

— Copiaţi asta şi...

— Să le trimitem la carabinieri şi la vamă? îl întrerupse Dante.

Rossi îl privi în ochi pe Dante cu o expresie îngheţată.

— NU! Doar pentru *Ombra*. Cred că ştiu de unde s-o iau pe târfa asta. Şi mă ocup eu de ea.

Fără să mai spună ceva, Rossi se întoarse şi ieşi furtunos din laborator. În urma lui uşa se izbi de perete.

[1] Fiu de târfă, în limba italiană în text (n. red.).

CAPITOLUL 27

Fort Meade, MD

Omul cu răspunsurile continua şedinţa.

— Deci acum, că am spart codul... cum poate un simplu mesaj să convingă un om să se sinucidă?

— Se poate ca individul să fi fost teribil de nesigur pe el şi atunci mesajul nu a făcut decât să îl împingă puţin, formulă Manwich.

— Informatorul era o persoană foarte stabilă şi un individ destul de dur. La evaluările psihologice nu a ieşit nimic în neregulă.

Omul cu răspunsurile folosi telecomanda. Imaginea unui om grăsun, îmbrăcat într-un costum gri, umplu ecranul.

— Domnilor, iată-l pe Dr. Felix Ahriman, neuropsihiatru eminent, cercetător şi...

— Bun de dus la balamuc, scuipă Manwich.

Directorul îi aruncă o privire severă lui Manwich. Se abţinea cu greu să nu zâmbească la vederea agentului grăsun, cu faţa rotundă, îmbrăcat cu un costum ieftin şi şleampăt de nailon. Manwich era pentru el un mister. Omul era, la prima vedere, îngălat, tupeist, leneş şi enervant. Dar exista undeva în spatele faţadei aceleia o minte ascuţită. Cuvântul „etică" nu exista în vocabularul agentului Manwich şi asta se reflecta

în misiunile lui, în care dexteritatea şi îndrăzneala erau aproape întotdeauna letale. Directorul îi tolera atitudinea pentru că era unul dintre cei care execu-tau orice ordin fără să crâcnească.

Manwich ridică din umeri.

— L-am verificat când a aplicat pentru un post la noi. Privi spre tavan, ca şi când şi-ar fi căutat acolo amintirile. Era mercenar şi lucra atunci pentru Langley... unul dintre demenţii ăia de la MK-ULTRA.

Directorul Loveday se încruntă.

— Programul de operaţiuni secrete care încerca, prin experimente, să controleze mintea cu LSD şi alte droguri din astea?

— Mda, confirmă Manwich. Bunul Dr. Ahriman a fost acuzat că cică ar fi experimentat pe ceilalţi colegi. Îi droga fără ca ei să ştie şi îi dresa, prin şedinţe de hipnoză, să facă nişte chestii... unora le-a indus depresii şi psihoze...

Omul cu răspunsurile interveni.

— Prietenul său cel mai bun, care îi era şi asociat, a sărit de la fereastra unui hotel. A căzut de la etajul 30 şi s-a făcut terci de un taxi parcat pe Lexington Avenue.

— Mda, teribilă modalitate de a găsi taxi în New York, remarcă un agent.

— Poliţia a declarat că a fost vorba de o sinucidere, şi totuşi multe întrebări nu şi-au găsit răspuns, adăugă Manwich. De ce dracu' era gol puşcă? Se opri. Am citit dosarul în care secretara lui Ahriman de la agenţie îl acuza de hărţuire sexuală. Îl acuza că se dădea la ea, că îi făcuse avansuri sexuale, că se comportase nepotrivit cu ea.

— O pipăia? întrebă curios Loveday, ca să se lămurească.

— Nu, elucidă problema Manwich. Spunea că, uneori, la cafeaua de dimineață, omul îi spunea cele mai bizare chestii. La început nici nu o interesau discuțiile cu el. Cu timpul începuse să se simtă obligată să îl asculte. Deşi îl detesta, începuse să se simtă atrasă sexual de el. Începuse să aibă coşmaruri, să întârzie la muncă. Spunea că intra într-o cameră şi nu îşi aduce minte de ce era acolo sau cum ajunsese în camera respectivă. Credea că îi erau citite gândurile, că existau oameni care îi înregistrau convorbirile. Cea mai tare fază a fost că tipa s-a trezit într-o dimineața goală puşcă într-o cameră de hotel. Habar nu avea cum ajunsese acolo, era plină de răni şi vânătăi, prezenta urme ale unor practici sexuale cel puțin dureroase.

— Probabil a drogat-o cu ceva. Ce i-au făcut lui Ahriman? vru să ştie Loveday.

— Nu o drogase. Nu aveau ce să-i facă. Dar a avut loc o anchetă şi au aflat că Ahriman plătise cu cardul său camera. Au găsit peste tot în cameră amprentele şi sperma lui... şi atunci a zis şi băiatul de la recepție ceva senzațional. A spus că da, femeia se dusese în cameră cu Ahriman, că era foarte încinsă... ba chiar a spus şi că l-ar fi invitat la o partidă în trei.

— Ahriman îl mituise?

— Nu, şi băiatul a trecut de un test cu detectorul de minciuni, explică Manwich.

— Ce s-a întâmplat cu femeia?

Manwich ridică din sprâncene, apoi tuşi încet.

— S-a sinucis... au găsit-o spânzurată.

— Şi nu a lăsat nici un bilet, nu-i aşa, domnule Manwich? întrebă Omul cu răspunsurile. Nu a lăsat decât o bucăţică de hârtie pe care au găsit-o în mâna ei.

Agentul făcu ochii mari.

— Exact, am uitat.

Pe ecran apăru o fotografie a unei bucăţi de hârtie şifonate, pe care erau semne stranii.

Apoi apăru şi traducerea:

SIMON SPUNE[1] *FĂ PE MORTUL...*

Directorul se aplecă înainte.

— Deci spuneţi că există o legătură între acest caz şi sinuciderea informatorului nostru. Acelaşi mod de operare?

Manwich interveni.

— Să nu uităm de Kenny, internul pe care l-am găsit între computere, strangulat cu o coardă de pian.

Omul cu întrebările ridică din umeri.

— Vă las să judecaţi singuri... odată decriptat, în biletul scris cu semne magice străvechi scrie *SIMON SPUNE FĂ PE MORTUL.*

— Unde e Ahriman ăsta acum? întrebă directorul.

[1] Joc răspândit în mai toate ţările vorbitoare de limbă engleză, pentru trei sau mai mulţi jucători, în special copii, în care unul din jucători este Simon, iar ceilalţi trebuie să facă ce spune el când acesta li se adresează cu *Simon spune să...* (n. red.).

— Aş paria că nu şi-a găsit vreun job în agenţiile de la noi. I-am respins aplicaţia şi am anunţat pe toată lumea, spuse Manwich.

— Totuşi, şi-a găsit el un şef. Acum este consultant al Institutului *E*, explică Omul cu răspunsurile.

Imaginea unuia dintre zgârie-norii faimoşi din centrul Los Angeles-ului apăru pe ecran.

— Una dintre cele mai mari biserici New Age din lume. Aici au sediul general. A fost înfiinţată şi este condusă chiar de către Drago Volante.

— Ce îmi puteţi spune despre el? întrebă directorul şi se lăsă pe spate.

— Are un trecut cam sordid pe care evident că nu îl veţi afla citindu-i biografiile oficiale. Volante are un dosar gros la FBI, care s-a ocupat de cercetarea trecutului lui. Iniţial, cercetările erau o verificare de rutină a unui specialist în rachete, cel care a înfiinţat Jet Propulsion Lab din Pasadena.

— Jack Whiteside Parsons. Cred că există un crater pe Lună care îi poartă numele.

— Adică cei de la FBI credeau că ar fi fost comunist? îşi dădu cu părerea directorul.

— Nu. Dar era un excentric şi avea un dosar la poliţie. Vecinii se plângeau că la casa lui din Pasadena se întâmplă lucruri ciudate. Pe atunci, casa era un punct de întâlnire al unor artişti boemi şi scriitori. Harlan Ellison, Robert A. Heinlein, chiar şi Ray Bradbury se pare că îşi făceau veacul pe acolo. Toţi marii autori de science-fiction.

— Mi se pare mie sau Volante a scris şi el romane SF? îşi aminti un agent.

Manwich interveni în discuţie.

— Da, Vinny Valentino a jucat demult într-un film după una din cărțile alea. Un film care nu a făcut cine știe ce încasări.

— Da, și așa a început colaborarea lui Volante cu Parsons. Volante era un scriitor în devenire și îi plăcea să intre în contact cu persoane importante. Parsons chiar s-a mutat la Volante în casă. Și lucrurile de-abia erau la început. Poliția a primit o plângere în care cineva spunea că văzuse o femeie gravidă care sărea goală peste un foc improvizat în curtea din spate. Era un fel de ceremonie cu mulți participanți și un tămbălău pe măsură. Unii care fugeau pe acolo în robe negre și alte chestii de genul ăsta.

— Vrăjitoare? a întrebat cineva.

— Nu. *Agape Lodge*, o grupare ocultă ciudată, ramura americană a *Ordo Templi Orientis*, prescurtat OTO.

— Ordo Templi... repetă Manwich. Are vreo legătură cu Templierii?

— Oarecum, spuse Omul cu răspunsurile. Este Ordinul Templului din Est. Dar singura legătură cu Templierii este că sunt într-un fel sau altul inspirați de ei, cam ca o lojă masonică. Adică membrii trebuie să treacă prin anumite ceremonii, ritualuri și probe. Nu ați uitat de Aleister Crowley, amicul nostru de la Golden Dawn? Ei bine, el a fost sursa de inspirație pentru OTO. De fapt, când a aflat de asocierea lui Parsons cu Volante, Crowley i-a scris lui Parsons și l-a mustrat pentru asocierea cu un farsor.

— Stați puțin, le ceru Manwich. Agentul era foarte mândru de cunoștințele sale enciclopedice în materie de cinema. Nu cumva Parsons era căsătorit cu o actriță de mâna a doua care a jucat în filmul ăla plin de fițe?

— Da, e vorba de Candy Carson, a treia soție. Cu niște ochi foarte verzi și cu părul roșu strident. Părul roșu are o semnificație ocultă importantă. Ca să nu deviem, Parsons l-a numit pe Volante scrib și partener magic. Deci Volante a înregistrat un fel de ritual sexual magic, numit *Muncile Babilonului*. Era vorba de niște scamatorii ale lui Parsons cu soția lui de atunci. Ea avea 19 ani și îi fusese cumnată. În timpul acesta, Volante se uita și lua notițe.

— Volante l-a fraierit pe Parsons și l-a convins să deschidă împreună un cont în bancă. Nu după mult timp, a șters-o cu o mică avere și cu soția lui Parsons. S-a folosit de structura și ritualurile secrete ale OTO și a lansat un nou fel de psihologie pop New Age. Pe care a susținut-o cu o carte, *CYBOTRONICS*. Cartea a fost un bestseller. Și, pe lângă toate astea, și-a făcut și biserică.

— A preluat tactica OTO, pe care o mai foloseau și alte societăți: „goleşte-ți sufletul", adică le cerea noilor membri să mărturisească cele mai ascunse secrete pe care le aveau — droguri, adulter, crime, slăbiciuni — în timp ce erau conectați la un aparat asemănător cu detectorul de minciuni. Care nu era decât un detector de minciuni mascat. Taxele creșteau de la o ședință de purificare la alta și erau calculate în funcție de averea membrului purificat. Nu s-au sfiit să șantajeze pe oricine puteau. Banii curgeau gârlă. Templele escatologiei se înmulțeau peste noapte.

Manwich știa că în agenții mai exista obiceiul de a conecta din când în când angajații la detectoare de minciuni. Dar nu își putea închipui că, indiferent de

circumstanţe, existau indivizi atât de cretini încât să îşi mărturisească cele mai negre secrete.

— Institutul *E* a achiziţionat nişte foşti agenţi de informaţii şi a creat o divizie internaţională, Oficiul Afacerilor Interne. Aceasta este o agenţie de informaţii care operează la nivel global. S-au ocupat cu operaţiuni de supraveghere şi nu au ezitat să jefuiască sau să ucidă potenţiali inamici şi chiar membrii de-ai lor. În anii '80, au fost anchetaţi de Departamentul de justiţie şi acuzaţi de ascunderea unor fugari, obstrucţionarea justiţiei, sperjur. Încă au acces la o bază de date cu păcatele membrilor, deci nu au de ce să se abţină de la intimidări şi şantaje.

Pe ecran, pixelii formară o nouă imagine

— Domnilor, iată-l pe Drago Volante.

Agentul Manwich studie fotografia de amator, cu textură granulată.

— Cred că ar trebui să testăm sistemul de proiecţie tridimensională — şi Omul cu răspunsurile apăsă câteva butoane din telecomandă. Fotografia provine de pe o casetă a unei camere de supraveghere şi-l arată în timpul unui discurs pe care l-a ţinut la Institutul *E* din LA.

Luminile scăzură în intensitate şi o imagine aproape reală a lui Volante apăru pe ecran. Manwich se trase înapoi în scaun. Inconştient, mângâie buzunarul în care îşi ţinea mâncarea preferată pentru relaxare, un baton Snickers. Faţa fantomatică a lui Volante inspira pace şi căldură; dar Manwich ştia că nu era decât una dintre măştile pe care le purtau leproşii pentru a-şi ascunde carnea bolnavă. Buzele subţiri şi

tenul cerat erau încadrate de un păr roşu strident, strâns la spate într-o codiţă inofensivă.

Agentul privi cu atenţie.

Ochii spuneau adevărul.

Ochii holografici, lipsiţi de expresie ai lui Volante scanau spectatorii. Parcă privirea lui cădea fix pe Manwich, parcă trecea prin el. Un moment crezu că vede ceva, ca un firişor de fum, care se mişca ameninţător în ochii hologramei.

Directorul Loveday se ridică în picioare.

— OK, deci avem de-a face cu un grup influent de nebuni periculoşi. Ştim că informatorul nostru a fost ucis de Dr. Ahriman şi că sinuciderea unui agent ar putea fi cauzată tot de el. Ar mai trebui luată în calcul şi sinuciderea misterioasă a lui Kenny, băiatul de la computere. Directorul privi lung prin sală. Deci, dacă aveţi impresia că avem de-a face cu o bufonerie dementă, vreau să vă spun, domnii mei, că vă înşelaţi. Situaţia este mult mai complicată. Pe ecran apăru un cip de calculator. Direcţia de securitate a exporturilor a descoperit un export de cipuri cu mare capacitate de stocare şi cifrare către o companie care ţine de Institutul *E*. Compania se află pe o listă a firmelor suspectate de implicarea în finanţarea terorismului. Primesc donaţii de la aceleaşi companii de faţadă care finanţează şi Al-Qaeda. Preşedintele consiliului de administraţie este unul dintre capii mafiei italiene, poreclit *Cobra*.

Directorul observă câteva priviri scârbite.

— Orice are de-a face cu transferul datelor cifrate este în ograda noastră. Deci, domnilor, aveţi în faţă câte un plic cu instrucţiuni individuale. V-aş ruga să le deschideţi acum.

Manwich rupse sigiliul holografic şi deschise plicul. În interior erau două bielete către Roma; o fotografie a unui tinerel şi zâmbitor *Agent Kyle*. Următoarea pagină era în italiană, scrisă pe o hârtie făcută manual, de lux. Folosindu-şi cunoştinţele limitate de italiană, Manwich tot înţelese că era vorba de câteva date şi locaţii. Şi antetul Vaticanului.

După ce agenţii plecaseră din cameră, directorul îl întrebă pe Omul cu răspunsurile:

— Crezi că o să-şi dea seama că toată chestia asta e o şaradă?

— Adică toată povestea idioată despre cipuri?

Directorul mişcă dezaprobator din cap.

— Nu. Manwich va executa ordinele fără să-şi pună întrebări. Cred că amicul nostru este singurul capabil să îl localizeze pe *Bast*, agentul Al-Qaeda.

— Ai reuşit să găseşti vreo corespondenţă între vocea *Cobrei* pe care ne-au trimis-o italienii şi vreun nume de pe lista cu suspecţi căutaţi?

— Din păcate, nu. Ştiu că şi cei de la INTERPOL caută o corespondenţă. Programul nostru, ECHELON[1], are stocate mii de conversaţii... ar putea dura ani.

Directorul se încruntă.

— Nu avem la dispoziţie ani de zile, deci încearcă să grăbeşti lucrurile. O să-ţi dau o listă cu nume care te-ar putea interesa. Să te uiţi pe ea, da?

[1] Reţea de colectare şi analiză de date interceptate din activităţi de comunicaţi de orice tip, ce funcţionează în numele a cinci state semnatare ale Acordului UKUSA: Australia, Canada, Noua Zeelandă, Marea Britanie şi SUA, cunoscute sub numele de *AUSCANZUKUS* (n. red.).

CAPITOLUL 28

JOSIE LUĂ o gură zdravănă de scotch şi îl lăsă să alunece încet, să-i încălzească sufletul. Spera că îi va lua durerea care i se cuibărea în inimă. Dar băutura nu avu nici un rezultat. Îşi mai aprinse o ţigară şi smulse sigiliul de pe unul dintre dosare. Ce scria acolo era incredibil.

RAPORT SECRET/ TEED
PENTRU: SCHULMAN
SURSA: ABRAHAM/ TEL AVIV COM CENTER
TOC/009/089:
PRIN CANALE OFICIALE
COSMIC
LOHAMAH PSICHLOGIT (ARSENAL DE LUPTĂ PSIHOLOGIC)
DESPRE PROIECTE INFO S.U.A:

PROIECT-ARTICHOKE-**1955—ŞI**—MK-ULTRA CIA/ASASIN/CANDIDAT MANCHURIAN[1] PROIECT CONTROL MENTAL BAZĂ ISTORICĂ

[1] *Manchurian Candidate*, thriller din 1959 semnat de Richard Condon, care a inspirat două filme, în 1962 şi 2004. Fiul unei familii americane implicate în politică se întoarce din războiul din Coreea spălat la creier şi devine fără voie asasin în numele Partidului comunist (n. red.).

PENTRU ACTUALE AVANSURI ÎN PROIECT DE UTILIZARE DROGURI HYPNOGENICE/ PSIHOTROPICE MODIFICARE COMPORTAMENT. STUDII DEMARATE SUB PSY OPS ŞI SISTEM DE ARME NONLETALE AVANSAT SPRE ASASINATE TERORISTE

ORG TERORISTE INFILTRATE ŞI ASIMILATE CARE SUNT MODEL DE FUNCŢIONARE.

PROIECT PANDORA/EDOM DISOLUŢIE ELECTRONICĂ A MEMORIEI. CONTROLARE PSIHIC/ CONDIŢIONARE PRIN HIPNOZĂ/EFECTE SECUNDARE EXTREM DE MICI ASUPRA EMOŢIILOR ŞI COMPORTAMENTULUI/SALT EM 25 LA 130 CICLURI/SEC.

STUDIUL UNIV. CORNELL DSP RĂSPUNSURI VIA SISTEM AUDITIV/**SINCRONIZAREA DE MICROUNDE DIN DISPOZITIV MANUAL SPRE RITMURILE CARDIACE CAUZEAZĂ INFARCT.**

PROIECT DEUS/ACTUAL PROIECT OPERAŢIUNI NEGRE/SCOPURI NECUNOSCUTE A FI CERCETATE PRIN ORGANIZAŢIILE FAŢADĂ *E* INSTITUTE/POSIBILĂ LEGĂTURĂ CU ORIENTUL MIJLOCIU PRIN CREŞTEREA SUGESTIILOR HYPNO PRO FUNDAMENTALISM ISLAMIC /CELULE ADORMITE/ACTIVE DIN SUA/NU EXISTĂ DATE.

Stewardul aduse nervos masa de seară. Josie nu se atinse de mâncare, dar ceru încă un scotch şi două pachete de ţigări. Un copilot destul de tânăr şi frumuşel se apropie de scaunul ei. În timp ce se holba

la corpul ei, încerca să facă o conversație de complezență.

Deranjată, Josie explodă:

— Nu ar trebui să te ocupi de pilotat avionul ăsta sau plutim așa, la întâmplare pe cer? Am treabă! Ce-ar fi să îți târăști curu' înapoi în cabină, la locul tău!

Scoase un cuțit cu lama mobilă și îl înfipse, pentru un efect maxim, în măsuța pe care era mâncarea.

Ca măsură de precauție, pilotul își acoperi zona genitală cu chipiul. Se întoarse în cabina de comandă și rămase cu chipiul în poală tot restul zborului.

CAPITOLUL 29

JOSIE CONTINUA LECTURA, sperând că va reține esențialul. Nu avea timp să ia notițe.

AMENINȚARE AL-QAEDA INTERCEPTATĂ:

ȚINTE VATICAN ŞI COROANA: ABU ABDEL-RAHMAN AL-IRAQI RECENT DESCOPERIT ADJUNCT AL TERORISTULUI ABU MUSAB AL-ZARQAWI DIN IORDANIA EXTREMIST MUSULMAN A TRANSMIS PRIN SEMNALE INTERCEPTATE DECLARAȚII AL-QAEDA PE CARE CELULELE SĂ LE FACĂ PUBLICE LA DATE ULTERIOARE/ CITAT: ISLAMUL NU ABANDONEAZĂ LUPTA ŞI NU FACE PACE CU NECREDINCIOŞII, NU ASCULTĂ DE ACEŞTIA CI VA ÎNDEPLINI BLESTEMUL LUI ALLAH ŞI RĂZBUNAREA PRIN JIHAD, PRIN DIALOGUL GLOANȚELOR, PRIN IDEALURILE ASASINATELOR ŞI BOMBELOR, DIPLOMAȚIA LAMEI ASCUȚITE DE IATAGAN A MÂNIEI. VĂ URMĂRIM ATÂTA TIMP CÂT SUNTEȚI VII. AŞA AM DECIS CA NUMAI CU AJUTORUL LUI ALLAH SĂ LUPTĂM CU INFIDELII, IPOCRIȚII ŞI INAMICII/ DECLARAȚIA A MENȚIONAT ANUMITE ȚINTE/ŞI DACĂ TU MARE (AL-ZARQAWI) **NE VEI DUCE LA CASA ALBĂ ŞI PESTE BASTIONUL VATICANULUI, NOI VOM FI UNIȚI ŞI NE VOM ATINGE SCOPUL: DISTRUGEREA**

INSTITUȚIILOR ŞI SIMBOLURILOR CREŞTINE ALE INFIDELILOR.

Josie începu să îşi simtă stomacul cuprins de crampe şi un gust amar i se urcă în gât. Împinse dosarele din fața ei, ca şi când ar fi devenit brusc contaminate cu bacterii capabile să o distrugă. Din coperta mapei, scoase un plic cu un CD. Îl puse în laptop. Era TEED, Tactical End-to-End Encryption Device, cel mai performant program-fantomă de decriptat, la fel de priceput la spart coduri pe cât era de pricepută Monica Lewinsky la savurat trabucuri.

Deschise fişierul. Pe ecran apăru misiunea ei.

OPERAȚIUNEA DANGLE/

OBIECTIV: CU CONTACT „M"/NUME-DE-COD RUACH ELOHIM/

OBȚINE CARTEA/NUME-DE-COD FLOWER/ DETERMINĂ IEŞIREA LA LUMINĂ A FACȚIUNILOR P-17 DIN CADRUL SUA. OBȚINE INFO CU DOVEZI DESPRE PROIECTUL DEUS/SURSE DE INTERCEPTAT DE LA HUMINT ŞI ELS COMM. VERDICT DESPRE IMPLICAREA P-17 ÎN BOMBARDAMENTE DIN PALESTINA ŞI IERUSALIM CU MO IDENTIC PENTRU AL-QAEDA ŞI GRUPURI FUNDAMENTALISTE ISRAELIENE DIN WEST BANK. POSIBILITATE CA TERORISM FALS ORCHESTRAT DE P-17 PENTRU DESTABILIZAREA REGIUNII. AUTORIZARE DE FOLOSIT ȚINTE FALSE. ELABORARE LISTĂ SUPRAVEGHERE ŞI LISTĂ DE ȚINTE/NEUTRALIZARE GRUP ȚINTĂ/ PERMISIUNE DE FOLOSIT FORȚĂ LETAL/FINAL.

*

PRECAUŢII: DE EVITAT CU ORICE PREŢ CANALE INFO SAU SPRIJIN SUA /VERII AU FOST COMPROMIŞI DE INFILTRĂRI/PE MOMENT DEZVĂLUIRE INFILTRARE DIN ORG SUA ŞI ITALIA NEPERMISĂ. AMENINŢARE PRINCIPALĂ ARME BIO NONLETALE ŞI TACTICI PSYCHO.
CONTACTE: NUMAI AL ŞI SAYAN /FINAL.

Josie privi încă o clipă la ecran. *ARME NONLETALE* plutea pe ecran ca un coş mare şi urât pe faţa lui Brad Pitt. Asasini controlaţi psihic... *bopkis*[1], *să vedem dacă sunt echipată corespunzător pentru luptă.*

Apucă valiza Zero de pe podea, o deschise şi scoase fundul fals. Aranjată cu grijă în două compartimente capitonate era toată artileria ei. Două Beretta semiautomate: unul era un Cougar 8045 F, capabil să tragă fie un foc, fie două gloanţe simultan, în funcţie de reglarea manuală, cu un trăgaci uşor şi cu o mică lunetă. O adevărată armă letală. Al doilea era piesa de rezervă, compact, uşor, un pistol modelul 9000S de tipul F cu loc în încărcător pentru zece gloanţe. Ştia că trebuia să le ascundă într-un compartiment special din avion pentru ca vameşii să nu le găsească. Dar întâi le verifică şi le curăţă.

Cu arma în mână, simţind pe piele şi în palmă uleiul fin pe care îl folosise pentru a o curăţa, se simţea din nou sigură pe sine. Era ca şi când s-ar fi revăzut brusc cu un bun prieten. Pacifiştii, toleranţii,

[1] Sau *bopkes*, aici, la dracu', în idiş în original (n. red.).

cei care nu puseseră niciodată mâna pe o armă nu aveau cum să le înțeleagă scopul și necesitatea lor. Era ca și când te-ai fi așteptat ca Gore Vidal[1] și Oprah Winfrey să comenteze în direct luptele cu cocoși din Juarez.

Armele acestea erau singurele amulete de care avea nevoie. Singurele lucruri pe care le înțelegea și în care putea să aibă încredere.

În timp ce își încărca armele, meticulos și milimetric, se gândea la *zio* Lotti, cocârjat, înfrânt de tot răul pe care-l văzuse. Se gândea la răul care îi amenințase și afectase familia. La lagărele morții naziste, la fumul din coșurile crematoriilor, la fumul *uleios* care plutea prin aer, ca o față amorfă a răului pe care avea să-l întâlnească și ea.

Josie scoase toate cele zece gloanțe din lada cu muniție și le așeză cu grijă pe măsuță. Luă o pilă și zgârie cu ea un X mare pe vârful unuia dintre gloanțe. Șoptea încet:

— Unul pentru *zio* Lotti.

Se opri o secundă...

— Acesta e pentru mătușa Frieda, care a murit la Auschwitz.

Luă încă un glonț...

— Acesta e pentru vărul Benjamin.

---

[1] Autor american de romane, piese de teatru, scenarii și eseuri. Comentator al vieții sociale și politice americane, al cărui al treilea roman, *The City and the Pillar* (1948), este considerat una dintre primele lucrări care tratează homosexualitatea masculină (n. red.).

CAPITOLUL 30

VIAŢA BATE FILMUL şi Nick Rossi trebuia să dea socoteală unor şefi care jucau, din birourile lor, jocuri politice tainice şi care nu cunoşteau dificultăţile muncii de teren. Era un funcţionar public care îşi nemulţumise şefii. Dosarul lui avea să fie încercuit cu roşu, avea fie privit ciudat la întâlnirile şi şedinţele oficiale, avea să treacă printr-o campanie şoptită care sugera că poate nu era cel mai potrivit om pentru poziţia pe care o ocupă... aşa se năşteau persecuţiile, aşa începeau agenţii să nu mai fie implicaţi în cazuri importante şi uneori astfel de lucruri duceau la o pensionare forţată, rapidă. O parte dintre şefii de departament italieni îi urmăreau de ceva timp fiecare mişcare, aşteptând o greşeală care ar fi eliberat postul său. Deci nu avea decât o soluţie. Să tacă dracu' din gură. *Son cosi un cornuto, sunt un mare idiot. Cine s-a jucat cu cine, Nico? Poate sunt prea bătrân pentru jocurile astea. Du-te înapoi în casa ta pustie, hrăneşte pisica, scoate din frigider sticla de Absolut şi bea până nu mai ştii de tine.*

Dar nu-şi putea permite acest lux. Trebuia să facă ceva urgent. Bău câteva pahare de votcă, făcu un duş fierbinte şi îşi schimbă hainele. Nu era deloc dificil să dea de Claude, proprietarul cafenelei unde lucra

Gina. Tipul locuia deasupra cafenelei. Îşi dădea seama că Gina, sau cum dracu' o fi chemat-o de fapt, spălase de mult putina. Dar trebuia să urmărească orice pistă plauzibilă.

Claude deschise uşa într-un halat de casă din mătase roz. Rossi se prezentă, îi spuse că e inspectorul de poliţie care se ocupă de persoanele dispărute şi începu să pună întrebări inofensive despre Gina. Claude îi oferi un pahar de sherry. Rossi refuză. Aruncase o privire prin apartament, peste pernele multicolore care stăteau pe cearşafurile roz. Văzuse perdelele de dantelă.

Claude îl dezbrăca din priviri pe Rossi. Îşi aranjase halatul astfel încât să lase la vedere piciorul noduros şi-şi trăgea în sus şosetele negre trei sferturi.

— Gina nu a mai venit la serviciu, *la petite putain*[1]. Cred că o fi fugit cu vreunul dintre băieţii ăia.

Îşi ţuguie buzele, scoţând nişte sunete groteşti care semănau a săruturi. Un pudel apăru şi îi sări în braţe. Claude se adresă câinelui:

— Ai făcut prostioare?

— Îmi puteţi da adresa ei şi numărul de telefon? ceru Rossi pe un ton rece, ignorând comentariile despre cât de târfă era şi mârâitul câinelui.

Claude oftă, se bătu cu degetul arătător peste bărbie şi se ridică de pe canapea. Cu pudelul la subraţ, se duse spre un birou de epocă, din care scoase o agendă.

— *Voilà!*[2] Îşi ridică capul şi privi cartea de vizită pe care o luase din agendă. Nu este unul dintre

[1] Târfa mică, în limba franceză în text (n. red.).

[2] Uite, priveşte, în limba franceză în text (n. red.).

cartierele decente ale Romei, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Se întoarse către Rossi și îi dădu cartea de vizită.

— A lăsat cumva obiecte personale în cafenea?

— Este un vestiar în camera din spate. Claude se apropie și își puse mâna pe brațul lui Rossi. Putem face o plimbare până jos, să verificăm.

Pudelul mârâi amenințător.

Rossi se retrase și scuipă un încruntat:

— Cred că mă descurc și singur.

În timp ce Rossi se întoarse și ieși pe ușă, Claude se îndreptă către el și strigă:

— Am invitați la masa de prânz... pot pune încă o farfurie la masă...

Rossi ridică brațul în semn de refuz, fără să se întoarcă.

— *Mon Dieu*[1], ce păcat, și Claude ridică din umeri și plescăi din limbă.

La parter, Rossi găsi vestiarul. Un șorț murdar, o bluză, o pereche de pantaloni, un tricou și un caiet. Cu mănuși de latex, apropie bluza de nas și inhală mirosul ei. Pentru câteva clipe închise ochii. Apoi își reveni și începu să caute etichete sau vreun semn de la vreo curățătorie chimică. Nimic. Căută prin buzunare. Nimic.

O vedere căzu din caiet. O luă de jos și se uită la ea. Era o vedere banală, pentru turiști: Bazilica Sfântul Petru. Pe spate era mâzgălit un mesaj ilizibil. I se părea că ar putea fi scris în limba franceză, dar nu știa sigur. Puse vederea într-o pungă de plastic

[1] Doamne, în limba franceză în text (n. red.).

din acelea în care se adună probe de către poliție, pe care o sigilă și o puse grijuliu în buzunarul de la piept. Apoi înghesui restul hainelor într-un sac, își scoase mănușile și ieși.

În mașină încercă să sune la numărul de mobil al Ginei pe care i-l dăduse Claude. Așa cum se și aștepta, numărul nu putea fi apelat.

Închise și îl sună pe Dante, căruia îi transmise adresa și telefonul Ginei. Îi ceru ca, în cazul puțin probabil în care adresa era una reală, cinci agenți *Ombra* să inspecteze clădirea. Numărul de telefon era, fără îndoială, cel al unei cartele ușor de procurat, pe care, odată folosită, o puteai arunca liniștit. Cel mai probabil, dacă dăduse vreun nume companiei de telefonie, acesta era fals.

Învârti cheia în contact și motorul puternic al mașinii începu să vibreze. Era un Mustang verde, din 1968. Steve McQueen condusese unul identic în *Bullitt* și Rossi își botezase mașina după numele detectivului jucat de McQueen: Frank. Era una dintre puținele excentricități pe care i le permitea slujba. Mașina detectivului perfect din Gotham îi transmitea lui Rossi ceva din aura ei mistică. Era poate și un leac pentru dorul de casă. Cumpărase automobilul macho de la Skip Thomson, asistent pentru securitate regională la Ambasada americană. Skip nu voise să se despartă de mașină, dar se trezise peste noapte mutat disciplinar și trebuise să o vândă. Rossi și Skip se împrieteniseră într-un bar frecventat de pușcașii marini americani. Acolo, pe lângă pișatul rece ca gheața pe care americanii îl numeau bere, aveau și Johnny Walker Black Label, băutura favorită de

atunci a lui Rossi. Mergea acolo ca să se învârtă printre americani, ca să prindă fiecare bucățică de informație sau bârfă care le scăpa soldaților cu maxilare pătrate şi capete tunse scurt. Skip era însărcinat cu paza reşedinței ambasadorului şi era garda de corp a fiicei de vreo 20 de ani a acestuia. Şeful diplomației americane din Roma era un baron al petrolului din Houston, care adusese după el o colecție de 400 de perechi de cizme de cowboy lucrate manual. Nu degeaba i se spunea, nu fără ironie, Ol' Roy. Şi bătrânul Roy dădea, cam în fiecare weekend, un grătar la el, în curtea reşedinței oficiale.

Ol' Roy îşi adusese din State un bucătar unsuros, cu câteva fire de păr gălbui pe cap, care duhnea a grăsime, tequilla şi tutun de mestecat. Ca orice american urât, incult şi detestabil, bătrânul Roy demolase o fântână din secolul al XVII-lea pentru a face loc unui mare grătar... totul în speranța că idolul său, preşedintele SUA, avea să treacă pe acolo pentru o halcă de carne şi câteva sticle de bere LoneStar.

Se zvonea că, odată, la întoarcerea dintr-un weekend de îmbuibare şi desfrâu la Veneția, ambasadorul se năpustise în vilă, aruncase mare parte din hainele de pe el şi se aruncase în jacuzzi. Cum cada era încă plină de clăbuci uscați şi o dungă de jeg, bătrânul Roy începuse să patruleze urlând prin casă, căutând-o pe menajeră, pe Skip sau pe oricine i-ar fi ieşit în cale, cu scopul declarat de a le confecționa un nou anus incompetenților.

Atunci auzise zgomote din camera fiicei lui. Convins că aceasta era victima unui viol terorist, ambasadorul se năpustise în cameră. Îşi găsi fiica pe podea,

în patru labe, goală puşcă, crăcită şi îndrăcită. De la spate, Skip o pompa voiniceşte, cu una dintre pălăriile ambasadorului pe cap şi cu una dintre perechile de cizme făcute la comandă ale ambasadorului în picioare. Rossi auzise că Skip fusese transferat în Ghana, undeva în vestul Africii, unde nu erau foarte multe fiice de ambasador şi unde săreau din copac în copac maimuţe infectate cu SIDA.

Acompaniat de răgetul motorului, Mustangul gonea pe străzi, făcând slalom prin traficul din Roma. Sunetele şi viteza de reacţie a maşinii îl relaxau pe Rossi. Formă numărul de telefon al unchiului Giovanni de la Muzeul Vaticanului.

— *Pronto?*

— *Zio*, Nico sunt. Mă îndrept spre tine.

— Iar vii cu mistere? Am avut dreptate cu *Bast*, nu?

— Da, cum să nu. Cred că n-ar fi trebuit...

— Să-i subapreciezi puterile?

Închise şi viră în garajul de la sediul *Ombra*. Ajunse în laboratorul de criminalistică de la subsol, pe care îl porecliseră Batcave[1] şi îi dădu lui Claudio, tehnicianul său, vederea şi hainele din dulapul Ginei.

Pasiunea lui Claudio pentru benzi desenate se vedea peste tot: pereţii erau acoperiţi cu afişe de filme şi pagini din benzi.

— Ai 55 de minute. Vreau să scoţi toate amprentele şi orice altceva mai putem lua de pe vedere, *capisci*[2]?

Claudio îl privi serios.

---

[1] În traducere, peştera cu lilieci (n. red.).

[2] Ai înţeles, în limba italiană în text (n. red.).

— Nu vă temeți... Dick Grayson, băiatul-minune, se va ocupa de treaba asta.

Rossi merse în biroul lui. Accesă VICAP, baza de date a FBI cu infractori internaționali periculoși și începu să caute posibile alte identități false ale Ginei. Pe ecran se adunau zeci de posibile identități folosite de ea, dar nici una nu era plauzibilă. VICAP nu-i era de ajutor, așa că intră în baza de date a carabinierilor și verifică străinii care intraseră în țară în ultima vreme.

Uneori verificările multiple puteau crea un profil. De obicei, emigranții foloseau aceleași adrese și aceleași nume false. La o cercetare amănunțită, un anchetator putea lega identitățile false de o grămadă de date: numere de cărți de credit, chitanțe, facturi. În sectorul privat, existau mamuți care se ocupau cu strângerea a miliarde de informații, de la datele oficiale, la obiceiurile alimentare și preferințele literare. Cum bine spusese președintele Sun Microsystems: „Oricum nu mai aveți pic de intimitate." Apoi adăugase cinic: „Obișnuiți-vă cu ideea."

Uniunea Europeană adoptase o legislație care limita strângerea de informații. Se numea *Directiva europeană cu privire la strângerea de informații*, dar SISDe se eschivase și contactase bănci de date americane. După 9/11, prevenirea oricăror eventuale activități teroriste devenise necesară, indiferent de mijloacele folosite. Saudiții care deturnaseră avioane aveau mai multe permise de conducere și cumpăraseră multe bilete de avion folosind aceeași adresă din Florida.

Rossi ştia că marea problemă din State era numărul foarte mare de oameni care intrau, ieşeau sau tranzitau ţara. Prin comparaţie, numărul de vizitatori ai Italiei era doar o picătură de apă într-un ocean; dar, odată cu lărgirea Uniunii Europene, numărul celor ce călătoreau se mărise considerabil.

Agenţiile de informaţii europene foloseau un sistem care pornea de la cel american, al Departamentului pentru siguranţa naţională. Se baza pe combinarea datelor despre incidente şi scana înregistrările pentru a detecta modele repetitive. Un incident era orice fel de situaţie în care erau implicate forţele de ordine sau agenţiile guvernamentale şi care era automat înregistrat electronic. Amenzile, consumul de droguri, posesia de arme, ilegală sau nu, erau incidente. Sistemul stoca orice fel de activităţi neobişnuite şi putea scana datele dintr-o anumită zonă, incidentele în care suspecţii fuseseră arestaţi pentru acelaşi tip de infracţiuni.

Auzi o bătaie în uşă.

— *Avanti.*[1]

— Am adus vederea, şi Claudio i-o puse pe birou. Am găsit ceva amprente. Acum sunt în curs de verificare. Dar cred că e foarte interesant ce a găsit noul „amuşinător."

Rossi asculta cu atenţie. Amuşinătorul era o rudă mai mică a aparatelor de la aeroport care detectau substanţe folosite de obicei la fabricarea dispozitivelor explozibile artizanale.

---

[1] Intră, în limba italiană în text (n. red.).

Claudio puse amuşinătorul pe birou. Avea dimensiunile unei serviete.

— Cum funcţionează de fapt chestia asta?

Rossi era uimit de dimensiunile reduse ale aparatului.

Claudio trase închizătorile şi deschise cutia.

— Este o unitate de preconcentrare chimică aşezată în faţa unui spectometru de mobilitate a ionilor, care funcţionează pe bază de baterii.

— Adică.

Claudio ţinea în mână o periuţă mică, acoperită cu un fel de catifea.

— Dai cu asta peste obiect. Sau, în cazul de faţă, foloseşti o perie din păr de cămilă pentru a disloca orice component străin. După care iei o seringă hipodermică şi înţepi hârtia, luând mostre de celuloză şi cerneală. După care pui toate mostrele în drăcia asta, care seamănă cu un calculator de buzunar, unitatea de preconcentrare. Uite-aşa. Apeşi butonul ăsta. Se încălzeşte, deci tot ce este prins pe catifea este vaporizat în spectometru. Care analizează.

— E la fel de sensibil ca şi modelele mari?

Rossi se uita neîncrezător spre aparat.

— Poate detecta chiar şi mai puţin de un nanogram de materii explozive.

Rossi era uimit.

— Şi asta cât înseamnă?

— Suficient. În amprenta unei persoane care a umblat cu explozibili sau chiar într-o servietă în care a stat o bombă gata asamblată... se găseşte de vreo mie de ori mai multă substanţă.

Telefonul sună. Rossi ridică receptorul, apoi îl întinse către Claudio.

Acesta ascultă vocea de la capătul firului în timp ce îşi plimba mâna peste obrazul acoperit de coşuri.

Înapoie receptorul.

— Era laboratorul carabinierilor. I-am pus şi pe ei să analizeze reziduurile. Este exact cum credeam şi eu. Am avut dreptate.

— Termină cu dramatismul.

Claudio îi puse lui Rossi în braţe un teanc de coli de hârtie scoase la o imprimantă performantă.

— Imaginile digitale ale reziduurilor.

Rossi le răsfoi.

— Aveţi în mână Goma-Two, explozibilul folosit la bombele de la Madrid. Atunci au folosit telefoane mobile drept detonatoare.

Lui Rossi i se contractă stomacul.

— Goma-Two Eco este un explozibil puternic, folosit în industria minieră. Este gelatinos, pe bază de nitroglicerină, exportat de Spania în numeroase alte ţări. Teroriştii basci din ETA[1] l-au folosit la începutul anilor '80. Spania a înăsprit măsurile de securitate, deci ETA şi-a schimbat sursele: au furat de la francezi titadină şi au folosit-o în numeroase atentate cu maşini-capcană. Conform MI5, a fost folosită şi în atentatele din metroul londonez.

Rossi îl privea rece şi îşi aprinse o ţigară.

— Ar mai fi ceva. Interpolul a confirmat că Goma-Two a fost folosită şi la Domul Stâncii şi la Memorialul Holocaustului.

---

[1] *Euskadi Ta Askatasuna*, organizaţie naţionalistă bască fondată în 1959 (n. red.).

Rossi scăpă ţigara din mână şi se aplecă după ea.

— Asta ar însemna că există aceeaşi sursă, acelaşi vânzător. Dar *Bat Ayin*[1], fundamentaliştii ăia evrei, au revendicat atentatul de la dom.

— Grupul ăsta... nu sunt cei care au aruncat în aer o şcoală de fete din Palestina? Ăia care au primit pedepse de la 20 de ani de închisoare?

Rossi dădu din cap. Părea căzut pe gânduri apoi îşi aminti:

— Tocmai am văzut o notă de la Interpol. Membrii grupării *Bat Ayin* au furat explozibilii de la armata israeliană. Deci cum de au folosit în Ierusalim aceeaşi substanţă pe care a folosit-o Al-Qaeda în Londra?

Claudio ridică din umeri.

— Şefu', eu nu sunt detectiv. Tot ce fac este să îţi comunic rezultatele din laborator.

Rossi era de acord.

— Altceva?

— Nişte urme de origine organică... ceară de lumânări şi kerosen.

— Bine lucrat.

Claudio tuşi.

— Când aflu o să...

Apoi i se tăiară picioarele şi se sprijini de birou.

Rossi se năpusti să îl sprijine.

— Se pare că te-am muncit de ţi-au sărit capacele. Ai apucat să mai şi dormi?

— Acu' vreo 48 de ore, cred.

---

[1] Celula Bat Ayin, grupare formată din locuitori ai aşezării cu acelaşi nume din regiunea Gush Etzion, acuzată de atacuri asupra palestinienilor şi arabilor (n. red.).

— Du-te şi odihneşte-te. Vorbim mai încolo.

Rossi puse ilustrata în buzunar, apoi ieşi.

*

Cineva bătu uşor în uşa apartamentului de deasupra localului *Le Café du Chat Noir*.

— Imediat, îngeraş, strigă Claude.

Se grăbi spre uşă, dar se opri două secunde cât să-şi treacă o mână prin părul lung şi rar, vopsit blond, şi să-şi sugă burta în faţa unei oglinzi de epocă. Deschise uşa cu un zâmbet prefăcut şi libidinos.

La vederea tânărului arab bine făcut, Claude zâmbi:

— Ah, ce surpriză delicioasă.

Privirea îi coborî, admirativ, în jos, pe corpul musafirului. Atunci văzu că într-o mână ţinea încleştat un revolver. Abia atunci observă faţa transpirată şi tremuratul nervos al oaspetelui-surpriză. Tremurătoare, mâna cu arma se ridica încet.

Pe faţa lui Claude cădea umbra unui amortizor. Fu surprins să vadă că tânărul închisese ochii ca şi când s-ar fi rugat în linişte. Arma tuşi scurt şi puse un al treilea ochi pe fruntea lui Claude.

Tânărul se opri din tremurat şi deschise ochii. Ucisese pe cine nu trebuia. Dându-şi seama că făcuse o greşeală, se lăsă să alunece cu spatele sprijinit de perete, scuturat de spasme. Printre frisoane se gândi la Rossi. *Rossi era încă în viaţă, pe undeva prin Roma. Pornise la vânătoare, în căutarea lui Bast.* Apoi se ridică nesigur, merse spre capătul holului şi ieşi pe fereastra care dădea spre scara de incendiu.

CAPITOLUL 31

Roți în mijlocul altor roți[1]

ÎN BIROUL SĂU din zona diplomatică izolată și baricadată într-o fundătură pe care locuitorii Romei o cunoșteau ca Via Michele Mercati, *kasta* era așezat la birou, adâncit în gânduri. *Caietul Rozei* era așezat în fața sa, tentant. Cuvintele lui Josie îi zgâriau urechile: „Orice s-ar întâmpla, nu deschide cartea." *Câtă aroganță. Chiar mă crede un cretin care cade pe spate la niște superstiții prosteşti?*

Știa și el câte ceva. ***Steganografia***, un faimos manual de magie neagră, nu fusese decât un șiretlic pus la cale de părintele codurilor și cifrurilor, un anume Johannes Trithemius. Își amintea vag ceea ce învățase la academie despre coduri și decriptări. Profesorul Leiberman era în picioare, în fața sălii de curs.

— O carte foarte interesantă, dragii mei. Aparent este un manual de magie neagră în trei volume. Se

---

[1] Problemă complicată, asupra căreia acționează mai mulți factori, expresie provenită din Iezechiel 1:15, 1:16: *Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor. Aceste roți, după înfățișarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură, toate aveau aceeași înfățișare. Și după alcătuirea și după făptura lor, ele parcă erau vârâte una în alta.* Vechiul Testament, Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române (n. red.).

discută în special despre folosirea spiritelor pentru a comunica la distanţă.

Un val de râsete înfundate.

— Exact pe caracterul improbabil al subiectului şi pe îndoielile celorlalţi s-a bazat şi Trithemius.

Se făcuse linişte.

— După ce, în 1606, a fost publicată cheia pentru decodarea primelor două volume, s-a dovedit că era de fapt vorba despre o lucrare care elabora teorii despre arta ascunderii unor mesaje codate în rândurile unui text banal. Mai exact, criptografie şi steganografie.

— Stenografia, adică chestia pe care o fac secretarele? întrebă un student.

Leiberman râsese şi dăduse părinteşte din cap.

— Aceeaşi rădăcină, dar ortografiere diferită. Să vă uitaţi peste curs, aveţi acolo ambele cuvinte ortografiate corect.

Leiberman îşi drese glasul.

— Să continuăm... până de curând s-a crezut că al treilea volum chiar era un ghid de magie neagră, dar s-a descoperit, destul de recent, că formulele magice nu erau de fapt decât încifrarea altor texte. Acest volum a dat numele ştiinţei moderne a steganografiei.

Un student ridicase mâna.

— Da, ce aveţi de întrebat?

— Deci vreţi să spuneţi că, folosind codul, primii inventatori ai scrierilor secrete puteau descifra mesajul ascuns în cărţile de vrăji şi puteau învăţa cum să scrie şi să ascundă coduri *în interiorul* incantaţiilor?

Leiberman clipise şi reîncepuse explicaţia.

— Da, exact asta am şi spus. Dar nu am apucat să menţionez un aspect deosebit de deranjant al problemei: Trithemius a fost călugăr benedictin. Unul dintre elevii săi a fost infamul Cornelius Agrippa, care a scris lucrări incomode despre ştiinţele oculte şi a fost foarte interesat de latura feminină a divinităţii şi...

— Adică a fost un precursor al emancipării femeii? întrebase o studentă.

— Da, a fost. A studiat texte ale gnosticilor şi ermeticilor, care acceptau şi chiar încurajau participarea femeilor în activitatea Bisericii.

— Probabil i-a călcat cumplit pe coadă pe cei de la Vatican, dedusese tânăra.

— Da, călcat pe coadă este puţin spus. Scrierile lui şi *Steganographia* au fost interzise şi închise în arhivele secrete ale Vaticanului. Numai Înaltul cler avea acces la textele sale. Şi le-a citit!

Kasta îşi masă tâmplele.

Cuvintele profesorului Lieberman îi întăriseră convingerea că toate prostiile spuse despre carte erau numai praf în ochii credulilor. O modalitate de a băga frica în curioşi. În lumea secretelor, din care făcea parte *kasta*, cunoaşterea era transformată în putere. Dacă permiteai vreunui agent Mossad să te bage în ceaţă, să nu îţi dea toate detaliile, acesta câştiga automat un avantaj deloc neglijabil... La urma urmei, Roma era zona sa. Avea dreptul de a fi la curent cu orice informaţie intra sau ieşea din Italia. Dacă avea în faţă cheia vreunui cifru important, atunci era cazul să ştie mai multe.

Uşa se deschise şi intră Holly, secretara.

Surprins, bombăni:

— Tot n-ai învăţat să baţi la uşă?

Ea privi în jos.

— Îmi pare rău, domnule. Dar aţi insistat să vă anunţ de îndată ce soseşte curierul diplomatic.

Era nouă. Tânără. O studie mijind ochii prin lentilele ochelarilor de citit proptiţi pe nasul său de vultur. Când se mişca, înainte şi înapoi, sânii ei rotunzi se legănau apetisanţi. Vârfurile sfârcurilor se distingeau prin cămaşa albă severă, care era băgată în fusta scurtă kaki. Se gândise de multe ori că cizmele cu platformă şi toc înalt nu făceau decât să o ajute să compenseze statura mică, cel mai probabil cauzatoare de mari complexe pentru fetele de vârsta ei.

Cu o mişcare involuntară şi ciudată îşi acoperi gura cu mâna.

— Spune-i să aştepte.

Ea încuviinţă şi ieşi din cameră.

Se aşeză confortabil în scaun apoi, amintindu-şi că Mossadul adoptase sancţiuni împotriva hărţuirii sexuale, suspină şi dădu din cap, neputincios. *Ce păcat.* Apoi privi cartea.

Întinse mâna către carte, însă ezită şi o trase repede înapoi. Se mustră în gând, întinse mâna şi o ridică repede de pe birou. Coperta era ca de catifea, moale. Mângâie încet cu degetele modelul complicat ieşit în relief de pe copertă, apoi deschise încuietoarea de argint. O durere mică şi ascuţită îl săgetă în buricul degetului. Absent, îşi duse degetul la gură şi supse rana minusculă. Apoi îşi dădu seama că degetele îi

erau soioase, parcă murdărite o substanța gelatinoasă străveche.

Atunci când deschise coperțile, un fior îi străbătu corpul. Privi paginile, tacticos, una câte una. Apoi începu brusc să întoarcă paginile frenetic, cu ochii holbați la simboluri, cu inima bătându-i accelerat în timp ce încerca să traducă un pic de franceză de pe o pagină, un fragment scris în latină de pe alta.

TOUTE L'OMS A LU CES DERNIERS
MOTS, RENONCEZ AU LEUR
ÂME.

Je crée le prince puissant et efficace de thou du thee O

Lucifurge Rofocale, qui marchent ici et là dans l'Ayre ; avec les ducs thy et d'autres spiritueux thy d'domestique (d'autre thy)[1]

[1] Fiece om a citit aceste din urmă cuvinte, nu vă mai gândiți la sufletul lor. Eu l-am zămislit pe prințul atotputernic, pe tine, Lucifurge Rofocale, care zboară pe ici, pe colo, prin văzduh; împreună cu ducii tăi şi alte duhuri de servitori ai tăi (şi alți ai tăi), în limbile franceză şi engleză vechi în text (n. red.).

Pe măsură ce întorcea paginile, mintea îi era bântuită de gânduri din ce în ce mai stranii. Prin vene îi pulsau dorinţe sălbatice. Din străfundurile orbitelor, pulsaţii electrice de durere îi străbăteau coloana. Vederea i se înceţoşase şi ameţise, izbit de valuri de frisoane. Încercă să ţipe, dar nu reuşi decât să emită un scheunat ca de copil înspăimântat, aflat în pragul nebuniei.

Ajutor... vă rog... Cineva să mă ajute!...

Ameţise şi abia se putea ţine pe picioare. Se simţea ca un copil pierdut în vârtejul unui carusel. Vederea începea să îi joace feste. Din colţul ochilor, o mâzgă neagră începea să i se lase pe ochi. Apoi simţi cum cade liber printr-un întuneric fără margini.

Când îşi reveni, durerea dispăruse. Gândurile lui aveau o sclipire de cristal. Întinse mâna către telefon.

— Holly, se auzi spunând.

— Da, domnule.

— Vino aici, *am nevoie* de tine.

CAPITOLUL 32

Zach Talman, curierul diplomatic, se învârtea nervos prin faţa uşii biroului în care se afla ofiţerul Mossad, *kasta*.

De fiecare dată când trecea prin faţa biroului secretarei, Talman arunca pe furiş o privire. Frumoşii ei ochi se fereau ori de câte ori privirile li se întâlneau. Îi plăcea cum părul ei castaniu prins la spate şi plin de agrafe îi lăsa la vedere urechile delicate. Îi plăcea şi faţa ei, fără pic de machiaj şi modul în care din când în când se juca aranjându-şi vreo şuviţă rebelă.

O cunoştea dinainte ca părinţii şi fratele ei să fi fost spulberaţi într-un atentat cu bombă în autobuzul care îi ducea către sinagogă. Ştia că, în ziua aceea, ea rămăsese acasă cu bunica ei. Se simţise rău. Ştia că atunci când traversa cartierul în care stăteau, toţi se uitau salivând după ea. Fusese fericit când Institutul îi oferise o slujbă. Terminase studiile şi ei o trimiseseră la Roma. El ceruse insistent să fie transferat la Departamentul de curieri. Era pentru prima oară când se revedeau, după câteva luni bune.

Îşi adună toată stăpânirea de sine de care era capabil şi începu:

— Holly, data viitoare când mai ajung în Roma...

— Da, o să mergem la un restaurant şi o să povestim, să vedem ce am mai făcut, zâmbi dulce Holly.

Dar tocmai când el se pregătea să deschidă gura, intercomul sunase şi fata se ridicase imediat. Îşi aranjase bluza şi intrase grăbită în birou.

Avea câteva minute să găsească ceva inteligent să-i spună. *Când revine...*

Planurile îi fură năruite de urletul îngrozit al lui Holly. Făcu un salt mare spre uşă şi se izbi în ea.

Uşa era încuiată.

Bătu cu pumnii.

— Holly! Deschide uşa!

Încă un ţipăt.

Se izbi cu toată forţa în uşă. La un moment dat, aceasta cedă şi se trezi că zboară în cameră.

Pe podea, cu bluza sfâşiată, cu gâtul curbat într-un unghi straniu, cu ochii holbaţi spre tavan, zăcea Holly. *Kasta* era aplecat asupra corpului ei inert. În mâna dreaptă, strângea un cuţit de pe a cărui lamă lungă picura sânge. Printre gâfâieli animalice, bolborosea:

— Sânge... Sacrific-o... Sacrific-o... Suntem însetaţi.

Kasta ridică privirea. Rânjea, muşchii feţei i se contorsionau şi ochii îi erau sticloşi.

— Însetaţi, şopti.

Apoi sări brusc. Cuţitul străluci. Talman se răsuci dintr-o mişcare şi bloca atacul cu braţul stâng. Cuţitul alunecase prin cămaşă şi lăsase o rană deschisă şi lungă pe braţ. Apoi, profitând de greutatea ofiţerului, îl izbi puternic într-un perete. *Kasta* contraatacă sălbatic. Lama lungă a cuţitului trecu spintecând aerul prin faţa ochilor săi şi se înfipse în perete, între capul şi umărul lui Talman. Dacă nu s-ar fi tras din calea cuţitului la timp, ar fi fost decapitat.

Din gâtul ofițerului ieși un horcăit. Atacă din nou și îl puse pe Talman la podea. De deasupra lui, cuțitul se pregătea de atac. Mâna ofițerului tăie aerul cu lama îndreptată spre gâtul lui Talman. Făcu un efort și se rostogoli în dreapta. Lama se înfipse în podea. Profită de momentul în care *kasta* se chinuia să scoată lama înfiptă în parchet și se rostogoli înapoi, izbindu-l pe atacator în genunchi. Se auzi trosnetul osului și *kasta* se rostogoli pe podea urlând de durere.

După ce își scutură capul, încă gemând, *kasta* se ridică din nou pe picioare. Stătea într-un echilibru precar, cu un picior care atârna flasc și nările îi fremătau.

— Târfa aia și-o cerea rău de tot, bombăni printre dinți ofițerul. O să te trimitem la ea, băiete.

Talman respira rapid, fără să scoată vreun cuvânt, cu privirea rece.

Duse mâna spre pantof, de unde scoase un briceag. Cu o mișcare rapidă, lama fu eliberată din teacă.

Talman stătea nemișcat, cu mâna încleștată pe briceag, așteptând o mișcare a celuilalt.

Cu ochi sălbatici și saliva curgându-i din gură, *kasta* atacă, urlând sălbatic.

Talman se feri în ultima clipă. *Kasta* se izbi într-un dulap metalic. În mai puțin de o secundă, Talman sări pe el. Îl apucă de păr și îi trase capul pe spate.

Talman se aplecă și îi șopti la ureche:

—Asta e pentru Holly!

Apoi îi crestă gâtul cu lama tăioasă.

Kasta se prăbuși pe podea. Talman se duse lângă cadavrul lui Holly. Îngenunche și îi închise cu blândețe

ochii. Îi luă palma între palmele lui, privi înspre podea şi începu să plângă.

Ca întoarse de o mână invizibilă, paginile *Caietului* se mişcară şi se opriră la o gravură...

...Sicriul cu trupul papei, cu faţa schimonosită, în veşmântul de ceremonie, cu mâinile pe piept, stătea aşezat sub aripile unui dragon care scuipa flăcări. Pe cealaltă pagină trona emblema Templierilor.

CAPITOLUL 33

Aeroportul O'Hare, Chicago

AVIONUL NU SE OPRISE încă. Josie se schimbase într-o pereche de blugi prespălați, un pulover negru pe gât și o jachetă cu croială militară. Cizmele Doc Martin îi completau aspectul *grunge*[1]. Arăta ca o studentă obișnuită. Un singur detaliu era nepotrivit cu noul look: Beretta semiautomată ascunsă în borseta care-i atârna la talie.

Ușa avionul se deschise și agentul El Al[2] păși înăuntru, întâmpinând-o cu un zâmbet. De fapt era *agentul Al*, Benjamin Levine, șeful sucursalei locale. Înalt și slab, avea părul negru și ochi căprui adânci. Au făcut schimb de politeți și el îi dădu lui Josie un plic în care erau un pașaport „curat" și cheia camerei ei de hotel.

— Shalom, domnișoară Schulman. Sau poate ar trebui să vă ajut să vă obișnuiți cu noul dumneavoastră nume, Anna Spelman?

Josie zâmbi și luă plicul.

---

[1] Stil rock care combină elemente de *punk rock* și *heavy metal*, foarte popular la începutul anilor 1990 (n. red.).

[2] Probabil El Al, cea mai importantă companie de transport aerian a Israelului, cunoscută ca respectând cele mai stricte protocoale de securitate din lume (n. red.).

— Mă bucur să te revăd, Benjamin. Ce fac ai tăi?

— Sunt bine. Fetele s-au adaptat uşor şi soţiei îi priește viaţa din suburbie.

— Mă bucur să aud asta. Ai cumva veşti de la Abraham?

— Da, vă transmite sincere condoleanţe pentru dispariţia lui *monsignore* Scarlotti şi se roagă ca Domnul să vă aibă în pază.

Obrajii lui Josie se aprinseră.

— Dispariţie? Mi s-a spus că a suferit un atac de cord şi că se află la spital.

— Ei bine, nu a ajuns la spital.

— Ai vreo informaţie despre cei care l-au luat?

Benjamin trase adânc aer în piept.

— Până acum nimeni nu a revendicat răpirea.

Josie dădu din cap şi îşi privi fix mâinile. Benjamin o lăsă să se reculeagă un moment şi apoi continuă:

— Deci să vedem ce avem de făcut, da? Maşina te aşteaptă pe pistă. E un Buick cu numere false. Pe şofer îl cheamă Uri. În această misiune îţi va fi partener. Dacă ai nevoie să mă contactezi, foloseşte linia sigură şi locurile ştiute pentru corespondenţă. Tatăl tău a fost informat de sosirea ta şi te aşteaptă să îl vizitezi.

O sclipire de bucurie lumină ochii lui Josie.

— Mulţumesc pentru... că ai fost amabil şi pentru profesionalism...

— Încă ceva, o întrerupse el. *Prietenul* tău, *kasta*... a cedat. Şi-a măcelărit secretara. Acum este mort. Ce mă miră este că n-aş fi crezut vreodată că e consumator de droguri.

— Cum adică?

— La autopsie am descoperit urme de droguri halucinogene şi chiar o substanţă psihotopică pe care încă n-am identificat-o.

Josie tăcu îndelung. Apoi mormăi pentru sine:

— Cretinul chiar nu s-a putut abţine şi a deschis cartea.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Ce s-a întâmplat cu cartea?

Oftă.

— Nu te îngrijora. A fost transportată, conform planului, prin curier diplomatic.

Josie aprobă.

— Josie, începu el cu o expresie serioasă pe chip. Am nişte presimţiri sumbre în legătură cu toată povestea asta.

— Şi eu.

— Fii foarte atentă, a mai spus el şi s-a întors să plece.

În acel moment au intrat cei de la vamă, INS[1], şi Departamentul de agricultură. Erau obişnuiţi cu inspectarea avioanelor private. Controlul superficial nu dură decât câteva minute. Înalt şi slab ca o scobitoare, inspectorul de la Departamentului pentru siguranţa naţională îi verifică paşaportul şi puse o ştampilă peste viza ei de student. Acum putea să-i dea drumul.

[1] *Immigration and Naturalization Service,* Serviciul american pentru emigrare şi naturalizare (n. red.).

CAPITOLUL 34

Chicago

AŞEZATĂ PE BANCHETA din spate a maşinii, Josie privea pe geam oraşul. Mergeau pe autostrada I-90 către est şi o luară pe Lake Shore Drive. Era teribil de rece pentru luna octombrie, dar, în comparaţie cu ultima dată când mersese pe străzile bătute de vânt[1] ale oraşului, vremea era chiar plăcută. Atunci trotuarele erau pline de mormane de zăpadă îngheţată şi jegoasă, peste care se depunea un strat nou şi curat de fulgi albi. Deja erau 15 centimetri şi zăpada continuase să asedieze oraşul.

Uri spuse, din spatele volanului:

— E ciudat, însă oraşul e chiar drăguţ. Nu crezi?

Vocea lui Uri îi întrerupse amintirile. Răspunse posacă:

— Da, cam aşa.

Pe drum, el o informă despre misiunea lor.

Era tânăr. Nu părea să aibă mai mult de 26 de ani. Era jovial. Frumos, deşi cu trăsături ascuţite. Ochii lui căprui erau alerţi. Precauţi. Maşina ocolea Muzeul de Ştiinţă şi Tehnologie. Josie privea din nou pe fereastră.

---

[1] Referire la numele sub care este cunoscut Chicago, *The Windy City*, în traducere oraşul bătut de vânt (n. red.).

Respirația ei aburea geamul rece. Se gândea la tatăl său. Suspină scurt. Apoi desenă cu degetul o inimă în ceața de pe geam.

Mașina opri. Josie coborî și o luă pe 58th Street spre campus. Universitatea din Chicago avea un campus mare, care se întindea pe câteva hectare. Biroul tatălui ei era în Swift Hall. O clădire gotică, rece, din calcar, cu arcade, turnuri și porticuri enorme.

Crengile înghețate ale iederei se răsfirau peste porticul de granit și peste cărămizile de pe pereții exteriori.

Pierdută în toamna înghețată, își lăsă mintea să se plimbe prin trecut. Mai stătuse odată, în exact același loc, cuprinsă de o bucurie copilărească. Era mică și se minuna de frumusețea iernii. Acoperișurile pustii și ruginite erau învelite într-o pătură de zăpadă. Erau niște acoperișuri atât de frumoase, încât îngerii și-ar fi putut odihni aripile stând pe ele. Ningea fără oprire, cu fulgi mari. Zăpada era ca o rochie de mireasă care acoperea silueta urâtă și carnea cenușie a orașului. *O rochie de mireasă*, își dădu seama că acele cuvinte o bântuiau.

Era prinsă în vârtejul unui vis. Brusc ajunsese într-o biserică mare și pustie. Capetele băncilor dinspre aleea centrală erau decorate cu buchete de crini. În locul acordurilor sobre de orgă, în aer plutea o parodie falsă a unei melodii de carnaval.

În fața altarului stătea singură o mireasă. De sub voal ieșeau plete lungi, argintii. Mireasa se întoarse încet și Josie se trezi că se uită fix la propria imagine zbârcită de vreme. Fața era ridată și ochii, străbătuți de vinișoare roșii, tulburi, aveau o expresie confuză.

Lângă mireasă era Nick Rossi, cu fața ridată şi pătată, cu părul grizonant. Viziunea de coşmar se dizolvă într-un tunel de străluciri albicioase.

Se trezi, scutură din cap ca să alunge visul şi murmură, ca pentru sine:

— Ce porcărie. Vise nebuneşti. Nu am nevoie de căsătorie, nu am nevoie de Nick Rossi sau de vreun alt bărbat ca să mă simt împlinită! se minţea ea.

Deşi părea sigură pe sine, lacrimile îi stăteau în gât. *Poate trebuie să mă opresc, să mă aşez la casa mea şi să cresc o ceată de copii. Poate că voi găsi dragostea?* Clipi şi în gene ei se prinse o lacrimă.

Îşi ridică gulerul şi înaintă pe poteca pavată cu dale de granit. Trecea printre ronduri îngheţate de flori şi pământul golaş i se părea că acoperă morminte proaspăt săpate.

Ajunse la biroului tatălui său. Mâna ei ezită la câţiva centimetri de clanţa uşii.

De dincolo de uşă răzbătea muzică în surdină. Josie intră în ritmul vocilor care vibrau uşor. Deşi nu-şi mai văzuse tatăl de câţiva ani, îi recunoscuse imediat vocea. Cântecul era *Bei Mir Bist du Schoen*[1] al surorilor Andrews. Una din melodiile favorite ale tatălui său. Când intră, îşi văzu tatăl fredonând şi dirijând cu o riglă.

Îşi făcu simţită prezenţa printr-o tuse puternică. Max Schulman avea sprâncenele negre şi o mustaţă care se unea cu o bărbiţă neagră. Chelia nu îi învinsese încă toţi cârlionţii albi şi, din spatele unei perechi

[1] Cântec popular idiş compus în 1932 pentru un musical idiş, cântat şi de grupul Andrews Sisters, care l-a înregistrat în 1937, când a devenit hit. În idiş în original (n. red.).

de ochelari negri cu rame groase, o priveau doi ochi parcă ciopliți în marmură. Pe chip i se citea mulțumirea sufletească. Max se opri, parcă simțindu-i prezența. Zâmbetul ei lumină camera și îi încălzi inima. Fugi în brațele lui. Stătură îmbrățișați un minut. Lui Josie, minutul acela i se părea că a durat o veșnicie, dar și că s-a dus mult prea repede.

Max o ținea de mână, privind-o.

— *Gott*[1], ce-ai mai crescut, Josephine!

Roși și zâmbi, bucurându-se de dragostea tatălui ei.

Max scutură din cap. Cu ochii strălucitori, privi din nou spre fiica lui.

— Fata mea, ce n-aș da să te poată vedea și *muta*. Ar fi atât de mândră!

Apoi, pe chipul lui se citi nedumerirea.

— Ce-i cu hainele astea... fata mea, nu te plătesc bine?

Josie îi explică râzând:

— Lucrez sub acoperire, *tateh*. Nu ți-au spus că trebuie să par o studentă din străinătate?

Max Schulman se duse spre patefon, luă acul de pe placă și o invită pe Josie să ia un loc. Fiecare centimetru de perete era ocupat de rafturi de cărți. Pe birou era un morman de hârtii. Printre ele trona Lilith, o pisică de angora neagră și grasă. Torcea încet. Somnolentă. Indiferentă.

— Cum am uitat de uneltirile profesiei tale clandestine? De fapt, nu contează. Nu mă interesează să arăți bine pe dinafară. Josephine, spune-mi: ești fericită?

[1] Doamne, în idiș în original (n. red.).

La auzul acestor vorbe, Josie îşi feri privirea.

— Bănuiam. Ştii că te cunosc foarte bine, *mayan tokhter*.

Se învârti în jurul biroului, trase un scaun şi îl apropie de fotoliul pe care stătea ea. O luă uşor de mână. Avea lacrimi în ochi, care începuseră să-i curgă pe obraji. Plângea cu sughiţuri şi se aruncă în braţele lui. O trase mai aproape de el şi o mângâie pe păr, cu obrazul lipit de al ei.

Josie simţi cum, îmbrăţişându-şi tatăl, durerea, frica şi singurătatea dispar. Îşi reveni şi îi spuse încet:

— *Tateh*, îmi pare rău... atât de rău. Sunt prea bătrână pentru toate astea! Nu mai plângea şi simţea cum se umple din nou de ură. Nenorociţii ăia... l-au luat pe *zio* Lotti! Se linişti cu greu. Aveam nevoie de tine. Aveam atâta nevoie de tine...

Max o întrerupse, o apucă de bărbie şi o privi în ochi.

— Niciodată să nu îţi ceri iertare pentru că eşti o fiinţă umană. Nu fi naivă! Crezi că prin vene îţi curge apă rece ca gheaţa. Şi, poate, acum chiar îţi curge. Dar uneori chiar e nevoie să fii sensibilă, nu-i aşa?

Pisica sărise de pe birou pe podea. Se apropiase de Josie şi se freca afectuos cu coada de picioarele ei.

Lui Josie îi reveni culoarea în obraji. Pe faţa ei înnegurată apăru un zâmbet timid.

— Da, aşa e. Luăm cina undeva în seara asta?

Max îşi arcui sprâncenele.

— Da, cum să nu. Dar mă poţi strecura undeva în programul tău încărcat?

Ea râse.

El continuă pe un ton serios.

— Josephine, există nişte lucruri despre care vreau să vorbim. Nişte probleme personale pe care le-am tot amânat. Discutasem cu mama ta să îţi spunem atunci când ai fi fost destul de matură. Dar ea s-a prăpădit înainte de vreme şi...

— *Tateh,* nu crezi că-i cam târziu să îmi explici chestia cu barza?

El zâmbi cald.

— Cam este... dar eu voiam...

Se oprise şi privea pe geam, ca şi când ar fi căutat printre nori cuvintele potrivite. Apoi o privi pe fiica sa:

— E ceva legat de trecutul tău.

Ea se aplecă şi şopti pe un ton conspirativ:

— Adică sunt o orfană abandonată în faţa uşii tale de o şatră de ţigani nomazi?

Max o privi lung.

— Mai bine vorbim despre asta la cină. Ne va lua ceva timp. Bănuiesc că avem de discutat probleme mai urgente.

În creierul lui Josie se schimbă un macaz. *Înapoi la treabă.* Se ridică, se plimbă puţin prin birou apoi se opri brusc. Se întoarse spre tatăl ei.

— Ai primit cartea de la Mossad?

Vântul lovea clădirea, vâjâind cu o singură notă izvorâtă dintr-un flaut de gheaţă.

— A, da. Şi ce carte extraordinară. Pe cât de malefică, pe atât de complexă şi misterioasă. Benjamin mi-a comunicat dispariţia lui *monsignore* Lotti şi acţiunile sângeroase ale ofiţerului Mossad.

Josie confirmă tăcut şi solemn.

Profesorul Schulman continuă:

— La viaţa mea, am studiat multe religii şi ritualuri. Einstein zicea: „Nu pot pretinde că aş şti câte ştie Dumnezeu, dar sunt sigur că ştiu câte ştia şi El la vârsta mea". Unele cărţi conţin cele mai nobile gesturi ale omului, cele mai mari descoperiri. Dar altele... dar altele vin din cele mai rudimentare instincte şi din cele mai oribile momente.

— Deci cartea asta...?

— Ai văzut deja efectele malefice. Efectiv poate *ucide*.

Josie îl privi nedumerită.

— Cartea e plină de capcane. Cei care nu cunosc hieroglifele în relief de pe copertă o vor deschide şi, neştiutori, vor cădea victime ale unei toxine mortale. Pe copertă este scris, pentru cunoscători, cum trebuie deschisă corect cartea.

— Deci *kasta* nu înnebunise?

— Spre sfârşit, da. Însă toxinele psihoactive pe care le emană cartea l-au împins la demenţă.

— Dar cum...

— Să nu intrăm acum în detalii. Ce am aflat este, în mod cert, extrem de grav. Pot exista consecinţe cumplite. Ai auzit de cifrul Atbash?

— E unul din cifrurile cabalistice vechi? Cu înlocuire? Cred că am învăţat despre aşa ceva la Academie. Aveam un curs de spart coduri.

În ochii tatălui ei se aprinse o scânteie.

— Exact acela. Hai să-ţi arăt.

Scotoci printre hârtiile de pe birou până găsi o carte. O deschise şi căută un capitol anume. Apoi i-o întinse lui Josie.

— Priveşte.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ
ת ש ר ק צ פ ע ס נ מ ל

— Cifrul Atbash pentru ebraică. Mâna îi alunecă în josul paginii. Aici este varianta pentru limba engleză.

A | B | C | D | E | F | G | H | I | J | K | L | M
Z | Y | X | W | V | U | T | S | R | Q | P | O | N

— Dr. Schonfield, cel care cercetează scrierile de la Marea Moartă, l-a descoperit recent. Nu faci decât să înlocuieşti prima cu ultima literă din alfabet şi tot aşa. Am studiat atent anumite pasaje din *Le Cahier de la Rose Noire* şi am descoperit o nouă versiune a cifrului Atbash. O versiune care include gematria.

— Asta e ceva din numerologie?

— Nu chiar. La început, misticii evrei au dat fiecărei litere o anumită valoare. După care au adunat valorile.

— Deci au transformat cuvintele şi numele în numere?

— Da. Apoi s-au apucat de căutat cuvinte a căror valoare era egală. În engleză, Dumnezeu se scrie GOD. Dacă dăm literelor din alfabetul lor valori în suită crescătoare A=1, B=2, C=3 şi aşa mai departe, atunci valoarea lui GOD va fi 7 plus 15 plus 4... adică 26.

Josie asculta cu atenţie.

— Se pare că sub toată textul acela aiuristic plin de incantaţii şi chestii din astea, *Le Cahier* conţine şi

o cheie a variantei modificate a cifrului Atbash. Caietul este scris mai mult în franceză şi latină, dar conţine şi câteva pasaje în engleza veche, aşa cum era prin secolele XII-XIII. Dar nu este deloc surprinzător că acesta conţine un cifru valabil în ebraica veche. Am descoperit în *Le Cahier* cea mai veche transcriere a *Clavicula Salomonis, Marea cheie a regelui Solomon.*

— Altă carte cu coduri?

— Într-un anume fel... mai corect ar fi să îi spunem *Cheia lui Solomon.* Este o carte străveche de magie şi descântece scrisă şi folosită chiar de Solomon.

— Trebui să fie destul de valoroasă.

— De nepreţuit pentru anumiţi colecţionari. Şi lucrurile devin şi mai interesante. În caiet sunt şi fragmente din Evangheliile gnostice, chiar şi din *Evanghelia lui Iuda,* tălmăcită recent. Secole de-a rândul fusese considerată pierdută.

Părea obosit şi s-a aşezat pe scaun. Ochii lui erau plini de griji.

Josie îşi dezmorţi gâtul. Era bulversată.

El explică:

— În caiet sunt dovezi de netăgăduit că Evangheliile gnostice sunt de fapt Evangheliile adevărate. Face trimiteri şi la *Evanghelia lui Iisus,* scrisă chiar de mâna acestuia; toate acestea vor zgudui din temelii comunitatea creştină.

Privirile li se întâlniră.

Tatăl ei continuă:

— Se pare că Adonai, Dumnezeul credinţei mele iudaice, şi Iehova, Dumnezeul creştinilor, nu sunt decât două nume pentru o fiinţă care nu este chiar

un zeu, ci îngerul căzut care odată s-a bucurat de *En Sof*[1], încrederea şi preţuirea Tatălui Atotputernic.

— Dar... ăsta ar fi Lucifer...

Atunci tăcură amândoi.

Max zise:

— Lucifer ar fi un arhetip spiritual similar, o fiinţă inferioară, trasă în jos de mândrie. Evanghelia lui Iisus spune că Dumnezeu se află în fiecare dintre noi şi că adevărata putere o are Zeiţa. Spune că femeile deţin secretul unirii cu Zeiţa-Mamă.

Josie spuse încet:

— Ai muncit prea mult.

— Nu trebuie să înţelegi sau să crezi în energia nucleară, dar poţi fi distrus de aceasta, nu? Dacă Evanghelia lui Iisus susţine această erezie şi dacă se va dovedi vreodată că e cu adevărat scrisă de Iisus, atunci anumite religii vor şi ele distruse...

— Doar nu crezi în tot ce mi-ai spus?

— Să cred? Cu siguranţă. La fel cum cred şi în textele străvechi ale religiei noastre, *Tokhter! Kabbalah!*

Îşi înclină capul. Atinse un exemplar al *Zoharului*[2] care era aruncat printre hârtiile de pe birou.

Cuvântul îi inundase mintea cu amintiri. Josie îşi amintea clar cum în copilărie nu o dată o treziseră ţipetele care veneau din dormitorul părinţilor ei. Mama venea atunci să o asigure că nu avea de ce să

[1] *Ein Soph* sau *Ayn Sof*, termen cabalistic care se referă la existenţa de dinaintea creaţiei universului, baza materială a creaţiei din care Dumnezeu a făcut lumea (n. red.).

[2] Carte evreiască cabalistică, atribuită Rabinului Simon ben Yochi, care a trăit la sfârşitul secolului I d.Hr (n. red.).

se teamă; nu era decât încă o noapte în care tatăl ei avea coşmaruri. Josie se perpelea în pat până reuşea din nou să adoarmă. Dar încă şi acum îi mai răsuna în timpane vocea îngrozită a tatălui ei. Bolborosea lucruri de neînţeles, ţipa, ca un om torturat de fiinţe fără nume. *Dybbuks*. Demonii-fantomă ai nopţii.

— Da, *tateh*. Josie înţelese că nu avea ce să mai zică. Probabil, tatăl ei stătuse prea multe ore singur, prins în gândurile lui. Ai pus cartea într-un loc sigur, da?

Se bătu cu palma peste buzunarul de la haină.

— Chiar aici. Nu o scap o clipă din vedere. Nu vreau să mă gândesc ce ar fi dacă ar cădea în mâinile cui nu trebuie şi cineva s-ar apuca să descifreze Evangheliile alea...

— Atunci... cum să mă lupt cu ei, *tateh*?

— Singura lor slăbiciune este vanitatea. Dacă vrei să iasă din ascunzători, aş sugera să anunţăm în ziarul Academiei o discuţie despre carte. În cadrul cursurilor mele. Tot ce trebuie să faci este să îi aştepţi.

— Spuse păianjenul către muscă.

— Ai grijă să nu ajungi tu în locul ei[1].

— Ai vreo bănuială în ce-l priveşte pe şeful lor?

Atunci uşa se deschise. Un tip înalt, îmbrăcat după tradiţia Lubavitcher[2] a evreilor adepţi ai hasidismului, tradiţionalişti — haine negre, cămaşă albă,

---

[1] Analogie cu parabola în versuri *The Spider and the Fly* de Mary Howitt (1799–1888), în care musca este linguşită şi atrasă de păianjen tocmai în pânza lui (n. red.).

[2] Chabad-Lubavitch, una dintre cele mai mari ramuri ale iudaismului hasidic din lume, al cărei nume vine de la satul din Rusia unde s-a născut mişcarea în secolul al XIX-lea (n. red.).

perciuni lungi şi barbă mare — a intrat în cameră. Faţa lui era alcătuită din suprafeţe şi unghiuri dure: maxilar proeminent, un nas mare ascuţit, pometii ascuţiţi. Dar avea ochii blânzi şi buze groase. Josie observă că e lat în spate. Că avea mâini mari. Dar că se mişca încet, parcă timid, temător să nu sperie străinii. Vocea avea un ton puternic, dar melodios.

— Oh, mă scuzaţi, domnule profesor, vă caută cineva.

Lilith scuipă şi se repezi în spatele biroului.

Profesorul fu surprins.

— Mă caută cineva? întrebă, verificându-şi agenda. A, iată. Uitasem. Profesorul Nemo Bugenhagen din Viena. Apoi căută printr-un teanc de documente de pe birou. A, da... aici era. Ţinea în mână un dosar pe care scria UTILIZAREA GEMATRIEI PENTRU DECODAREA GRAVURILOR LUI ALBRECHT DÜRER.

Josie îl salută din priviri pe bărbatul înalt.

— Da. Permite-mi să ţi-l prezint pe Rabi Jacob Yomach Myers, colegul meu. Rabi, fiica mea, Josephine.

Josie ştia că formula de adresare îi conferea celuilalt un statut aparte, un respect adânc. Probabil era specialist în teologie, nu un rabin oarecare. Josie se ridică din fotoliu şi întinse mâna. Observă că dincolo de zâmbet mintea lui Rabi era departe.

Max se îndreptă către uşă.

— Scuză-mă. Nu va dura mult. Mă poţi aştepta în biroul lui Rabi Myers de la parter.

Ea dădu din cap.

Max i se adresă lui Rabi Myers:

— Câteva din teoriile lui Nemo mi s-au părut cam trase de păr, dar susținerea teoretică este impecabilă. Cu toate metodele lui, nu am putut decât să vă descifrez jumătate din mesajele codate în gravurile lui Dürer. De aceea te-am rugat să trimiți o copie a dosarului şi bunului meu prieten, *professore* Giovanni din Roma.

Rabi Myers confirmă:

— Au fost trimise prin curier expres ieri.

— Nemo ăsta crede că există o legătură între toate gravurile lui Dürer, şi că, odată descifrate semnele ascunse, acestea formează toate un mesaj....

Ea se îndreptă către uşă. Atunci intră în cameră un omuleț bătrân, sprijinit în baston. Pe față avea un zâmbet subțire. La fiecare pas se oprea ca să îşi tragă după el piciorul stâng. Părea extrem de fragil, ca hârtia foarte veche, îngălbenită de vreme. Trecu foarte aproape de ea şi s-a scuzat cu un puternic accent nemțesc:

— Scuzele mele, *Fräulein*[1].

Pentru o clipă, privirile li se intersectară. Ochii lui spălăciți au sclipit. Ea încremeni o secundă, după care ieşi.

[1] Domnişoară, în limba germană în text (n. red.).

CAPITOLUL 35

Vatican

DATORITĂ FUNCȚIEI SALE, Rossi putea intra prin poarta *Viale Vaticano*, aflată cel mai aproape de *Musei Vaticani*. Nu era un lucru permis oricui. Carabinierii şi Garda elveţiană îi verificară actele şi îl lăsară să intre.

Un asistent al unchiului Giovanni îl aştepta la intrarea în clădire şi îl conduse până la biroul unchiului. Muzeul era plin de turişti, care urcau cu gâturile întinse către plafoanele pictate pe gigantica scară în spirală a lui Giuseppe Momo.

Giovanni îl ascultă cu o expresie plină de înţelegere pe nepotul său favorit, care îi povesti pe scurt cele petrecute în ultimele zile. Îi spuse despre aventura în interes de serviciu, despre cum fusese fraierit, despre dispariţia misterioasă a lui *Bast* şi despre incidentele de la Panteon.

Giovanni îşi sprijinise bărbia în palme şi îl ascultase, cu coatele uzate ale jachetei de tweed proptite pe birou. Luase cu mâinile care-i tremurau şi care erau inflamate din cauza artritei o pipă şi o puse între buze. Aprinsese un chibrit. Încet-încet, între ei se forma, ca un giulgiu străveziu, un nor de fum parfumat.

De dincolo de birou, Rossi aştepta un răspuns al unchiului.

— *Cosa fatta capo ha*[1]. Nico, oameni mai pricepuţi decât tine sau decât mine au făcut şi ei greşeli. Adevărata valoare a unui om stă în reacţiile sale, în capacitatea de învăţa ceva din propriile greşeli. Giovanni făcu o mică pauză. Munca ta îţi cere să fii duplicitar şi să porţi multe măşti. Dar nu trebuie să te pierzi... trebuie să ai un centru de greutate.

Rossi aproba cu seriozitate dând din cap.

Giovanni zâmbi înţelegător.

— Bănuiesc că ştii că am avut şi noi parte de o tragedie, aici, la Vatican. *Colonnello* Pico a fost ucis cu sălbăticie în Arhivele secrete... în aceeaşi zi, *monsignore* Scarlotti, curatorul-asistent la *biblioteca* a... dispărut.

— Am auzit. Cotter de la ambasada americană a murit într-un accident stupid de maşină şi a luat cu el şi doi carabinieri tineri. Să existe vreo legătură între toate astea?

— Mi-aş dori să pot spune că nu cred aşa ceva. Dar... poate sunt eu bătrân şi paranoic. În ultimul timp, am din ce în ce mai mult impresia că există un complot care atrage după el foarte multe crime. Oameni nevinovaţi sau persoane în anumite poziţii-cheie. Nu se fac discriminări. Mor mulţi oameni şi am început să cred că de fapt ne aflăm abia la începutul unui mare dezastru.

— Stato, şeful gărzilor elveţiene... până şi el mi se pare că se comportă ciudat. Ieri a venit la mine în

[1] Ce s-a întâmplat nu ai cum să desfaci, în limba italiană în text (n. red.).

birou să mă întrebe despre o carte foarte rară, *Le Cahier de la Rose Noire*.

— Nu am auzit de ea... dar de ce a venit la tine în loc să o ceară de la curatorii bibliotecii?

— Nu înțelegi cum funcționează lucrurile la Vatican. Există o... politică a birourilor. Tatăl lui Stato mi-a fost bun prieten şi pe Stato îl ştiu de când era mic. Poate avea motive să nu apeleze la cineva care chiar lucra la *biblioteca*. Şi mai este şi expertiza mea referitoare la...

— Hobby-ul tău extravagant... benzile desenate americane cu supereroi?

Rossi ştia că un colț al biroului era ocupat de teancuri de reviste, cărți şi câteva jucării cu supereroi americani, pe care unchiul său le colecționa cu religiozitate de ani buni. În copilărie, petrecuse numeroase momente fericite în biroul unchiului ascultând poveştile acestuia despre The Phantom, The Shadow şi Doc Savage.

Giovanni se încruntase.

— Nu, cealaltă pasiune excentrică. Organizațiile şi societățile secrete. Şi ar trebui să ştii că nu lupt împotriva vreunui grup de magicieni mascați sau cu vreun savant nebun ci a unui duşman care varsă sânge nevinovat şi împrăştie teroare: Al-Qaeda.

Giovanni îl privi în ochi.

— Şi o fac în numele lui Allah. Că îi zic Jihad, război sfânt sau jertfirea sângelui nevinovat a oamenilor pe care-i omoară cu bombele lor, chiar dacă îşi jertfesc şi propriile vieți pentru o cauză religioasă, curățarea lumii de infideli înseamnă, de fapt, pregătirea unei noi...

— Ordini mondiale? completă dându-şi ochii peste cap Rossi.

— N-ai decât să nu mă crezi. Dar în toți anii ăştia în care am studiat egiptologie şi lingvistică am învățat multe. Şi despre ritualuri secrete, şi despre modul în care funcționează lumea. Eşti prea tânăr ca să ți-l aminteşti pe Mussolini, *Il Duce*, nu erai născut atunci când nazismul a început să câştige teren în Germania, nu ştii cum s-a infiltrat, cum a profitat de fanatismul rasial şi de doctrinele pline de ură camuflate sub masca ştiinței. Eugenia lui Lynton şi *Teosofia* lui H. P. Blavatsky. Chiar şi între zidurile astea sfinte, lupta pentru putere, control, pentru păstrarea unor secrete a făcut ca mulți buni slujitori ai Bisericii să dea ascultare întunericului din ființa lor şi să comită fapte incalificabile.

— Puterea absolută înseamnă corupție absolută sau ceva în genul acesta, nu? deduse Rossi.

— N-ai avut ocazia să vezi aşa ceva şi în viața ta, nepoate? Nu ți-ai dat seama, atunci când ai încercat să o foloseşti pe femeia asta, că şi tu eşti prins în capcană? Ne justificăm instinctele primare şi ne spunem că tot ce facem este pentru un scop nobil?

Rossi privi pentru o clipă în gol, apoi vorbi.

— Punct ochit, punct lovit. Nu văd de ce ți-ai măsura cuvintele tăioase.

— Ai venit aici în căutarea sfaturilor înțelepte ale unui om bătrân. Este o manevră riscantă dacă nu vrei să auzi adevăruri. Fie ele şi neplăcute. Bătrânii nu mai au timp să se bucure de plăcerile vinovate ale ipocriziei. Giovanni întinse mâna. Ziceai că vrei să îmi arăți ceva.

Rossi îi întinse vederea.

Unchiul se ridică, dădu câteva dosare la o parte şi deschise capacul unui retroproiector. O scoase din folia de plastic şi, cu ajutorul unei pensete, o puse cu faţa în jos în tavă. Făcu un pas şi trase un mic ecran camuflat în marginea unui raft al bibliotecii.

— Vrei, te rog, să stingi lumina?

Rossi se execută şi rămase în picioare lângă bătrân. Se auzea bâzâitul micului ventilator al maşinăriei. Apoi se aprinse şi becul proiectorului. Imaginea înceţoşată a dosului vederii se întindea pe ecran.

Giovanni se aplecă puţin şi răsuci un buton.

— Hai să focalizăm... aşa. Mult mai bine.

Rossi privea mâzgăliturile.

Începuse să fredoneze un concert de Bach şi privea fix către ecran. Imaginea proiectată se reflecta în lentile groase ale ochelarilor lui Giovanni.

Minutele se scurgeau.

Într-un final, *il professore* se îndreptă grăbit către ecran cu un creion în mână şi făcu câteva semne printre simbolurile şi cuvintele proiectate.

Rossi tuşi.

Unchiul se întoarse către el cu un zâmbet atotştiutor. Ridică degetul arătător şi râse scurt, nervos. Se întunecase la faţă. Spuse, cu o voce profundă:

— Numai Umbra[1] ştie ce rău sălăşluieşte în inima omului.

Rossi îşi amintea cuvintele. Le auzise la radio.

---

[1] Program de radio transmis din 1931 de CBS, al cărui personaj principal, Shadow (Umbra) a fost creat de Walter B. Gibson în 1931 ca personaj de bandă desenată şi a inspirat, ulterior, mai mult de şapte filme (n. red.).

— *Zio...?*

— Iartă-mi exuberanța. Dar, într-un final, lucrurile încep să se clarifice. Textul în franceză este o capcană, o semagramă care ascunde un mesaj destul de vizibil. Şi totuşi nu este o vedere pe care un turist francez inocent a mâzgălit câteva rânduri. Vezi rândul ăsta? *La Vie en Rose*, adică viață văzută optimist, ca prin ochelari cu lentile roz. Observi ceva diferit la scrisul de aici?

Rossi miji ochii şi cercetă textul.

— Scrisul este aplecat spre dreapta şi în rest e înclinat...

— Spre stânga. Giovanni aplaudă cu mâinile lui zbârcite de ani. Exact, deci asta ne interesează.

Cu entuziasm, profesorul îşi puse o mănuşă de la latex şi scoase, cu o mişcare scurtă, vederea din proiector. Apoi luă din bibliotecă ceva ce părea a fi un roman de duzină îngălbenit de vreme. Se întoarse către Rossi.

— Pentru a continua investigația o să avem nevoie de tehnologie mai avansată.

Se îndreptă spre uşă şi dispăru în hol.

Cum Rossi stătea pe loc, privind spre uşă, din hol se auzi iritată vocea unchiului său.

— Nico, vino odată. Mai am şi alte lucruri de făcut azi.

Giovanni scanase ambele fețe ale ilustratei utilizând unul dintre computerele din laboratorul de restaurare al muzeului. Rossi, care îl urmărea nerăbdător, aruncă o privire prin cameră. Nişte preoți şi

câțiva membri ai personalului auxiliar, toți îmbrăcați în halate albe, despachetau ceva ce părea a fi un container. Alții stăteau aplecați peste mesele de lucru și examinau cu grijă artefacte străvechi.

Giovanni se ridică și se duse spre un alt calculator.

— Acum hai să vedem lumea în roz. Puse vederea sub lentila unei mașinării sofisticate și apăsă un buton. De aici înainte totul depinde de percepție. Mai nou, fizica ne spune că lumea nu este așa cum o vedem noi cu ochii noștri. Când ne uităm la un obiect, imaginea care se formează pe nervul optic este inversată. Creierul nostru, ca un telescop, întoarce imaginea asta, altfel am vedea lucrurile cu susul în jos. Scoase o portocală dintr-o pungă abandonată printre calculatoare și i-o aruncă lui Rossi. Ce culoare zici că are?

— Portocaliu.

Giovanni dădu din cap și își supse zgomotos proteza dentară.

— De fapt este albastră. Suprafața fructului reflectă radiația portocalie din spectrul luminos. Un maestru Zen și-a întrebat demult studenții: „Cine este cel ce face iarba verde?" Unul dintre tinerii discipoli a răspuns, sigur pe sine: „Zeii sunt cei care colorează lumea." Maestrul a făcut semn din cap că nu e așa.

— Ghicitori? întrebă dezinteresat Rossi în timp ce juca portocala între degete.

— Pare destul de tare atunci când o atingi, nu? Dar, cum a dovedit fizica cuantică, tu ai în mână un

ghem de energii săltărețe. „Copacul cunoașterii", sistemul nostru nervos central, are un întreg sistem de rădăcini care transmit informații către creierul nostru, care separă ordinea de haos, cunoașterea științifică de superstiții, certitudinile de mistere. Conștiința nu este decât un efect secundar al computerului biologic din capul omului. Gândesc, deci exist. Circuitele noastre neuronale prelucrează date de la simțuri și le proiectează, ca pe o hologramă, în jurul nostru. Numim acest univers creat de mintea noastră „realitate".

O laborantă tinerică, micuță, cu fața de șoricel ascunsă după o pereche de ochelari cu lentile groase trecu pe lângă ei, verificându-și machiajul în oglinjoara unei pudriere.

— *Scussi, signorina,* puteți să îmi dați un minut pudriera? întrebă *il professore.*

Ea i-o întinse. Rossi se trezi cu oglinda în față.

— Acum te uiți la imaginea unuia dintre zeii care au creat culorile, care au colorat iarba în verde.

— Sună destul de blasfemic, *zio.* Până nu demult ai fi ars într-o piață pentru asemenea cuvinte.

Giovanni râse, închise cu un pocnet pudriera și o puse pe masa de lucru.

— Bălmăjeli de om bătrân.

Îi făcu șmecherește cu ochiul tinerei care se înroși și zâmbi larg, făcând gropițe în obraji, cu ochii albaștri scânteindu-i în spatele ochelarilor.

Ea spuse:

— *Professore,* nu sunteți atât de bătrân. Sunteți doar cam excentric.

Apoi se scuză şi se îndepărtă în zgomotul sacadat al tocurilor pe podeaua de marmură. Avea un fel foarte aparte de a-şi undui şoldurile.

Fericit, Giovanni îi privi fesele cum se îndepărtează şi oftă.

— Pe zi ce trece asistenţii pe care îi trimite universitatea sunt tot mai tineri. Dar hai să lăsăm ştiinţa să ne... lumineze. Hai! Se întoarse către computer şi începu să tasteze. Să colorăm lumea în roz cu lumină infraroşie!

Pe monitor apăruse spatele vederii colorat roşietic. Printre literele încâlcite se întrezăreau altele, scrise ordonat.

* * *

CAPITOLUL 36

ÎN LABORATORUL de restaurare, Rossi citea pe ecranul monitorului.

— Un cod scris printre literele mesajului. Nu este ceva foarte performant.

Giovanni râse.

— Şi totuşi ceva eficient. A trecut de controalele de rutină şi te-a adus aici, să-mi ceri ajutorul, nu?

POATE CINE ŞTI RĂU CE ÎN SUFLETELE OAMENILOR SĂLĂŞLUIEŞTE

— Poţi sparge codul?

— Nu, dar *Umbra* poate.

Giovanni scoase din buzunar cartea pe care o luase din birou şi o aruncă în poala lui Rossi. Personajul de pe copertă avea destul de multe în comun cu contele Dracula: braţul ridicat, înfăşurat într-o pelerină neagră îi acoperea faţa până sub ochi. Pe cap avea o pălărie de fetru cu boruri largi. Înconjuraţi de o mască neagră, ochii aveau ceva hipnotic.... Giovanni explică:

— Pe copertă este milionarul Lamont Cranston, criminalist şi detectiv amator. Toate episoadele din serialul de la radio începeau cu aceeaşi frază. Dacă vrei să deschizi cartea la pagina 52...

— *Omul de la Scotland Yard*, citi Rossi titlul episodului. Apoi urma introducerea: „Cine poate şti ce rău sălăşluieşte în sufletele oamenilor?" Rossi privi spre ecran. Deci pe vedere nu e decât o rearanjare a cuvintelor.

— Exact. Dacă îţi mai aduci aminte, Umbra avea ceva puteri psihice, pe care le învăţase de la nişte călugări tibetani şi pe care le folosea pentru a citi minţile criminalilor. Mai ştii că odată a dat peste un mesaj codat pe care trebuia să îl descifreze? Atunci a folosit Marele cod regal masonic.

— *No capisce, zio.*

— Da, normal că nu... mă laşi să termin? Nico, aruncă un ochi peste cifrul şi cheia din carte.

Nico le privi.

Cifrul masonic este un cod de înlocuire folosit odinioară pentru a ţine departe de ochii neiniţiaţilor cercetările alchimiştilor. Anumite elemente au fost preluate din codul Aik Bekar, folosit de cabalişti. Uneori pentru acest cod a fost folosită denumirea „pigpen".

Cifrul masonic aranjează literele în două grile.

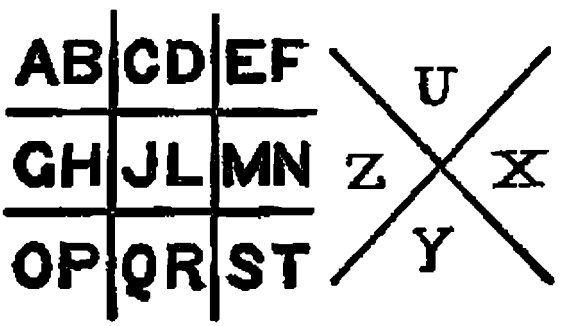

Royal Arch

Literele din căsuțe sunt înlocuite cu simboluri reprezentând poziția pe care acestea o ocupă în tabel. Ce-a de-a doua literă este marcată printr-un punct.

Giovanni arătă spre ecran.

— Poți să spargi cifrul?

Rossi se încruntă.

— Nu am ochelarii de citit la mine. Ce-ar fi să mă luminezi tu?

— Mă aşteptam să zici asta.

Giovanni luă un creion şi un suport şi, cu cartea deschisă în față, se apucă de decodat.

Un asistent îi aduse lui Rossi un cappuccino. În timp ce sorbea din el, se uită spre ecran.

Neatent, Rossi se izbi de marginea unei mese de lucru şi îşi răsturnă cafeaua.

Giovanni ridică ochii din dosar, se uită cu reproş spre nepotul său şi se întoarse la treabă.

— Nu-i bine. Nu este deloc bine.

— Prea greu? întrebă Rossi privind peste umărul profesorului.

— Nu, tocmai asta e. Este prea simplu.

— Poate ţi se pare ţie.

Giovanni lăsă dosarul, puse creionul jos şi se întoarse încruntat:

—Nico, oamenii ăştia chiar au un simţ al umorului bizar. Mesajul este pentru tine!

Rossi ridică mirat din sprâncene.

— Care era numele ieftin şi melodramatic pe care îl găsiseşi pentru divizia pe care o conduci?

— O... m... b... r... a, şi Rossi îşi dădu o palmă peste frunte.

Giovanni aprobă din priviri.

— Da, e doar un joc de cuvinte. *Ombra,* adică *Shadow* în engleză. Aşa am recunoscut imediat sursa codului.

Giovanni se ridică, îşi dezmorţi umerii şi puse în buzunar dosarul şi vederea. Atunci văzu pe masă pudriera.

— Unde o fi domnişoara aceea tânără care mi-a dat asta? O căută cu privirea prin laborator. Cum nu o văzu, îşi chemă un coleg cu halat alb şi faţa ridată. Rosario, ai idee unde s-a dus tânăra care era pe aici acu' un minut?

— Care tânără?

— Cea care arată ca un şoricel. Una dintre asistente.

Rosario îl privi mirat şi ridică din umeri.

— Nu avem nici o asistentă, *professore.*

Lui Rossi i se zburlise părul pe ceafă.

După un schimb de priviri posace, Rossi şi unchiul său oftară la unison.

— Nu pot să cred. *Bast* a fost chiar aici, sub nasurile noastre.

Fața lui Rossi se înroşise.

— Deghizată în asistentă cu față de şoarece! adăugase unchiul său.

— Dar păreai destul de interesat de ea, *zio*.

Dintr-un colț se auzeau până la ei voci agitate.

O mână de oameni în halate albe, aflați în jurul unei cutii, vorbeau tare.

Cei doi au făcut un schimb rapid de priviri şi s-au dus să investigheze.

Giovanni se îndreptă către asistentul-şef.

— Ce-i cu toată zarva asta?

Cutia era deschisă şi din talaşul protector ieşea o statuie. Un dragon alb, cu capul rupt, încolăcit în jurul unui stâlp.

— Nu avem cum să catalogăm statuia. Nu am reuşit să găsim vreun act de transport. Şi pare că ar fi suferit avarii serioase pe drum, a explicat unul dintre asistenți.

— Foarte ciudat... Giovanni se aplecă şi scoase statuia din ladă. Să vedem... O puse pe o masă de lucru, lângă o lupă. Mi se pare că ar fi ceva scrijelit pe postament.

Rossi îl privea interesat.

— Da, pare o dată scrisă cu cifre romane...

Apucă lupa.

Numerele X XIII XIII 0VII pluteau sub sticla lupei.

Rossi citi:

— Zece... treisprezece... treisprezece... zero... şapte. *Zio*, ție îți spun ceva numerele astea?

Giovanni îl ignoră şi ordonă răstit asistentului-şef:

— Căutaţi capul!

Giovanni se concentrase din nou asupra statuii.

— L-am găsit, se auzi o voce.

— Bine, adu-l rapid aici, sub lupă.

În vocea profesorului se citea nerăbdarea.

Giovanni cercetă din nou prin lupă. După care se ridică şi privi pierdut, alb la faţă.

Rossi îl privea mirat.

— Uită-te şi tu.

Giovanni făcu câţiva paşi, apoi se întoarse spre masă.

Rossi mişca lupa deasupra capului statuii. Sub lupă pluteau ochii pulsând de mânie ai unei feţe delicat sculptate, ca de capră.

Rossi trase aer în piept.

— 13 octombrie 1307 a fost ziua în care papa Clement al V-lea a lansat atacul împotriva Cavalerilor Templieri, se auzi vocea unchiului său.

— *Professore!* a venit o scrisoare, strigă un asistent şi se apropie de ei.

— Dă-o încoace, lătră Rossi şi o smulse din mâna tânărului. Cineva să îmi aducă o pereche de mănuşi din latex.

O apucase precaut de un colţ şi o privea în lumină. *Nu arată ca o scrisoare-bombă.* Cineva îi întinse mănuşile de latex. Puse încet scrisoarea sub lupă şi îşi strecură mâinile în mănuşi. Folosi un dispozitiv ca o spatulă micuţă, ca să deschidă plicul şi să extragă scrisoarea.

Cerere formală pentru scuze sub forma răscumpărării lui Eleanor

Pe 13 octombrie 2007 se vor împlini 700 de ani de la începutul masacrării Cavalerilor Templieri de către Biserica Catolică. Considerăm necesar ca Vaticanul să ia notă de nemulțumirea noastră înainte de această zi a lacrimilor.

Preceptorul Cavalerilor Templieri

Rossi se întoarse spre Giovanni şi spuse arogant:

— Nişte drogaţi. Care e treaba cu Eleonora?

Unchiul său era livid.

— Un obicei vechi. Trimiți bucăți din corpul ostaticului până ce răscumpărarea este plătită în întregime.

— Chemaţi Garda elveţiană! urlă Rossi. Şi să nu atingeţi nimic!

— Cineva ne-a trimis un mesaj grotesc, spuse Giovanni şi suspină adânc.

Rossi era pierdut în gânduri negre.

— Vino, băiete. Nu avem timp de pierdut. Parcă sunt fantome şi merg nevăzuți printre noi.

Pornise în grabă către uşă.

Rossi îl urma.

— Unde mergem?

— Să îl vedem pe Preasfântul Părinte, hai odată!

CAPITOLUL 37

JOSIE ERA ÎN BIROUL de la parter, fumând ţigară de la ţigară. Stătea picior peste picior şi bătea nervoasă în podea cu talpa cizmei negre. Timpul trecea prea încet. Se simţea cuprinsă de un sentiment ciudat, de o sfârşeală rece. Foarte rapid, gânduri fragmentare îi străbăteau mintea. Sări de pe scaun şi ieşi pe hol. Gol... Nimeni... Nimic.

Mergea grăbită, căuta, asculta. Apoi auzi zgomotul liftului. Un ţipăt înăbuşit. Începu să alerge nebuneşte. Văzu cum uşile liftului se închideau.

— Fir-ar!

Ştia că tatăl ei e în lift. Şi că era în mare pericol. Ridică privirea deasupra uşilor, spre limba ca de ceas care indica etajul. Limba se mişca diagonal.

Etajul unu.

Etajul doi.

Alergă *spre* casa scărilor, se năpusti pe uşă şi ţâşni pe scări în sus. Cizmele ei Doc Martins ţăcăneau pe treptele de beton şi răsunau, iar ecourile lor se împleteau într-un cor care o urma pe scări, parcă răstindu-se la tocurile ei.

Urcase două etaje şi îşi dădu seama că era inutil. Până la biroul tatălui ei mai erau alte 10. Se opinti în uşa de incendiu şi se prăbuşi pe coridor. Ajunse în fugă lângă uşa liftului.

Îl auzi.

Liftul sosea.

Aştepta în faţa uşilor. Nu mai putea respira. Apoi uşile începură să se deschisă. Vru să facă un pas, dar rămase cu piciorul în aer. Claustrofobia îi era cea mai mare slăbiciune. Se opinti şi intră în lift. Aruncă o privire în jur şi se duse în spate. Se lipi cu spatele de perete.

Aerul era dens, umed, apăsător. De-abia putea să respire. Pe frunte i se scurgeau broboane de sudoare.

Bluza ei, leoarcă de transpiraţie, i se lipise de spate.

Diavolul se ascundea în detalii. Şi, brusc, lumea ei se reduse la detalii: sunetul de închidere al uşilor, lumina orbitoare care venea din tavanul liftului, balansul minuscul al cabinei. Scârţâitul cablurilor. Cabina urca.

Etajul trei. Etajul patru... Etajul şase... bâzâitul înfundat al ventilatorului.

Dar nu era singură. Într-un colţ, lângă panoul de comandă, era un omuleţ respectabil. Îi aruncă o privire. Avea un pardesiu negru, elegant, făcut la comandă; era alb ca varul cu o singură urmă slabă de roz care îi pigmenta obrajii — nu, de fapt semăna mai mult cu un elf cu smocurile lui de păr albicioase. Îşi odihnea mâinile pe măciulia de argint a unui baston din fildeş. Se bălăngănea uşor, sprijinit pe tălpile lui micuţe şi fredona un cântecel ca într-un desen animat de la Disney: „Heigh-Ho."

— Etajul, vă rog? spuse şi se întoarse către ea cu zâmbet fad, dar obraznic în acelaşi timp.

— La etajul 12, vă rog, răspunse ea calmă, cu un surâs forţat.

Putea şi ea să joace teatru, la fel ca el.

Ca acţionaţi de maşinării hidraulice, pereţii cabinei înaintau spre ea.

Etajul nouă.

Zece.

El îşi îndreptase umerii firavi şi şoptise:

— Trebuie să ai răbdare în lifturile din clădirile acestea vechi. Se holba la ea cu ochii lui apoşi, parcă încercând să o soarbă din priviri. *Sunteţi o persoană capabilă să aibă răbdare, tânără domnişoară? Păreţi puţin neliniştită. De ce nu vă bucuraţi de moment, de extazul pe care îl cauzează îndoielile? De intensitatea lucrurilor necunoscute? Poţi face asta, micuţă Hmeshe Kurve*[1]*?*

Nu putea crede. Îi auzea cuvintele, dar buzele lui nu se mişcau. Erau îngheţate în spatele zâmbetului fals. *Probabil totul se petrece doar în mintea mea, de la stres.* Apoi îşi fixă privirea pe bastonul lui. Da, era acelaşi. Exact acelaşi model cu cel al bătrânului care trecuse pe lângă ea în biroul lui *tateh. Acelaşi baston, acelaşi bătrân.*

Tocmai când se pregătea să răspundă într-un fel, liftul se zgâlţâi şi se opri. Uşile se deschiseră şi în cabină intră o bătrână cu bust generos şi cu un pudel la subraţ. O urmară un cârd de studenţi. Cabina se micşorase şi mai mult, înghesuind-o pe Josie. Gândul că împărţea acel spaţiu mic cu o armată de oameni o teroriza.

Privi pe deasupra pălăriei cu boruri largi de pe capul bătrânei spre omuleţul malefic. Nu mai arăta bătrân şi firav, dar instinctele ei îi spuneau că era

[1] Sau *heymshtot kurve,* curva oraşului, în idiş în text (n. red.).

același individ. Nu se putea altfel. Își duse mâna spre borseta prinsă de talie. Își strecură degetele în tocul armei și le încolăci în jurul acesteia. Metalul rece îi dădea putere, o ajuta să-și învingă fobia.

Etajul 11.

Simți ceva pe încheietură. Ceva umed.

Pic...

Privi în jos. Acolo, pe epiderma ei, era o mică pată roșie. Apoi mai căzu peste același loc o altă picătură roșie. Josie se cutremură, ca și când lama unui pumnal i s-ar fi plimbat pe spate, de-a lungul coloanei. Privi în sus. Pe tavanul liftului înflorea o pată întunecată.

Pic...

Pe nasul unei studente tinere și frumoase ateriză o picătură. Aceasta își trecu degetul peste nas. Apoi își privi palma și urlă.

Etajul 12.

Ca niște piese de domino, toată lumea intră, pe rând, în panică. Întâi studenții, apoi doamna în vârstă, apoi pudelul. Izbucnise un cor de țipete pe care îl acompania cu un chelălăit jalnic pudelul... o învălmășeală de trupuri... într-o mișcare frenetică, se îndepărtau de ușile liftului.

Etajul 13.

Ding.

Josie privea în sus. Folosi bara de metal care înconjura cabina pe scară. Cu un picior sprijinit de o latură și cu altul proptit de celălalt perete al liftului, cu spatele într-unul dintre colțuri, ridică chepengul care ducea spre mecanismul vechi al cabinei. Atunci

văzu, prins printre cablurile groase care mişcau liftul, un corp. Era tatăl ei. Atârna agăţat de picioare, cu trunchiul bălăngănindu-i-se în aer. Glezna dreaptă era proptită de genunchiul stâng, formând un patru răsturnat, grotesc. Avea beregata tăiată de la o ureche la cealaltă.

Uşile se deschiseră şi bătrânul zbură, cu graţia unui derviş rotitor, pe hol. Avea o mână ridicată şi deasupra capului zări o carte colorată într-un roşu palid. Întinse mâna şi făcu un semn cu cartea către tavanul pătat de sânge al liftului. Apoi, cu vocea marcată de un accent german greoi, rosti protocolar:

— Trimiteţi salutările mele lui *tateh*, domnişoară Josie. Oh, şi sincerele mele mulţumiri pentru că mi-aţi recuperat cărticica.

Apoi brusc totul încremeni... totul începu să se mişte diluat, ca şi cum ar fi fost filmat cu încetinitorul.

Josie sări pe podeaua liftului. Apoi smulse arma din geantă şi trase în aer, ca mulţimea să se trântească pe podea.

Unii se aruncară, alţii se ghemuiră lipiţi de zidurile holului. Singura care nu mişcase era bătrâna, care, cu o alură aristocratică, se întorsese şi privea spre ea. Era ca şi când s-ar fi plâns de zgomotul asurzitor care spintecase aerul. Al doilea glonţ o izbi în faţă şi costumul omuleţului fu împroşcat de sânge.

Josie blestemă întunericul. În timp ce uşile liftului se închideau, bătrânul făcu o plecăciune teatrală către ea. Apoi dispăru cu totul, ca şi când s-ar fi evaporat.

Colegul ei, Uri, dăduse şi el dovadă de talente de magician. Uri fluturase o legitimaţie FBI prin faţa

poliției campusului. O scosese pe Josie din clădire și o băgase într-o mașină. Martorii erau mult prea speriați ca să protesteze sau ca să își dea seama ce se întâmplă.

În timp ce fugea pe aleea care ducea la Swift Hall, Dr. Ahriman, omulețul din lift, aruncase într-un coș de gunoi machiajul, peruca și câteva bandaje. Ca prin minune, nu mai era deloc bătrân și neajutorat. Haina lui neagră flutura în bătaia vântului de iarnă.

CAPITOLUL 38

JOSIE STĂTEA pe canapea lângă Uri, copleşită de durere şi plină de ură. Se aflau într-una dintre casele de siguranţă. O sticlă pe jumătate goală de Jack Daniels trona pe măsuţa plină de urme ale ţigărilor stinse direct pe ea. Mai erau colo un sandviş neatins şi o scrumieră din care se revărsau mucuri şi scrum. Orele şi minutele care se scurseseră de la moartea tatălui ei trecuseră încet, târându-se ca nişte secole întunecate şi apăsătoare. Plânsese până rămăsese fără lacrimi, ca şi când acestea ar fi stins focul care-i pârjolea sufletul.

Uri o privi adânc în ochi şi întinse mâna către paharul cu whisky pe care ea îl ducea spre buze.

— Josie, cred că ajunge! Deja ai băut prea mult.

Ea îi îndepărtă mâna cu un gest ferm.

— Destul? Nu. Nu e deloc destul. Poată că nici nu o să fie vreodată destul. Nu va fi destul până nu pun mâna pe nenorocitul ăla. O să fie destul când piticania o să plătească cu viaţa!

Uri trase adânc aer în piept. Îi simţea durerea.

— Josie, ştii că o să-l prindem. Dar trebuie să te odihneşti. Durerea nu se duce cu whisky. Niciodată nu se întâmplă aşa. Te rog... *tateh* nu ar fi vrut să te vadă în halul ăsta... nu-i aşa?

Josie se întoarse către el şi îl plesni cu furie, înroşindu-i obrazul. El o privi în ochi şi ea se prăbuşi plângând în hohote, în braţele lui. Apoi, brusc, rămase inertă. Uri îşi dăduse seama că singurul mod în care o putea convinge pe femeia aceea încăpăţânată şi puternică să se oprească din băut era să-i adauge un sedativ în paharul cu whisky.

Muzică de vioară... un miros puternic de flori sălbatice... lumina soarelui care îi încălzea obrajii. O voce. Lângă ea stă tateh; filtrate prin frunzişul arborilor, raze de soare îi cad pieziş pe faţă. Muta este şi ea lângă ei, cu părul fluturând uşor în bătaia unei brize primăvăratice. Se apropie un tânăr. Are ochii plini de dorinţe. Este micul Daniel, iubitul ei din adolescenţă. Cântă „Tumbalayka"[1]*:*

Fecioară, fecioară, spune-mi adevărul
Ce plantă poate creşte fără roua dimineţii?
Ce poate arde şi arde ani întregi?
Ce poate plânge fără a vărsa vreo lacrimă?
Şi ea îi răspunde cu vocea ei de fetiţă:
Băiat prostuţ, îţi spun eu adevărul!
Dragostea poate arde de-a lungul anilor; o inimă poate plânge fără a vărsa lacrimi...

O bătaie pe umăr şi o voce îndepărtată o scoaseră pe Josie din ţara viselor. Se trezi cu privirea înceţoşată şi cu o durere de cap cumplită. Gura îi era plină de zgură, ca fundul unei scrumiere pline. O altă bătaie pe umăr. Îl vede pe Levine, ofiţerul căruia i se repartizase cazul.

[1] Cântec folk de dragoste în limba idiş (n. red.).

— Josie, trebuie să mergem. Levine îi aruncă un halat de baie. Spală-te şi îmbracă-te repede. Situaţia e prea complicată. Pe tine te vor. Trebuie să te scoatem acum din Chicago.

Josie se aşeză pe marginea patului, legănându-şi picioarele. Îşi simţea creierul unduindu-se în craniu, ca o bucată de jeleu. Întinse mâna către pachetul de ţigări de pe noptieră. Apoi ezită un pic şi îşi retrase mâna.

Îi aruncă o privire lui Levine.

— Să mă scoateţi din Chicago? În nici un caz! Trebuie să dau de urma nenorocitului care mi-a ucis tatăl!

— Sursele mele din Departamentul pentru siguranţa naţională mi-au spus că incidentul a fost preluat de NSA. Au invocat motive de securitate naţională şi au secretizat tot dosarul. Totuşi am aflat că cel care a tras a părăsit ţara.

— Atunci ştii cine e.

Levine dădu din cap afirmativ.

— Ei bine...?

— Îl cheamă Ahriman, lucrează la NSA ca expert în operaţiuni negre. Ca acoperire este consultant la Institutul *E.*

— Secta aia plină de celebrităţi?

— Exact.

— Unde s-a dus?

Levine îşi privi o clipă mâinile, apoi privi spre Josie.

— La Roma. Dar ai ordine stricte să nu te atingi de el.

Josie îl studie îndelung, apoi decise că ar fi fost cel mai bine să tacă, cel puţin pentru moment.

Levine scoase din buzunar o telegramă codată şi i-o aruncă în poală. Privi de două ori bucata de hârtie, nevenindu-i să creadă. Pe faţa ei se putea citi furia.

Levine spuse, măsurându-şi cuvintele:

— Ştiam că n-ai să asculţi ce îţi voi spune eu. Nici eu nu aş fi făcut-o dacă ar fi fost vorba de tatăl meu. Dar ai dat-o rău de tot în bară. Ai lichidat o babă. Dar nu orice fel de babă, ci o doamnă cu enorm de multe legături în politică.

— Nebuna aia bătrână s-a proptit fix în mijlocul drumului...

Privind-o curios, Levine o întrebă:

— Îţi sună cunoscut numele Carlyle?

— Nu, nu cred că am... Să nu-mi spui că...

— Da, tocmai ai ucis-o pe mătuşa senatorului!

— Dar...

— Pe mătuşa unuia dintre bogătanii băgaţi până în gât în maşinăria de război a republicanilor. Cineva de la Washington a început să răspândească un zvon cum că Mossadul a fost implicat. Abraham vrea să te întorci la Tel Aviv, dar eu i-am convins că cel mai bine ar fi să-ţi mişti fundul şi să faci muncă de birou la ambasada noastră din Toronto, aşa, pentru o vreme.

— Poate ar fi trebuit să lichidez vreun *democrat*.

Uri îi salută din uşă. Avea în braţe pungi pline de cumpărături.

Levine făcu un semn spre sacoşe.

— Acolo ai nişte haine şi o perucă. Îi întinse un plic. Şi un bilet pentru Toronto, un paşaport canadian „curat", cărţi de credit şi un permis auto.

*

În fața biroului de îmbarcare, blonda înaltă şi lascivă spuse, de la înălțimea tocurilor ei interminabile:

—Mă scuzați, dar mi-am schimbat în ultimul moment planurile.

Angajatul îşi ridică privirea acră de pe paşaportul femeii şi încercă să abordeze un zâmbet.

— Da, doamnă King. Cu ce vă pot ajuta?

Josie îi aruncă o privire de topaz pe deasupra ochelarilor de soare.

— Când aveți următorul zbor către Roma?

Bărbatul tastă grăbit.

— Avem un zbor care decolează într-o oră.

— Da, este exact ce voiam.

PARTEA A II-A

Păstrează secretul nostru. Aminteşte-ţi că scopul justifică mijloacele ... şi că este înţelept să foloseşti, pentru a face un bine, mijloacele pe care ceilalţi le-ar folosi pentru a face rău.

Adam Weishaupt, fondatorul *Iluminaţilor*[1]

[1] Societate secretă fondată în Germania după 1776, care avea legături strânse cu francmasonii, condamnată de Biserica Romano-Catolică şi dizolvată în 1785 de guvernul Bavariei. În Spania şi Italia secolelor XV-XVI, termenul *Illuminati* sau *Alumbrado* se referea la persoanele care susţineau comuniunea directă cu Sfântul Duh şi, deci, renunţarea la orice formă de religie (n. red.).

CAPITOLUL 39

Roma

CĂPITANUL ENZO MORETTI n-ar fi trebuit să umble pe străzi după ora la care se dădea stingerea. Nu ar fi trebuit să bea un pahar de vin în plus şi în mod cert n-ar fi trebuit să agaţe prostituata aceea. Dar cum era pilot în brigada 36 *Stormo groupo* din cadrul forţelor aeriene italiene, fiecare zi era o aventură.

O găsise la ieşirea din bar, sprijină de un zid. Din semiîntuneric ieşeau în evidenţă picioarele ei interminabile, acoperite cu o fustă scurtă. Purta şi un maieu provocator întins peste sânii voluptuoşi. Avea buzele groase, umede. De fapt părea umedă cu totul...

Când o luase în braţe simţise în nări parfumul ei sălbatic, excitant.

Ar fi trebuit să citească lipsa oricărei emoţii în ochii ei al*b*aştri, dar fusese scurtcircuit*a*t de felul în care îl sărutase umed, fierbinte şi violen*t*, pe gură. Şi, când zăceau înfăşuraţi în cearşafurile vâscoase ale patului gri din camera ieftină de hotel, ar fi trebuit să observe cum mâna ei se strecurase sub pernă în

timp *ce* el îşi dădea drumul, violent, în ea. Ar fi trebuit să vadă pistolul înainte ca acesta să fie în mâna ei, înainte ca degetul lui ***Laylah*** să apese pe trăgaci.

După ce obţinuse documentele în Elveţia, Laylah se întorsese la afacerile ei mai vechi. Funcţiona ca o maşină perfectă de ucis. Fără să se fi obosit măcar să încuie uşa în urma ei, fără să ezite, Laylah ucidea pentru că venise vremea ca ea să ucidă.

CAPITOLUL 40

Lazio, la nord de Roma

MERCEDESUL DR. AHRIMAN coti brusc în față la *Cassia*. În zgomotul cauciucurilor, pe oglinda neagră a capotei mașinii se reflectau dealurile acoperite de arțari, ulmi și frasini. Farurile tăiau abrupt în întunericul de pe alee. Pe măsură ce înainta, copacii de pe marginea drumului deveneau din ce în ce mai apropiați. Acceleră. Indicatorul de viteză sări de la 75 la 85. Deasupra, coroanele arborilor formau o suită întunecată de arcade gotice.

Din boxe răsuna *Preludiul* de Rahmaninov.

În grămada de nori translucizi, o lună în creștere strălucea hipnotic pe cer.

Apoi apăru poarta. O poartă mare, de oțel, care bloca întreaga alee.

Încetini și se opri. În lumina farurilor străluceau literele aurii à la El Greco: *INSTITUTUL DE ESCATOLOGIE*.

Cu un scârțâit de șine, poarta începu să se deschidă încet.

În depărtare, cocoțată pe o fundație monstruoasă din piatră, o casă cu pereți de sticlă strălucea în lumina unor reflectoare puternice.

Era o materializare a excentricităţii lui Volante şi întruchipa dragostea lui pentru lucruri măreţe şi absurde. Era palatul lui de vacanţă din Italia. Geamurile înclinate la 45 de grade, lăţimea care scădea odată cu apropierea de masiva fundaţie şi alternanţa sticlei cu piatra formau o piramidă inversată, al cărui vârf era ascuns adânc în rocă.

Ahriman străbătu aleea şerpuită şi parcă lângă clădire. Se îndreptă spre un parapet şi privi în jos. La poalele versantului stâncos, valurile lacului Bolsena, cel mai mare lac vulcanic din Europa, se izbeau de malul abrupt. Împrejmuit pe două laturi de ziduri de stâncă şi înconjurat de o pădure deasă pe celelalte două laturi, clădirea era impenetrabilă.

Se duse spre uşa camuflată în stâncă a liftului şi se aşeză cu ochii în dreptul scannerului de ultimă generaţie.

Uşa se deschise cu un susur metalic.

Interiorul cabinei era capitonat cu metal strălucitor. Atunci când apăsă butonul, cabina se înălţă cu viteză, ca un glonţ ieşit din ţeava unei puşti.

Apoi se opri şi uşile se deschiseră.

De dincolo de un set de uşi duble din sticlă fumurie, un paznic îl salută şi apăsă un buton. Uşile se deschiseră în lateral.

Ahriman intră şi străbătu camera cu privirea. Panourile de sticlă se clătinau, izbite din exterior de rafale de vânt. Sub ferestre, pe podea era o pernă prelungă de catifea roşie, care înconjura camera. Pereţii interiori, făcuţi din bucăţi de stâncă, străpungeau podeaua şi tavanul. Din loc în loc, pe pereţi se vedeau mici

ascunzişuri şi nişe. Camera era subtil luminată, încercuită de corpuri de iluminat camuflate la baza zidurilor, sub ferestre şi sus, aproape de tavan.

Dr. Ahriman străbătu camera până într-un colţ unde, camuflat în penumbră, stătea Drago Volante. Un tunet străbătu cerul şi făcu toate panourile de sticlă să reverbereze. În spatele lui Volante, razele lunii, reflectate printr-un sistem de geamuri şi prisme, creau o aură gălbuie.

Honora Celine, soţia lui, stătea trântită cochet pe pernele de sub geamuri. Nu purta decât un neglijeu strâmt şi transparent. Razele delicate ale lunii îi mângâiau corpul zvelt.

Bobocul roz al limbii femeii se mişca jucăuş printre dinţii perlaţi.

Aţâţător.

Excitant.

Honora îşi lăsă capul pe spate. Umerii ei albi îi străluceau în lumina fantomatică. Pe spate i se răsfirau pletele lungi, blond-platinate.

Ahriman se aşeză. Îşi încrucişă picioarele scurte şi îndesate. Îşi mângâie efeminat gleznele. Scoase o batistă albă de dantelă dintr-un buzunar şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

Volante roti un buton din consola încorporată în braţul fotoliului său. Din tavan coborî un ecran mare LCD. Imaginea verzuie a unei mese Ouija[1] străbătu

[1] Tablă al cărui nume derivă din cuvântul „da" în franceză şi germană (*oui/ja*), formată din două plăci concentrice suprapuse, de dimensiuni diferite, folosită pentru a obţine mesaje din lumea spiritelor, mai ales în timpul şedinţelor de spiritism (n. red.).

ecranul, apoi dispăru. Ochii închişi ai lui Volante se deschiseră brusc.

— Sper că aţi călătorit bine, formulă plin de graţie Volante.

Ceva ascuns sub tonul amabil al vocii reflecta disprețul pe care îl purta oaspetelui, dispreț împărtăşit de acesta.

Ahriman confirmă, cu un gest indiferent.

— În ce stare este pacientul nostru? lătră Volante şi antipatia i se putu citi în voce.

În timp ce vorbea, tabla Ouija se mişca haotic, din ce în ce mai rapid. Mişcările ei circulare acopereau ecranul.

Dr. Ahriman tuşi.

— Căpitanul Moretti, pilotul nostru, este la *Nivelul Patru Delta*. Arma cu tranchilizante nu a lăsat urme serioase. Este sănătos ca un cal. Suferă mici flash-back-uri şi are mici momente de halucinaţii datorate alcaloidului pe care l-am utilizat, dar prognosticul este foarte bun. Amintirile false despre faptul că a fost abuzat sexual de către un preot sunt extrem de clare şi paranoia a atins cel mai înalt nivel.

Lumina de pe ecran se reflecta fantomatic pe pereţii de stâncă. Honora şoptea printre buzele cărnoase întrebări cărora ecranul le răspundea schimbând rapid literele de pe tabla rotitoare.

— Continuă, îi ceru Volante.

— Am pregătit un material video pentru a clarifica situaţia pentru membrii institutului şi pentru partenerii noştri străini. Îmi permiteţi? întrebă Ahriman arătând spre ecran.

Volante aprobă tăcut.

Ahriman lucra la o consolă aflată lângă el şi din tavan apăru un alt ecran LCD. Simbolul Institutului de Escatologie — ochiul lui Horus încadrat într-o piramidă, plutind deasupra literei E încadrată în două triunghiuri — umplea monitorul plat.

Honora Celine sorbea din şampanie privind cuprinsă de o satisfacţie erotică ecranul. Planşeta se mişca către „D"... apoi „A".

O imagine a lui Ahriman îmbrăcat în halat alb de laborator cu ochelari la ochi. Apoi cuvintele ***PROIECTUL DANOS*** şi specificarea "CLASIFICAT A-2. NECESARĂ RECUNOAŞTEREA DE COD VOCAL" se suprapuseră peste chipul doctorului.

— Volante, Drago.

Din boxele monitorului de auzi o voce feminină, care răspunse plat: „Cod acceptat." Imaginea lui Ahriman începu să vorbească. În spatele lui, două suluri de argint erau proiectate pe un ecran.

— Am terminat traducerea sulurilor de argint pe care le-a recuperat Clericul. Sunt foarte asemănătoare sulului din pergament — Evanghelia lui Iisus — pe care tot Clericul l-a recuperat din templul lui Solomon. Acum ştim cu certitudine sursa fragmentului Templierilor, care a fost transmis din generaţie în generaţie. Aceste suluri sunt exact dovada de care aveam nevoie. La fel ca sulurile de argint găsite recent de Dr. Barkay în Ierusalim, acestea datează de la sfârşitul secolului al XVII-lea sau începutul secolului al XVI-lea înainte de Hristos, deci de dinainte de prizonieratul babilonian. Prin urmare, sulurile

acestea sunt cu 400 de ani mai vechi decât cele de la Marea Moartă.

Pe ecran apăru imaginea unui fragmente din texte.

— Atunci când le-am desfăşurat, am aflat că aceste suluri erau scrise pe o folie de argint de o puritate uimitoare. Pe ele erau gravate şi inscripţii paleoebraice. Ne-am folosit de fotografii prelucrate pe calculator pentru a descifra gravurile aproape şterse. Am folosit o tehnică numită „pictură cu lumină." Aceste suluri ne-au dezvăluit un adevăr tulburător, firul de aur. Dumnezeu era adorat şi de către bărbaţi şi de către femei, care erau preferate şi privite ca întruparea înţelepciunii. Am descoperit „firul de aur", care ne-a dus înapoi în timp până cu vreo 600 de ani î.H. sau chiar mai devreme şi care a fost folosit la Evanghelia lui Iisus, scrisă chiar de mâna lui Hristos. Şi am aflat marele secret.

CAPITOLUL 41

Pe ecran apăru un sul din piele de capră.

— Am examinat sulurile recente, cele „ale Templierilor" folosind lumină infraroşie şi anumite programe de calculator. Ele ne-au confirmat: codicele aşa-zise eretice descoperite în 1945 la Nag Hammadi proveneau din această *Carte a lui Q*, pierdută. Cheia cifrului este codul Atbash şi se afla în *Caietul Rozei Negre*, ţinut sub cheie la Vatican. Acesta era singurul mod de a descifra textele. Cu ani în urmă, atunci când a descoperit un fragment din *Cartea lui Q* ascuns într-unul dintre stâlpii catedralei Rennes-le-Château, abatele Saunière, unul dintre fraţii noştri, l-a transportat la St. Sulpice din Paris. Le-Château... este o catedrală din sudul Franţei. Printre decoraţiuni sunt ascunse numeroase însemne masonice şi, conform legendei, în interiorul ei este ascunsă fabuloasa comoară a Templierilor. O poveste demnă de un film cu Indiana Jones: atunci când lumina cade pe ochii ca de safir ai demonilor care păzesc intrarea, legendarele „mere albastre", deci raza reflectată în ei va arăta drumul către comoară.

Ahriman râse forţat.

— În mod clar, o prostie. Care atrage mulţi turişti creduli. Ajuns la St. Sulpice, Saunière a predat caietul

abatelui Boullan, care a folosit conținutul exploziv care periclita dogma Bisericii pentru a-l șantaja pe papă. Evident că Saunière s-a îmbogățit peste noapte. *Le Cahier de la Rose Noire* conține versiunea codată a unui fragment din *Cartea lui Q*, dar și o cheie a unei variante extinse a codului Atbash... Atbash era un simplu cod de substituție, pe care, la o mie de ani de la scrierea Manuscriselor de la Marea Moartă, l-au folosit și Templierii. Asta ar însemna că Templierii au fost într-adevăr cei care au adus fragmentul din *Cartea lui Q* în Franța, după ce au descoperit sulurile din templul lui Solomon. Cumva au reușit să spargă codul și apoi documentul original a fost înmânat spre păstrare locuitorilor din regiunea ocupată Cathar din Sudul Franței, acolo unde se află și Rennes-le-Château. Dar Templierii nu au înțeles importanța sulului descoperit de Cleric în Palestina. Acesta ne va duce direct la mormânt.

CAPITOLUL 42

Ahriman continuă:

— Ar trebui să vă spun că legendarul blestem care păzeşte cartea de vrăji este rezultatul unor şiretlicuri ale alchimiei aplicate. În cotorul *Caietului Rozei* este ascuns un ac lung şi subţire, conectat la un rezervor. Acul este astfel în permanenţă impregnat cu substanţe halucinogene puternice: bufotenină secretată de peştele-balon, psilocibină din ciuperci şi alcaloizi scoşi din seminţele străvechi de virnanţ[1] din Siria. Noi am combinat aceste elemente cu inhibitori moderni, care amplifică efectele halucinogene ale acestor triptamine. Cei care deschid cartea devin drogaţi şi cad într-o transă psihotică. Nu mai răspund decât impulsurilor sexuale generate de creierul confuz. Pentru ca efectul să fie de cât mai lungă durată, se adaugă o substanţă care paralizează celulele din sistemul nervos central şi care are aceleaşi efecte ca paralizia generală sau sifilisul. Cei care nu sunt adepţi şi nu ştiu cum să descifreze modul de utilizare ascuns în simbolurile de pe copertă mor, de cele mai multe ori, în chinuri.

---

[1] Plantă erbacee aromatică, cu frunze alterne şi penate, cu flori galbene, dispuse în corimb, cu întrebuinţări în medicină; rută *(Ruta graveolens)* (n. red.).

Pe ecran apăru o bucată de pergament îngălbenit.

— Fragmentul care lipseşte, la fel ca sulurile Templierilor, este şi el o dovadă a faptului că Evangheliile Sfântului Pavel au fost nişte minciuni. Roma şi-a dat toată silinţa pentru a se asigura că Sfântul Petru, nu Maria Magdalena va fi văzut ca moştenitor de drept al căii lui Hristos. Toate minciunile nu fac decât să ascundă adevărul unor învăţături ale unui om care cunoscuse îndeaproape misterele religiei egiptene. Nu fiul lui Dumnezeu, ci un profet a cărui adevărată poveste va fi dezvăluită în curând lumii întregi.

Volante apăsă un buton din mânerul fotoliului său. Imaginea pâlpâi şi se stinse. Ecranul se ridică la loc în tavan. Se întoarse către Ahriman.

— Gata cu bălăcitul în glorie falsă. De fapt, nu ai făcut decât să complici inutil lucrurile. L-ai omorât pe Schulman, şi el era singurul care ar fi putut descifra adevăratul secret din *Caiet*.

Ahriman îşi frânse degetele.

— Nu aveţi dreptate. Max Schulman nu era singurul specialist capabil să dezlege marele secret. M-am ocupat de o capcană pentru unul dintre colegii lui Schulman.

Volante se aplecă spre Ahriman. Ochii i se îngustaseră şi îl privea rece.

— Şi cine ar fi acesta?

Un zâmbet curbă buzele doctorului.

— *Professore* Alberti Giovanni.

— Ai face bine să nu mai rânjeşti. Sursele mele din Marea Britanie m-au informat că deja suntem

contra cronometru. Rosacrucienii[1], rivalii noştri... se pare că au aflat deja locaţia mormântului!

Ahriman era uimit.

— Dar cum?

— Ai uitat de băiatul ăla palestinian... L-ai lăsat să îţi scape printre degete? Este deja membru al Rosacrucienilor şi a fost numit într-un post important în cadrul MI-6.

Privind fix spre butonii de la manşetele cămăşii sale, doctorul părea blocat.

— La vremea respectivă nu aveam cum să ştiu cât de important era băiatul. Nici despre valoarea surorilor lui. Nu accept să fiu învinovăţit pentru că îmi lipseşte capacitatea de a vedea viitorul. Nu aveam cum să ştiu că se va inventa identificarea pe bază de ADN şi că băiatul se va dovedi descendentul unei străvechi familii regale. Şi, oricum, băiatul nu are cum să ştie ceva despre strămoşii lui şi nici despre surorile lui. În nici un caz! Cel mai probabil, englezii au găsit un alt document secret din care au aflat unde este mormântul.

— Sau poate că există un trădător în rândurile noastre, opină rece Volante.

Literele de pe tabla de spiritism se succedau cu repeziciune pe ecran . „F", apoi „I"... „I,C,A".

---

[1] Membrii unei societăţi sau ai unui grup de societăţi esoterice al căror ordin datează încă din Egiptul antic şi a căror învăţătură se bazează pe simboluri oculte, trandafirul, crucea, piramida, svastica. Menţionaţi pentru prima oară în *Fama fraternitatis* (1614) şi *Confessio rosae crucis* (1615), lucrări atribuite lui Johann Valentin Andreae (1586–1654) (n. red.).

Apoi literele se mai rotiră câteva secunde haotic... „LUI" şi apoi... „D...U,M,N", apoi rapid trecură „E,Z,E". Ultima literă fu „U".

Puse una lângă alta, literele care pulsau pe ecranul verde formau... FIICA LUI DUMNEZEU.

Honora se ridică încet şi ieşi tiptil afară din cameră.

CAPITOLUL 43

ÎNTR-UN DORMITOR din complex, Honora Celine Volante zăcea cu faţa îngropată în cearşafurile roşii, cu genunchii proptiţi în materialul răcoros şi cu tălpile picioarelor vâslind leneş prin aer. Gemea adânc la atingerea fermă a mâinilor masorului. Acesta avea douăzeci şi un pic de ani, un trup de atlet şi mâinile lui îi făceau carnea să freamăte aprig.

Ea era blondă, de o frumuseţe ameţitoare şi se mişca graţios dar feroce, ca Uma Thurman.

— Derek, ocupă-te de coapsele mele, suspină Honora.

El îi masa coapsa stângă şi muşchii îi jucau pe sub tricoul alb mulat.

— Auu, nu atât de tare!

Se rostogoli cu faţa spre el. Ochii ei albaştri fulgerară o clipă, apoi se înmuiară. Îl privea galeş.

— Sunt plictisită.

Buza de jos i se răsfrânse umedă. Oftă, apoi îl privi excitată din cap până în picioare.

— Hai să ne jucăm, spuse şi vocea ei senzuală îşi croi drum prin creierul lui.

— Ascult, răspunse Derek şi luă poziţie de drepţi, cu umerii rigizi şi muşchii abdomenului încordaţi.

Honora alunecă spre marginea patului, se aşează în capul oaselor, sprijinită în mâini şi cu picioarele

încrucişate. Chicotea şcolăreşte. Îşi linse jucăuş colţul buzelor; acestea străluceau. Pe carnea lor roşie se plimbau dorinţe si şoapte.

— Ţi-ar plăcea să mi-o înfigi, nu-i aşa?

— Mi-ar plăcea?

— Da, lungă şi tare.

El clipi. Începuse să respire rapid şi faţa i se înroşise.

— Dă jos pantalonii.

Îşi duse mâinile către curea. Desfăcu încet catarama, apoi nasturii. Îi lăsă să alunece în josul coapselor. Aceştia căzură pe podea şi el ieşi, întâi cu un picior, apoi cu celălalt din ei. Purta un slip mulat care părea o a doua piele.

— Sfâşie-ţi cămaşa.

Făcu întocmai. Apucă gulerul şi trase. Tricoul se rupse pe mijloc.

— Derek, mă vrei. Mă vrei cum nu ai mai dorit vreodată o femeie. Ţi se scoală când mă priveşti.

— Te vreau.

— Rupe chiloţii ăia.

Îi rupse şi îi aruncă pe abajurul lămpii de pe noptieră.

Corpul ei se ridică spre el. Apoi se aplecă încet şi îşi frecă obrajii de erecţia lui... Despărţite de şnurul negru al chilotului tanga, fesele străluceau în lumina slabă a lămpii. Apoi îşi răvăşi pletele platinate şi gemu plină de dorinţe. Respira întretăiat, cu gura întredeschisă. Apoi îşi puse o mână pe ceafa lui. Se lipi de el. Se simţea străbătută de o căldură care pulsa.

— Atinge-mă, muşcă-mi gâtul, spuse, printre răsuflări sacadate.

Îşi lăsă braţele în jos.

Îi luă mâna şi îi conduse degetele în interiorul sutienului negru. Degetele lor se opriseră pe sfârcul ei tare.

— Aşa. Trage de el. Răsuceşte-l. Strânge-l. Da... Aşa...

Mâna ei liberă îşi croise drum între coapsele încinse.

Tremura la atingerea propriei cărni umede.

Apoi sună intercomul. Aruncă o privire exasperată şi plină de furie spre noptieră. O voce metalică spuse: „Domnul Volante doreşte să coborâţi."

Dădu ochii peste cap.

— La naiba, zise şi îl împinse pe Derek la o parte.

Se îndreptă către intercom şi apăsă butonul care activa microfonul.

— Spune-i că sunt... indispusă!

Honora se adună, ridică din umeri şi luă cu o mişcare graţioasă un pachet de ţigări din geanta de pe măsuţă. Aprinse una, trase adânc, ţinu câteva secunde fumul în plămâni apoi îi dădu drumul, cu un oftat.

Pe sâni i se scurgeau broboane de transpiraţie; tot corpul îi era ud. Apoi alunecă cu paşi mari şi şerpuitori prin cameră, până ajunse în partea opusă. Atunci se întoarse spre Derek.

— Ţi-e frică. Tremuri de frică şi tot vrei să mă atingi, nu? Îşi cufundă o palmă în decolteu şi îşi mângâie lent un sân.

— Vreau? întrebă Derek.

— Cine a fost un băieţel neascultător? Cine a supărat-o pe mama?

Îşi plecă ruşinat capul şi oftă speriat.

— Răspunde-mi!

Cu vocea speriată, înecându-se, reuşi să articuleze:

— Eu.

— Da, te roade vinovăţia, dar tu tot nu te poţi abţine.

— Nu mă pot abţine.

— Spune-o.

— Nu mă pot abţine.

Derek tremura.

— Băiat neascultător. În genunchi. Târăşte-te spre mine.

Derek se prăbuşi în patru labe şi începu să înainteze spre ea, scâncind.

Cu câteva luni înainte, Honora îi ceruse ajutorul lui Ahriman. Acesta, încântat de ideea unei alianţe secrete cu Honora, o învăţase cum să folosească droguri care puteau induce controlul psihic şi cele mai noi tehnici de exercitare a acestuia.

Nu trebuia decât să presare ceva în băutura lui Derek şi să apese pe butoanele corecte. Ştia că abuzurile şi dominaţia unei mame sadice pe care le suportase Derek în copilărie erau cheia. Aceasta era uşa care, odată deschisă, elibera demonii lui interiori: frica şi confuzia sexuală. Aici era călcâiul lui Ahile. Atunci când Honora şoptea „Cine a fost un băieţel neascultător?", Derek redevenea un băieţel mic şi speriat.

Tehnica funcţiona atât de bine, încât Honora glumise cu Ahriman despre posibilitatea unei vizite pe platoul emisiunii lui Oprah pentru a le învăţa aceste şiretlicuri şi pe spectatoarele de pretutindeni. Uneori

se gândise că poate n-ar fi fost o idee rea să încerce tehnicile şi pe Drago.

— Derek, ridică-te dracu'. Du-te şi stai în colţ, zise fluturându-şi mâna cu lehamite.

În timp ce Derek se ghemuia în colţ, Honora merse spre un alt colţ al camerei. Se aplecă şi îi dezmierdă cu vârful degetelor obrazul tinerei care stătea şi ea ghemuită.

—Deci, unde rămăsesem?

Chircită cu genunchii sub bărbie, cu un tricou sfâşiat pe ea, stătea Laylah, cu groaza în ochi, ştiind, undeva în colţul minţii ei întunecate, că avea să-i vină şi ei rândul. Faţa i se înroşise. Apoi se ridică, privind în gol.

CAPITOLUL 44

TELEFONUL VERDE de pe biroul masiv, plin de ornamente, sună. Se întoarse cu scaun cu tot şi răspunse, aşa cum era stabilit, abia după al şaptelea zbârnâit.

— *Pronto.*

— *Buon cugino*[1], şopti Volante.

— *Buon cugino.* Ce se întâmplă pe la tine? spuse Clericul şi apăsă un buton care închidea electric uşa biroului său.

— De-abia aştept să văd din nou Roma.

— Deci soseşti în curând?

— Da. Au fost făcute pregătirile?

— Totul a fost aranjat. Vaticanul a primit scrisoarea şi semnul prevestitor azi.

— Îmi place gustul tău pentru melodramă. A fost un gest frumos să le trimiţi un dragon alb decapitat. Ca simbol al eliminării Vicarului lui Hristos.

— *Grazie*[2], eşti foarte amabil.

— Deci, să trecem la treabă. Bănuiesc că virusul va fi administrat cu toate măsurile de siguranţă, da? Se va folosi un dozaj adecvat. Nu am vrea să îl omorâm. Nu încă. Cum stăm cu diversiunile?

---

[1] Bunule văr, în limba italiană în text (n. red.).

[2] Mulţumesc, în limba italiană în text (n. red.).

Clericul privea pe fereastra sa din Palatul Apostolic spre Piața Sfântul Petru.

— Desigur, am testat chiar eu drogul pe unul dintre asistenții mei. Are cam aceeași vârstă și greutate ca Preasfinția Sa. Simptomele au apărut în mai puțin de o oră. Deci rugul este pregătit și așteaptă torța.

— Excelent. Și agentul care va înhăța pachetul?

— *Bast* este pe cât de inteligentă, pe atât de uimitoare, spuse Clericul și se jucă nervos cu un inel. Furnizorul ei, Beduinul, mi-a cerut să îți transmit mulțumirile lui pentru așa-zisele Protocoale ale Sionului pe care le-ai expediat. A convins *AL JAZERRA* să facă o serie de trei emisiuni despre conspirația sionistă de a controla lumea. Bazat, evident pe acele Protocoale fabricate de noi. Va fi transmis prin satelit peste tot în Orientul Mijlociu.

— Minunat. Să-i bombardăm cu ură. O lovitură cu două tăișuri. Israelienii se vor inflama și vor redifuza fragmente din program, care vor fi preluate de marile rețele TV din Europa și State. Tot timpul ne cad în capcană. Prim-ministrul Israelului a vizitat domul după atentatele de care am avut noi grijă. Palestinienii s-au revoltat și armata israeliană a tras în ei cu gloanțe de cauciuc fără discriminări.

— Ai aprobat trimiterea către beduini a șorțurilor masonice pentru gradul 9?

— Să verific.

Clericul deschise un sertar al biroului și scoase un caiet de schițe. În susul paginii era un nouă peste care era suprapusă o cruce formată din două pumnale —

9... 1... 1... Mai jos erau două brațe; unul ținea un cap decapitat din care curgea sânge, celălalt era înarmat cu un iatagan.

Bunicul Clericului fusese mason şi acesta ştia că desenul reprezenta de fapt simbolul de gradul nouă al lojii Memphis-Mizraim care pornise din Milano, apoi, prin Franța şi Germania, se infiltrase în lojile masonice din întreaga lume cu practicile negre oculte egiptene cu tot.

Volante reveni la telefon.

— Au fost trimise săptămâna trecută, prin curier.

— Am reuşit să ne transferăm în conturi lingourile de la World Trade Center?

— Da. Au descoperit un camion pe jumătate plin în subterane. Dar am avut grijă să nu lăsăm urme. Presa nu a ştiut vreodată de milioanele care lipseau. Nici măcar nu au ştiut că era un transport de lingouri de aur prin tuneluri. Imaginile cu turnurile prăbuşindu-se au avut un impact puternic asupra minților oamenilor. Este ca şi cu turnul lovit de trăsnet din care sar cadavre de pe cărțile de Tarot. Prăbuşirea WTC este un simbol arhetipal al cataclismului, apocalipsei şi schimbării iminente care a fost pus pe seama fanaticilor musulmani. Casetele cu decapitări

dau şi ele rezultate mulţumitoare. Cultivă teroarea în inimile vesticilor şi în acelaşi timp le cresc acestora fobia faţă de arabi şi sporesc discriminările.

Cu o voce sumbră Clericul spuse:

— Mi-e teamă că planul nostru este prea complicat.

— Nu ai de ce să îţi faci griji, *buon cugino*. Distrugând încrederea în creştinism şi asmuţindu-i pe evrei împotriva arabilor nu facem decât să trecem la a doua etapă a planului: confuzia.

— Aveţi dreptate. Şi atunci când ne vom folosi de fundamentaliştii musulmani pentru a lovi în Roma nu vom face decât să aplică un... *coup de grâce*. Din câte am înţeles, programul de spălare a creierelor aplicat acelor musulmani tineri şi plini de furie s-a dovedit şi el important.

Timbrul vocii lui Volante se schimbă.

— Da, i-am folosit pentru al doilea atentat din Londra şi chiar acum se pregătesc pentru lovitura din Roma. Serviciile secrete nu şi-au dat seama încă de motivele din ce în ce mai aberante pe care le invocă aceşti tineri terorişti. Atunci când se aşteaptă cel mai puţin, vom trece la teroarea aeriană. De data aceasta vom lovi în mijlocul Statelor Unite. Din moment ce controalele pentru avioanele particulare sunt atât de lejere, vom folosi aviaţia privată. Imaginează-ţi panica atunci când un Gulfstream IV sau V se va înfige într-un magazin Wal-Mart[1] şi va ucide sute de localnici obezi.

[1] Retailerul numărul unu din lume, Wal-Mart are peste 7.250 de magazine şi 590 de depozite, dintre care circa 55% în SUA (n. red.).

— Cum stăm cu campania de dezinformare despre Evanghelia lui Iisus?

— Conform planului. Experţi din diverse ţări, cu diverse religii autentifică liniştiţi fragmentele din *Cartea lui Q* pe care le-ai adus din Templul lui Solomon. O să aruncăm presei câteva fragmente ca să creăm furia în media de care avem nevoie. Dar vom păstra părţile cele mai suculente pentru final.

— De-abia aştept să văd ce faţă va face câinele ăla bătrân, spuse Clericul cu nerăbdare.

— Să mă ţineţi la curent cu desfăşurarea operaţiunilor. Păstrăm legătura.

Clericul puse receptorul la loc în furcă, apoi se duse spre fereastră. În piaţă, un grup de călugăriţe îşi croiau drum prin mijlocul unui covor de porumbei care se plimbau de colo-colo. O altă măicuţă li se alătură alergând. *Bast*, camuflată sub veşmântul de călugăriţă, fugea cu o graţie de *felină*.

Dădu din cap şi-şi zâmbi atoateştiutor.

CAPITOLUL 45

ROSSI ŞI GIOVANNI vorbeau în timp ce înaintau pe coridoarele Palatului Apostolic.

Cu obrajii palizi şi respirând greu, Giovanni zise:

— Ne vom întâlni cu Stato, dar în primul rând trebuie să vorbim cu cardinalul Moscato.

— Dar şeful pazei trebuie să...

Giovanni dădu din cap aprobator.

— Nu înţelegi câtă rigoare există la Vatican. Există protocoale şi strategii ale birourilor care trebuie respectate. Pot înţelege că pentru tine aceasta este o problemă de securitate. Dar Stato este în subordinea cardinalului Moscato. Prin Vatican te mişti cu paşi mici. Nu e ca la guvern. Aici trebuie să respectăm lanţul ierarhic. Mergem direct la şeful unui departament doar în caz de extremă urgenţă.

— Am înţeles care era mesajul cu dragonul şi cu Templierii, dar nu cred că în spatele lui e altceva decât un grup de nebuni. Cred că Stato nu trebuie decât să întărească puţin măsurile de securitate.

Giovanni tăcu şi puse mâna pe umărul lui Rossi.

— Şi vederea?

Rossi privi încruntat.

— Să fie vreo legătură?

Ajunseseră în faţa biroului cardinalului.

— Eu m-aş gândi la această posibilitate, şi unchiul deschise larg uşa.

Monsignore Porcello Bertone îi pofti într-o anticameră, unde se aşezară pe o banchetă lungă. După ce băură cafeaua şi făcură conversaţie măruntă cu Bertone, acesta se ridică şi spuse, cu faţa porcină luminată de importanţa cuvintelor:

— Vă rog să înţelegeţi că Eminenţa Sa are un program foarte încărcat. Mă voi strădui să vă fac loc între alte întâlniri, dar nu vă pot promite nimic.

Giovanni îşi coborî privirea, apoi o ridică şi privi în ochii mici ai lui Bertone.

— Este o chestiune extrem de urgentă.

Bertone ridică din umeri.

— Poate, dacă aş şti despre ce fel de urgenţă este vorba, atunci...

— Chestiunea nu poate fi discutată decât cu Eminenţa Sa.

Giovanni se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă picioarele. Discuţia se terminase.

— Prea bine... voi face tot posibilul.

Giovanni se ridică şi merse spre un mic birou. Scrise ceva pe prima coală dintr-un teanc şi o puse într-unul din plicurile de pe acelaşi birou. Apoi puse plicul în mâna lui Bertone.

— Să îi dai asta imediat, dacă ţii câtuşi de puţin la viaţa ta şi la fiii văduvelor în slujba cărora eşti! Nu ai pic de milă? O, Doamne! E chiar atât de greu să găseşti pe cineva dispus să ne ajute?

Mâinile lor se atinseră atunci când îi dădu plicul şi Giovanni îşi apăsă degetul mare peste degetul

mare al lui Bertone. Se întoarse cu spatele şi privi în oglindă chipul lui Bertone.

Bertone abordă o expresie indignată, se întoarse şi intră în birou.

Rossi râse.

— Dar ştiu că l-ai pus pe jar.

— Tocmai i-am făcut semn că şi eu sunt francmason.

— Dar nu eşti.

Giovanni făcu şmechereşte cu ochiul.

— Nu, dar Bertone este. Am folosit puţin modificată formula de adresare în caz de ajutor a masonilor: „O, Doamne, există vreun ajutor pentru fiul văduvei?" Şi, evident, am abuzat de strângerea secretă de mână folosită de maeştrii masoni.

— Dar cum de ai ştiut că e mason?

— După butoni.

— Poftim?

— Erau asemănători cu simbolul Tubal-Cain. Seamănă cu o crosă de golf încercuită de două bile. Pentru francmasoni, simbolul are conotaţii foarte importante şi nu are vreo legătură cu golful.

— Oare vreau să ştiu asta?

— Eufemistic, i se spune *bastonul cu două mingi.* Asta ar trebui să fie un indiciu... reprezintă o anumită parte anatomică pe care numai bărbaţii o posedă.

Rossi se scărpină pe cap, privi uşor amuzat între propriile picioare.

Giovanni scoase o bucată de hârtie din buzunar.

— Asta am descifrat din vederea aceea.

Rossi luă hârtia şi o privi.

Rappini
Il
Pescatore

Citi, făcând traducerea.

— Răpiţi... pescarul?

Se făcu alb la faţă.

— Dacă mesajul era adresat lui *Bast*, înseamnă că avem de-a face cu o ameninţare serioasă.

Îşi scoase telefonul mobil.

— Pe cine suni? vru să ştie Giovanni.

— Pe şeful agenţiei. Să facă într-un fel şi să dea de Stato prin intermediul ministerului.

Unchiul aprobă.

— Se pare că altfel nu înaintăm deloc. E o idee bună.

Când termină convorbirea, Rossi începu să se plimbe nervos prin anticameră.

— Calmează-te, Nico. Nu faci decât să uzezi un covor persan scump.

Acesta se opri, îmbufnat.

Giovanni îşi sugea buza de jos.

— Este cam confuz. Încerc să fac legătura între un terorist al Al-Qaeda şi un grup de boşorogi care îşi spun Templieri. Se poate să greşim. Poate că este vorba despre o ţintă unică.

— De ce crezi asta? întrebă Rossi.

— Descendenţii celor cu rang înalt în Curia, care au fost la fel de responsabili de exterminarea Templierilor ca papa Clement al V-lea, fac încă parte din structurile de conducere ale Vaticanului. Unul dintre ei a dispărut.

— Adică *monsignore* Scarlotti?

Rossi nu părea convins.

— Unul dintre strămoşii lui a semnat Bula Papală de la Veneţia.

— Deci chiar te îngrijorează scrisoarea?

— Mă tem că trebuie să o luăm în serios. O să fac o listă cu posibilele persoane vizate şi i-o voi da lui Stato, tu ocupă-te de filiera din Orientul Mijlociu.

Rossi se pregătea să răspundă atunci când uşa biroului lui Moscato se deschise cu furie. Cardinalul Moscato nici nu îi văzu. Trecu valvârtej pe lângă ei şi ieşi din sală.

Bertone vru să îl urmeze, dar Rossi se ridică şi îl prinse de braţ.

Bertone le spuse, îngrijorat şi cu o privire iritată:

— Domnilor, vă rog să nu mă reţineţi. Sfântul Părinte ne-a convocat de urgenţă în biroul său.

Rossi îi dădu drumul şi Bertone se grăbi să iasă.

Rossi se întoarse spre unchiul său şi observă privirea impacientată a acestuia.

— I-am dat drumul, spuse rece Giovanni.

Mobilul lui Rossi sună.

— *Pronto,* şi aşteptă ca persoana care îl sunase să vorbească.

CAPITOLUL 46

Pe Via degli Scipioni era parcată o dubiță Fiat albă. În mașină, o femeie stătea așteptând neliniștită, bătând cu degetele în volan și aruncând priviri către trotuarul de vizavi. Pietonii care treceau din întâmplare pe acolo nu dădeau nici o importanță călugăriței de la volanul dubiței. Într-un final, ușile cinematografului Azzurro Scipioni, club privat care prezenta nedublate numai filme de artă și clasice de la Hollywood, se deschiseră. Câteva cupluri de bătrâni, un grup de studenți și câțiva măturători stradali, care aveau intrarea liberă în urma unui protocol semnat cu primăria, ieșeau prin hol. Deasupra intrării era scris cu litere luminoase *Broadway Melody 1940*[1].

Deși avea aproape 70 de ani, Kystyn Lazarz aluneca pe strada aglomerată cu grația și agilitatea unui Fred Astaire. Purta un costum de seară, impecabil croit. Cămașa făcută la comandă era închisă cu butoni. La fel ca Fred, își asortase cravata cu șosetele. Se îngrășase puțin și își pieptăna părul încă des pe spate. Dar cel mai impresionant detaliu erau ochii lui verde-smarald. Ochi capabili „să aducă păcatul în casă", cum spusese, cu ani în urmă, unul dintre criticii care îi admiraseră cariera de cântăreț și dansator.

[1] Musical din 1940, cu Fred Astaire, Eleanor Powell, George Murphy, Norman Taurog (n. red.).

Deschise uşa din dreapta şoferului şi sări în dubiţă. Îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi, făcând gropiţe în obraji. Lansă un:

— Care-i treaba, păpuşă?

— Aştept de jumătate de oră, ai întârziat, şi călugăriţa îl privi lung.

Râgâi zgomotos.

— Mda, cola mare şi pop-corn cu unt în cantitate dublă nu se împacă prea bine cu ţevile mele ruginite. Ai nişte Maalox[1]?

Dădu din cap că nu şi îi făcu semn spre spatele dubiţei.

— Geanta ta e în spate.

El se întoarse pe scaun, apucă geanta, cotrobăi prin ea şi găsi sticluţa cu medicamentul.

Luă o înghiţitură din sticluţă.

— Niciodată nu plec de acasă fără ea.

— Eşti incorijibil, spuse ea.

— Mda, odată am apărut pe platou cu o oră juma' întârziere şi era un film al bătrânului Hitch... îi plăcea ca actorii să îi zică Mr. Hitchcock, da' eu îi ziceam tot timpul Hitch... şi-a zis: „Bună seara, domnule Johnny Brett. Bine aţi venit la filmarea noastră."

Mai luă o gură şi râgâi zgomotos.

— De unde ai găsit numele ăsta de scenă?

— Fred l-a folosit în film, făcu un semn cu capul către cinema.

Ea porni maşina şi coborî de pe trotuar.

— Acolo, înghesuit în cinematograful mic din Cracovia, mă uitam la ei cum plutesc pe ecran, cum

[1] Medicament care reduce aciditatea stomacală (n. red.).

se reflectau, îmbrăcate în rochii albe strălucitoare în oglinzile cu rame negre, pur şi simplu patinau pe lacuri din dale negre, strălucitoare, aşa cum se patinează pe gheaţă. Începu să fredoneze *Begin the Beguine*[1], şi se holba cu privirea pierdută undeva, în spaţiu. Păpuşă, îţi spun, era sublim. Atunci şi acolo am ştiut că trebuia să ajung la Hollywood.

— Fred şi Ginger?

— Nu, asta era Eleanor Powell, scumpi.

Ea se încruntă şi-şi ţuguie buzele.

— Deci, care-i treaba? întrebă.

Ochii ei de un albastru palid îl săgetau de sub sprâncenele negre.

— Ce-ar fi să te duci tu în spate şi să te schimbi? Avem un program de respectat.

S-a ridicat şi, când se strecura printre scaune, trase un vânt. Ea acceleră şi îl izbi de podea. Îşi zâmbi mulţumită:

—Să nu te mai prind că îmi zici păpuşă sau scumpici, Johnny Boy!

Îi răspunse, scoţându-şi capul de după scaunul ei şi frecându-şi fruntea.

— Am înţeles. Îmi pare rău de gaze.

Conducea cu îndemânarea unui taximetrist înveterat, claxonând, ţipând şi înjurând prin mijlocul traficului infernal din Roma. Îşi strecură mâna sub veşmânt, să vadă dacă pistolul de plastic de calibrul 22 era tot acolo, prins bine pe interiorul coapsei sale calde. Un 22 nu era o armă letală, dar muniţia era

[1] Melodie a lui Cole Porter, cântată de June Knight în musicalul de pe Broadway „Jubilee" din 1935. Pe versiunea instrumentală au dansat Fred Astaire şi Eleanor Powell în 1940 (n. red.).

ieftină. Şi, dacă exersai destul, chiar putea ucide; trebuia să nimereşti în ochi.

Johnny Boy se strecură înapoi pe locul din faţă. Îşi aranjă gulerul. Apoi se privi într-o oglindă de buzunar pe care o ridică deasupra ţestei acoperite de fire rare şi albe de păr tuns scurt.

— Niciodată nu mi-a plăcut peruca aceea. Mă mănâncă îngrozitor toată pielea capului.

Apoi se ascunse în spatele unor ochelari de soare cu rame groase.

— *Boop boop a doop*[1], ce zici, soră?

Ea a înclinat puţin capul.

— Bănuiesc că vei fi credibil.

Mângâindu-şi reverul el zise:

— Arată destul de autentic. Şi materialul, şi croiala.

— Ar trebui... *este* autentic.

— Cum de-ai... lasă, mai bine nu aflu.

— Exact. Verifică în buzunarul de la haină.

Scoase un portofel din piele care conţinea nişte carduri şi legitimaţii.

— Aha, eşti o fată după sufletul meu.

— Ştiam că o să-ţi placă.

El scutură din cap. Se pregătea să intre în pielea personajului. Începu să vorbească stricat, cu un accent de Boston.

— *Monsignore* Charles O'Malley, Arhiepiscopia Boston Arch, trimis special al Eminenţei Sale, cardinalul Lawless. Dar, vă rog, spuneţi-mi Chuck.

---

[1] Cuprinzând melodii înregistrate între 1928 şi 1951, albumul *Boop-Boop-A-Doop* al lui Helen Kane a inspirat personajul de desene animate Betty Boop (n. red.).

— Foarte frumos, Chuck.

— Deci tu o să joci rolul lui Ingrid Bergman.

Ea zâmbi cu modestie şi privit sfioasă în jos.

— Sora Mary Benedict, numită temporar asistentă la chirurgie.

Privirile lui alunecară pe corpul ei.

— Ştii, aşa, ca o glumă, Bing a mai cerut o dublă pentru ultima scenă. Apoi a apucat-o pe Ingrid în braţe şi a mozolit-o puţin.

— Ai face bine să-ţi păstrezi Viagra până când găseşti pe cineva de vârsta ta.

Dubiţa intră în parcarea policlinicii Gemelli. Johnny Boy începuse să cânte „The Bells of St. Mary's" cu o voce groasă, de bariton, ca a lui Bing Crosby.

CAPITOLUL 47

Vatican

PONTIFUL ERA AŞEZAT la biroul său din apartamentele de la etajul al treilea al Palatului Apostolic, în faţa unor ferestre impunătoare. Stiloul papei se mişca rapid pe coala de hârtie. Răspundea la corespondenţă.

Se auzi o bătaie scurtă dar puternică în uşă.

Faţa cenuşie şi ridată a Sfinţiei Sale privi spre uşă. Lupta lăuntrică şi grijile care îl măcinau i se citeau în ochi. Culoarea verde, de mare tropicală a acestora părea întunecată de fantomele din vreo casă bântuită.

— *Avanti!*

Mâna tremurândă a Pontifului lăsă stiloul să se odihnească lângă coala de hârtie. Se lăsă în fotoliu cu un oftat greu. Era ora la care avea loc şedinţa de dimineaţă. Cardinalul Secretar de stat, Luciano Moscato, şi şeful serviciului de securitate papal, comandantul Gustavo Stato, intrară înarmaţi cu dosare roşii. Cu un gest al capului său obosit, Sfinţia Sa îi invită să ia loc.

Cardinalul Moscato avea o faţă rotundă, cu obraji buhăiţi şi bărbie dublă. Ca şi când obezitatea nu ar fi fost îndeajuns de respingătoare, faţa cardinalului era pe jumătate acoperită de un enorm semn din naştere

de culoare purpurie. Comandantul Stato era complet opus ca înfățișare. Combinația de trăsături specifice zonei mediteraneene: păr negru strălucitor și ochi întunecați, forma fizică excelentă îl făceau să pară un erou din filmele de acțiune: curajos, credincios și foarte vigilent. Se antrena cu Gărzile elvețiene. Făcuse armata la Berna, la *Ausbildung*, și fusese în regimentul *Corazzieri* al carabinierilor, echivalent al Serviciilor Secrete SUA. După tentativa de asasinare a papei din 1981, fusese numit șef al serviciului de pază personală al Pontifului.

În timp ce vorbea, ochii îi sclipeau intens.

— După cum ați cerut, am întocmit un dosar în care sunt prezentate detaliile despre decesele colonelului Pico și al lui *monsignore* Scarlotti.

— Fii amabil și prezintă-ne o versiune succintă. *Continua, per favore*[1].

Stato luă poziție de drepți:

— După cum știți, în timp, Vaticanul a primit importante sume de bani de la diverse agenții străine. Se spera că o Biserică puternică și unită va fi un aliat de nădejde în combaterea comunismului. *Monsignore* Scarlotti a fost recrutat de către o agenție prin intermediul nepoatei sale, Josephine Schulman, agentă Mossad.

Uimit, papa se aplecă ușor peste birou și așteptă continuarea.

— Sfântul Scaun a fost în atenția multor servicii secrete. Americanii și-au trimis un emisar special, pe domnul James Wilcox, continuă Stato. Acesta era un

[1] Continuă, te rog, în limba italiană în text (n. red.).

agent cu vechime al CIA şi era trimis de regulă în locuri fierbinţi ale spionajului internaţional: Teheran, Havana, Bangkok şi Tegucigalpa.

Cardinalul Moscato se foia neliniştit în scaun, ca un buldog stresat, aşteptând să îi vină rândul.

Stato observase starea de agitaţie a cardinalului, dar nu avu nici o reacţie.

— Ieşirea din scenă a lui William Cotter, care a avut loc în acelaşi timp cu dispariţia lui *monsignore* Scarlotti nu face decât să indice că într-un fel sau altul serviciile secrete americane au fost implicate în această problemă. Stato se opri puţin, respiră adânc. Jaful de la Arhive şi uciderea colonelului Pico... de care se face responsabil *monsignore* Scarlotti. Amprentele lui au fost găsite pe dispozitivul din bronz de susţinere a cărţilor folosit la uciderea lui Pico.

Papa îşi lipi bărbia de piept, oftă şi îl privi pe Stato.

Stato continuă:

— Înclin să cred că, după ani de tentative nereuşite de a descifra mesajele noastre codate, anumite agenţii au descoperit că *Le Cahier de la Rose Noire* este cheia către codul nostru diplomatic. Fără acea carte, nici măcar supercalculatoarele Cray 900 de la sediul NSA din Fort Meade nu ar putea sparge codul pe care îl folosim!

Moscato interveni:

—Adică odată ce au cheia, codul nu ne mai este de folos. Toată corespondenţa noastră diplomatică este vizibilă oricui are cheia codului.

— Deci? ceru Pontiful.

— Comunicarea între nunţiii papali este compromisă, clarifică Moscato.

Privirea papei era rece, ca la o partidă de pocher în care emoţiile sale l-ar fi ajutat pe Moscato să facă o cacealma de zile mari.

Stato trase aer în piept şi continuă.

— Sfinte Părinte, Scarlotti era un *agente doppio*[1]! Recomand instituirea de urgenţă a protocoalelor de securitate!

Lăsă dosarul pe biroul papei.

Moscato stătea liniştit şi în tăcerea din cameră cuvintele lui Stato se pierdeau ca un stol de rândunele în înaltul cerului.

Fără ca măcar să îl deschidă, papa atinse dosarul roşu.

Pe faţa cardinalului Moscato apăru un rânjet. Se întoarse către Stato, încercând parcă să citească ceva în privirea acestuia. Dar ochii lui Stato îl fixau pe papă, vrând să descifreze vreun îndemn sau vreo grijă dincolo de masca impasibilă a acestuia.

— Comandor Stato, sunt complet de acord cu propunerea dumneavoastră. În ochii papei luci o străfulgerare. Doresc ca atribuţiile şi responsabilităţile tale să fie extinse. Începând din acest moment, vei conduce *Vigilanza,* dar şi Garda elveţiană. De asemenea, te vei ocupa de toate chestiunile legate de serviciul nostru de informaţii.

Stato înghiţi în sec.

Papa se întoarse către Moscato. Cardinalul primi privirea rece şi întrebarea inocentă a papei fără vreun gest.

— Nu sunteţi de acord, *Eminenza*[2]?

---

[1] Agent dublu, în limba italiană în text (n. red.).

[2] Eminenţă, în limba italiană în text (n. red.).

— Da, desigur! Exact la asta mă gândeam şi eu!

Moscato se juca nervos cu inelul cu sigiliu.

— *Grazie, Eminenza.*

Apoi papa se întoarse către Stato:

— Dar, pentru început, am pentru tine o misiune care trebuie dusă la îndeplinire fără stângăcii şi cu cea mai mare discreţie posibilă. Lucrurile sunt mult mai complicate. Chiar acum, în timp ce vorbim, există forţe care lucrează pentru a duce la îndeplinire o misiune ascunsă.

— Îmi puteţi da mai multe detalii, Sfinte Părinte? Cred că nu...

— Dulăii Domnului, *Domini Canes*, te vor informa.

Papa apăsă un buton camuflat în marginea biroului. Era un semnal adresat secretarei. Aceasta deschise uşa unui bărbat.

— Aţi spus Dulăii...

Stato fu întrerupt. Damien Spears, generalul dominicanilor, intrase. Ar fi putut cu uşurinţă trece drept un cavaler teuton. Depăşea cu puţin doi metri şi avea în jurul a 150 de kilograme. Aura germanică era subliniată de părul său blond-argintiu. Arăta ca un tanc. La Vatican se ştia că făcuse parte din Tineretul Hitlerist şi că luptase în armata nazistă. Îl porecliseră *Panzer*[1] *General*.

Însă albul veşmântului dominican îl făcea să pară mai degrabă o stafie impunătoare. Stato îi observase tenul palid, părul blond şi calmul germanic. Se grăbi

[1] Denumire metonimică germană pentru armurieri, ce derivă din cuvântul din franceza veche *pancier* = armură; tancuri produse în Germania şi Cehoslovacia după 1930, folosite de Germania în cel de-al Doilea Război Mondial (n. red.).

să ia loc, cu broboane de sudoare curgându-i pe frunte. Pentru o clipă, aerul fu greu şi tăcerea apăsătoare.

Sfinţia Sa îşi aşează cu grijă mâinile cu palmele în jos pe birou.

— Ce vom discuta nu va fi, sub nici o formă, repetat cuiva din afara acestei camere. Îi privi pe rând pe cei trei. Aţi înţeles?

Ei au confirmat cu o simplă mişcare din cap.

— Stato, presupunerea ta este numai pe jumătate corectă. Stato ciuli urechile. Da, *monsignore* Scarlotti era agent dublu. Mai corect ar fi să spunem *agent provocateur,* trimis de către Sfântul Birou să se infiltreze şi să îmi raporteze. Stato căscă gura de uimire. Şi, da, în Biserică s-au infiltrat elemente periculoase. Mult mai periculoase decât membrii vreunui serviciu secret. Profesorul Max Schulman, bun prieten cu mine, care l-a şi convins pe Rabbi Ben Yetzach să îl invite pe papă într-o vizită istorică la o sinagogă, mi-a trimis ca dovadă un document.

Stato privi către Spears, ai cărui ochi de un albastru cenuşiu îi confirmară tacit cele auzite. Apoi îl privi pe papă.

— Să îmi fie cu iertare, Sfinte Părinte, dar... nu înţeleg.

— Vei înţelege, fiule. Este vorba despre *Protocollo Diciassette, Protocolul 17.*

— Dar, Sfinţia Ta, organizaţia a fost interzisă şi dezmembrată, obiectă Stato.

— Cum poţi fi sigur? Un şarpe care se leapădă de un strat de piele nu tot şarpe rămâne? Nu stă el în continuare sub pietre sau prin tufişuri, gata de atac? Erezia a purtat multe nume: gnosticism, umanism,

cunoaşterea superioară prin raţiune pură a Iluminaţilor, punând gândirea mai presus de Dumnezeu. Vor să creeze o nouă ordine mondială. Cruciadele şi Inchiziţia ni se par nişte atrocităţi lipsite de scrupule, dar şi *Adversarul* este fără scrupule.

Stato îl privi pe papă şi adăugă, împăciuitor:

— Desigur, am auzit anumite zvonuri... dar, Sfinţia Ta, nu sunt...

Spears se ridică din scaun.

— Sfinţia Sa îmi permite?

Pontiful aprobă. Se aplecă sumbru, ca un spirit înfuriat, către Stato.

— Americanii spun că nu iese fum fără foc. Zidurile acestei biserici ascund flăcări care mocnesc la temelii şi se preling spre sufletele clerului şi ale credincioşilor. Ochii lui Spears fulgerau şi fiecare silabă a cuvintelor lui era impunătoare ca un tunet. Aţi auzit vreodată de *PROCES*?

Stato îngheţase. O frică iraţională îi trecu rapid prin stomac. Se întâlnise cu termenul în tinereţe când studiase religiile comparate cu *professore* Georges Monti. Pe atunci voia să se facă preot.

Îşi amintea prelegerea lui Monti. *Professore* Monti era în faţa sălii de curs, cu o expresie sumbră.

— *PROCESUL* este conceptul luciferic al unui plan de dominare a lumii prin „forţa din spatele forţelor". Monti făcuse o pauză pentru efectul teatral. Sau, ca să vă ofer o formulare populară, voi folosi versurile celor de la Rolling Stones. În cântecul lor *Sympathy for the Devil* sunt versurile „Mă bucur că ne-am întâlnit, sper că-mi vei ghici numele" — Shaitan... Lucifer.

Stato privea în gol, digerând consecinţele celor auzite.

Spears îl lăsă câteva secunde, apoi vorbi din nou.

— După cum aţi reacţionat, observ că ştiţi despre ce vorbesc.

Vocea tunătoare a generalului îl readuse cu picioarele pe pământ.

— Iată, şi îi întinse lui Stato un pergament. Vedeţi cu ochii dumneavoastră.

Moscato, cardinalul Secretar de Stat, îşi aranja *lo zucchetto* pe cap şi se juca cu crucifixul de la gât. Faţa lui era purpurie şi pata din naştere aproape că nu se mai distingea.

Stato luă cu mâini tremurătoare pergamentul. În partea de sus era ştanţat *Protocollo Diciassette (P-17)* flancat de cruci întoarse cu susul în jos; un porumbel alb apărea în mijlocul foii. Sub porumbel, semnăturile a numeroşi membri de vârf ai Sfântului Scaun şi Cavalerilor de Malta, ai căror reprezentanţi erau adeseori oficiali de rang înalt în comunitatea mondială a aplicării legii şi a spionajului. Ca de exemplu un fost şef al CIA, care luptase alături de papă împotriva comunismului. Pe listă era şi un fost procuror general al SUA.

Urma un şir de nume importante ale Vaticanului: ministrul de Externe, Cardinalul Vicar al Romei, şeful *Vigilanza,* serviciul de informaţii al Vaticanului.

Ochii lui Stato ardeau indignaţi pe măsură ce parcurgeau lista: arhiepiscopul Marsciocco, fostul director al Băncii Vaticanului... şi, la final, cu o semnătură prelungă şi şerpuită: cardinalul Moscato. Dedesubtul semnăturii era scris: Clericul.

CAPITOLUL 48

STATO CĂUTĂ PRIVIREA tulburată a papei. Mai văzuse privirea aceea. Privirea plină de deziluzie, plină de tristețea trădării.

Cardinalul Moscato îl privea fix pe Spears, care îl privea intens, ca un pitbull flămând. Brusc, sări peste birou. Se repezi cu brațele înainte şi mâinile lui îl apucară de gât pe papă.

Transpira ca o cățea în călduri.

În timp ce urla obscenități, fața lui purpurie se contorsiona grotesc. Mâna lui apucă crucea pe care o avea la gât şi apăsă butonul secret. Din cruce țâşni lama de oțel. Ridică mâna cu crucifixul tăios în sus, gata de atac.

Mâinile enorme ale lui Spears îl apucară pe cardinal şi îl smulseră de lângă papă, trântindu-l pe podea. Când trădătorul se pregătea să atace din nou, Stato se ocupă de el. Îi înfipse țeava pistolului Beretta în bărbie.

Ochii cardinalului nu emanau frică, ci ură în stare pură. Stato smulse crucifixul de la gâtul lui Moscato.

La auzul zgomotelor, doi membri ai Gărzii elvețiene se năpustiră pe uşă, cu uniformele lor dungate inspirate din picturile lui Rafael. În mâini țineau halebarde, acele topoare cu dublu tăiş şi coada lungă,

concepute pentru a-i ajuta pe infanteriştii din Evul Mediu să răstoarne cavalerii de pe cal. Arme sălbatice, făcute să treacă prin metalul armurilor şi prin carne. Excelente pentru spart oase. Create pentru a eviscera.

Stato îşi puse rapid Beretta în spatele cardinalului Moscato, între coastele acestuia, acoperite de valuri de osânză.

— Numai o ocazie să-mi dai, porcule, îi şopti în ureche lui Moscato.

Generalul Damien Spears stătea ca un urs calm lângă biroul papei. În ochii lui se putea citi îngrijorarea sinceră pentru Sfântul Părinte. Făcu un semn ferm cu mâna spre cele două gărzi să iasă din cameră. Papa dădu afirmativ din cap în direcţia lor.

Uşa se închise cu un scrâşnet de lemn masiv.

Stato îl azvârli pe Moscato într-unul dintre fotolii şi îl legă de braţele acestuia cu ajutorul perechii de cătuşe pe care o purta întotdeauna cu el.

Pe faţa Pontifului cădea umbra stinghiilor de lemn care separau în forme geometrice geamurile. Umbrele păreau a ascunde lacrimi. Stato fu uimit de înfăţişarea papei, cu faţa brăzdată de lacrimi. Aceeaşi lumină filtrată prin acelaşi geam scălda şi veşmintele albe ale papei. Efectul era năucitor, silueta acestuia părea că radiază forţă şi vitalitate.

Cu paşi nesiguri, Sfântul Părinte se îndreptă încet către uşă. Se întoarse către Moscato.

— Hristos nu mai este venerat în tabernacul. L-aţi înlocuit cu lăcomia, veneraţi avariţia. Dar adevăratul corp al lui Hristos, corpul lui mistic, trăieşte în continuare. Trăieşte hrănit de credinţa adevărată a celor care îşi trăiesc vieţile în disperare tăcută, uneori

apăsați de regimuri tiranice, dar care nu şi-au pierdut nici speranța, nici credința. Trăieşte pe feţele celor câțiva oameni de bună credință, care, în ciuda obstacolelor, încercă să facă lumea mai bună. Care îndrăznesc să-şi apere credința. Care nu se ascund în umbre şi secrete. Care nu iau parte la conspirații. Se sacrifică, îndură cuvinte aspre, trec prin primejdii, dar nu renunță la credință.

Moscato se zbătea în scaun.

— Bătrân cretin. Chiar nu ai curajul să faci ce trebuie, nu?

Papa îşi îndreptă puțin spatele gârbovit.

— Nu voi permite ca papalitatea să redevină ce a fost în secolul X. Nu o să tolerez din nou două fețe ale aceleiaşi religii. Nu vom intra din nou într-o eră a zeului Ianus. Nu mai este loc pentru o latură creştină şi una anticreştină. Nu mai putem să fim pe de o parte buni şi mărinimoşi, de cealaltă parte plini de ură şi rău-voitori. Oricât m-ar durea deconspirarea trădătorilor, nu pot decât să mă rog lui Iisus şi Fecioarei Maria să îmi dea tărie. Cu sfântul ajutor al Preasfintei Fecioare, am reuşit să învingem oroarea comunistă. Am căutat iertarea celor pe care Biserica i-a nedreptățit. Am deschis uşile celorlalte căi către salvarea lumii, am fost acuzat şi că aş fi fost prea liberal, dar şi pentru că am reîntărit dogmele. Dar în faţa acestei ascensiuni a răului nu am să şovăi, nu voi fi slab. Adevărul trebuie spus. Cu umilință şi înfruntând umilirea celorlalți.

— Nu ştii nimic, aruncă Moscato din fotoliul unde se perpelea şi se chinuia să scape din cătuşe.

Privirea blândă a papei căzu asupra lui.

— *Eminenza,* nu doar mâinile vă sunt încătuşate. Sau preferaţi să mă adresez folosind numele de cod, Clericul! V-aţi legat sufletul de maşinaţiunile *Căii mâinii stângi.* Dar niciodată nu este prea târziu. Sunteţi dispus să vă reînnoiţi jurămintele sacre? Să fiţi rebotezat şi spălat de păcatele Satanei?

Faţa lui Moscato se schimonosi acoperită de un rânjet sinistru. Începu din nou să înjure.

— *Basta!* Până la sfârşitul acestei zile, şi tu şi Biserica ta veţi fi îngropaţi. Terminaţi. Roţile s-au pus deja în mişcare! Crucea Nazarineanului se clatină. Nu ai cum să ne opreşti. Suntem printre voi, acţionăm fie vizibili, fie neştiuţi de nimeni.

Pe faţa Pontifului se aşternu tristeţea.

— Stato, vezi ce se poate scoate de la el.

— Da, Sfinţia Voastră. Cu plăcere, răspunse Stato.

Apoi se aplecă şi, faţă în faţă cu Moscato, îi şopti:

— Vei fi surprins să afli de câte sunt capabil.

Cu îngrijorare în voce, Sfântul Părinte îi spuse lui Stato:

—Va trebui să cooperezi cu profesorul Giovanni şi cu nepotul său de la SISDe. Am primit un telefon de la ministrul Afacerilor Externe cu câteva minute în urmă. Viaţa lui Giovanni este în mare pericol. Este un fiu bun şi viteaz al Sfintei Biserici. *Commandante,* dacă va fi nevoie, protejează-l cu riscul propriei tale vieţi. Stato încuviinţă cu un aer solemn. Am o presimţire înfricoşătoare. Aceşti trădători în haine sfinte au pregătit ceva foarte sinistru pentru Biserică. Cu toţii ne dăm silinţa să descifrăm planul lor. Damien te va înştiinţa despre viitoarele schimbări. Şi trebuie

să trimiți un *uomo di fiducia*[1], pe unul dintre ofițerii în care ai cea mai mare încredere la Torino... la *Cattedrala Di San Giovanni il Battista*. Preia sfântul giulgiu de la păzitorul său, cardinalul Saldarini, şi adu-l de urgență aici.

— Cum doreşte Sfinția Sa, se conformă Stato.

Papa ridică mâna, şi, cu inelarul şi degetul mic curbate în palmă, cu degetul mijlociu şi arătătorul întinse şi degetul mare lipit şi el de palmă, îi dădu lui Stato binecuvântarea papală.

Prin ferestrele palatine venea o lumină orbitoare şi pe zidul din spatele lui Moscato se prelinse umbra gestului de binecuvântare. Inversată diabolic: *Daemon est Deus Inversus*.

Capul încornorat al Satanei.

Rămas singur în biroul său, papa sigilă ultimele plicuri şi le încredință cu o mână tremurătoare secretarului său, cardinalul Stanislaw.

— De câți ani lucrăm împreună, bătrâne? Deşi era suficient de bătrân cât să fie el tată lui Stanislaw, papei îi plăcea să îi spună în glumă acestuia bătrâne.

— De mai mult timp. Nici nu îmi aduc aminte câți ani au trecut, Sfinția Ta.

[1] Om de încredere, în limba italiană în text (n. red.).

— Ai grijă ca acestea să ajungă în mâinile destinatarilor la prima oră a dimineții.

Stanislaw făcu o plecăciune umilă.

— Am întocmit un raport detaliat şi l-am ataşat listei cu membrii din *Protocolul 17*, explică papa şi scoase un dosar roşu dintr-un sertar al biroului. I-l întinse şi pe acesta lui Stanislaw. Pune aceste documente în acelaşi loc cu testamentul meu...

Brusc, papa se cutremură şi îşi duse mâna spre frunte.

— Vă simțiți bine?

Papa încuviință.

— Adu-mi, te rog, nişte apă. Mă simt slăbit azi.

În timp ce privea mâna ridată şi tremurândă a papei, care se străduia să ducă spre buze paharul de cristal, Stanislaw sugeră:

—Poate ar fi cazul să vă odihniți.

Papa puse paharul pe birou şi îl privi pe secretar. Privi spre o statuie a Fecioarei Maria pe care o primise de la Fatima şi îi şopti în poloneză, limba maternă a ambilor:

—*Nie opuszczaj mnie teraz.*[1]

I se adresă lui Stanislaw:

—Mă rog ca Preafericita Fecioară să îmi dea puterea de a duce lucrurile până la capăt. Privi spre plicurile pe care secretarul le avea în mână. Fiecare conținea o scrisoare prin care cerea demisia celor care erau membri ai Frăției. Ce i-a dus pe calea greşită? Ce demoni fac ca eu să cer demisia unor oameni care ar fi trebuit să lucreze pentru gloria Domnului?

[1] Nu mă părăsi acum, în limba poloneză în text (n. red.).

Secretarul stătea mut şi tăcut. Ochii lui radiau înţelegere.

— Simt apăsarea pietrei de mormânt, bătrâne. O simt, rece şi grea, în inimă.

Secretarul îl ajută pe papă să se ridice din jilţ şi îl conduse, sprijinindu-l, spre camera lui.

CAPITOLUL 49

După ce primise de la directorul SISDe instrucțiuni care îi cereau să aştepte desfăşurarea viitoare a evenimentelor, Rossi şi unchiul său mergeau pe coridoarele Palatului Apostolic.

— Ne vom întâlni cu *commandante* Stato în biroul său, spuse Rossi. Cartierul general trimite un grup de carabinieri detaşaţi pe lângă Ministerul Afacerilor Externe. De obicei se ocupă de siguranţa ministrului de Externe şi de paza şi protecţia demnitarilor străini. Vor mai veni şi nişte trupe din Regimentul de carabinieri paraşutişti Tuscania.

— În cât timp? întrebă Giovanni, în timp ce se chinuia să ţină pasul cu nepotul.

— Sunt deja pe drum. Stato nu va fi mulţumit, dar este un ordin venit de sus şi papa l-a confirmat.

— Deci papa ştie că există o ameninţare?

— Din câte am înţeles eu, da. În timp ce mergea, Rossi îşi privi ceasul de la mână. Directorul insistă să vorbim şi cu Stato şi cu alţi câţiva. Am instrucţiuni să nu vorbesc cu nimeni altcineva.

— Atunci de ce nu facem o pauză? Trebuie să avem mintea limpede, dacă situaţia este atât de complicată.

Rossi se încruntă şi îşi supse buza de jos.

— E o chestie bizară... am aflat că unul dintre băieţii mei de la echipa tehnică, Claudio, a fost dus la spital.

Ceva cu simptome de gripă foarte puternică. Se pare că este atât de slăbit, încât este ținut în viață numai cu ajutorul aparatelor.

Înainte ca Giovanni să poată răspunde, pe coridor apăru în fugă unul dintre asistenții lui, cu fața roşie şi gâfâind.

— *Professore,* a sosit ceva prin curier special, spuse el, întinzându-i un pachet. Apoi plecă.

Giovanni privi plicul şi ridică din sprâncene.

— E trimis de la o adresă din Chicago. Trebuie să fie de la colegul meu, Max Schulman.

Se îndreptă către o bancă şi întoarse pachetul pe toate părțile.

— Ceva îmi spune că ar trebui să îl deschidem acum.

— Dar trebuie să vorbesc cu Stato, insistă Rossi.

— Am luat deja câteva măsuri pentru a spori siguranța papei. Deci aşază-te jos şi ascultă-mă. Există câteva lucruri care sunt foarte în neregulă.

— *Certamente!*[13] Doar vor să îl asasineze pe Pontif.

— Da, exact. Dar cine? zise sec Giovanni.

— Ştim că sunt Cavalerii Templieri.

— Nu fi atât de sigur. Desfăcu ambalajul. Toată afacerea asta cu Templierii mă neliniştește. Am găsit prin arhivele Vaticanului câteva documente. Unul dintre ele este un pergament, descoperit recent, care fusese considerat mult timp pierdut, care detaliază cum papa l-a interogat pe Marele Maestru Jacques

[1] Desigur! în limba italiană în text (n. red.).

de Molay[1], dar şi pe alţi Templieri cu rang înalt, în temniţa castelului Chinon din Valea Loarei în 1308, în ceea ce a constituit un proces papal.

— Dar nu l-au ars pe rug pe Molay?

— Ba da. Documentul arată că papa Clement al V-lea i-a iertat în mare secret pe Templieri, iertare de care nu s-a ştiut până acum.

— Poate că papa a întârziat înadins momentul iertării, iar Templierii au observat că acesta nu s-a grăbit prea tare să îi ierte? sugeră Rossi.

Giovanni suspină.

— Da, păcat prin omisiune, dar tot păcat se cheamă. Dar totuşi nu mi se pare că ar fi un motiv suficient de întemeiat.

Scoase din plic o gravură şi căscă gura de uimire.

[1] Circa 1244–1314, cel de-al 23-lea şi oficial ultimul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri, cel mai cunoscut membru al acestui ordin după fondatorul Hugues de Payens (n. red.).

— *Cavalerul, moartea şi diavolul* de Albrecht Dürer, 1514.

Giovanni era livid la faţă.

— Să înţeleg că ai primit şi mai multe veşti proaste? încercă Rossi, privind gravura. Mie mi se pare că arată ca o scenă de coşmar.

— Păi să ştii că este, aprobă Giovanni, pe un ton funest. Dürer este unul dintre reprezentanţii de seamă ai Renaşterii nordice. A plecat din Germania şi a venit aici, în Italia. S-a întâlnit cu cele mai importante personalităţi ale aşa-numitei Epoci a Luminilor. A fost prieten cu magicieni: Cornelius Agrippa von Nettesheim şi Johannes Trithemius. Dar nu a fost un simplu artist... a fost un adept!

— Adept al cui?

— Al Magiei.

Rossi râse.

— Cu bagheta într-o mână şi jobenul din care iese iepurele în cealaltă?

— Nu! Al *Magick*, magia scrisă cu 'k', care vine din greaca veche... *Kteis* şi *Kosmos*. Nu are absolut nici o treabă cu spectacolul de bâlci. A ştiut secretele Marii Lucrări, ale alchimiei.

— Kteis şi Kosmos? Sună a coit şi cosmos.

Giovanni dădu ochii peste cap.

— Cam aşa ceva. Kteis înseamnă cochilie sau organ sexual feminin. Simbolizează divinitatea feminină.

Îşi apropie palmele şi-şi lipi degetele arătătoare şi degetele mari. Rezultă o formă ovală alungită.

— Cam aşa ceva, spuse şi privi printre degetele împreunate. *Vesica piscis* simbolizează şi vaginul, care este calea către Dumnezeu. Adevăratul Graal.

Rossi îşi privea neîncrezător unchiul.

Giovanni îşi dezlipi degetele şi îi făcu cu ochiul.

— Ei bine, nepoate, tocmai ai aflat secretul păstrat cu mari sacrificii de numeroase societăţi secrete. Printre care şi Templierii. Oamenii au fost torturaţi şi arşi pe rug pentru secretul acesta.

— Pare o prostie... o scuză ipocrită pentru orgii.

— Doar pentru că Biserica a demonizat sexul. Majoritatea celor care au citit *Codul lui Da Vinci* nu s-au prins de marele secret dezvăluit acolo. Cheia finală a criptexului nu este „măr", ci sex, sau mai corect „orgasm". În roman, bunicul lui Sophie şi prietenii lui venerau forţa supranaturală care îşi avea sălaşul în corpurile lor. În greacă, *orgia* înseamnă pur şi simplu muncire sau activare. Credeau că sexul, nunta chimică sacră sau *Heiros Gamos*... este cheia sau puntea noastră către cosmos.

— Şi Dürer ce treabă are cu toate astea? vru Rossi să ştie.

— Dürer a fost elevul lui Alberti, care a scris *Hypnerotomachia Poliphili, Lupta lui Poliphili pentru dragoste într-un vis*[1]. Romanul *Rule of the Four*[2] nu a înţeles exact ce voia să spună Alberti. Era un ghid simbolic al comuniunii cu Dumnezeu prin atingerea orgasmului. Francezii numesc orgasmul „mica moarte", pentru că, odată atins, mintea se goleşte total pentru câteva clipe. Vălul cade, ceaţa se ridică şi putem comunica direct cu Dumnezeu.

---

[1] Lucrare publicată la Veneţia în 1499, cea mai faimoasă carte ilustrată dintre incunabule (n. red.).

[2] Roman publicat în 2004, scris de Ian Caldwell şi Dustin Thomason (n. red.).

Rossi se hlizi.

— Generalul Spears te-ar pune la zid şi ţi-ar aplica o corecţie sănătoasă pentru asemenea vorbe.

Giovanni zâmbi.

— Bunul general şi cu mine am căzut de acord că asupra anumitor lucruri nu putem fi de acord. Însă cel mai tare se înfurie când îi prezint teoria mea, conform căreia răspunsul se află chiar în Biblie... Cheia lui Solomon.

— Nu se poate! Rossi se foi pe bancă.

— *Cântecul lui Solomon* din Vechiul Testament nu este decât un ghid prin coridoare spre poarta secretă. Iniţial era folosit ca liturghie pentru ceremoniile de căsătorie.

— Şi ce au toate astea de-a face cu Templierii?

— Foarte multe. Văd că ar trebui să îţi mai explic câteva lucruri înainte să îţi spun care este miza în momentul de faţă. Ştii, a existat un război străvechi care a durat câteva secole. O luptă a religiilor.

— Vrei să zici islamul şi creştinismul?

— Vreau să spun că foarte mulţi, mai ales Templierii şi alchimiştii, au crezut că a existat o doctrină creştină diferită de minciunile Bisericii de la Roma. Templierii au aflat de la gnostici nişte adevăruri secrete. Adevăruri care au supravieţuit până azi doar prin intermediul francmasonilor şi în alte câteva cercuri înalte ale unor organizaţii secrete.

— Dacă sunt atât de siguri de adevărurile lor, de ce le nu le împărtăşesc şi cu restul lumii?

— Este vorba de un război îngrozitor. Mii şi mii de oameni au fost persecutaţi şi reduşi la tăcere doar pentru că au încercat. Aveau mare nevoie de dovezi!

— Dovezi că ce? Că sexul este legătura pe care o avem cu Dumnezeu?

— Dovezi solide... şi sprijinul unei vedete.

— Ca atunci când vreun fotbalist face reclamă la aftershave?

— Nu, aveau nevoie de implicarea Fiul Său Unic, de Iisus. Legendele spun că Templierii ar fi găsit dovezile necesare lângă Templul lui Solomon şi că s-ar fi folosit de ele pentru a şantaja Biserica. Se spunea că le lipsea ultima bucăţică din puzzle. Cheia care ar fi dus la decriptarea unui manuscris străvechi... un sul scris chiar de mâna lui Iisus. Un pergament în care acesta scria, cu mâna lui, că El şi Maria Magdalena se căsătoriseră.

— Vorbeşti despre ipoteza conform căreia Iisus şi Maria Magdalena au avut urmaşi?

Giovanni îl privi încruntat.

— Nu. Frumuseţea şi simplitatea mariajului sacru s-au pierdut. Totul s-a interpretat greşit şi s-a ajuns la mitul urmaşilor lui Iisus. *Cântecul lui Solomon* este cheia către Maria Magdalena. El desface codul care o ascunde. Templierii ştiau adevăratul secret al Sfântului Graal. Maria trebuia să fie mireasa lui Hristos, dar nu în sensul acela simplist, pentru noi tradiţional. Zeiţa, în cazul de faţă Maria Magdalena, era deschizătoarea căii către Dumnezeu, iniţiatoarea sexuală.

— Ce au fost acuzaţi Templierii că venerează?

Rossi răscoli prin memorie.

— Lucifer şi un cap, bahfa... aşa ceva...

— Bhaphomet — *Caput* 58 — unii spun că era un simbol al virilităţii cu cap de capră, unii cred că era

numele zeiței Sophia, scris într-o variantă foarte timpurie a cifrului Atbash. Urmând Evangheliile gnostice, Templierii o venerau pe Maria Lucifer... aducătoarea de lumină.

— Diavolul? protestă Rossi.

Giovanni râse.

— Ridicol! Lucifer înseamnă de fapt cel care duce lumina, *lux* sau *lucis* înseamnă „lumină" *şi ferre* — „a aduce". Milton, atunci când a scris *Paradisul Pierdut*, l-a asociat pe Lucifer cu diavolul şi a mărit confuzia pe care o trăim azi. În Biblie, şi Lucifer, şi Hristos erau denumirile unei stele care strălucea pe cerul de dimineață. Prin uniunea mistică sexuală cu soția lui, planeta Venus — stea nocturnă din constelația Fecioarei — Lucifer făcea posibile reînvierea şi trezirea. Pe acest Lucifer îl adorau Templierii.

Rossi fluieră.

— Mda, acum pot înțelege de ce i-au prăjit pe Templieri. *Zio*... dar la ce bun?

Giovanni zâmbi calm.

— Jung spunea că visele sunt mituri private şi că miturile sunt vise publice.

— OK, astea sunt nişte poveşti minunate, dar ce-ar fi să ne întoarcem la problemele noastre, *zio*.

Rossi se încruntă şi îşi muşcă buza de jos. Îşi extrase celularul din buzunar şi formă numărul şefului său. Vorbi puțin, apoi închise.

— La dracu'! Îmi spun că este încă foarte ocupat şi că nu poate să vorbească acum!

— De ce nu îmi ții companie? Dacă tot ți-am îmbogățit cunoştințele despre Templieri, ia să vedem, mai

ştii care erau cele două personalităţi istorice care le-au orchestrat dizolvarea? îl întrebă unchiul.

— Regele Filip şi papa Clement al V-lea, răspunse Rossi.

— Exact. Dacă te uiţi cu atenţie la gravură... cavalerul călare îi reprezintă pe Templieri. Vezi două siluete în spatele lui?

Rossi se aplecă spre gravură.

— Pare a fi un rege cu părul vâlvoi... sau cu o coroană de şerpi.

— Da, acela ar fi Filip cel Drept, care reprezintă Moartea şi este decorat cu şerpii din părul Meduzei, ca aluzie la vanitatea regelui. Meduza a fost cea mai faimoasă dintre Gorgone. Nici o fiinţă vie nu o putea privi fără să fie transformată în stană de piatră. Într-un final, Perseu i-a tăiat capul în timp ce dormea şi l-a adus la Atena.

— Adică o aluzie la... decapitări?

Unchiul zâmbi.

— Mă tem că da. Ce-ar fi să îl localizezi şi pe papă?

Rossi îşi vântură degetul arătător prin aer.

— Aici, ăsta cu faţa urâtă de capră!

— Deci... *Diavolul,* formulă unchiul. Dürer ne spune că Templierii îl priveau pe papă ca pe un prinţ al minciunilor, căci ascunsese de oameni calea către Dumnezeu.

Apoi, unchiul începu să fredoneze un concert de Mozart.

Rossi se uită la ceas.

— *Zio,* trebuie să ne mişcăm.

Giovanni îi tăie elanul cu o fluturare din mână.

— Şşşş... mă gândesc.

— Da, asta era. Într-un sfârşit mi-am amintit, exclamă Giovanni cu ochii strălucitori. Un indiciu simbolic este ascuns şi în dimensiunile gravurii. O latură are 10, alta 13... o zi nefastă pentru Templieri, îţi aduci aminte?

— Octombrie... vineri 13? Ziua în care au fost arestaţi. Adică azi! sări în picioare.

— Nico, aşază-te imediat la loc jos! Controlează-ţi pornirile.

Făcu întocmai.

— Aşa e mai bine. Giovanni zâmbi. Mai târziu, atunci când Marele Maestru Jacques sau Jacob de Molay a fost ars pe rug, a jurat că se va răzbuna. Ambii, şi papa şi regele, au murit în acelaşi an. Şi destul de straniu, conform codului numeric din Cabala, amândoi aveau aceeaşi literă — Moartea.

— Şase, şase, şase, susură Rossi.

Unchiul său scuturã din cap, cu un zâmbet ironic, şi continuă.

— Nu. Unu zero şase. Scoase un stilou. Jacob de Molay, papa Clement şi Filip cel Frumos toţi însumează o sută şase.

— *Zio*, te rog, termină cu lecţiile astea de istorie şi cu toată simbolistica asta.

— Nepoate, ai puţintică răbdare. Max a considerat chestiunea destul de importantă. Altfel, nu mi-ar fi trimis pachetul. Nu este deloc prost. Nu uita că pentru adepţii ocultului, lumea este un loc plin de simboluri şi coduri. Dacă vrei să ştii ce pun la cale, trebuie să poţi gândi ca ei. E ca atunci când trebuie să prinzi cu criminal în serie care crede în astrologie...

— Deci trebuie să studiezi astrologia ca să-l prinzi. Ca să îţi dai seama care va fi următoarea lui mişcare. Rossi plecă fruntea, şi se scuză cu un zâmbet amar. *Mi dispiace*[1]. Regret nespus, *zio*.

— Gata, te-am adus pe calea cea bună. Ce ştii despre cărţile de Tarot?

— Alea pe care le folosesc ghicitoarele?

— Unii sunt de părere că acele cărţi conţin alegorii ale unor învăţături străvechi, care ar data de la începutul civilizaţiei egiptene. 106 este valoarea gematrică[2] a cărţii de Tarot... care reprezintă Moartea. Giovanni se uită la Rossi, vrând să vadă dacă acesta îl urmăreşte. Dacă te uiţi în partea de jos, lângă marginea gravurii... vezi craniul care stă peste tabletă?

Rossi îl vedea.

— Din nou *caput*, capul şi data de pe Tabletă...

Rossi se cutremură.

— E o simplă dată. 15... 13 AD.

— Nu fi atât de sigur. De fapt este un mesaj codat. Un mesaj groaznic.

---

[1] Îmi pare rău, în limba italiană în text (n. red.).

[2] Gematria este un sistem de codare în care literele sunt înlocuite cu valoarea numerelor pe care o ocupă în sistemul numeric ebraic. Numărul atribuit fiecărei litere reprezintă valoarea gematrică a acesteia (n. red.).

CAPITOLUL 50

O COLOANĂ DE LIMUZINE şi dubiţe era oprită aproape de un hangar de operaţiuni al aeroportului *Ciampino* din Roma. Însoţit de rafalele de vânt care măturau pista, avionul Learjet se opri cu un zgomot infernal de motoare. Uşa ornată cu simbolul Bisericii Escatologice, un E auriu în forma unui şarpe, intersectat cu două piramide oblice, se deschise brusc.

Două limuzine şi două Mercedesuri negre se opriră la baza scării. Un bodyguard cu faţa sobră ieşi, aruncă o privire atentă în jur, făcu un semn discret către un alt bodyguard care stătea la capătul de sus al treptelor. Acesta îi înştiinţă pe ceilalţi că zona era sigură. Honora şi Drago Volante coborâră tacticoşi, şi, urmaţi de un convoi de servitori, se îndreptară către limuzine.

Volante privi absent geamul despărţitor care se ridica separându-i de şofer. Îşi turnă un whisky scump într-un pahar de cristal. Se întoarse către Honora.

— Ce ai zice de un toast?

— O să beau un pahar de şampanie Cristal, spuse şi se lăsă să alunece pe canapeaua din piele neagră, întinzându-şi picioarele lungi.

Purta o rochie Versace crem, cu mâneci lungi. În dreptul şoldurilor avea o curea maronie din piele de crocodil. Donatella crease rochia special pentru ea.

Materialul luxos îi învăluia corpul perfect şi, cum stătea relaxată pe banchetă, părea un fotomodel pornit într-o escapadă.

Honora îşi scoase mănuşile şi primi cupa pe care i-o întinse Volante, apoi ciocniră uşor paharele.

— Ce face italianca noastră bună la suflet? întrebă el. A trebuit să îi pun pe prietenii noştri beduini să o înhaţe în caz că autorităţile italiene ar bănui ceva.

— Se simte bine. E însoţită de vrăjitoarea aceea dezgustătoare, Oba. Scuză-mi francheţea.

El râse.

— Ai greşit cultura. Oba este de undeva, din vestul Africii. Am găsit-o la templul nostru din Nigeria. Mare Preoteasă a unui cult al zeiţei răului. De fapt, chiar numele ei este numele nigerian al unei zeiţe a răului, Oba, soţie a zeului tunetului şi protectoare a prostituatelor.

— Arată uimitor şi chiar are alura unei zeiţe războinice, dar, spune-mi, este adevărat că pe sub haine poartă o piele de animal pe care nu a scos-o de pe ea ani de zile?

Volante ridică din umeri.

— Hm... are un miros cam dubios, nu? N-am de unde să ştiu sigur, că n-am văzut cu ochii mei. Dar este destul de probabil. Este... *mojo*-ul[1] ei. Este ca o amuletă în care îşi poartă toată puterea.

— Loială?

— Extrem de loială.

Honora îşi atinse absentă lobul urechii, apoi îşi netezi rochia cu palma.

[1] Aici, o formulă sau incantaţie magică (n. red.).

— Mai ai de gând să te foloseşti de micuţul nostru înger al morţii?

— Laylah face parte din plan. Dar mă preocupă mai mult secretele supreme din *Le Cahier*.

— Să înţeleg că ai decodat mesajul? întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă.

El zâmbi sec.

— Nu încă, dar mai avem puţin. Ahriman a aranjat o capcană. Deci anumite fragmente din *Le Cahier* vor fi decodate de cineva care nu bănuieşte nimic, *professore* Giovanni. Totuşi, suntem contracronometru. Am bănuielile mele. Cred că şi rivalii noştri, Rosacrucienii, şi lacheii din serviciile de informaţii britanice au aflat de existenţa unui secret suprem.

— Adică MI-6?

Volante aprobă. Ştia că serviciile secrete britanice fuseseră fondate de către Rosacrucieni şi că urmaşii acestora încă mai controlau agenţia.

Honora se încruntă.

— Tot nu înţeleg ce este atât de zguduitor în toată povestea asta cu istoria religiei. Oamenii din ziua de azi sunt mai preocupaţi să afle cu cine se mai mărită J.Lo, cine cu cine se culcă în *Neveste disperate* sau de ratele la monştrii ăia de SUV-uri decât de porcăriile unor bigoţi care au trăit cu mii de ani în urmă în nişte peşteri.

Îşi deschise poşeta Chanel şi îşi refăcu machiajul, îşi corectă conturul cu un şerveţel şi mai sorbi o dată din cupa de Cristal.

Volante îşi privi pentru câteva clipe mâinile. Apoi se uită la ea şi spuse calm:

— Dacă priveşti doar suprafaţa lucrurilor, şi mai ales în State, lucrurile stau cum spui tu. Dar, sub tot artificialul faţadei consumeriste, oamenii chiar au nevoie de anumite certitudini, de lucruri sacre în care să creadă. În lume sunt mai mult de un miliard de catolici. Dacă îi pui să se îndoiască de lucrurile care le-au fost băgate pe gât din fragedă pruncie, dacă îi pui să nu mai creadă în liderii lor religioşi şi în sistemul de valori catolic... atunci apar nenumărate îndoieli. Temeliile încep să se zguduie.

— Deci vrei ca acest castel din cărţi de joc să se prăbuşească?

— Da, acesta este scopul nostru. Şi tot ce fac ei îl aduce mai aproape de realitate. Indusă în eroare de semnele apocalipsei pe care le azvârlim în media, Dreapta creştină a început să compună uverturi dedicate evreilor. Să-l atragem de partea noastră pe predicatorul acela care apare la televizor, Pledger Lee Robinson, a fost singura idee bună pe care a avut-o Ahriman.

Honora îşi încrucişă picioarele şi-şi scoase un pantof, proptindu-şi degetele de marginea canapelei.

— Predicatorii ăştia de la televizor nu sunt decât nişte târfe bătrâne care şi-au schimbat puţin machiajul.

— Dragă, să nu fim atât de duri. Trebuie să le admiri capacitatea de a stoarce până şi ultimul bănuţ de la văduve bătrâne. Eu nu fac altceva decât să le fur cei mai buni oameni de la marketing. Un sondaj în rândurile noilor noştri adepţi a arătat o scădere majoră în rândul bătrânilor şi al celor de 30 şi ceva de ani.

Honora continuă:

— Bineînțeles, pentru noi contează cel mai mult ticăloşii lacomi de peste 30 de ani care sunt roşi de vină şi care tocmai au aflat că banii nu pot cumpăra orice şi nu pot rezolva orice fel de problemă. Apropo de ticăloşi lacomi, l-am văzut pe noul tău purtător de cuvânt, acela cu fața de puşti, Gil Slade, la TV noaptea trecută. Ştiu că e valoros pentru Institutul *E*, înțeleg că e mare vedetă, dar...

Volante o întrerupse.

— Aşa şi este. Departamentul nostru de PR s-a ocupat de imaginea lui Slade. Au avut grijă să dea zeci de interviuri despre relația lui cu actrița aceea adolescentă cu care au fantezii erotice toți bărbații cu vârste cuprinse între 18 şi 40 de ani.

— ...Suzie Wentworth?

— Da, ea. Deci unde e problema?

— Publicitate negativă, dragule. Au arătat nişte imagini cu Slade şi Suzie pe covorul roşu de la premiera filmului acela SF.

— Da, aceasta este publicitatea pe care o vrem pentru băiatul nostru. Departamentul de PR a lansat un zvon cum că Suzie ar fi însărcinată. Ziarele de scandal au dat năvală.

— Lasă-mă să termin, insistă Honora. Undeva, în planul doi, era buldogul ăla de femeie pe care ai pus-o să o urmărească pe Suzie peste tot. Şi ei au focalizat pe fața ei şi au spus că este o angajată a Institutului *E*. Au sugerat că o pregătim pe domnişoara Wentworth pentru a deveni membră a Institutului şi că o urmărim pas cu pas.

Drago se încruntă.

— Înțeleg ce vrei să spui. Voi contacta direcția de informații și o să le spun s-o lase mai moale cu domnișoara Wentworth. Și, da, o să retrag buldogul.

— Trebuie să o lăsăm în pace. Punct. În ultima vreme divizia de informații a comis niște erori grave.

El dădu din cap.

— Fără consecințe majore.

Își țuguie buzele și își aranjă o șuviță de păr pe frunte.

— Ce se mai aude despre bombardarea pe care o pregătim?

—Totul merge conform graficului. Martirii noștri musulmani, care, în ipocrizia lor, detestă femeile, dar, în același timp au vise erotice legate de cele 72 de virgine care îi așteaptă în rai, sunt gata de atac.

Honora râse.

— Dacă nefericiții aceia ar ști măcar ceva despre femei sau despre sex și-ar da seama că o târfă versată este mult mai de dorit decât 72 de virgine micuțe, înfășurate în voaluri și neștiutoare.

— O remarcă brutal de adevărată, zâmbi Volante. Ne-am descurcat bine cu teroriștii din 11 septembrie, dar, mai nou, numărul doritorilor de virgine dispuși să își sacrifice viața pentru plăceri paradisiace este în scădere. Și mai trebuie să păstrăm câțiva pentru agențiile vestice, să-i mai aruncăm pe unii și în gura lupului, doar ca să le dăm impresia că ar putea câștiga războiul lor cu teroriștii.

— Deci ai trecut la folosirea noilor recruți.

El încuviință și-și aprinse o țigară.

— Trebuie să reinstaurăm „religia vremurilor de demult". În timp ce mașina cobora un deal lin, Volante

făcu semn către Catedrala Sfântul Petru, care domina clădirile din depărtare. Trebuie să scăpăm şi de asta.

— Eu cred că facem pe undeva o greşeală, izbucni Honora, căutând prin poşetă tubuleţul cu cocaină.

Îl destupă şi duse spre nas linguriţa mică încorporată în dop. Apoi inspiră, privi în sus o secundă şi-şi frecă nasul.

— Ce-ai spus? vru să ştie Volante, privind-o curios.

Ea îşi flutură mâna în direcţia lui, apoi puse cocaina la loc în genată şi îşi termină machiajul.

— Laylah. Este instabilă, labilă, spuse indiferentă Honora, în timp ce îşi verifica machiajul în oglinjoara unei pudriere. Te-ai jucat şi ai abuzat de mintea ei până când a devenit un monstru.

Îşi mângâie o sprânceană cu degetul, apoi închise capacul pudrierei plesnindu-l şi o aruncă în poşetă.

Volante îşi sorbi tacticos ultima gură de scotch şi o privi rece.

— Laylah este cu totul sub influenţa noastră. Este excelentă şi se adaptează cameleonic mediului. De fapt, deja e pe poziţii şi aşteaptă ca el să ajungă la ea.

Honora privi pe geamul maşinii şi suspină.

— Vorbeşti despre asta de parcă ar fi un joc de calculator, comentă ea sarcastic, în timp ce se prefăcea interesată de oraşul pe care îl străbăteau. Ce se întâmplă dacă Giovanni sau Rossi reuşesc să descurce firele? Ce facem atunci? îşi întoarse privirea către el, cu ochii arzători, urmărindu-i reacţia.

— Dacă află, ne folosim de pârghia noastră, fata italiancă de la AID[1]. Oricum, planul lui Ahriman e

[1] USAID, Agenţia SUA pentru dezvoltare internaţională, oferă ajutor economic şi asistenţă umanitară (n. red.).

conceput să îi facă să se învârtă în cerc, să ajungă mereu la ţinte false. Şi tocmai când vor fi convinşi că au evitat o mare tragedie, atunci când nu-şi vor mai încăpea în piele de mândrie că au reuşit să evite catastrofa... atunci îi lovim.

El zâmbi calm.

— Te rog să mă scuzi, dar am câteva telefoane de dat.

Luă un telefon criptat SATCOM, ce folosea comunicarea prin satelit, imposibil de localizat sau de identificat. Un microcip prezent în mecanismul telefonului genera constant algoritmi diferiţi. De fiecare dată când era folosit, schema de criptare era alta. Formă numărul agentului său de la Vatican, Clericul, care avea şi el un astfel de telefon.

CAPITOLUL 51

Giovanni continuă.

— Uită-te cu atenție la tabletă. Dacă luăm S-ul, apoi înlocuim numerele cu cifrele corespunzătoare...

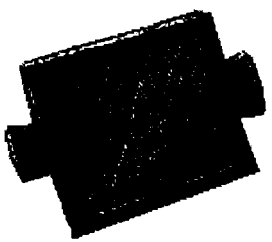

15 este O, 13 este N, să nu uităm de AD, şi avem SONAD, adică o anagramă. Citit invers este DANOS, numele unui zeu grec, care înseamnă „ars", epitaf pentru arderea pe rug a lui Molay. Max ar fi de acord cu mine că mesajul codat de Dürer ar fi... „Ne vom răzbuna aruncând pe voi flăcările iadului."

Brusc, ca electrocutat de un semn al vremurilor ce aveau să vină, Rossi se cutremură, având în minte flăcările cuprinzând cu limbile lor trupul lui Molay.

Giovanni îşi scoase ochelarii, îi puse pe o batistă veche şi uzată, apoi îi ridică spre tavan şi îi şterse cu batista.

— Limbajul simbolurilor ne înconjoară. Mulți pictori din perioada aceea, printre care şi Leonardo da

Vinci, au folosit geometria sacră pentru a ascunde mesaje secrete în operele lor.

— Cum aşa?

Unchiul îi arătă o imagine de pe tavan.

— Vezi virgina care pluteşte pe nori înconjurată de îngeri? Deasupra ei este un simbol.

Rossi miji ochii spre tavan:

— Este un ochi într-o piramidă, simbolul Iluminaţilor. Chiar aici, în Vatican. În ea ţine cumva un şarpe?

— Ochiul din piramidă, fie că aceasta e cu vârful în sus sau în jos, este un simbol recurent în arta creştină. Este deasupra altarului din Biserica Pescarilor din Traunkirchen, îl vezi şi pe uşile unei biserici de la mănăstirea Sf. Florian, de lângă Linz. Apare şi în *Cina cea de taină*.

— Fii serios. Am văzut fresca lui Da Vinci de un milion de ori şi nu...

— Nu cea a lui Da Vinci. E vorba de cea a protejatului lui Da Vinci, Jacopo Pontormo, cel care a copiat compoziţia lui Dürer. Acesta pusese ochiul din piramidă deasupra lui Iisus în *Cina din Emaus*.

— Bine, şi şarpele?

— Un uroboros, simbol al regenerării. Şarpele care îşi înghite propria coadă. Altă trimitere sexuală.

Rossi se încruntă.

— Vrei să spui că pe tavanul unuia dintre cele mai sfinte locuri din lume este pusă, în văzul tuturor, artă pornografică?

Giovanni făcu cu ochiul.

— Simbolul şarpelui, care reprezintă forţă, virtute şi puteri extraordinare, se regăseşte şi astăzi în cultura pop.

Rossi dădu neîncrezător din cap.

— Puteri extraordinare? Fii serios, *zio*. Acum amesteci fanteziile tale cu supereroi în simbolistica religioasă?

— Uită-te şi singur. Şi Giovanni scoase din buzunar o revistă de benzi desenate şi îi arătă emblema de pe pieptul supereroului. Vârful S-ului este capul şarpelui. Iar scutul este un pentagon inversat.

— Cred că ai citit prea mult Freud. Superman este la fel de american ca...

— Plăcinta cu mere? interveni Giovanni. Te-ai întrebat vreodată de ce tocmai mărul este fructul interzis, fructul cunoaşterii?

— Nu, dar sunt sigur că îmi vei explica.

Giovanni scoase un măr din buzunar.

— Pe ăsta aveam de gând să-l mănânc la prânz, explică zâmbind. Apoi scoase din buzunarul pantalonilor un briceag. Tăie mărul în două jumătăţi, pe una o puse pe bancă, şi, îndreptând lama briceagului către centrul celei de-a doua jumătăţi, spuse: Uită-te la centru... are un aspect familiar, nu?

Rossi se aplecă puţin spre măr.

— Să fiu al naibii! Este o pentagramă!

Giovanni zâmbi.

— Freud a avut mare dreptate când a vorbit despre atotputernicul libido, dar Carl Jung a nimerit lucrurile mai bine. La fel ca prietenii noştri Templierii, şi el era un gnostic. Credea în contactul persoanei cu divinitatea fără intermedierea Bisericii.

— Asta nu ar face bine vistieriei Romei, nu? Şi nu cred că alte biserici s-ar descurca mai bine în situaţia asta.

— Ideea nu era deloc comodă şi de aceea Templierii reprezentau un asemenea pericol. Ce trebuie să înţelegi este că, indiferent de numele pe care l-ar avea societăţile secrete, Iluminaţii sau Rosacrucienii sau Cavalerii de la Malta, toate sunt la fel. Şi, din păcate, foarte mulţi dintre liderii acestor societăţi sunt avizi de putere.

Giovanni scoase din buzunar o bancnotă de un dolar şi stiloul.

— Unul din materialele didactice pe care îl car după mine. Părinţii celei mai mari superputeri de pe pământ, Statele Unite ale Americii, erau francmasoni şi în secret ocultişti. Arătă spre bancnotă. Au ascuns

pe bancnota cu cea mai mare circulație mondială... un talisman magic.

— Ceva care este plin de putere, ca o amuletă? întrebă Rossi.

— Foarte bine. Giovanni mâzgăli ceva pe bancnotă. Vezi cum cele două sigilii sunt conectate printr-o coloană pe care scrie „In God We Trust"?

— Da.

— Când îndoi bancnota şi le suprapui, obții un talisman cu putere dublă. Cele două sigilii conțin cuvinte ale puterii şi au fost create după cele din cea mai mare carte de magie neagră a ocultismului vestic, marea *Cheie a lui Solomon*.

Giovanni scoase o cărticică din buzunar şi o deschise la o pagină cu colțul îndoit.

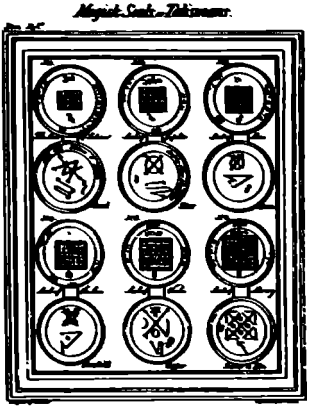

— Sigiliile sunt cu susul în jos, dar asemănarea este...

— Mare, confirmă Rossi şi fluieră prelung.

— Uită-te din nou la marele sigiliu, îi ceru unchiul.

— Văd un vultur, dar...

— Designul iniţial reprezenta o pasăre phoenix, care, la fel ca America, s-a ridicat din propria cenuşă, a renăscut. Dar uită-te la cele 13 stele de deasupra.

Unchiul deja le încercuise cu stiloul.

Rossi privi atent la bancnotă, apoi ridică ochii spre tavan.

— Este sigiliul lui Solomon, acelaşi de pe tapiserie.

Unchiul îi dădu gravura lui Dürer.

— Dacă ştii ce trebuie să cauţi, acum nu mai ai nici o scuză, *domnule birocrat semidoct*, trebuie să găseşti semnul ascuns aici. Nu uita, Templierii au fost arşi pe rug pentru că au venerat aşa ceva.

Giovanni îl privea, amuzat.

— Dacă tragi o linie din vârful suliței... peste...

— Of, Doamne, scrâşni printre dinţi unchiul. Nu aveam toată ziua la dispoziţie. Este un pentaclu inversat sau o pentagramă.

Rossi se albise la faţă.

— Deci chiar se închinau Diavolului.

— Mă, tu ai ascultat ceva din tot ce ţi-am spus? Totul nu este decât o degenerare a sensurilor unui simbol al regenerării. Pentru primii creştini, pentagrama

era simbolul celor cinci răni ale lui Iisus, şi, până în Evul Mediu, acesta ajunsese un simbol foarte puţin folosit. Simbolurile geometrice sunt o imagine a vieţii şi a lumii din jurul nostru. Scoase din buzunar un carneţel pe care desenă o pentagramă. Dacă unesc colţurile interioare ale pentagonului... avem o stea cu cinci colţuri. Adu-ţi aminte de *Omul Vitruvian* al lui Leonardo, care stătea cu mâinile şi picioarele depărtate. *Ergo*, steaua este simbolul omului, microcosmos al macrocosmosului universal.

— Da, te urmăresc... continuă.

— Dacă te uiţi în centrul stelei, o să îţi dai seama de inversiune.

— Da, aşa e... se formează un alt pentagon, cu susul în jos, ca scutul din emblema lui Superman.

— Şi în interiorul pentagonului?

Rossi respiră scurt.

— Altă pentagramă cu susul în jos.

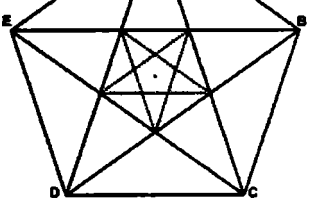

— Puterea reînnoirii.

— OK, dar un simbol al regenerării? Iar e vorba despre Dumnezeu şi despre sex?

— Dacă nu am fi fost cu rod şi dacă nu ne-am fi înmulţit, noi doi nu am sta aici pălăvrăgind. Asta

spune şi Sfinţia Sa, papa Ioan Paul al II-lea în *Evanghelia trupului.*

* * *

În tot acest timp, într-o altă parte a Romei, *monsignore* Scarlotti stătea chircit pe patul de campanie din celula sa întunecoasă. Apoi, uşa se deschise şi, în explozia de lumină, nici nu putea distinge siluetele care se îndreptau către el. Îi puseră un sac negru pe cap şi îl smulseră de pe pat. Când îl ridicară pe picioare, acestea cedară. Căzu în genunchi, iar ei începură să-l târască pe hol.

Auzea voci în surdină. Apoi ace de durere luminoasă îi străpunseră ochii atunci când sacul a fost îndepărtat. Era confuz şi încerca să se adapteze la lumină.

Privi în jur. Se afla în genunchi, în faţa unor oameni îmbrăcaţi în hainele negre pe care le purtau teroriştii arabi, cu feţele acoperite de eşarfe în carouri. Privi înainte, încercând să descopere sursa luminii puternice. Deasupra lui bâzâiau două reflectoare puternice. Apoi privi în jos şi văzu camera video.

Din spatele ei apăru un om îmbrăcat la fel ca ceilalţi.

Avea pumnul încleştat pe mânerul unui iatagan tăios.

Trecu de Scarlotti fără să îl privească, apoi dădu pumnalul unuia dintre teroriştii din spatele captivului.

Scarlotti trecu rapid de la confuzie la cea mai cumplită teroare.

CAPITOLUL 52

UNITATEA *OMBRA* ERA POZIȚIONATĂ pe coridor, în fața ușii de la intrare în apartamentul fugarei. Dante constatase cu surprindere că adresa dată de Rossi pentru cercetările legate de dispariția Ginei chiar exista. De la proprietar aflase că nimeni altul decât Claude, proprietarul cafenelei, se ocupase de plata chiriei. Spera că Rossi îl va lăuda pentru munca lui de detectiv.

Dante și Enrico stăteau de o parte și alta a ușii, cu veste negre antiglonț și căști Kevlar pe cap. Aveau armele pregătite. Pe acoperiș aștepta o a doua echipă, care avea să intre pe geam. Lorenzo, unul dintre agenți, închiriase apartamentul de deasupra și prin tavan fusese făcută o mică gaură pentru introducerea unei microcamere de supraveghere.

Dante șopti

— Curge apa.

Enrico aprobă.

— Lorenzo, aici Dante. Ce ne spui?

— Se pare că pe sub ușa de la baie ies aburi. Stai să mă mai uit. E o garsonieră. Sunt haine aruncate pe pat și în chiuvetă sunt vase murdare. Nu se vede nici o țintă.

— Haine de damă?

— Parcă ar fi un dres și niște chiloței... roșii.

— Poți să mai bagi o cameră cu microfon și în baie?

— Ar fi ușor dacă aș mai avea încă două mâini. Stai puțin.

Dante stătea lipit de perete, ținând cu mâinile ude de transpirație o armă H&K MP-10. Spuse în microfonul din cască:

— *Ombra*, pe poziții.

Apoi îi dădu ordine lui Enrico:

— Tu pe sus, eu pe jos. Înțeles?

Enrico aprobă.

— Ar trebui să îl sunăm pe șefu'.

Dante dădu violent din cap.

— La cum am ratat data trecută? *Merda*[1], nu!... Ne ocupăm singuri de ea.

Dante privi spre prietenul său Paulo, și el lipit de peretele opus al holului, la câțiva metri de ușă, cu arma cu amortizor îndreptată spre ușă. Dante se pregăti de atac.

— Eu izbesc ușa, arunc grenada de mână și tu intri primul.

În microfon se auzi un clic, apoi vocea lui Lorenzo:

—Da, în mod clar este o femeie. Să vă arăt.

Vizorul din casca lui Dante prezentă imaginea unei femei. Era goală, în duș. Își săpunea corpul cu un burete. Zăbovi și mângâie cu spumă formele rotunde ale sânilor, apoi începu să își maseze coapsele cu mișcări lente.

— Lorenzo, putem vedea fața? ceru Dante.

— Repet...

[1] Rahat, în limba italiană în text (n. red.).

— Bagă-ți *cazzo*[1] la loc în pantaloni. *Fața*, o vezi? Ai identificat-o?

— Nu. Dar are părul lung și negru.

— Recepție... *Ombra* vorbește cu Dante. Puneți-vă măștile și uitați-vă în vizoare. Intrăm la semnalul meu.

Confirmară.

Ca o mașinărie perfect unsă și impecabil calibrată, unitatea se puse în mișcare. În aceeași secundă, ușa zbură din balamale, o grenadă explodă cu flacără și un agent de pe acoperiș intră prin fereastră, însoțit de o ploaie de cioburi de sticlă. Un alt agent se rostogoli în aerul irespirabil, cu masca pe față. Exact așa cum plănuiseră. Dante și Enrico intrară, unul cu arma la nivelul pieptului, celălalt cu arma îndreptată spre zona în care ar fi putut fi picioarele femeii. Razele roșii de sub amortizoarele puștii străpungeau pătura densă de fum.

— Nici o amenințare! țipă Dante și vocea lui acoperi un zbierăt ascuțit care venea din baie.

Ocupaseră strategic camera. Dante făcu un semn către ușa băii. Făcu o mișcare scurtă cu mâna, arătând în jos.

Exact atunci când Dante era gata să îi dea femeii o ultimă șansă de a se preda, ușa băii se întredeschise încet.

— Iese! urlă Lorenzo în microfoanele din urechile lor.

Dante era nervos și privea fix ușa întredeschisă. Respira greoi și sunetele pe care le scotea din cască erau parcă horcăiturile lui Darth Vader.

[1] Penis, în limba italiană în text (n. red.).

Într-o clipă fu apucată de mâini, azvârlită pe podea şi imobilizată. Încheieturile îi fură legate cu mici bucăţi de bandă adezivă. Enrico îşi dădu la o parte vizorul şi privit expert corpul ud şi gol. Zăbovi asupra coapselor ei depărtate. Dante văzu că Enrico se holba la ea, în timp ce toţi ceilalţi care o imobilizaseră păstraseră distanţa. Dante îi făcu semn să se mişte spre hol. Enrico a apucat-o de un braţ şi Lorenzo de celălalt. Au târât-o până pe hol.

Se lăsa trasă, cu picioarele apropiate şi genunchii lipiţi atingând podeaua. Părul lung şi negru îi acoperea faţa.

Dante îşi scoase masca şi o privi.

— *Stronza*[1], o înjură Dante şi îşi înfipse o mână în părul ei.

Îi trase capul în sus şi o privi furios.

Ochii ei străluceau furibunzi. Îl scuipă în faţă. Dante se şterse pe obraz şi îi izbi o palmă peste gură. Din buza de jos începu să-i curgă sânge.

— *Tua madre si da per niente!*[2] comentă ea cu o voce hârşâită şi groasă, despre moravurile uşoare ale mamei lui. Apoi scuipă sânge.

Pe hol o uşă se întredeschise, cineva privi spre ei şi apoi uşa se închise la loc.

În depărtare se auzea şuieratul strident al unor sirene.

— Trebuie să o ducem de aici... acum! spuse Enrico.

Dante îşi reluase poziţia de drepţi şi confirmă dând grav din cap.

---

[1] Proasto, în limba italiană în text (n. red.).

[2] Mama ta o făcea pe degeaba, în italiană în text (n. red.).

— Trebuie să-ţi spun ceva, adăugă iritat Enrico.

— Poate să aştepte! trosni încă furios Dante.

Apoi arătă cu un deget înmănuşat spre faţa ei. Înainte să apuce să spună ceva, ea îşi deschise gura şi, cu o furie de animal sălbatic, îşi înfipse dinţii în degetul lui. Apoi începu să tragă de el.

Dante ţipă şi îi aplică un bocanc în stomac. Ea îi dădu drumul la deget şi se chirci de durere.

— *Mannaggia fessacchione!*[1] ţipă el în timp ce îşi ascunse mâna cu degetul muşcat la subraţ şi se îndoi din şale de durere.

— O să trebuiască să faci un test HIV şi un antirabic, constată sarcastic Paulo.

Dante se strâmbă.

— Puneţi-o pe picioare şi duceţi-o în dubiţă.

O ridicară. Lui Dante nu îi venea să-şi creadă ochilor.

Era cu mult mai înaltă decât crezuse şi, între picioarele ei, se bălăngănea un penis de dimensiuni considerabile.

Văzându-i faţa uimită, Enrico comentă:

— Vezi, asta încercam să îţi spun. Ea... sau el... este un *finnochio*[2].

— Un transsexual, îl corectă Paulo privind spre bucata de carne care o califica drept transsexual. *Tette*[3] minunate, dar el... nu este încă ea. Mai are de lucru la partea de jos.

Ea îşi ridică privirea şi spuse, înghiţindu-şi lacrimile:

---

[1] Idioată împuţită!, în limba italiană în text (n. red.).

[2] Homosexual, în limba italiană în text (n. red.).

[3] Sâni, ţâţe, în limba italiană în text (n. red.).

— Claude trebuia să-mi împrumute banii pentru operație... dar a zis că mă place mai mult așa.

Dante se albise la față. Scoase din buzunarul de la piept o fotografie. O privi și îi văzu ochii bulbucați și mărul lui Adam supradimensionat.

— La naiba, urâtă ca o broască, aruncă printre dinții încleștați. Apoi mai privi o dată fotografia. Nu era deloc aceeași persoană. Oasele feței nu erau armonioase și nu avea ochii aceia de pisică din poză.

Apoi auziră pași care urcau pe scări. Lorenzo apăru și întrebă mirat:

— Unde mi-e Madonna cea minunată?

Privi dincolo de Dante și îi pică fața:

— Ce boașe!

— Sunt mari cât nucile de cocos, remarcă sarcastic Paulo.

Lorenzo dădea debusolat din cap.

— Să te tot regulezi.

Ea zâmbi și graseie cu o voce adâncă:

— Chiar vrei asta, dragă?

— ***Este posibil ca*** tu, mult prea ocupat cu holbatul la ță*ț***ele** ei, să nu fost capabil să o identifici? Lorenzo, nu asta trebuia ***să*** găsim.

Vocea lui Dante era rece, ***fi***broasă și nervoasă.

— Rossi o să mi-o tragă serios pentru chestia asta, nu? opină Lor*e*nzo.

— O ***s***ă ne-o tragă la toți, domnilor, lăm***u***ri Dante.

— Ooh... opriți-vă, băieți. Cuvintele astea mă... excită, spuse ea cu o voce plină de aluzii.

Toți p*r*iviră către șoldurile creaturii și rămaseră muți de gr*o*ază. Dante își reveni și ordonă:

— Acoperiți-o acum cu o pătură! O luăm cu noi. Să plecăm odată de aici.

Lorenzo fugea mâncând pământul în cameră. Își acoperi ochii cu mâna.

Din spatele lui, Dante strigă:

— Lorenzo, rămâi aici, te descurci cu carabinierii și percheziționezi camera. Crezi că ești capabil să faci asta?

Lorenzo răspunse din cameră, cu o voce pierită:

— O să mi se facă greață... Te rog, nu mă lăsa singur cu chestia aia.

CAPITOLUL 53

Giovanni continuă explicațiile:

— Evident că există o latură întunecată, perversă a gnosticismului, pe care *Codul lui Da Vinci* nu a menționat-o. Pe scurt, anumite secte rămân blocate pe treptele de jos ale scării lui Iacob către înălțarea spirituală. Orgoliul şi infatuarea le-au devorat sufletele şi au pornit în căutarea Graalului nesfânt, a cupei lui Iuda, pierduți în obținerea cu orice preț a puterii. Este ca în Războiul Stelelor... au trecut de partea întunecată a Forței.

— Adică îl venerează pe Diavol? Individul ăla micuț cu coarne şi copite?

Giovanni zâmbi deznădăjduit.

— Te-au învățat că Dumnezeu este un bătrân bărbos care stă pe un tron. Acela este, de fapt, Zeus. Acum ai vorbit despre un alt fel de zeu. Despre Pan. Ca şi în cazul şarpelui, şi imaginea lui Pan s-a deteriorat odată cu trecerea timpului. Chiar şi unii dintre Templieri şi masonii din zilele noastre îl văd ca pe prințul Lumii de Dincolo. Dar nu Diavolul conduce latura întunecată. Nu există vreun demon cu coarne, picioare de țap şi o furcă. E numai şi numai *id*-ul nostru. Partea aceea, egoistă, arogantă, nepăsătoare. Freud i-a înțeles natura. El a crezut că o bună educație face ca latura aceasta întunecată din orice

copil să fie suprimată de conştiinţă. Demonul acela copilăros care vrea ca lucrurile să fie făcute întocmai când vrea el şi cum vrea el. Cel care refuză să împartă cu ceilalţi. Care se pune pe un piedestal deasupra celorlalţi. Şi nişte ocultişti bezmetici au scos orătania asta din cuşcă.

— Ia stai puţin. Şi individul ăla mic, care cânta la nai prin păduri, cu coarne şi cu picioare păroase care se terminau cu copite? Şi el era tot Dumnezeu? Cred că îţi baţi joc de mine.

— Ai fost vreodată la slujba de duminică? Ai ascultat orga? Te-ai minunat vreodată de tuburile acelea lustruite în bisericile vechi?

— Desigur, dar...

— Ei bine, în acele momente, ascultai naiul lui Pan. Atât am avut de zis.

— Forţezi lucrurile.

— Ştii că uneori se vorbeşte despre Hristos ca despre un cioban care îşi păstoreşte turma şi o conduce pe calea cea dreaptă?

Rossi ştia.

— Naiul este un instrument tradiţional al ciobanilor. În arta creştină, cel mai adesea Bunul Păstor este reprezentat cu un nai cu şapte ţevi, sirinxul lui Pan.

Rossi intenţionase să lase lucrurile aşa cum au căzut, dar îl luă gura pe dinainte şi mai puse o întrebare.

— Bine... dar care e treaba cu Cupa lui Iuda?

— Despre asta vorbim altădată. La un moment dat, creştinii au ascuns faptul că evreii o venerau şi

pe soţia lui Iehova, pe care gnosticii o numesc Sophia. Michelangelo ştia adevărul şi l-a pictat în văzul tuturor, pe tavanul Capelei Sixtine.

— Adică fresca aceea în care Dumnezeu şi Omul... aproape că îşi ating degetele?

— Da. Dacă urmăreşti mâna lui Dumnezeu întinsă către imaginea sa, la stânga o vei vedea pe... Sophia. Săpăturile arheologice de la Kuntiller Ajrud, la nord de Sinai, au scos la iveală câteva clădiri care datau din secolele IX-VIII. Pe ele erau inscripţii, cum ar fi „Iehova prin a lui Asherah". Aceea era zeiţa fertilităţii şi evreii o venerau. Avea un corp masiv, planturos, şi nişte sâni imenşi.

— Asherah? întrebă Rossi.

— Zeiţa pe care o venera Solomon în primul său templu din Ierusalim. Majoritatea evreilor nu îşi dau seama că o venerau pe soţia lui Dumnezeu încă dinainte ca ţara lor să aibă vreun nume.

— Dacă te gândeşti atent la IS-RA-EL... dai de o sfântă treime. Isis... Ra... şi El.

— Adică? începu Rossi.

— Da, *IS* simbolizează principiul feminin — adică Isis, străvechea zeiţă egipteană a fertilităţii şi sora lui Osiris. *RA* reprezintă principiul masculin — Zeul-Soare, divinitate supremă, reprezentat cu capul înconjurat de discul solar. Sau de o aură.

Rossi observă:

— Dar tot nu mi-ai explicat o chestie.

Giovanni ridică din sprâncene.

— Nu, în mod sigur am acoperit toate chestiunile esenţiale.

— *Zio*, de ce ți-a trimis Schulman gravura?

— Mai corect ar fi gravurile. Un profesor... stai să văd... Giovanni aruncă o privire pe o scrisoare care sosise în același plic cu gravura... Da, un anume Nemo Bugenhagen din Viena i-a cerut ajutorul lui Max. Vrea să găsească nu știu ce mesaj secret ascuns în gravurile lui Dürer. Max a fost de acord cu teoria lui Nemo care credea că trei gravuri de Dürer conțin împreună un mesaj secret. Giovanni citi puțin din scrisoare. De fapt, Max a reușit să descifreze anumite simboluri cabalistice, dar era convins că mesajul pe care îl descoperise nu era decât unul dintre cele trei care erau ascunse în gravuri.

— Și ce mesaj era?

— Stai să văd, și Giovanni mai aruncă o privire pe scrisoare. Este extraordinar. Crede că gravurile conțin o cheie către un fragment codat din *Le Cahier de la Rose Noire*.

Rossi îl privi mirat.

— O carte care a fost scoasă din Arhivele Vaticanului, îi explică Giovanni.

Din plic căzu pe jos o altă gravură. Giovanni o ridică și se făcu alb ca varul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rossi.

Cu vocea tremurândă, unchiul spuse:

—Max a scris ceva pe un colț. Mi-a scris că Nemo a insistat să-mi fie trimisă și harta asta a templului masonic... Max mă roagă să nu mă supăr, dar acest Nemo este un personaj foarte excentric — *„Professore* va avea nevoie de această hartă pentru a-și regăsi un prieten pierdut".

— Care-i poanta?

— Nu e nici o poantă. Giovanni se plesni cu palma peste frunte. *Mah!* Tocmai mi-am adus aminte că în greaca veche Nemo înseamnă „nimeni". Şi tare mă tem că acest profesor „Nimeni" se referea la nimeni altul decât *monsignore* Scarlotti!

Din josul holului răsunau paşi grei peste dalele de marmură. O brigadă din regimentul aeropurtat al carabinierilor se îndreptă mărşăluind către apartamentele papale şi se postară în lateralul uşilor, lângă Gărzile elveţiene. Îmbrăcaţi în uniformele lor bleumarin, cu cizmele cazone şi cu armele lor H&K PG-1 ţinute la piept, cu vestele negre, cei din GIS, *Gruppo Invento Speciale,* îi făceau pe cei din Gărzile elveţiene să pară teleportaţi dintr-o altă perioadă de timp. Un agent GIS cu faţă de bovină şi grad de maior se apropie de Rossi. Era flancat de două gărzi elveţiene, pe care se prefăcea că nu le observă. Faţa îi era aprinsă de indignare. Brusc, se opriră cu toţii.

Strigară simultan:

— *Colonnello* Rossi?

Rossi se ridică.

— Sunteţi căutat de urgenţă la telefon.

Ca o pereche de duluri antrenaţi, cei doi se întoarseră cu zgomot pe călcâie şi se opriră. Rossi înţelese că trebuia să îi urmeze. Schimbă rapid priviri nedumerite cu Giovanni şi porniră în urma lor.

PARTEA a III-a

Verdictul negativ al Bisericii cu privire la asociaţiile masonice rămâne neschimbat, deoarece principiile lor au fost dintotdeauna în dezacord cu doctrina Bisericii; deci participarea la activităţile acestora rămâne interzisă. Catolicii care se vor înscrie în organizaţii masonice vor comite un păcat major şi li se va refuza Sfânta Împărtăşanie. Autorităţile ecleziastice locale nu au autoritatea de a pronunţa judecăţi de valoare asupra organizaţiilor masonice locale, deci nu pot restrânge, limita sau încălca aceste restricţii.

Cardinalul Ratzinger,
reiterând interzicerea masoneriei de către Vatican
1983

CAPITOLUL 54

ÎN BIROUL DE PAZĂ al Vaticanului, Rossi duse receptorul la ureche. În jurul lui clipeau ecrane cu imagini din încăperi şi coridoare, preluate de camerele video ale Vaticanului. Atunci când papa se deplasa prin Vatican, un ofiţer de la pază se ocupa cu monitorizarea, pas cu pas, a traseului acestuia.

Cu o precizie de ceasornic, înaintea papei apăreau echipaje de pază. În urma papei, gărzile blocau accesul, ca un sistem de porţi metalice automate şi impenetrabile. Cu coada ochiului, Rossi prinse imaginea sutanei albe a papei trecând prin cadrul unei uşi, urmat de o suită de cardinali sobri, în toată splendoarea veşmintelor lor stacojii, şi preoţi care se agitau pe lângă ei.

— Domnul Rossi, de la SISDe? întrebă o voce cu un puternic accent arab.

— La telefon.

— V-aş sugera să cereţi uneia dintre gărzi să pună telefonul pe speaker. Şi v-aş sugera să şi înregistraţi această convorbire.

Rossi zâmbi în sinea lui în timp ce aruncă o privire către unul dintre oamenii de la serviciul de pază, care, cu alt receptor la ureche, asculta convorbirea cuvânt cu cuvânt. Rossi spuse unuia dintre cei aflaţi

în cameră: Pune-l pe boxe, te rog. Apoi vorbi în receptor: Gata, am comutat pe speaker.

— Prea bine. Ascultaţi-mă cu atenţie. Am adus Sfântul Jihad la uşile voastre.

— Cine sunteţi voi? În numele cui vorbiţi?

— Cred că ne spuneţi Al-Qaeda.

— Ce doriţi?

— Demisia imediată a falsului *Al-Nabi*.

— Bănuiesc că te referi la papă?

— Corect. Avem o listă cu prizonieri reţinuţi pe nedrept de către serviciul dumneavoastră de securitate. Cerem eliberarea lor.

— Şi dacă nu ne supunem?

— Primul va muri preotul buhăit, cu faţă de ţap, Scarlotti.

— Am nevoie de o dovadă că trăieşte.

— Nu înţeleg ce aţi vrut să spuneţi?

— O dovadă că este la voi, că este în viaţă.

— *Signore* Rossi, deschideţi un televizor.

Cu un gest nervos, Rossi scrise pe o bucată de hârtie să fie deschis un televizor pe unul dintre canalele locale. Împinse hârtia către un ofiţer. Acesta se grăbi către un alt soldat, aşezat la un pupitru de comandă. Pe unul dintre ecrane apăru puţin bruiată imaginea lui Scarlotti. În spatele lui, stăteau trei oameni îmbrăcaţi în negru, cu feţele acoperite, cu ochii lor negri privind pe deasupra unor *gutras* colorate în roşu şi alb. Pe cap aveau glugi. Cel din centru ţinea în mână un iatagan lung. Lama lui sclipi într-o rază de lumină. Camera focaliză pe chipul lui Scarlotti. Cu buzele sparte şi cu ochiul drept umflat şi învineţit,

acesta părea o mască a terorii. Camera se mişca în lateral, unde o siluetă ţinea în mână un număr din ziarul *La Repubblica* din ziua aceea.

— Tăcerea dumneavoastră îmi confirmă că tocmai aţi văzut dovada de care aveţi nevoie, spuse vocea.

Mintea lui Rossi făcea salturi nebuneşti. Sora lui mai mică, Bianca, lucra într-o tabără de refugiaţi din Afganistan. O implorase să se întoarcă acasă, îi vorbise despre pericolele letale, despre asasinate şi răpiri, dar ea îl pusese la punct, folosind cuvintele mamei lor: „Dumnezeu mă va adăposti de furtunile Diavolului." Primise ultima scrisoare de la ea cu câteva luni în urmă.

Pentru el, Bianca era cea bătută şi trântită în genunchi în faţa acelor nenorociţi, nu *monsignore* Scarlotti. Şi în ochii ei căprui vedea lacrimi şi neputinţă. Vocea ei uşoară ieşea dintre buzele sparte:

— Nico, salvează-mă!

Râsul iritant al arabului de la celălalt capăt al firului îl readuse înapoi la realitate.

— De ce faci asta? întrebă Rossi, cu un nod în gât şi cu inima bătând violent.

— Falsul profet nu vorbeşte împotriva ocupării Irakului. Nu spune nimic despre suferinţele pe care sioniştii le provoacă palestinienilor. Vorbeşte despre înţelegere ecumenică şi se duce să se roage în templele lor. Servitorii lui se înfruptă din carnea copiilor nevinovaţi, din mieii lui Allah. Iar el se preface că nu vede nimic, ca să nu supere curva ordinară, plină de aurul Satanei, care sunt Statele Unite.

În jurul lui erau ofițeri din trupele GIS. Aveau pumnii încleștați și fețele lor erau crispate de ură și furie. El apucase marginea biroului cu mâna liberă și simțea deja cum începe să îl doară de la strânsoare. Știa că trebuia să-și păstreze calmul, că trebuia să-l facă pe cel de la telefon să vorbească mult, cât mai mult.

În celălalt colț al camerei, un ofițer GIS urmărea graficul stresului vocal[1] din conversație. Altul stătea încordat pe scaun, așteptând localizarea apelantului.

— În jurul lui, trecutul îl privește cu ochi înlăcrimați, a continuat vocea. Martirii din trecut vor fi martori ai ultimelor minute din viața preotului cu cap de taur. Prima piatră a fost aruncată în apă și valul stârnit de ea va cuprinde întreaga lume. Aveți o oră. În cazul în care vă îndoiți de sinceritatea noastră, nu aveți decât să vă uitați în jur și să așteptați. Fiți cu ochii pe televizor. Veți vedea flăcările Iadului.

Nu se mai auzi decât sunetul fad al tonului de apel.

[1] *Voice stress analysis*, metodă de interogare mai nouă decât poligraful, înregistrează stresul psiho-fiziologic din vocea suspecților (n. red.).

CAPITOLUL 55

ÎNTR-O ANTICAMERĂ de lângă capela spitalului, Johnny Brett îi înapoie lui *Bast* telefonul SATCOM. *Bast*, încă îmbrăcată în hainele surorii Mary Benedict, stătea de pază în dreptul uşii.

— Ei? Ce părere ai de felul cum am interpretat? Am fost destul de... terorist?

— N-ai fost rău deloc, poate puţin cam exagerat, şeicule Alibaba, îl tachină ea.

— Critici... toţi sunteţi critici. La ce te aşteptai? Scenariul era parcă inspirat dintr-un film de serie B cu spioni.

— L-ai citit cuvânt cu cuvânt? îl întrebă, încruntându-se. Aşa trebuia să faci.

— Desigur. Nu improvizez niciodată.

El se îndreptă spre un raft cu lumânări votive. Ţinu foaia cu cele citite la telefon deasupra flăcării unei lumânări şi hârtia luă foc.

Ea privea în gol.

Ţinu prea mult hârtia deasupra flăcării şi se arse la deget.

— Auu! Se întoarse către ea, sugându-şi buricul degetului pârlit. Deci cine e Rossi ăsta? Şi al cui era telefonul de pe care am sunat? Se auzea oribil. De fapt, care-i treaba cu răpirea?

Ea îl privi tăios.

— OK... am înţeles, îmi pare rău că am întrebat.

— Dacă uiţi că ai dat telefonul acela se poate să mai trăieşti mult şi bine.

El dădu din cap.

— Şi acum ce facem?

— Aşteptăm.

CAPITOLUL 56

ÎN BIROUL PERSONAL al comandorului Stato, cardinalul Moscato era legat de un scaun, cu fața plină de sânge şi ochii vineți. În braț avea o perfuzie. Stato se spăla nervos la chiuveta din mica lui baie.

Umbra masivă a lui Damien Spears îl acoperea pe Moscato. Acesta întinse o mână butucănoasă spre încheietura lui Moscato şi îi luă pulsul.

— Crezi că e gata? îl întrebă pe Stato.

Stato ieşi, ştergându-şi mâinile cu un prosop.

— Pentotalul de sodiu şi Rohypnolul ar trebui să înceapă să îşi facă efectul. Să încercăm.

Aruncă prosopul pe birou.

Luă un scaun, îl întoarse şi se aşeză invers pe el, cu abdomenul spre spătar, exact în fața cardinalului, care era aproape în stare de comă. Spears puse un scaun lângă cel al lui Stato şi îşi aşeză cu grijă corpul masiv.

— Cardinale Moscato, mă auzi? întrebă Stato.

Cardinalul icni şi mişcă uşor capul.

— Cât de mult i-ai dat? întrebă Spears.

— Destul cât ar face un elefant să cânte...

Spears îl privi pe Stato în ochi, încruntat.

— Cred că te bucuri prea mult de momentul ăsta.

Privirea lui Stato îl fixă pe cardinal.

— Cardinale Moscato, am uitat codul de recunoaştere.

Cardinalul clipi, dar nu spuse nimic.

— Fir-ar al naibii! Nu merge.

— Lasă-mă să încerc ceva. Spears se aplecă înainte şi îşi sprijini mâinile enorme pe genunchi. *Buon cugino.*

— *Buon cugino...*, murmură cardinalul.

Stato îi privea stupefiat.

— Înseamnă „vărul bun", explică Spears.

— Dar cum de ai...

— Avea medalionul acesta la gât.

Spears ţinea de lanţ un mic medalion de aur, pe care îl aruncă spre Stato.

— Parcă este o iconiţă sfinţită.

— Da, pare a fi doar o iconiţă sfinţită cu Sf. Theobald. Dacă te uiţi mai de aproape, vei vedea că sfântul are în mână o toporişcă.

— Este protectorul sau patronul...?

— Îţi voi explica mai târziu. Acum lasă-mă să termin.

Spears i se adresă lui Moscato:

— *Buon cugino,* spune-mi cum ne vom răzbuna.

Rotind cu greu capul, cardinalul reuşi să pronunţe:

— DANOS!

— DANOS?

— Operaţiunea „Respiraţia Dragonului" îi va lăsa pradă flăcărilor.

— Dar cum... când? insistă Spears.

Faţa lui Moscato fu scuturată de ticuri nervoase. Apoi tot corpul intră în convulsii. Brusc, corpul deveni rigid şi se prăbuşi.

Spears se apropie de el, îl zgudui, trosni din degete. Nici o reacție.

Oftă adânc și se întoarse către Stato.

— Nu ne mai e de nici un ajutor. A leșinat.

— Am auzit de chestia asta, dar n-am văzut niciodată cum funcționează, începu Stato. Se pare că i s-a implantat un blocaj posthipnotic. Este un fel de mecanism psihic. Cei de la Operațiunile Psy îi spun Blocaj Azriel. Când Moscato a spus cuvintele „Operațiunea *Respirația Dragonului*", cuvintele au declanșat un mecanism psihic. Mintea lui efectiv s-a închis. L-aș putea injecta cu un alt stimulent, dar la următorul cuvânt-cheie se va întâmpla din nou același lucru.

Spears dădu din cap, dezamăgit.

— Dar, poate, dacă am vorbi despre medalion și despre *Buon cugino*, ne-am putea da seama ce înseamnă toate astea, sugeră Stato.

— Ca să răspund primei tale întrebări, *Buon cugino* este salutul de recunoaștere al Carbonarilor, o societate politică secretă, *società segreta*, care și-a preluat numele de la vânzătorii de cărbuni. Toporișca este însemnul unui maestru. Când își vorbesc, folosesc multe expresii preluate din limbajul vechilor negustori de cărbuni. Locul lor de întrunire se numește *baracca*, adică bordei, iar interiorul este *vendita* sau locul în care se vând cărbunii, iar împrejurimile locului sunt *foresta*, adică pădure.

Stato dădu din cap.

— La fel cum francmasonii au preluat de la cioplitorii în piatră uneltele, compasul și echerul?

— Da, exact la fel. Carbonarii sunt, de fapt, o ramură a masoneriei, înființată în Napoli și în Franța la începutul secolului al XIX-lea. Ochii dominicanului se îngustară. Dar simbolurile lor au alte semnificații. Membrii cu rang înalt au pus între compas și echer o literă, un G. Membrilor din loja inferioară, cea albastră, li se spune că vine de la Grandiosul arhitect, de la Dumnezeu. Odată ajunși la o poziție superioară, li se dezvăluie adevărul... adevăratul secret al Sfântului Graal. Spears se duse la calculator și deschise o pagină web.

Spears îl îndemnă pe Stato să vină să se uite la simbolul masonic de pe monitor.

Apoi continuă.

— Compasul reprezintă bărbatul, lama implicată în coit cu echerul, sau pocalul, cupa, simbol al feminității. În mijlocul acestui simbol sexual este litera G, care reprezintă gnoza. Compasul și echerul simbolizează poziția misionarului. Imaginează-ți că stai în picioare lângă un pat matrimonial în care un cuplu face dragoste.

Spears se opri și îl privi pe Stato.

— Înțelegi?

— Nici nu sunt sigur că aș vrea să înțeleg. Dar Sfântul Graal este Cupa lui Iisus.

— NU! Pentru ei este Cupa lui Iuda, cupa târfei din Babilon.

Stato clipi.

— Vrei să spui că târfa din *Revelații*[1] este pocalul?

Spears încuviință.

— O cupă a depravării. Ei cred că şi bărbatul şi femeia sunt surse ale elixirului magic, doar că ei îl consumă, îl mănâncă, îl folosesc la împărtăşanie. Dar în ritualurile lor ce contează este dorința, împlinirea trupească; femeia nu este pusă pe un piedestal; de fapt, în cele mai multe cazuri, ea este victimă a unui viol în grup ceremonial. Aceasta este adevărata natură a aşa-zisului binecuvântat ritual *Hieros Gamos*. La final beau direct din Cupa lui Iuda, din vaginul târfei.

— Elixirul magic este... propria lor spermă?

— Într-adevăr. Perverşii amestecă elixirul lor vâscos cu sângele menstrual al zeiței într-un pocal de împărtăşanie şi îl beau din Cupa lui Iuda!

Stato se holba în gol făcând fețe-fețe.

Moscato gemu. Atunci când se întoarse către el, Stato avu impresia că pe buzele cardinalului plutea un zâmbet.

O lumină mică portocalie pulsa. Însemna că papa se deplasa prin interiorul Vaticanului. Stato privi spre un şir de monitoare care urmăreau mişcările Pontifului.

---

[1] Cartea Revelațiilor, numită şi Apocalipsa, este ultima carte a Noului Testament, atribuită Apostolului Ioan (n. red.).

CAPITOLUL 57

O mulțime de ofițeri erau împrăștiați pe lângă monitoarele centrului de comandă al securității Vaticanului. Rossi își aprinse o țigară, sperând să se calmeze. Lângă panoul de comandă, un soldat al Gărzii elvețiene vorbea la telefon. Rossi îl bătu pe umăr:

— Ați reușit să localizați de unde s-a făcut apelul?

Tehnicianul se uită în sus spre el apoi murmură, evitându-i privirea:

— Cred că numai *commandante* Stato...

— Și unde dracu' e Stato ăsta? interveni Rossi.

— A ordonat să nu fie deranjat, răspunse moale tehnicianul.

Maiorul de la GIS smulse telefonul din mâna tehnicianului. Urlă câteva ocări și închise. Aruncă o privire prin cameră și îi făcu lui Rossi semn să îl urmeze într-un colț mai puțin aglomerat.

— Bine, ascult. Ce vreți, domnule maior? întrebă Rossi.

— Mă cheamă Brazi, domnule. Nu pot avea încredere în gardienii ăștia elvețieni, sunt toți niște *leccaculo*[1], primadone.

Rossi era nervos.

---

[1] Pupincurişti, în limba italiană în text (n. red.).

— Ce-ar fi să lăsăm la o parte antipatiile astea de cazarmă? Gata cu prostiile sau mă voi asigura că în trei minute o să stai în patru labe şi o să-i lingi pantofii ministrului de Interne.

— *Capisce.* Dar trebuie să ştiţi că la telefon mi-au spus că apelul a venit din interiorul Vaticanului.

Rossi trase însetat din ţigară şi îl privi pe Brazi câteva clipe.

— Despre caseta de la televizor ce ştii?

— A fost trimisă Biroului de Presă al Vaticanului. Şi caseta, şi ambalajul au fost trimise la CCIS pentru analize. Vor urma procedurile obişnuite şi poate vor găsi locaţia în care a fost filmată.

— Şi analiza vocală?

— Am primit deja şi analiza suplimentară de la lingvişti. Nu este distorsionată electronic, bărbat, peste 50 de ani, poate chiar şi mai în vârstă. Dar au existat modificări în fluxul vorbirii.

— Ne trage pe sfoară?

— Nu. Dar a existat o problemă la unul dintre răspunsurile lui. Lingviştii au detectat o variaţie a accentului. De la un accent pe care nu l-au putut identifica cu precizie, de undeva din lumea arabă, la o tentă nord-americană. Mai exact, din partea de vest a Statelor Unite.

— La care răspuns?

— Atunci când i-aţi cerut să identifice gruparea din care face parte... Al-Qaeda.

Rossi dădu capul pe spate, ca şi când cineva i-ar fi aplicat un pumn în bărbie.

— O concluzie pe scurt?

— Este posibil să nu fie arab.

— Să fie impostor?

— Lingviştii au folosit un alt cuvânt... actor.

Neliniştea începu să umple camera, pornind din jurul panoului de comandă.

Rossi şi Brazi se întoarseră simultan către mijlocul camerei.

Toţi ochii erau fixaţi pe ecranul unui televizor. Un reporter stătea în faţa gării centrale din Roma, *Termini*, aflată în direcţie diametral opusă faţă de Vatican.

În spatele lui se vedeau ambulanţe care intrau, cu girofarurile pornite, într-o pâclă groasă de fum. Din gară ieşea în fugă un puhoi de oameni, toţi cu feţele pline de sânge, acoperite de funingine şi cu priviri îngrozite.

— Dă volumul mai tare, ordonă Rossi privind îngrozit spre televizor.

Vocea surescitată a reporterului se auzi ca un tunet în încăpere:

— Martorii povestesc că trenul *rapido*[1] care intra în staţie din direcţia Napoli a explodat şi că în minutele următoare s-au mai înregistrat explozii şi în interiorul gării. În numai câteva secunde, un val cumplit de flăcări a cuprins mai multe zone ale terminalului central. Prin aer zburau bucăţi de şrapnel. Unul dintre pasageri a povestit că a văzut explozia, după care a văzut o ploaie de argint care i-a lovit faţa. De fapt, ploaia de argint era o masă de cioburi care, purtate de suflul exploziei, i-au sfâşiat pielea de pe jumătate de faţă. Cealaltă jumătate a rămas neatinsă. Bărbatul

[1] Rapid, în limba italiană în text (n. red.).

era în stare de şoc. Declaraţii neconfirmate oficial indică faptul că, înainte de una dintre explozii, un bărbat a ridicat deasupra capului un rucsac şi a urlat ceva în limba arabă.

Urmară imagini neclare şi mişcate haotic cu pasagerii din interiorul gării. Cu batiste în dreptul gurii şi nasului se împleticeau prin fum, peste bucăţi de metal, plastic şi cadavre ciopârţite în cele mai inimaginabile moduri.

— Imaginile pe care le-aţi văzut au fost înregistrate cu un telefon mobil de către un supravieţuitor în primele minute de după atac.

Rossi cuprinse camera cu privirea. Pe toate feţele se vedea o combinaţie stranie de frică şi furie.

Rossi se mişcă grăbit spre unul dintre telefoanele care nu puteau fi detectate şi formă numărul de la birou.

Răspunse Enrico.

— Ce s-a întâmplat la Termini? întrebă Rossi.

— Tocmai ce m-a sunat Dante. Raportul preliminar arată că a fost folosit acelaşi mod de operare ca în Spania, doar că aici se pare că au existat atentatori sinucigaşi. Dacă pui la socoteală şi ameninţarea cu decapitarea, atunci eu aş zice că este mâna lui Al-Zarqawi şi al grupului Al-Qaeda pe care îl conduce.

— Da, el a fost cu ideea casetelor video cu decapitări din Irak, fu de acord Rossi. Al-Zarqawi a decapitat cu mâna lui un american în faţa camerei video. Şi s-a descurcat de minune cu eliminarea trimisului SUA la Amman şi cu o tonă de alte atentate cu bombe, din Istanbul până la Casablanca.

— Au pus o recompensă de 25 de milioane de dolari pe capul lui, nu? Parcă era iordanian, nu?

— *Certtamente.* A fost unul dintre luptătorii pentru libertate din Afganistan pe care CIA i-a sponsorizat şi antrenat. După ce i-au bătut pe ruşi, s-a întors în Iordania. Iordanienii l-au condamnat la şapte ani de închisoare pentru că a complotat pentru răsturnarea monarhiei şi pentru conspiraţie în scopul de a transforma ţara în califat islamist. Când l-au eliberat, a fugit în Europa şi a început să organizeze celule teroriste în Germania. Iordanienii s-au trezit prea târziu şi l-au judecat şi condamnat *in absentia* pentru planurile de a arunca în aer turişti americani şi israelieni.

— Dar nu l-au făcut mici fărâme când au aruncat ditai bombele peste *ascunzătoarea* lui, care, pare-se, nu era atât de bine ascunsă?

Rossi a ridicat din umeri.

— Dacă tai capul unei hidre, alte două îi vor lua locul.

Cu o voce serioasă, Enrico îi spuse:

— Ar mai fi o chestie. Cei de la aeroport au înregistrat sosirea a doi agenţi NSA.

— *Le palle,* ce tupeu pe acei *stronzos!* Cine erau?

— Lasă-mă o secundă să văd exact, şefule. Rossi auzea cum degetele lui Enrico tastau cu repeziciune la calculator. Iată. N-o să îţi placă deloc. Este moşul acela de la SAIC, Peter Manwich, şi...

— Idiotul ăla mic şi pompos, *testa de merda*[1]! Rossi respiră o dată adânc şi numără până la 10. Rahatul

[1] Cretin, în limba italiană în text (n. red.).

ăla de Manwich nu e decât o vită înarmată şi scăpată de sub control. Fort Meade îl foloseşte pentru operaţiuni negre. Omul ăla are integritatea unei hiene în călduri. Cine este celălalt?

— Nu am auzit vreodată de el, trebuie să fie vreunul nou.

— Nenorocitul are şi un nume?

Rossi ştia că în absolut toate serviciile secrete existau tipi de-abia intraţi în branşă care nu făceau decât să îi calce pe nervi pe agenţii cu experienţă.

— Kyle. Agentul Kyle, răspunse Enrico.

Rossi scormoni prin memorie, dar nu-şi amintea nimic de el.

— Trimite fotografiile lor şi ai grijă ca *păzitorii* să fie pe urmele lor. Pune în maşina lor un sistem GPS şi plantează nişte transmiţătoare radio pe ei, ca să îi putem localiza dacă ies pe stradă. Te descurci?

Vremurile în care agenţii îşi urmăreau ţintele personal, încercând să nu fie reperaţi, erau de mult apuse. Păzitorii priveau liniştiţi la ecranul unui laptop în timp ce stăteau liniştiţi în maşina lor; programele de calculator îi indicau pe cei urmăriţi pe o hartă. Semnalul putea fi transmis către orice centru de comandă de oriunde din lume.

— Vreau să le cunosc fiecare mişcare. Ce au mâncat la prânz... şi ce dracu caută în perimetrul meu.

— E ca şi rezolvată, şefu'.

— Deci, înapoi la bombardamente. Victime?

— Nu avem încă cifre exacte... dar pare a fi foarte nasol, spuse, cu vocea pierită, Enrico.

— Vreau să ai două echipe în aşteptare şi să lucrezi cu baza aeriană din Pratica di Mare. Spune-i comandantului unităţii de carabinieri *Raggrupamento Elicoteri* să aibă două elicoptere pregătite, la dispoziţia echipelor noastre. Se poate să am nevoie de voi în aer foarte curând.

— Este vreo legătură între răpirea lui Scarlotti şi exploziile de la Termini? E o coincidenţă bizară.

— Enrico, în afaceri ca ale noastre nu există coincidenţe. Tu ai grijă ca echipele să fie gata şi ţine-mă la curent cu desfăşurarea evenimentelor. Ah, şi trimite un elicopter pentru mine la Vatican.

— Recepţionat, trei elicoptere. Nu vrei să ştii ce mai face Claudio?

— *Merda*, am uitat. Cum îi mai e?

— Nu prea bine, şefu'. Încă nu au reuşit să îl stabilizeze. Are o infecţie virală foarte rară.

— Sursa ei?

— Nu a fost stabilită încă.

Rossi respiră din nou adânc.

— Ia la tine şi nişte vaccinuri antidot de la departamentul pentru arme biologice. Pentru orice eventualitate.

— În caz că s-ar întâmpla ce, şefu'?

— Doar dacă bănuiala mea este corectă.

— Ai avut un mesaj.

— Spune.

— Era o femeie. Dante a observat că avea o voce foarte *sensuale*[1].

— Scuteşte-mă de comentarii.

[1] Senzuală, în limba italiană în text (n. red.).

— Ne-a zis să îți transmitem: „As Time Goes By..."[1]

Rossi înghiți în sec. Inima i se opri o clipă în loc.

— A lăsat vreun număr?

— Nu, e cam ciudat... a spus că are numărul tău de mobil şi că va vorbi cu tine.

Rossi închise.

Uşa se trânti şi în cameră se năpusti Giovanni, cu ochii strălucind ca ai Pălărierului Nebun.

— Cred că ştiu unde este Scarlotti. Este cineva amabil să îmi dea şi mie o copie a casetei audio?

Nimeni nu se mişcă.

Rossi îl săgetă cu privirea pe Brazi, care dădu din cap şi zbieră:

— Să îi dea careva o casetă omului, şi mişcați-vă odată!

Telefonul zbârnâi şi una dintre gărzi răspunse. Se albi la față, sări în picioare şi spuse de câteva ori: „Imediat, domnilor", apoi închise.

Se întoarse către Rossi.

— Am primit ordin să vă conduc până la biroul lui *commandante*...

— Imediat? îi termină Rossi vorba.

În timp ce se îndreptau către uşă, celularul lui Rossi sună.

Când a răspuns, o voce moale îi şopti:

— *As Time Goes By*, Nico.

---

[1] Cântec pe versurile lui Herman Hupfeld, compus pentru musicalul *Everybody's Welcome* de pe Broadway din 1931, prezent pe coloana sonoră a filmului *Casablanca*, unde era interpretat de Dooley Wilson (n. red.).

CAPITOLUL 58

VOCEA FEMEII TRECU peste el ca un val de apă rece ca gheaţa. Faţa ei, cu ochii ei de safir, reci, strălucitori, cu pielea ei fină, cu buzele senzuale, îl făcură să se înfioare. Trecuseră ani buni de când o întâlnise, în adolescenţa lui tumultuoasă. Prima iubire, aceea care nu se uită niciodată. Apoi, din întâmplare, se întâlniseră din nou, când el era în misiune la Cairo. Lucrurile nu stăteau chiar pe roze cu soţia sa, Isabella; ei nu îi plăcea să fie lăsată singură şi munca lui îl purta prin toate colţurile lumii. Relaţia lor era încordată. Îşi spuseseră vorbe grele, cuvinte dure, care niciodată nu aveau să poată fi reparate, iertate. Ea îi aruncase o privire lungă şi înlăcrimată atunci când ieşise pe uşă şi plecase spre aeroport. Fără cuvinte de rămas-bun, fără o îmbrăţişare, fără un sărut. Doar o privire udă de lacrimi şi ea se întorsese cu spatele. Cu două zile mai înainte, sătul ca ea să-i tot închidă telefonul de cum îi auzea vocea, plecase mai devreme de la birou ca să o întâlnească. Îşi dăduse prea târziu seama de marea greşeală pe care o făcuse. Regreta că aflase adevărul. Nu îşi dorise vreodată să o vadă cu şeful ei, ţinându-se de mână şi intrând într-un hotel mizerabil de pe o alee dosnică. Imaginea lor îl rănise îngrozitor. Şi ştia că avea să îi bântuie pentru totdeauna memoria.

Misiunea din Cairo era de maximă importanță. Nava de pasageri sub pavilion italian *Achille Lauro* fusese deturnată în apropierea țărmului egiptean de patru teroriști OEP[1]. Un pasager american de origine evreiască, Leon Klinghoffer, fusese împuşcat şi apoi aruncat peste bord, cu tot cu căruciorul cu rotile în care se afla. Preşedintele Mubarak le garantase teroriştilor un culoar de trecere prin Egipt şi aceştia se predaseră autorităților portuare. Liderul FEP[2], Abu Abbas, zburase din Tunis la Cairo pentru a-i escorta. Cum Rossi mai lucrase în capitala Egiptului şi mai avea oameni de legătură pe acolo, fusese ales să monitorizeze mişcările teroriştilor.

Rossi îşi amintea noaptea aceea ca şi când ar fi fost un peisaj static dintr-un glob de sticlă pe care, dacă îl scuturi, prinde viață şi începe să ningă peste căsuțele din interiorul lui. Era în barul hotelului *Salam Hayat* şi aştepta ca persoana de contact de la liniile aeriene egiptene să îşi facă apariția. Atunci observase cum printre toți reporterii care împânzeau barul se strecurase o femeie de o frumusețe răpitoare. Când a trecut pe lângă el, îi aruncase un zâmbet şi îl lăsase să se desfete în dâra de parfum pe care, ca o leoaică marcându-şi teritoriul, o lăsase în urmă.

În timp ce se îndepărta, îi aruncase o ocheadă peste umăr. Îi ochii ei lucea o sexualitate feroce. Era vrăjit. Era la mii de kilometri de casă, şi părea că avea să fie ceva fără vreo implicare sentimentală, fără nici un fel de aşteptări. De ce nu? Şi totuşi nu se simțea în largul său. I se părea că o cunoaşte de undeva.

[1] Organizația pentru Eliberarea Palestinei (n. red.).

[2] Frontul de Eliberare a Palestinei (n. red.).

Se aşezase la masa ei, îi comandase o băutură, începuseră să vorbească. Îi spusese că o cheamă Alexis, că e jurnalist independent şi se ocupă de ştirea despre deturnarea vasului. El ştiuse că îl minte, dar nu îi păsase. Când privirile li se întâlniră pentru mai mult de o secundă, el simţise în ochii ei ceva ca o sclipire. Ca şi când l-ar fi recunoscut de undeva. Aerul din jurul lor pulsa încărcat de tensiune sexuală. Pianistul interpreta *As Time Goes By*, piesa din filmul *Casablanca*. La un moment dat, ea mersese până la toaletă.

— Vei mai fi aici când mă întorc? îl întrebase şi plecase fără ca el să aibă timp să-i răspundă.

El comandase încă un rând de băuturi şi îşi privise ceasul de la mână. Persoana de legătură întârzia. Dusese mâna spre şold şi pipăise, cu un gest reflex, locul în care ţinea arma. Apoi îşi aduse aminte că lucra „gol". Fără arme.

Pentru a evita înregistrarea şi monitorizarea de către serviciile secrete egiptene, călătorise sub acoperire, sub identitatea falsă a unui reporter. Nu-şi folosise paşaportul diplomatic. Oricum l-ar fi percheziţionat la intrarea în ţară şi, cum nu avusese nici timpul nici dispoziţia necesară unui drum până la ambasadă, nu avea arma la el. Lucrurile nu erau ca în filme. Indiferent de agenţia din care făceau parte şi ţara pe care o serveau, agenţii erau, în ceea ce privea transportul armelor, complet dependenţi şi tiranizaţi de aparatul birocratic al ţării în care aveau misiunea sau pe care o tranzitau. În funcţie de cât de neprietenoasă era ţara şi de cât de restrictivă era legislaţia privind armele de foc, condiţiile erau de la neplăcute

la imposibile când venea vorba de găsitul unei arme. În țările din America Latină nu era deloc ușor să intri cu o armă, în Europa era relativ simplu și în Orientul Mijlociu situația era imposibil de complicată. Rossi știa că, dacă ar fi fost descoperită vreo armă asupra lui, întreaga misiune ar fi fost compromisă.

Atunci își zărise persoana de legătură, un tip mic, cu față ascuțită, ca de șoarece. Individul se mișca cu greu prin înghesuiala din bar. În timp ce sonda prin încăpere cu ochii lui de viezure, informatorul îi comunicase detaliile privind paza transportului de teroriști și în ce avion aveau aceștia să părăsească Egiptul. Apoi mâzgălise informațiile esențiale pe o bucată de hârtie și i le întinsese peste masă. Rossi îi întinsese plicul cu banii înfășurați într-un ziar. Omul îl luase, se ridicase, făcuse o mică plecăciune și se pierduse în fumul albăstrui de țigară care umplea camera.

O căutase din priviri prin bar și atunci își dăduse seama că ceva era în neregulă. I se zburlise părul de pe ceafă. Instinctiv, sărise din scaun și se îndreptase către toaletă. Băgase capul pe ușa toaletei pentru femei și o strigase. Nu primise nici un răspuns. Atunci auzise ceva. Un țipăt înăbușit.

Venea de undeva din afară.

Fără să se mai gândească, se năpustise pe ușă, cu mâna pipăind locul gol în care ținea arma. Își adusese aminte că nu era înarmat și înjurase în gând.

Un alt țipăt se auzise de după colțul holului. Se întorsese și se repezise către locul de unde venea țipătul.

Se auziră mai multe urlete.

Izbise cu piciorul o uşă şi se trezise pe o alee.

Acolo, lipit de un zid, zărise sursa ţipetelor. Un tânăr arab, imobilizat de către Alexis, care îl ameninţa cu un cuţit la câţiva milimetri de cornee. Părul ei era ciufulit, faţa ei frumoasă era schimonosită de ură şi transpira abundent. Urla în arabă, de parcă l-ar fi întrebat ceva pe tânăr. El răspundea cu greu, bâlbâit şi incoerent. Rossi observase pe jos o seringă goală, aruncată la câţiva centimetri de picioarele lui Alexis.

Rossi făcuse un pas înainte. Brusc, ea întorsese capul şi privirea ei îngheţată îl făcuse să se oprească.

— Nu te băga, lătrase ea. N-ai ce să cauţi aici. Du-te înapoi în bar, bea ceva.

Deşi în mod vizibil drogat, arabul înţelesese că aceea era şansa lui. Îi izbise un pumn din lateral, în gât. Ea se înecase, făcuse un pas împleticit înapoi. Scăpase cuţitul.

Arabul înşfăcase cuţitul şi se năpustise către ea. Lama trecuse peste pieptul ei, sfâşiindu-i bluza.

Rossi îşi scosese haina şi urlase:

— Gata, Abdul, las-o în pace pe doamna.

Ca două hiene, faţă în faţă, se rotiseră în cercuri, cu ochii mijiţi şi privirea fiecăruia era focalizată pe celălalt. Arabul ţinea cuţitul destul de jos şi încercase să jongleze cu el, trecându-l ameţitor de repede dintr-o mână în alta. Rossi urmărise concentrat mişcările mâinilor arabului. Atunci când arabul se repezise înainte cu cuţitul ridicat în aer, Rossi se ferise, îl prinsese de încheietură şi, cu un zgomot de cartilagii rupte, cuţitul căzuse pe jos.

În timp ce arabul se chircise de durere şi ţipa, Alexis se mişcase calmă până în spatele lui şi îl lovise cu forţă între picioare cu tocul cui al pantofului.

Cu vocea rece şi privindu-l disprețuitor, ea îi spusese:

— Situaţia era sub control.

Rossi se aplecase şi culesese de pe jos cuţitul.

— Da, desigur. Nu m-ar mira dacă mi-ai spune că de fapt îi dădeai lecţii de dans.

Ea începuse să îi spună ceva pe un ton îngâmfat, însă se oprise. Era calmă.

— M-a atacat atunci când ieşeam din baie, m-a târât pe alee şi aproape m-a...

Arabul urlase:

— Târfă mincinoasă!

Ea se întorsese şi îl lovise, furioasă, cu piciorul în faţă. El începuse să ţipe, agonizând.

Stătea acolo, cu bluza sfâşiată, din care îi ieşeau sânii stropiţi de sânge. Rujul îi era întins grotesc pe faţă.

— De ce nu iei asta pe tine?

Şi Rossi îi pusese pe umeri jacheta lui. După care îi întinsese o batistă şi îi făcuse semn către buze. De pe holul hotelului se auzeau voci.

El o luase brutal de braţ şi, împreună, se pierduseră în întunericul aleii.

Câteva minute mai târziu, el sunase la ambasadă de la un telefon public din holul hotelului. Atunci băgase mâna în buzunar, în căutarea hârtiuţei cu datele despre zborul cu care aveau să plece teroriştii. Dar hârtia nu mai era în buzunar. Începuse să caute, furios, în toate buzunarele.

Atunci o văzuse, în celălalt capăt al holului, pe Alexis. Vorbea cu un bărbat scund, cu părul grizonant. Individul avea sprâncene dese şi un nas mare şi aplatizat. Rossi îl recunoscuse pe reprezentantul Mossadului, *kasta*. Ea îi strecurase ceva în palmă. El zâmbise, mai schimbaseră câteva cuvinte, după care se despărţiseră, luând-o fiecare în altă direcţie.

Rossi pusese receptorul la loc în furcă şi o interceptase în hol. Pe faţa ei nu se putea citi vreun fel de reacţie.

— Sper că informaţia aceea va ajunge pe mâini bune, îi spusese Rossi.

Ea ridicase din sprâncene şi zâmbise inocent.

— La o oră de la decolare, patru avioane F-14 Tomcat ale Statelor Unite vor intercepta zborul şi îl vor deturna către o bază NATO din Sicilia. Apoi ţintele vor fi predate guvernului italian pentru a fi judecate. Intenţionam să aruncăm în aer avionul cu totul, dar cowboy-ul de la Casa Albă s-a opus.

El dăduse din cap scârbit.

— Deci a fost o înscenare.

— Mulţumeşte-i lui Langley. Ei au contactat Mossadul.

— Şi, ca de obicei, au lăsat pe dinafară OSI. Cine era de fapt tipul de pe alee?

— Era aşa cum ţi-am spus. M-a urmărit până în baie şi a vrut să mă violeze.

— Cu o seringă?

— Bănuiesc că preferă femeile aflate în comă. Probabil voia să mă drogheze şi să mă vândă ca sclavă. Nu am făcut decât să-l bat cu propriile arme.

Când ajunseră în camera de hotel, se îmbrățișaseră și avansaseră împleticindu-se către pat. Ea se lovise cu capul de tăblia patului, dar râsese. Femeia îi sărutase blând buza de sus, apoi își croise drum cu limba în gura lui, explorându-l, lăsând să se scurgă salivă umedă pe buzele lor. El îi răspunsese ezitant, marcat de o vagă senzație de vină. Ea îi muşcase uşor buza, gemând încetişor.

Atunci când îi prinsese sânii în căuşul palmelor, Alexis gemuse încet.

— E în regulă, nu e decât o zgârietură. Nu mai sângerează.

Apoi îi condusese mâna în jos, peste abdomen.

Plimbându-şi degetele peste curba lină a şoldurilor ei, îi observase semnul din naştere. Ea tremura energică, plină de aşteptări. Îi şoptise printre gemete adânci:

— Sunt numai a ta.

După ce făcuseră sex, fumaseră şi vorbiseră în patul răvăşit.

Ea îl privise în ochi.

— Nico, a fost mai bine acum decât atunci?

Imperturbabil, el spusese:

— Josie, atunci, la Roma, eram nişte copii. Atunci am făcut dragoste. A fost pentru prima oară că am făcut-o şi nu cred că ceva ar putea depăşi momentul acela.

Femeia făcuse ochii mari, nevenindu-i să creadă. Se trăsese puțin mai departe de el, apoi îl pălmuise.

— Când ți-ai dat seama că eu sunt?

El îi pusese degetul pe semnul în formă de inimă de pe coapsa ei. Ea zâmbise şi îl plesnise din nou.

— Aia a fost pentru că te-ai prefăcut juma' de seară şi asta este pentru că m-ai părăsit pentru îngâmfata aia.

Rossi îşi frecă obrazul.

— Nu te-am părăsit. Tatăl tău a aflat de noi şi te-a trimis rapid în State, îţi mai aduci aminte?

— Şi puştoaica? Micuţă, creaţă şi cu dinţii mari?

Rossi se încruntase, încercând să-şi amintească.

Josie se apropiase.

— V-am văzut când ieşeaţi din bibliotecă. Ea te-a sărutat!

Rossi începuse să râdă tare. Ea îl lovise uşor cu pumnul în muşchii braţului. El îi pusese mâinile în jurul taliei ei şi o trăsese mai aproape. Ea se zbătuse, făcuse câteva manevre agile şi scăpase din strânsoarea lui. Era deasupra lui, ţintuindu-l cu coapsele pe saltea.

— Creaţa era verişoara mea, Lucia, îi spusese el, respirând greu. O ajutasem cu nişte teme. Îţi jur că asta a fost tot.

Ea deschisese gura să zică ceva, dar el îi împinsese uşor cu degetele maxilarul în sus şi o sărutase tandru. Ea tremura, cu buzele lipite de gâtul lui, cu răsuflarea ei fierbinte pe pielea lui. Făcuseră dragoste din nou.

După aceea, stăteau pe spate, ţinându-se strâns de mână, şi în momentele acelea liniştite şi relaxante vorbiseră despre trecut, despre cariera lor, despre probleme. Despre soţia lui care îl înşela cu şeful ei. Fuseseră surprinşi, dar nu şocaţi, de faptul că ambii se înrolaseră în serviciile secrete. Într-un final, adormiseră îmbrăţişaţi între cearşafurile răcoroase.

Dintotdeauna el avusese un somn uşor. Lucru care îi folosise din plin, dată fiind profesia periculoasă.

Îl trezise din somn un semnal de avertizare inconştient. Deschisese ochii, dar nu făcuse nici o mişcare, şi privise înainte, în întuneric. Aşteptase ca mintea lui să localizeze cauza pentru care instinctele îl treziseră din somn.

Şoapte încete, un geamăt. Prin întuneric pluteau cuvinte pe jumătate rostite.

Încercând să localizeze sursa sunetelor, se ridicase în capul oaselor şi sondase întunericul cu privirea.

Dar nu era nici un intrus în cameră. Sunetele murmurate, bolborosite ieşeau dintre buzele lui Josie. Se zbătea şi se răsucea, pupilele i se mişcau în spatele pleoapelor strânse, cu pumnii strânşi. Buza ei de sus lucea de transpiraţie.

El întinsese o mână către ea, apoi se trăsese înapoi.

Ea respira greoi şi se înecase, horcăind. Brusc se calmase. Trăsăturile ei erau acum mai liniştite. Vorbea cu voce tare.

— Camera neagră. Zidurile, se mişcă zidurile. Aproape... prea aproape.

Era vocea lui Josie, dar tonul era mai gros, ca şi când ar fi vorbit altcineva din străfundul sufletului ei.

Spatele i se arcuise şi începuse din nou să se zvârcolească şi să murmure cuvinte neinteligibile.

El decisese să rişte. Să o trezească. O apucase de umeri, strigându-i în şoaptă numele. Tremura în mâinile lui. Apoi se trezise brusc.

— E în regulă, eşti în siguranţă, îi spusese el. Apoi îi dăduse la o parte părul ud de transpiraţie de pe frunte. O mângâiase pe obraz şi simţise lacrimile care se scurgeau peste degetele lui.

— Am coşmaruri, spusese ea cu o voce pierdută, în timp ce se forţa să zâmbească slab.

El încuviinţase tăcut.

Îi povestise cum fusese capturată de către militanţi. Cum o îngropaseră de vie două zile, cu o ţeavă subţire care îi aducea de la suprafaţă aer fierbinte, închis. Despre cum fusese salvată şi despre faptul că fusese diagnosticată cu tulburări cauzate de stresul posttraumatic.

El ascultase, fascinat de *la vulnerabilità*[1] de care dădea dovadă ea.

La un moment dat, adormise ghemuită în braţele lui.

Îl trezise lumina dimineţii. Se întrebase dacă o mai chinuiseră coşmarurile. Când se întorsese către ea, patul era gol. Femeia plecase.

— Nico, eşti acolo?

Vocea ei răsună în telefonul mobil şi îl smulse din visare. Era puţin ameţit.

— Josie? reuşi el să îngaime. Unde eşti?

— Aproape... foarte aproape.

Giovanni se uita la el, perplex. Rossi ridică mâna către el pentru a-l face să înţeleagă că e o convorbire importantă.

Când Giovanni începu să protesteze, Rossi îl reduse la tăcere printr-o privire furioasă.

— Nico, am nevoie de ajutorul tău. L-au capturat pe unchiul Lotti, suspină Josie.

— Cine l-a capturat? Al-Qaeda?

[1] Vulnerabilitatea, în limba italiană în text (n. red.).

— Nu, fir-ar să fie! Frăția. Trebuie să îl găsim... înainte ca... Se opri, suspinând.

— Frăția?

Reuşi să se adune.

— E prea complicat. Dar verifică ce se întâmplă la Institutul *E* şi nu-i lăsa să te aburească. Nu pot decât să îți spun că lucrurile nu sunt deloc aşa cum par. Şi, Nico...

— Da, te ascult.

— L-au ucis şi pe tatăl meu.

— Condoleanțele mele. Vrei să îi spun unchiului meu?

Tăcu preț de câteva clipe.

— Tatăl meu îl respecta sincer pe *professore* Giovanni şi ştiu că el, este, ca şi tatăl meu, un om foarte deştept. Dar Nico...

— Crezi că vor vrea să se debaraseze şi de el.

Urmă o pauză lungă, întreruptă de păcănituri. Îşi imagina cum chipul ei frumos se întunecă, plin de îngrijorare.

— Dacă ştie prea multe îl vor considera un pericol... Tata mi-a spus că îi trimisese lui Giovanni un colet. Un anume Nemo Bugenhagen voia să îl ajute să rezolve un puzzle. Dacă unchiul tău a primit coletul şi dacă a descifrat gravurile alea...

— Crezi că Nemo ăsta e implicat în vreun fel?

— De fapt îl cheamă Ahriman, e doctor şi lucrează pentru Institutul *E* şi Nico...

— Îl voi găsi pe Lotti, să nu...

— Ahriman mi-a ucis tatăl.

Nu ştia ce să spună. Îi auzea în sfârşit vocea, după atâția ani, şi era plină de tristețe şi nesiguranță. Simțea că îi sfâsie inima.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, spuse el. Se înjură în gând. Ştia că răspunsul lui fusese în cel mai bun caz mizer. *Ce tip sensibil eşti, băiatule.*

— Nu! Promite-mi că îl vei găsi.

— Nu am...

— Promite-mi!

El respiră adânc.

— OK, Josie. O să îl găsim. Poate ar trebui să îmi spui mai...

Ea îl întrerupse.

— Pun la cale ceva foarte mare. Însă, până acum, e doar o bănuială de-a mea. Şi nu pot fi în mai multe locuri în acelaşi timp. Dar dacă îl găseşti pe nenorocitul de Ahriman...

Vocea ei se opri brusc.

— Josie, nu înţeleg nimic din ce spui.

— Păstrăm legătura.

Şi îi închise.

El rămăsese nemişcat, privind în gol.

— Cine era? vru să ştie unchiul lui.

Rossi oftă.

— O fantomă din trecut.

Reflectoarele montate sus pe perete le captară atenţia.

Giovanni îşi feri ochii cu mâna. Apoi răspunse la telefonul pe care îl avea la el. Puse, ţipând, câteva întrebări scurte, apoi se întoarse către ei. Avea faţa albă ca varul.

— Ce se întâmplă? ceru explicaţii Rossi.

— Sfântul Părinte se simte foarte rău. L-au dus la spital.

CAPITOLUL 59

Stato îi întâmpină în fața ușii biroului. După ce se salută cordial cu Giovanni, Stato îl privi îngrijorat pe Rossi și îi anunță:

— Sfântul Părinte este grav bolnav. Oamenii mei și trupele de la GIS îl duc la Gemelli chiar acum.

Rossi dădu din cap.

— Am aflat și noi. Aveți cum să îl localizați pe Scarlotti?

Stato privi spre Giovanni, care făcu, grav, un semn aprobator cu capul, apoi vorbi cu Rossi.

— Domnule Rossi, Sfântul Părinte și unchiul dumneavoastră vă consideră o persoană demnă de încredere. Se uită la ceas. Nu avem decât puțin timp la dispoziție. Teroriștii ne-au dat o oră, din care ne-au mai rămas mai puțin de 40 de minute, deci voi vorbi pe șleau. În ciuda aparențelor și a ceea ce vă spun agențiile de informații, trebuie să vă informez că nu avem de-a face cu Al-Qaeda. Amenințarea vine din altă parte.

Rossi, care începuse și el să creadă că lucrurile erau mult mai complicate decât păreau, nu schiță nici un gest.

Stato se încruntă.

— Da, m-am uitat și eu la televizor și știu ce ne-au cerut, dar...

— Telefonul a fost dat de undeva din Vatican, rosti abrupt Rossi.

— *Merda!* Înseamnă că sunt mai mulţi decât am crezut, concluzionă Stato.

— Cine sunt ei?

— Cred că v-aş putea explica, interveni Giovanni. Dar, *commandante*, va trebui să ne spuneţi şi nouă ce ştiţi. Ca să ne putem mişca mai repede.

Stato suspină.

— În regulă. În interiorul Vaticanului există un grup subversiv, *Protocollo Diciassette* sau *P-17*. Sfântul Părinte avea dovezi legate de activităţile lor. Mă tem că Scarlotti, care încerca să se infiltreze în rândurile lor, a fost descoperit. Vor face tot ce le stă în putinţă pentru a defăima şi distruge Biserica. Scarlotti nu este singurul care se află în mare pericol.

Se întoarse brusc către Giovanni.

Giovanni îşi strânse buzele:

—Hai, acum spune-i.

Stato începu.

— Scarlotti şi unchiul tău Giovanni sunt urmaşi direcţi ai cardinalilor care i-au condamnat pe Templieri. Am jurat în faţa Pontifului că voi avea grijă ca unchiul tău să nu păţească ceva. *Professore*, vă aşteaptă două gărzi elveţiene care vă vor proteja de acum încolo. Vor fi bodyguarzii dumneavoastră.

— Nu găsesc că ar fi necesar...

Rossi se împotrivise.

— Unchiul tău va asculta dorinţele papei, mă aştept să faci la fel.

Giovanni suspină şi dădu apatic din cap.

— Câtă nesăbuinţă. Aşa să fie, dar mai bine discutăm chestiunile urgente. S-ar putea să ştiu unde l-au dus pe Scarlotti... dacă vreţi să îmi acordaţi un minut şi să ascultaţi ce am de spus...

Giovanni se duse spre birou şi scoase gravurile. Apoi le puse să asculte caseta cu cerinţele răpitorilor.

— Stato, adu-mi te rog o hartă a Romei.

Stato apăsă pe un buton din consola de pe birou şi un panou din perete glisă dezvăluind o hartă detaliată a Romei.

— E bine?

— Tehnologia asta, pufni Giovanni. Cuvintele răpitorului mi s-au părut destul de ciudat alese.

Stato şi Rossi schimbară priviri mirate.

— A spus rotund şi cu faţa de ţap, le explică profesorul, descriere care nu se potriveşte nici cu Scarlotti, nici cu Sfântul Părinte.

— Să înţeleg că ar fi vorba de vreun mesaj ascuns? întrebă Rossi.

Giovanni încuviinţă şi îl întrebă pe Rossi:

— Văd că ai început să le desluşeşti modul de operare. Mai ţii minte că în gravura pe care ţi-am arătat-o era un personaj cu faţă de ţap?

— Papa Clement al V-lea?

— Exact.

— Vrei să spui că de fapt îl vor pe papă? întrebă deloc convins Stato.

Rossi explică:

— Eu am chemat, mai degrabă din instinct, GIS-ul aici. Deci, *commandante*, să vă spun acum ce ştiu eu. Un agent extrem de eficient din Al-Qaeda se află în oraş. Cred că a fost în Vatican chiar azi.

Stato îşi frământa mâinile.

— Dar dacă nu este o afacere Al-Qaeda, atunci trebuie să fie... Privi către Giovanni. Dar *Protocollo Diciassette* nu avea cum să opereze...

Giovanni îi confirmă suspiciunea sumbră.

— Fie au operat împreună, fie au găsit un mod de a-i fraieri şi implica pe terorişti în planurile lor.

Stato întinse mâna către telefon.

— Trebuie să ridicăm nivelul de ameninţare.

Rossi îi prinse braţul lui Stato.

— Deja ne-am ocupat de asta. Maiorul Brazi de la GIS se ocupă deja de instaurarea unei stări de alertă maximă şi a unor măsuri de securitate extraordinare.

Giovanni tuşi. Priviră cu toţii către gravuri.

— Apropo de al doilea termen... rotund. La ce vă duce cu gândul?

Stato îşi muşcă buza şi scutură din cap.

— Poate la termenul rotondă?

— Exact. Panteonul, la fel ca şi în cazul celuilalt incident, formulă Rossi.

— Nu cred. A spus că martirii vor fi martori, le reaminti profesorul.

Ochii lui Stato se luminară.

— Atunci Colosseumul. Are formă circulară şi mulţi creştini au fost martirizaţi acolo.

Se îndreptă grăbit către hartă, urmat de Rossi. Rossi îşi scoase celularul şi sună la *Ombra*. Atunci observă că Giovanni se uita în continuare la gravuri.

Stato suspină.

— Nu va fi atât de simplu. Colosseumul e un labirint enorm, cu subterane. Dar o echipă a carabinierilor ar putea ajunge acolo în trei minute.

Giovanni ridică brusc privirea de pe gravuri. Îl privi pe Stato, apoi se uită la ceas.

— Ce ai spus?

— Carabinierii ar putea ajunge...

— Nu, înainte.

Stato stătu pe gânduri o secundă.

— Nu va fi uşor?

— Exact. Am greşit, spuse dramatic profesorul. Am făcut o greşeală.

Rossi privea cu ochii holbaţi, confuz.

— Nu la Colosseum, ci la templul rotund al lui Faunus, zeul roman Pan, pe care papa *Simplicius* l-a redenumit San Stefano Rotondo!

Rossi căscase gura.

— Numit după Sfântul Ştefan al Ungariei. Unul din primii martiri ai creştinismului. Primul martir din Ţara Sfântă. Biserica a fost construită după planurile Sfântului Mormânt din Ierusalim.

— Eşti sigur? întrebă Rossi şi se uită la ceas.

Giovanni ridicase o gravură cu Pan cel cu cap de ţap care ţinea captivă o fecioară într-un templu masonic.

— Acolo era locul de adunare al celor care îl venerau pe Simion Magul. Cel care s-a duelat cu Sfântul Petru, chiar aici, în Roma, în anul 60 al erei noastre. Făcu o pauză, pentru efect. Acolo sacrificau capre. Cât despre trimiterea la capul de taur, pe aceeaşi locaţie fusese un templu mithraist[1]. Când s-au făcut săpături, a fost descoperit un cap de taur din aur.

[1] Religie antică bazată pe cultul zeului Mithra, cunoscută şi sub numele de mazdeism (n. red.).

Giovanni îi privea cu un zâmbet de mulţumire de sine care îi lumina faţa.

Stato îl privi pe Rossi, care ridică din umeri. Se întoarse către *il professore.*

— Dar nu era vorba despre ochii martirilor? La plural?

Giovanni închise ochii, ridică degetul arătător şi începu să fluiere o arie din Rossini. Era cufundat în gânduri. Brusc, deschise ochii şi zise:

—Ah, da. Frescele. Uitasem de ele. Niccolò Pomerancio a decorat colonada ambulatoriului cu fresce ale supliciilor martirilor. În 1510, atunci când Iezuiţii trimiteau călugări misionari prin lume, aceştia erau trimişi înainte de plecare să privească scenele de agonie, ca să ştie ce îi aşteaptă pe cei care răspândeau cuvântul lui Iisus. Le-am privit şi eu. Destul de deranjante. Irod cu capul lui Ioan Botezătorul, Jael, care îl asasinează pe Sisera adormit, Petru chinuit pe cruce, Sebastian cu săgeţile înfipte în corp, Bartolomeu ars de viu... un cerc de priviri ale celor torturaţi, care privesc în jos, spre centru, către altar.

Rossi şi Stato schimbară priviri întrebătoare. Apoi începură să caute cu privirea pe hartă.

— Aici, spuse Stato şi puse degetul pe locul unde se afla biserica.

Se auzi o bătaie în uşă.

— *Avanti,* lătră Stato.

Intră un soldat din gardă.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, însă un elicopter tocmai a aterizat în piaţă. Le-am ordonat să părăsească...

— Da, pentru mine au venit, explică Rossi şi se uită din nou la ceas.

Limba cea lungă se mişcă puţin, cu un ticăit.

Rossi se îndreptă către uşă.

— Spune-le că vin imediat, să pregătească elicopterul pentru decolare.

Soldatul se uită către Stato, care aprobă cu o mişcare a capului.

Cu Giovanni lângă el, Rossi se opri în cadrul uşii.

— *Commandante*, veniţi cu noi?

Stato îi privi rece.

— Mai am nişte lucruri de rezolvat aici. Şi am un drum de făcut. E o promisiune pe care am făcut-o papei. Se îndreptă cu paşi solemni către Rossi. Îi puse o mână pe umăr şi îl privi în ochi. Ştiu că papa se află pe mâini bune. Dar mi-a cerut să îmi găsesc un om de încredere care să mă ajute în aceste momente critice. Aş vrea să preiei îndatoririle mele cât timp voi lipsi. Eşti de acord, *signore* Rossi? Vrei să-mi ţii locul cât lipsesc?

Rossi era uimit. Rămase mut câteva momente, încercând să îşi găsească cuvintele.

— Am multe pe cap. Atacul teroriştilor, un agent Al-Qaeda care se află în libertate...

Stato îl ţinui cu privirea sa pătrunzătoare, de culoarea prunelor uscate.

Rossi trase adânc aer în piept şi expiră cu zgomot.

— Maiorul Brazi este un om de încredere, capabil. Dar poate ar trebui...

Stato clipi.

— Domnul fie cu tine.

Îl bătu pe spate şi se îndreptă spre biroul lui.

Staţia păcăni scurt şi se auzi vocea soldatului:

— Domnule, doresc să ştie destinaţia.

Rossi spuse, cu ochii întunecaţi şi vocea metalică:

— Spune-le că merg în Iadul de pe pământ. Şi că acesta este la San Stefano, o biserică.

CAPITOLUL 60

SPITALUL GEMELLI FUSESE dintotdeauna clinica favorită a Pontifului. Nu puțini vorbeau despre el ca fiind „al treilea Vatican", după Sfântul Scaun şi reşedința de vară de la *Castel Ganddolfo,* din apropierea Romei. Aflat la 6 kilometri de Vatican, în nordul Romei, spitalul îşi luase numele de la teologul şi doctorul franciscan Agostino Gemelli, care înființase Universitatea Vaticanului în 1922. Imensul complex de clădiri se întindea pe 90 de acri[1] declarați parc național şi includea o biserică, laboratoare de cercetare, o bancă, o bibliotecă şi o frizerie. Doctorii de la spitalul Gemelli îi salvaseră viața papei după atentatul din 1981, atunci când Pontiful fusese împuşcat în abdomen.

Spitalul avea 1.900 de paturi grupate în două aripi şi un personal de 5.000 de oameni, de la doctori şi asistente la personalul administrativ.

Atunci când se afla internat, papa ocupa un apartament de la etajul al zecelea. Apartamentele papale includeau o capelă, o bucătărie şi numeroase camere de dormit pentru măicuțe şi restul suitei papei.

În fața spitalului, printre care de transmisie TV, purtătorul de cuvânt al spitalului răspundea întrebărilor puse de o puzderie de reporteri. Era un bătrân

[1] Circa 0,4 hectare (n. red.).

elegant cu păr negru şi rar, ale cărui rădăcini gri dezvăluiau faptul că acesta se vopsea.

Reporterița avea eleganța incisiv-agresivă a unui om de ştiri profesionist, obişnuit cu transmisiunile în direct. Era la fel de atrăgătoare ca orice actriță care păşea pe covorul roşu la premiile Oscar. Ochii ei de animal de pradă erau cenuşii şi abordase un zâmbet la fel de sincer ca al oricărui fotomodel celebru.

După ce îşi aranjă bluza astfel încât decolteul să iasă în evidență, îşi şterse rujul de pe dinții din față cu degetul şi îşi mai verifică încă o dată notițele, fața ştiristei se schimbă radical şi expresia plictisită lăsă loc unui aer dulce, naiv dar sexy, la fel ca cel al unei candidate la un concurs de frumusețe. Cameramanul număra din degete până la trei, făcându-i semn cu brațul de fiecare dată. Apoi întinse scurt brațul cu arătătorul îndreptat către prezentatoare.

— Sunt Ronda Stewart şi ne aflăm în transmisiune directă din Roma. Mă aflu în fața Spitalului Gemelli împreună cu Giuseppe Bardino, purtătorul de cuvânt al spitalului. Se întoarse către Bardino. Domnule Bardino, a fost funcționarea spitalului afectată în vreun fel de recentele vizite ale papei?

Cu colțul ochiului privea spre un monitor pe care se vedea prezentatorul emisiunii de ştiri, aflat în studioul din New York. Dacă nu ar fi nimerit la Ştiri, în mod cert şi-ar fi găsit un rol principal în vreo telenovelă. În timp ce vorbea, dinții lui albiți străluceau puternic. În josul ecranului, se anunțau căsătoriile şi divorțurile starurilor, procesele celebre în care erau implicate personalități din Hollywood şi scandalurile

de la Naţiunile Unite. El privea intens către cameră, mimând interesul, cu afectare plină de „profesionalism".

Pe monitor apăru un prim-plan cu Bardino.

Bardino dădu din cap şi zâmbi.

— Fără a nega importanţa tratării papei, mai avem şi alţi pacienţi care au nevoie de îngrijire. Etajul al zecelea, pe care îl ocupă Sfinţia Sa, este doar parţial închis. Nici nu se poate pune problema întreruperii unor tratamente sau perturbării serioase a activităţilor desfăşurate în spital.

Ea începu să vorbească, dar zgomotul puternic al sirenelor care se apropiau îi acoperi glasul. Automat, privi către sursa zgomotului. Îi făcu un semn discret cameramanului să filmeze. Un Jeep Renegade, o ambulanţă şi o Alfa Romeo cu linii elegante soseau însoţite de un grup de carabinieri pe motociclete.

— Se pare că ceva serios se întâmplă chiar acum, rosti Ronda, cu o voce sobră dar impacientată, care avea să mărească dramatismul momentului. După cum vedeţi, o coloană oficială tocmai a oprit în faţa spitalului. Domnule Bardino, nu cumva pe uşile Jeepului este stema Vaticanului?

Pe monitor, prezentatorul se aplecase în faţă. Ronda îl auzea în cască.

— Ronda, ne poţi spune cine a sosit cu acest convoi oficial?

Ronda îşi menţinu o expresie îngrijorată şi spuse:

—Chad, cred că este vorba de papă.

Lângă purtătorul de cuvânt se strecură un tip în costum şi şopti ceva la urechea acestuia. Bardino înlemni.

— Îmi cer scuze, însă trebuie să închei interviul chiar acum.

În spatele lor, din maşinile oprite coborau soldaţi ai Gărzii elveţiene în costume închise la culoare şi agenţi GIS. Făcuseră un cerc în spatele ambulanţei din care era scoasă o targă. Aceasta a fost direcţionată rapid spre interiorul spitalului, cu zidul protector de agenţi de pază cu tot. În timp ce Bardino se îndrepta către intrarea în spital, reportera strigă în urma lui:

—Ştiaţi de sosirea papei? Ne puteţi spune dacă starea lui este gravă?

Bardino privi peste umăr, se împiedică şi aruncă un confuz:

—Nu am de făcut nici un comentariu. Vă mulţumesc.

După ce termină transmisiunea, Ronda fumă grăbită o ţigară. Cameramanul strângea grăbit echipamentul. Era mulţumită de sine: tocmai realizase un reportaj care avea să fie preluat şi retransmis pe majoritatea marilor canale de ştiri din lume. Scoase din poşetă câteva bancnote şi i le întinse operatorului cu un zâmbet rece.

— Grasule, fă rost de nişte ţigări şi cafea. Rămânem aici toată noaptea. Şi vezi să nu o mai dai în bară ca data trecută.

El ridică din umeri, îşi aranjă cureaua de la pantaloni şi porni ursuz către un chioşc de ziare aflat la marginea parcului. Din spatele lui, ea comentă:

— Nu pot să înţeleg cum de mi-au pus în cârcă un mototol ca tine, care nici măcar să aducă o cafea nu e în stare.

Se îndreptă către dubiță, deschise ușa din spate și urcă. Atunci văzu țeava unui pistol cu amortizor îndreptată către ea din penumbră.

— Închide ușa, auzi o voce.

Cu mâinile tremurându-i, Ronda trase de mânerul ușii și acesta se închise. Stătea chircită în întunericul slab luminat de un spot de pe tavanul dubei. Cabina șoferului era izolată printr-un geam despărțitor fumuriu, care bloca lumina de afară. Încerca să desluşească fața din spatele armei.

— Dezbracă-te până la sutien și chiloți. Rapid!

Ronda înghiți în sec și reuși să rostească:

—Nu poți să mă violezi, dementule. Ai idee cine sunt eu?

— Dezbracă-te! o amenință vocea, îndreptând pistolul către ea.

Cu degetele tremurând, Ronda își descheie nasturele și fermoarul, poticnindu-se la fiecare mișcare. Respirând greu, Ronda își dădu jos bluza de mătase.

— Și fusta, șopti autoritar vocea.

Ronda simți cum o cuprinde panica. Îl imploră:

— Te rog, nu...

— Mai repede... sau mă ocup eu.

Ezitând, își duse mâna la spate și își desfăcu nasturii fustei. Clătinându-se, se lăsă pe vine și își dădu jos fusta.

Stătea ghemuită, cu buza de jos tremurând, cu picioarele lungi și zvelte protejându-i sânii, cu palmele cuprinzându-și umerii, cu sânii plini aproape ieșindu-i din sutienul push up.

— Am nevoie de ciorapi şi de pantofi.

— Eşti bolnav, replică împleticindu-se Ronda.

Şi se retrase, lipindu-se cu spatele de peretele dubiţei.

Silueta se aplecă înspre ea şi, în lumina vagă, de lângă o perdea de păr negru sclipiră doi ochi de culoarea topazului.

Cu o voce moale, Josie Schulman o lămuri:

—Nu eşti genul meu. Dă-mi hainele şi legitimaţia de presă şi poate apuci emisiunea de ştiri de diseară, ca să povesteşti ce ţi s-a întâmplat.

Ceva mai târziu, cameramanul se întoarse la locul în care fusese parcată dubiţa.

— Fir-ar să fie! Dădu de pământ cu paharul de plastic cu cafea şi cu pachetul de ţigări. Da, iar a dat de vreun pont şi m-a lăsat cu ochii în soare, îşi spuse.

Dând din cap dezaprobator, se îndreptă spre cele câteva taxiuri parcate în depărtare.

CAPITOLUL 61

ELICOPTERUL VOPSIT ÎN ALB ŞI NEGRU, pe care era scris cu litere îngroşate *CARABINIERI*, survola oraşul. Pe coadă avea pictată o ţintă colorată în alb şi roşu, cu centrul verde. Soarele care apunea colorase într-o nuanţă gălbuie norul de smog cenuşiu care plutea ca un giulgiu de înmormântare deasupra Romei.

De la Vatican, elicopterul se îndreptase spre sud, urmând cursul Tibrului. Zgomotul elicelor spinteca susurul fluviului de dedesubt. Prins cu centura de siguranţă pe un scaun aflat în spatele elicopterului, Rossi se gândea că, dacă într-adevăr Dumnezeu ar fi privit de sus şi ar fi văzut elicopterul, i s-ar fi părut că seamănă cu o viespe gigantică îndreptându-se către cuib.

Se uită la ceas.

— Dă-mi ETA[1], îi ceru Rossi pilotului.

— ETA cinci minute, domnule.

Rossi se întoarse către Giovanni şi îi arătă căştile care atârnau lângă scaun.

— Pune-le, îi spuse, strigând.

Giovanni ridică din umeri.

— Ce? Nu aud nimic.

---

[1] *Estimate time of arrival*, ora estimată a decolării (n. red.).

Rossi râse şi mimă punerea căştilor.

Giovanni îl privi, luă apoi căştile şi le puse pe urechi.

— Ei? Cum e? ţipă el în microfon.

Rossi îi făcu cu ochiul.

— *Zio*, nu mai e nevoie să ţipi.

Direcţia curenţilor de aer se schimbă şi resimţiră turbulenţa. Lui Rossi i se întorcea stomacul pe dos. Mişcările violente îi făceau rău. Nici măcar de parcurile de distracţii şi de carusele nu se putuse bucura vreodată.

Privi în jos şi văzu Isola Tiberina. Observă că aceasta chiar avea forma unei pupe de vapor.

Elicopterul se aplecă abrupt în partea stângă. Se îndreptau spre Templul Fortunei şi Colina Palatină. În câteva clipe, în faţa lor răsări Colosseumul.

— CC-80 de la CC-90, ETA două minute. Ar trebui să ne vezi. Terminat, se auzi prin căşti vocea lui Dante.

Rossi ceruse unei unităţi *Ombra* să îi aştepte la locul de aterizare.

— Lima Charlie[1], CC-90, confirmă pilotul.

Rossi îl întrebă pe copilot:

—Echipa tactică a ajuns la sol?

— Să vedem, spuse acesta. Deschidem canalul 2.

Din aer se auzi vocea grăbită a unuia dintre membrii echipei tactice.

— S-au tras focuri. Avem ofiţeri loviţi. *Mandare un ambulanza rapidamente!*[2]

---

[1] Termen militar folosit în comunicaţii, mai ales de U.S. Marine Corps, care înseamnă „Te văd/ te aud foarte bine, fără probleme" (n. red.).

[2] Trimiteţi o ambulanţă repede, în limba italiană în text (n. red.).

În căşti se auzi calmă vocea dispecerei de la centru care anunţa sosirea paramedicilor.

— Ajungem la ţintă acum, domnule, îl informă pilotul.

Din biserica de dedesubt se ridicau coloane de fum.

— Aterizează acum! urlă Rossi către pilot.

Elicopterul se îndreptă abrupt spre sol.

Lui Rossi i se făcu rău. Înghiţi în sec şi se simţi uşor eliberat. Se făcuse alb la faţă.

Spre ei se năpusteau coroanele verzi ale copacilor. Se apropiau nebuneşte de un parc din spatele bisericii. Elicopterul se echilibră şi se lasă greu peste iarba răvăşită de elice. În apropiere ateriză al doilea elicopter, în care se afla echipa lui Dante.

Rossi ieşi primul din elicopter. Echipa *Ombra* coborî rapid din al doilea elicopter şi Dante se grăbi către el. Giovanni, cu piciorul lui beteag, rămăsese mult în urmă.

Rossi puse mâna hotărât pe pistolul său Beretta. Îl smulse din toc şi trase piedica. Înainta, cu pistolul îndreptat înainte, în căutarea unor posibili atacatori. În faţa lor era un gard masiv din zidărie, cu o poartă impunătoare. Când trecură prin poarta întredeschisă văzură cadavrul unui ofiţer întins pe jos, lângă maşină, într-o baltă de sânge. Intrară în biserică şi Rossi simţi miros de kerosen. Fumul înecăcios îi înţepa ochii. De undeva se auzea un geamăt dezarticulat, scos parcă de un animal rănit. Pentru o clipă, şi el şi Dante rămaseră pe loc, încercând să audă şi să distingă ceva prin fumul dens.

Gemetele se apropiau, parcă vrând să-l înconjoare, iar Rossi se cutremura, presimţind pericolul malefic care îi aştepta, răbdător, bine ascuns în fumul dens. Un geamăt mai ascuţit şerpuia spre el de undeva din spatele perdelei de fum.

Zgomotul venea de la cineva care deja nu mai putea să ţipe, care nu mai avea aer în plămâni, care ţipase, implorase, se rugase. De la cineva care suspina, agoniza, după tortură.

Atunci veni mirosul care fusese camuflat sub straturi de fum înecăcios. Carne arsă. Carne pârjolită şi mirosul de grăsime arsă, acru, unsuros şi înţepător. Şi mai era un miros. Cel al fricii.

Se întoarse către Dante. Acesta ţinea într-o mână un extinctor şi în cealaltă, strâns, arma lui semiautomată MP-5. Rossi răcni:

—Cred că este în faţa noastră.

Începură să înainteze precauţi.

În spaţiul larg din nava centrală a bisericii fumul era mai rarefiat. Cupola bisericii era deasupra lor. Singura lumină venea de la ferestrele mici de la baza acesteia şi lumina ce trecea prin perdeaua de fum dezvăluia o scenă parcă desprinsă dintr-un coşmar.

Rossi se îndreptă spre altarul cuprins de flăcări şi sursă a fumului înecăcios. Apoi, uimit de frescele macabre care îl înconjurau din toate părţile, începu să se învârtă în cerc. În jocul de lumini şi umbre al flăcărilor, imaginile de pe pereţi păreau că se mişcă. Îşi aminti de Giovanni, care îl citase mai devreme pe Charles Dickens şi descrierea pe care scriitorul o făcuse bisericii după ce o vizitase: „O temniţă umedă,

pe jumătate îngropată, ale cărei ziduri hidoase exhibă o panoramă a ororilor şi masacrelor pe care nici un om nu şi-ar putea-o imagina în somn, nici măcar dacă ar mânca la masa de seară carnea crudă a unui porc întreg. Bărbaţi cu bărbi grizonante care sunt fierţi, prăjiţi, puşi în proţap, dezmembraţi, striviţi, mâncaţi de animale sălbatice, îngropaţi de vii, sfâşiaţi de cai, tăiaţi cu pumnale; femei ai căror sâni sunt smulşi cu cleşti de metal, cu limbile tăiate, cu urechile zdrenţuite.."[1]

Lui Rossi i se ridicase părul de pe braţe.

Dante ţipă:

— *Mio Dio in Paradiso*[2], altarul!

Rossi se întoarse şi se repezi către altar, dar dogoarea insuportabilă a focului îl împinse înapoi. Printre fuioarele de fum, distorsionat de căldura flăcărilor, se vedea *monsignore* Scarlotti, dezbrăcat şi legat de un scaun de metal, în mijlocul altarului octogonal. În jurul său ardeau mocnit flăcările unui rug funerar improvizat. Era aproape de nerecunoscut. Pielea de pe piept îi era sfâşiată şi atârna în fâşii dezgustătoare. Rossi observă că abdomenul lui Scarlotti era o masă de carne crudă, plină de băşici.

Rossi se opri pentru o clipă, încremenit de scârbă.

La auzul fâsâitului stingătorului, Rossi se mobiliză. Fugi să îl ajute pe Scarlotti. Ajunsese în faţa lui. Scoase un cuţit şi tăie curelele de piele care îi ţineau mâinile şi picioarele legate de scaun. Încerca să nu

[1] Charles Dickens, *Pictures from Italy*, 1846, trad. în rom. *Impresii din Italia* (n. red.).

[2] Dumnezeule din ceruri, în limba italiană în text (n. red.).

îşi lase privirea să alunece spre carnea crudă, spre grăsimea gălbuie topită şi spre oasele care ieşeau pe alocuri de sub pielea carbonizată.

Scarlotti clipi şi îl privi pierdut. Enrico pusese o pătură pe podea. În imensitatea edificiului răsunau paşi grăbiţi. Minireflectoarele de deasupra amortizoarelor armelor celor din *Ombra* treceau cu greu prin fumul întunecos.

O voce strigă:

— Liber!

Altcineva spuse tot strigând:

— Am aici un alt carabinier lovit.

Din depărtare, se apropiau în crescendo sunetele unor sirene care sfâşiau aerul.

Când Rossi şi Dante încercară să îl ridice pe *monsignore* de pe scaun, se auzi un sunet înfundat, ca un pleoscăit.

De undeva răsună o voce cunoscută:

—Scaunul de fier a condus căldura ca un fier pentru însemnat vitele, a topit pielea de pe spate, fese şi braţe. Tehnica a fost inventată pentru spectacolele sângeroase ale lui Nero. Îi făcea o deosebită plăcere să vadă cum se vânzolesc şi urlă martirii creştini torturaţi în mijlocul arenei în timp ce publicul aplauda în extaz.

Rossi se întoarse. Giovanni stătea privindu-l de după o batistă pe care o ţinea cu o mână tremurătoare în dreptul nasului.

— Mai întâi sedaţi-l, le spuse Giovanni, tuşind.

Din trusa medicală standard încorporată în vesta uniformei, Dante scoase o seringă şi îi injectă lui

Scarlotti o doză de morfină. Lăsară să treacă câteva minute, pentru ca drogul să amorțească simțurile preotului, apoi îl ridicară de pe scaun şi îl puseră pe pătură pe o parte, pentru ca pătura să nu îi atingă rănile complete.

Rossi îngenunche lângă Scarlotti, care clipi din pleoapele îngreunate de droguri şi mişcă uşor din buze. Rossi se aplecă şi îşi apropie urechea la câțiva centimetri de gura preotului.

Scarlotti reuşi să şoptească stins:

— Papa... răsuflarea de foc a dragonului... avertizează..., apoi se cufundă în tăcere.

— Nu încercați să vorbiți, spuse Rossi cu o voce blândă, compătimitoare.

Dar Scarlotti înghiți în sec şi articulă cu greu:

— Josie... sceptrul în... flăcări al Satanei. Malachy... ramura de măslin. Spune-i să... implorau ochii lui apoşi.

Rossi simțea cum prin vene îi trece un frison rece, ca şi cum ar fi căzut brusc în apele înghețate ale Mării Arctice.

Giovanni îngenunche lângă Rossi şi îi spuse lui Scarlotti:

— Doctorii sunt pe drum, bătrâne. Vom lupta împreună cu răul. Va fi ca pe vremuri.

Scarlotti închise ochii şi îşi pierdu cunoştința.

Mai târziu, după ce Scarlotti fusese transportat la ambulanță şi aceasta se îndepărtase, Rossi se apropie de unul dintre paramedici, care îl îngrijea pe unchiul lui. Giovanni avea pe față o mască de oxigen. Îi făcu cu ochiul; fața lui palidă, mânjită cu funingine şi

părul alb răvăşit îl făceau să arate ca un clovn cuprins de demenţă.

Rossi îl întrebă pe paramedic:

— Preotul... o să supravieţuiască?

Acesta îl privi grav pe Rossi, apoi răspunse:

— Depinde de forţă, de cât de mult vrea să trăiască şi de starea generală de sănătate. Nimeni nu moare din cauza unor arsuri. Dar mai este şi şocul, şi dacă are inima slăbită... există oameni care s-au recuperat bine deşi aveau arsuri pe jumătate din suprafaţa corpului.

Rossi dădu din cap.

— Am văzut oameni care, deşi răniţi, au reuşit să iasă din clădiri în flăcări.

— Ce se va întâmpla cu el acum? vru Rossi să ştie, după care îşi puse o ţigară între buze şi o aprinse.

— Va fi pus într-o cameră hiperbarică pentru a combate hipoxia ţesuturilor şi pentru a-i oxigena sângele. După care i se vor administra intravenos o cantitate mare de acid ascorbic, vitamina C... şi antibiotice. Oxigenarea masivă a ţesuturilor va preveni necrozarea arsurilor de gradul 3. Sub escare, ţesutul se va regenera. Acidul ascorbic va combate efectele intoxicaţiei cu fum.

Rossi îşi privi unchiul, apoi se uită la ţigara pe care o ţinea între degete. O aruncă pe jos şi călcă apăsat pe ea.

Dante veni de undeva din lateral.

— Victime? îl întrebă Rossi.

— Am avut noroc... avem doi ofiţeri răniţi şi se pare că unul dintre ei va supravieţui.

Un preot scund, grăsun, cu faţa boccie, venea şchiopătând spre ei.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă sâsâit. Vorbea un dialect florentin. Sunt părintele Fallace, pastorul bisericii.

— Părinte, mă tem că biserica dumneavoastră a fost locul unei tentative de asasinat, răspunse Rossi.

— Ce grozăvie! A fost cineva rănit?

Rossi răsuflă adânc.

— Da, au existat răniţi. Dar ce nu înţeleg este cum de au avut atacatorii atâta timp la dispoziţie. Biserica nu este vizitată de turişti?

Preotul dădu din cap.

— În mod normal avem zilnic sute de vizitatori... dar suntem în renovare şi de vreo două zile echipa de muncitori nu a mai venit la lucru. Din cauza unui conflict de muncă.

— Da, asta ar explica multe, îi spuse Rossi lui Dante.

— Am cercetat toată zona, spuse Dante. Nu avem martori. Nimeni nu a văzut nimic neobişnuit.

Rossi se întoarse către preot.

— Dar un custode, un îngrijitor... cineva care ar fi putut vedea ce s-a întâmplat?

Preotul îşi mângâie bărbia şi privi în jos, gânditor. Apoi îşi ridică privirea.

— Doar sora Maria Isabella, o bătrână ciudată, *curiosa*[1].

— Putem vorbi cu ea? vru să ştie Rossi.

O bătrână băgăcioasă era exact de ce avea nevoie.

[1] Ciudat, curios, indiscret, în limba italiană în text (n. red.).

Preotul râse.

— Îmi pare rău, domnilor, dar mi-e teamă că va fi imposibil să aflați ceva de la ea; este și surdă și oarbă ca un liliac.

Rossi oftă și îl privi pe Dante dându-și ochii peste cap.

— Dar avem o cameră video, adăugă preotul.

Rossi îl privi mut de uimire.

Îi sună telefonul mobil.

— Trebuie să răspund. Părinte, mă scuzați o clipă?

— *Certamente.*

Rossi purtă o scurtă conversație, apoi închise.

— Dante, tocmai a fost găsit un cadavru.

— Unde?

— Spânzurat de *Ponte Fabricius*[1] la Insula Tiberină. Pleci acum. Ia un elicopter. Rămân aici să văd ce avem pe camera video. Cum afli ce s-a întâmplat acolo mă anunți, da?

Dante făcu un semn aprobator cu capul.

— Ce nenorociți. Perpelesc un preot în mijlocul unei biserici și mai și execută pe cineva de cel mai vechi pod din Roma!

— Încă nu știm dacă există vreo legătură, îl corectă Rossi. Du-te și vezi ce s-a întâmplat!

— Da, domnule... am plecat.

Plin de vioiciune și prospețime, proaspăt oxigenatul Giovanni veni lângă Rossi, ștergându-și fața cu o batistă.

---

[1] Podul lui Fabricius, construit în anul 62 î.H., este cel mai vechi pod folosit până în zilele noastre, a fost construit la comanda lui Lucius Fabricius, membrul al Fabricienilor romani (n. red.).

Privindu-l pe Dante care fugea spre Rossi, spuse:

—Părinte, camera aceea este conectată la un aparat de înregistrare video?

Părintele confirmă entuziast:

—Desigur. Este la mine în birou şi cred că toţi avem nevoie de câte un păhărel de coniac, nu?

Giovanni plusă:

— De ce nu un pahar de Porto?

Rossi râdea pe înfundate.

— După dumneavoastră, Părinte.

CAPITOLUL 62

ROSSI ÎNCERCA SĂ-ŞI DEA SEAMA ce se întâmplase. Era în casa parohială a bisericii San Stefano, împreună cu unchiul său. Sorbeau din paharele cu coniac şi aşteptau ca preotul să revină cu caseta video. Aruncă o privire către biroul preotului. Peste tot erau ziare şi plicuri nedeschise, peste care se aşezate un strat gros de praf. Pe un colţ al biroului era o scrumieră mare plină cu mucuri de ţigară.

Rossi bătea gânditor cu degetele în braţul fotoliului.

— Am impresia că sunt un amărât de pion pe o tablă de şah. Că există nebuni şi regine şi că cineva reuşeşte întotdeauna să ne manevreze.

Giovanni, aşezat într-un alt fotoliu, se întinse spre el şi îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Faci şi tu tot ce poţi. Cască ochii, ciuleşte urechile şi nu te încrede decât în jumătate din lucrurile pe care le afli cu ajutorul simţurilor.

Apoi dădu peste cap ultimele picături de coniac şi puse paharul pe jos.

— Dacă aş putea afla ce pune la cale *Bast*... care va fi următoarea lor mişcare...

Rossi se întoarse către unchiul său:

—Tu ai reuşit să înţelegi ceva din ce a zis Scarlotti?

— Din păcate, cel mai probabil delira.

Giovanni începuse să fredoneze ceva din Wagner şi să studieze camera de lucru. Se ridică, făcu cu greu câţiva paşi spre birou şi scoase mai multe gravuri de Dürer pe care le avea cu el.

— Ce faci? îl întrebă Rossi.

— Instinctul mă îndeamnă să rezolv aici şi acum ghicitoarea asta, spuse el, parcă ignorând întrebarea nepotului, apoi arătă spre gravuri. Aici avem *Melancolia I,* greşit intitulată, dar teribil de interesantă. Dacă te uiţi la faţa personajului angelic care stă cu cartea în mână... pare foarte tulburat. Personajul

reflectă suferinţa sa şi căutarea adevărului. La fel ca tine, încearcă să descifreze semnele pe care le întâlneşte pe drum. Lângă el sunt uneltele simbolice ale alchimiştilor, dar acestea nu oferă decât răspunsuri greşite: balanţa semnifică echilibrul gnosticilor, şi în spatele lui, pe perete, este o tabletă magică. Este tableta pătrată, tableta Diavolului. Dacă aduni numerele de pe coloane, rânduri şi diagonale obţii 54. Dacă

aduni două câte două pătratele numerelor din colțuri, obții din nou 54. Ca și tine, Dürer, sub forma unui filosof angelic, vrea să ne spună că a întâlnit ceva din afara credințelor lui religioase. Poate un rău fără remușcări care nu se supune regulilor naturale ale societății, căci el vede întreaga materie ca fiind rea, și deci nimic bun nu poate rezulta din materia rea.

Rossi își privi palmele și îi spuse apoi lui Giovanni:

— O adunătură de ucigași și nemernici cu inimile întunecate.

Giovanni îl privi cu simpatie.

— Încearcă să îți imaginezi ce este de fapt *P-17*. O elită ultrasecretă, neofascistă, masonică, cabalistă, implicată în...

— Spălare de bani, asasinate și manevrarea teroriștilor pentru atingerea unor scopuri proprii.

Privirile li se întâlniră.

— Să înțeleg că ai dubii în ce privește implicarea teroriștilor fundamentaliști în atacurile din Roma și de la Vatican?

— Altcineva trage sforile, spuse Rossi pe un ton sumbru. *Zio*, m-a sunat Josie Schulman.

Sprâncenele unchiului său se ridicaseră, fața îi strălucea.

— Ce mai face tatăl ei? Poate ar trebui să îl sun pe Max să văd dacă el înțelege mai multe din toată încurcătura asta. Râse.

Rossi își mușcă buza de jos și îi evită privirea.

— E mort, *zio*. A fost asasinat.

Giovanni își puse bărbia în piept, apoi ridică privirea.

— Atunci am de îndeplinit o promisiune solemnă pe care i-am făcut-o lui Max. Trebuie să vorbesc ceva între patru ochi cu Josie.

Rossi se simți sfredelit de privirea unchiului său.

— Josie mi-a spus că moartea tatălui ei ar putea fi o manevră a Institutului *E*. Tu înțelegi ceva din toate astea?

Giovanni închise ochii; obrajii îi tremurau. Apoi se stăpâni şi îl privi pe Rossi.

— Da. A fost vorba de o crimă ritualică?

— Nu mi-a spus. Dar de ce întrebi?

Giovanni scutură din cap.

— Sunt ani buni de când suspectez că Institutul *E* nu este decât o organizație de fațadă, cu rădăcini care vin din masoneria germanică, dintr-o grupare numită OTO. Îi trădează simbolurile. Membrilor li se cere să intre în contact cu *Thayton*-ul propriu, cu adevărata lor natură. Oamenii aceştia au un simț al umorului straniu şi deloc plăcut. Dacă rosteşti Satan cu limba între dinți... seamănă cu... înțelegi...?

— Thayton, răspunse Rossi şi dădu ochii peste cap.

Unchiul suspină.

— În cel mai bun caz e un joc de cuvinte evident şi destul de facil. Drago Volante, fondatorul Institutului, nu şi-a trecut în CV-ul său ucenicia în rândurile OTO. Cel mai infam şef al OTO din secolul XX îşi spunea „Stăpânul Therion".

— Cine era individul?

— Aleister Crowley, un ocultist englez.

Rossi fluieră.

— Am citit despre el. În timpul Primului Război Mondial pretindea că lucrează pentru serviciile secrete britanice. A fentat înrolarea în război şi s-a dus la New York. A fost redactor-şef al unui ziar german care-l susţinea pe Kaiser, dar pretindea că de fapt s-a infiltrat în agenţiile germane şi că slujeşte interesele Angliei.

— Cam aşa ceva. Cel mai corect ar fi să spunem că era agent dublu şi că a fentat războiul cât a putut, formulă Giovanni.

— Îmi aduc aminte că Ian Fleming, creatorul lui James Bond, care a lucrat în spionajul naval britanic în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a sugerat ca acest Crowley să îl interogheze pe Rudolf Hess, care era captiv în Anglia. Se paraşutase dintr-un avion de luptă german şi aterizase în Scoţia. Acolo trebuia să se întâlnească cu ducele Hamilton, şi asta se întâmpla în 1941. Hess a fost capturat şi ţinut în *incommunicado*[1].

— Ai o memorie foarte bună, nepoate. Naziştii erau maeştri în folosirea anumitor tehnici oculte întunecate. Fleming şi ducele ştiau şi ei asta. Dar buldogul bătrân de Churchill a interzis interogarea.

— Politicieni cretini care se bagă unde nu le fierbe oala, spuse Rossi.

— Volante a adoptat rangurile masonice şi cele de la OTO în sistemul lui psihologic new age, şi nu le-a camuflat decât într-un mod stângaci.

— Crezi că au vreo legătură cu ce se întâmplă aici, în Roma?

[1] Adjectiv provenit din spaniolul *incomunicado*, participiul trecut al *incomunicar* — a interzice comunicarea (n. red.).

Giovanni ridică din umeri.

— Nu m-ar surprinde deloc să aflăm că şi-au băgat coada.

Privi din nou către gravuri.

Rossi se ridicase în picioare şi mersese până lângă unchiul său. Se schimonosea, privind atent gravurile.

— Să înţeleg că şi aici e vreun mesaj secret, ca la cealaltă gravură?

Unchiul dădu din cap.

— *Melancolia* este cea mai enigmatică şi plină de simboluri dintre toate gravurile lui Dürer. A fost un adevărat maestru şi operele lui sunt pline de mesaje, de simboluri ale căror sensuri se întrepătrund şi de metafore. Dar hai să ne uităm puţin, pentru început, la alte gravuri ale lui Dürer. Arătă spre o altă lucrare şi continuă: a fost un farsor foarte subtil. Şmecherul probabil că se strica de râs... tot clerul şi publicul îi lăudau portretul Sfântului Hieronymus, cunoscut şi ca Sfântul Ieronim, despre care se spune că a fost primul traducător al Bibliei din greacă în latină.

— Deci Dürer era, la fel cum mi-ai spus şi despre Leonardo da Vinci, atent să îşi ascundă adevărata credinţă de Inchiziţie.

— Da. Din nou adevărul este ascuns în faţa ochilor privitorului, şi doar cei care ştiu cum îl pot descifra. Dacă te uiţi la *cartellino*[1], în colţul gravurii, este semnătura lui Dürer, A.D., şi o dată: 1514. La fel ca în cazul celeilalte gravuri la care ne-am uitat mai devreme, *Cavalerul, Moartea şi Diavolul,* data conţine un mesaj secret.

[1] Aici cartuş, loc unde se află semnătura artistului, în limba italiană în text (n. red.).

— Care este mesajul?

— Că acela aplecat în studiu asupra cărții nu este Sfântul Ieronim. Iar Dürer nu arată aici respectul pentru Biserica Catolică şi Evanghelie. De fapt, Dürer comemorează moartea unui membru celebru al Iluminaților şi o face condus de propriile convingeri gnostice.

Rossi dădu din cap.

— N-ar fi rău să-mi explici şi mie despre ce este vorba.

— În primul rând, sunt câteva indicii evidente. În limbajul adepților gematriei din Cabală, valoarea lui A.D. este unu plus patru, adică cinci. Dacă adaugi cinci la data de 1514, atunci...

— Avem 1519. Care ce vrea să însemne?

— Dacă te uiți la fiara care stă aşezată confortabil în jumătatea de jos a gravurii...

— Leul?

— Care este un semn zodiacal, nu?

— Da, este.

Giovanni aştepta un răspuns din partea lui Rossi, dar, cum acesta tăcea, se gândi să îi arunce un mic indiciu:

—De la leu vine Leo care este o prescurtare de la...

— Leonardo...

— Da Vinci... care a murit în 1519 şi care l-a pictat pe Sfântul Ieronim rătăcind prin deşert în anul...

Rossi oftă resemnat.

— Lasă-mă să ghicesc. 1514?

Giovanni adăugă:

— Dacă luăm ca referință singura imagine existentă a lui Leonardo, autoportretul său şi ne uităm la gravura lui Dürer... asemănarea este izbitoare.

Mobilul lui Rossi scoase un sunet aparte, special ales pentru a-i semnala primirea unui mesaj însoțit de imagine.

— E ceva de la Dante care este la locul crimei, explică unchiului său.

Scoase telefonul şi îl butonă, pentru a deschise mesajul. Telefoanele mobile ale celor de la SISDe aveau camere foto de ultima generație şi puteau stoca într-un mesaj atât text, cât şi cinci minute de înregistrare audiovideo. Giovanni privi peste umărul nepotului

său. Pe ecranul telefonului era o imagine cu *Ponte Fabricius* şi Insula Tiberină. Apoi imaginea se mişcă şi se apropie de un corp îmbrăcat în negru spânzurat de un picior de marginea podului. Mâinile cadavrului erau legate la spate şi corpul se bălăngănea greţos. Apoi apăru textul:

Expeditor: DANTE. *PUNGI CU 34 DE MONEDE DE ARGINT LEGATE DE TALIA CADAVRULUI. IDENTIFICARE IMPOSIBILĂ. CAP LIPSĂ. TĂIAT DE LA BAZA GÂT. ÎNCEPUT CĂUTĂRILE ÎN APĂ. BILET PRINS DE PIEPT... AESCULAPIUS, VINDECĂ-TE.*

Giovanni îl privi pe Rossi.

— Urât moment. Ne-au fraierit din nou.

— Cum aşa? întrebă Rossi.

— Atunci când zburam pe deasupra Insulei Tiberine ai observat că are formă de navă, da? Legenda spune că acolo s-a scufundat odată o galeră. De fapt, mare parte din insulă a fost ocupată de o clădire în formă de navă. Era templul zeului roman Aesculapius, ridicat în secolul trei înainte de Hristos. Au mai rămas vestigii ale faţadei de marmură. Templul avea în mijloc un obelisc, care era catargul navei de piatră.

— Ei şi?

Giovanni ridică degetul arătător.

— Podului i se spune *Ponte Quattro Capi*[1].

Rossi dădu din cap.

— Podul celor patru capete.

— Exact. La extremităţile podului sunt aşezate pe baluştri câte două capete. Deşi sunt statui vechi

[1] Podul celor patru capete, în limba italiană în text (n. red.).

romane, nu au fost puse acolo de la început. Nu erau prevăzute în planurile inițiale ale podului. Papa Sixtus al V-lea le-a pus acolo, după renovarea din secolul al XVI-lea. Angajase patru arhitecți care se certau încontinuu. Drept care Sixtus i-a decapitat. Atunci când podul a fost terminat, papa a cerut ca portretele lor să fie puse pe pod.

Rossi se încruntă.

— Bine, bine. Înțeleg legătura. Dar asta nu face decât să ne spună că avem de-a face cu niște oameni care știu foarte multă istorie?

Giovanni se uită iritat spre tavanul camerei, apoi îl privi pe nepotul său.

— Aesculapius... era zeul roman al medicinei.

— Era doctor?

Giovanni aprobă tăcut.

— Este o simplă bănuială, dar, dacă aș fi în locul tău...

Rossi continuă sobru:

— Ai verifica dacă nu cumva doctorul Vaticanului a dispărut.

CAPITOLUL 63

SFÂNTUL PĂRINTE ZĂCEA în patul său din spitalul Gemelli, cu faţa acoperită de transpiraţie şi cu obrajii albi, parcă fără viaţă. Lângă pat, un monitor lansa semnale acustice şi afişa valorile ritmului cardiac. Un burduf se contracta şi se destindea în ritmul respiraţiei slabe a Pontifului. Acesta ajunsese la spital cu căile respiratorii atât de inflamate, încât medicii fuseseră nevoiţi să execute o traheotomie. Ioan-Paul strângea în pumn scapularul[1] Sfintei Fecioare, cel despre care Secretele de la Fatima spuneau că era cheia către căderea URSS-ului şi salvarea lumii doar dacă destui credincioşi se rugau zilnic pentru intervenţia ei divină. Pretutindeni în lume, milioane de catolici umpluseră bisericile şi străzile, uniţi în rugăciune, cu lumânări aprinse în mâini. În piaţa Sfântul Petru, o mulţime de luminiţe punctau noaptea cu mici flăcări pâlpâitoare. Lumina unduitoare şi tremurătoare a acestora părea oglindirea cerului înstelat de deasupra Vaticanului.

---

[1] Scapularul (de la latinescul *scapula* – umăr) este un veşmânt purtat de călugării anumitor ordine religioase, ca de exemplu cel al Sfântului Benedict. Termenul se aplică şi variantei în miniatură a veşmântului, care poate fi purtat şi de către credincioşi, formată din două bucăţi mici de stofă sau pânză, legate între ele cu două panglici sau şnururi, care se poartă la gât, atârnând într-o parte şi alta a corpului, la nivelul inimii (n. red.).

Cardinalul Stanislaw, prieten, colaborator şi conaţional polonez, stătea îngenuncheat lângă patul papei, rugându-se în şoaptă, cu un rozariu strâns în mână. Apartamentul privat era plin de doctori, servitori, clerici. Toţi aşteptau un miracol.

Pe podea, lipită de şoldurile lui Stanislaw, se afla o servietă neagră, destul de mare. Stanislaw arunca din când în când câte o privire rapidă spre aceasta, pentru a verifica dacă mai era acolo. În servietă erau închise documente semnate de papă care cereau demiterea tuturor celor din cadrul Vaticanului care fuseseră găsiţi vinovaţi. Stanislaw fusese luat pe nepregătite de boala papei. Reuşise totuşi să îşi păstreze sângele rece în mijlocul debandadei care însoţise transportul acestuia spre spital şi luase servieta cu el înainte de a ieşi în fugă din birou.

În faţa uşii şi de-a lungul coridorului, trupele GIS ale maiorului Brazi asigurau paza. Ceva mai în josul coridorului, Garda elveţiană instalase un cordon de pază care-i verifica pe toţi cei care intrau şi ieşeau. Deşi garda şi GIS-ul foloseau un protocol strict de securitate creat de serviciile secrete americane, birocraţia, încăpăţânarea şi neatenţia făcuseră ca anumite părţi ale procedurii să fie încălcate.

Brazi se indignase în nenumărate rânduri atunci când observase încălcări ale protocolului de securitate de către Garda elveţiană. Cu nici o lună în urmă, văzuse la ştiri cum papa era transportat într-un Jeep Renegade alb, pe locul de lângă şofer, în timp ce *commandante* Stato, împreună cu alt membru al serviciului de pază, stăteau cuibăriţi pe bancheta din spate.

Expus oricărei primejdii, papa făcea cu mâna celor strânşi pe trotuare. Brazi ştia că obiectivul principal trebuia pus întotdeauna pe locul din dreapta spate şi că şeful pazei era cel care trebuia să stea lângă şofer. Şi că numai agenţi special antrenaţi ar fi trebuit să conducă vehiculul în care se afla obiectivul principal.

Serviciile secrete dădeau ecusoane diferitelor categorii de persoane cărora li se permitea accesul la obiectivul principal. Ecusoane diferite pentru membrii importanţi ai staffului, vizitatori şi membrii cu grad inferior ai suitei papale. Forma, culoarea şi dimensiunile ecusoanelor erau schimbate în mod frecvent pentru a elimina orice tentativă de falsificare. Ecusoanele celor însărcinaţi cu paza şi protecţia şi ale membrilor serviciilor secrete aveau aceeaşi valoare ca orice insignă. Oricine ar fi purtat, indiferent de circumstanţe, un ecuson fără a avea o aprobare prealabilă, era arestat. Legea interzicea asumarea falsă a identităţii şi statutului de ofiţer federal.

Dorind să evite o confruntare, Garda elveţiană şi GIS-ul cedaseră în faţa dispreţului oficialilor Vaticanului faţă de respectarea acestor protocoale de securitate şi le încălcaseră flagrant. Nu acceptau să fie deranjaţi cu asemenea „prostii". Dar Brazi nici nu voise să audă protestele acestora şi, indiferent de statutul spitalului de „a doua casă" pentru papă, ceruse liste complete cu personalul şi verificarea acestora de câteva ori, preventiv. Un element periculos ar fi putut să se strecoare cu uşurinţă în spital. Ar fi trebuit să i se raporteze zilnic rezultatele verificărilor tuturor celor care aveau acces în spital. Dar Secretarul de

Stat şi Secretarul general de la Vatican consideraseră absurde solicitările echipei de pază şi refuzaseră începerea procedurilor.

Uşile liftului se deschiseră cu un bâzâit şi pe hol apăru o călugăriţă şi un preot bătrân.

Soldatul Gărzii elveţiene de la capătul coridorului scoase lista şi li se adresă autoritar:

— Numele dumneavoastră, vă rog?

Cu o voce tristă, călugăriţa răspunse:

— Sora Mary Benedict. Apoi făcu un gest către preot şi adăugă:... şi dumnealui este *monsignore* Charles O'Malley, din Arhiepiscopia Bostonului, trimis al Eminenţei Sale cardinalul Lawless.

Atunci când observă privirea rece a soldatului, O'Malley adăugă rapid:

— Nu trebuie să fii atât de formală, soră. Toată lumea îmi spune Chuck.

Soldatul se încruntă şi îşi plimbă degetul peste listă. În josul paginii erau scrise numele celor doi. Cu creionul, şi în dreptul lor era un simbolul pentru cardinalii cu grad înalt. Soldatul îi privi, apoi le ceru actele de identitate.

Acestea îi fură prezentate.

După cele le examină cu ochii mijiţi, paznicul le înapoie actele celor doi. Le dădu două ecusoane şi îi instrui pe scurt despre procedurile cărora trebuiau să li se supună. La jumătatea holului, cei doi întâlniră un alt preot.

— Părinte, avem mare nevoie să bem o cafea tare. Eşti bun să ne spui unde putem găsi? întrebase călugăriţa, cu un zâmbet amabil.

Preotul îi conduse către o bucătărie.

Odată plecat preotul, sora Mary Benedict vorbi abia atunci când sunetul paşilor acestuia se stinse.

— Uite care e planul. Am vorbit cu unul din doctorii de jos. Starea papei a fost stabilizată, dar, în ansamblu, se înrăutăţeşte. A intrat în şoc septic de la o infecţie urinară, deci probabil că în scurt timp organele îi vor ceda unul după altul.

Preotul făcu o grimasă.

— Mare păcat, spuse el şi în voce i se citi o falsă milă, grotesc mimată. Să ne rugăm ca inima lui să fie destul de puternică.

— Nu este. Doctorul mi-a zis şi că ar fi auzit zvonuri cum că papa îşi doreşte să moară în patul său de la Vatican.

Monseniorul oftă.

— Ştii ce trebuie să facem, spuse ea.

— Lista de demiteri de care ziceai? şopti el.

— Exact.

— Dar cum? spuse el şi aruncă priviri fugare prin cameră. Ziceai că e păzită cu mare grijă de cardinal.

Privirea ei împietrită spunea totul. El se cutremură.

Ea vru să îi spună ceva, dar un doctor şi un cardinal intrară, îşi turnară câte o cafea şi se aşezară pe o canapea.

— Dă-mi ceştile şi tava de acolo, îl instrui ea pe *monsignore*.

El puse cu grijă pe tavă ceştile, lapte pentru cafea şi câteva pliculeţe de zahăr. Apoi îi întinse tava. Cu îndemânare, sora scoase dintr-un pliu al veşmântului

două capsule, le sparse între degete, şi, după ce se asigură că nimeni nu observă, le turnă într-una din ceşti. Apoi turnă cafea în toate ceştile şi clăti recipientul în care fusese cafea în chiuvetă. Puse ceaşca cu cafeaua în care turnase otrava în spatele celorlalte două, lângă mâna sa, şi ridică tava.

Ridică din umeri şi spuse hotărâtă:

— Cardinalului Stanislaw i-ar prinde foarte bine o cană de cafea tare.

Monsignore Johnny Brett se hlizi în surdină.

— Dumnezeule... în nici un caz nu ar trebui să îl biruie somnul în asemenea momente, nu?

CAPITOLUL 64

SORA MARY BENEDICT se îndrepta umilă spre apartamentul papal. În dreptul unui agent GIS, făcu un semn discret cu capul către tava cu cafele şi o întinse către el. Acesta puse mâna pe o ceaşcă, îi mulţumi şi mai luă una, pe care i-o dădu colegului său. Atunci ochii lui se cufundară în albastrul adânc al ochilor ei. Pentru o clipă, plutiră, înconjuraţi de tăcere. Apoi ea sparse vraja, zâmbindu-i ruşinoasă. El luă brusc poziţie de drepţi şi îi deschise uşa. Îi simţea privirea arzătoare în ceafă în timp ce intra în cameră. Cum se închise uşa în urma ei, continuă să meargă încet prin camera în care zăcea papa. Încerca să se controleze, să nu privească în direcţia patului. *Virusul acţiona cât se poate de bine,* îşi zicea mulţumită. Acţiunea lentă a acestuia trebuia să fie asemănătoare cu cea a unui virus gripal. Doar că nu prevăzuseră nici dorinţa papei de a se întoarce la Vatican, nici prezenţa de spirit a cardinalului, care luase după el servieta cu documentele incriminatoare. I se spusese că documentele trebuiau luate cu orice preţ.

În timp ce înainta spre cardinal, schimbă abil poziţia tăvii, astfel încât cafeaua care conţinea otrava era singură în partea dinspre el a tăvii. Pe faţă i se strecură un mic surâs. Îşi amintea cum o lăudaseră antrenorii pentru dexteritatea sa de invidiat.

Ajunsă în faţa cardinalului Stanislaw, se înclină uşor şi întinse tava spre el.

— *Dziękuję. Jesteś taka uprzejma*[1], spuse el în poloneză, fără să-şi dea seama, confuz din cauza stresului şi a oboselii.

Puse mâna pe ceaşca cea mai apropiată de el.

— *Proszę*[2], răspunse ea în şoaptă.

— Vorbiţi poloneza, soră?

— Puţin, Eminenţă. Am lucrat într-un spital din Chicago unde mulţi dintre pacienţi erau polonezi.

— Ah, da. Frumos oraş. L-am însoţit odată pe Sfântul Părinte într-o vizită acolo.

Cu vocea tremurătoare, ea întrebă:

— Mai e vreo speranţă?

Şi ochii ei se umplură de lacrimi. *Nici nu ştie că sunt lacrimi de fericire,* se gândea ea.

— Copilă, întotdeauna există speranţă. Ca noi toţi, Sfântul Părinte se află în mâinile Domnului.

— Pare atât de liniştit. Şoaptele ei erau însoţite de fâşâitul aparatelor care umpleau cu aer plămânii Pontifului bolnav.

Văzu undeva, la marginea câmpului ei vizual, cum un doctor scotea din salon un grup de călugăriţe şi gărzi elveţiene.

— Sfinţia Sa are nevoie de linişte. Vă rog aşteptaţi pe coridor.

Cardinalul aruncă o privire către papa Ioan Paul şi, la văzul chipului palid al acestuia, ochii începură să îi lăcrimeze.

---

[1] Vă mulţumesc, sunteţi foarte amabilă, în limba poloneză în text (n. red.).

[2] Cu plăcere (n. red.).

— Să ne rugăm ca lunga sa călătorie să aibă un sfârşit liniştit.

Apoi căscă şi mai luă o gură de cafea. În timp ce îndepărta cana de la buze, începu să clipească, apoi închise ochii.

— *Jestem śpiący*[1], mai apucă el să spună înainte de a cădea în leşin.

Cu o mişcare rapidă, Sora Mary luă ceaşca din mâna cardinalului înainte ca acesta să o scape pe podea. Nimeni nu observase nimic. După o privire aruncată prin cameră, ea se duse către o masă şi lăsă acolo tava. Apoi se întoarse lângă cardinal.

Cu măiestria unui magician, luă servieta de pe podea şi dispăru într-o baie din stânga camerei. Ajunsă acolo, închise uşa, răsuci cheia în broască şi începu să scoată documentele din servietă. Le ascunse cu dexteritate sub veşmântul de călugăriță. Servieta o puse într-un dulap, după un rând de prosoape.

O uimi o bătaie uşoară în uşă. Un fior îi trecu pe şira spinării.

— Soră, vă simțiți bine? răsună de dincolo de uşă vocea familiară a lui *monsignore* O'Malley.

— Cretinule, şopti ea printre dinți. Da, Monseniore. Revin îndată, spuse ea cu un geamăt surd.

Apoi îşi surprinse chipul reflectat în oglindă şi ceva se întâmplă. Sora, Basha deghizată, se scufundă în propria imagine în oglindă, căzu în adâncurile albastre al acelor ochi reci, lipsiți de pasiune. Ceva se întâmpla. Începuse să se micşoreze, de parcă întreg

[1] Mi-e somn, în limba poloneză în text (n. red.).

corpul ar fi început să i se usuce şi să se stafidească sub piele. *Ce mi se întâmplă?* Din gât îi ieşea o voce de copil care îngâna, ca într-un cântecel. „Nu spune... să nu spui nimănui, este secretul nostru. Eu nu voi spune niciodată." Începu să îşi pipăie faţa cu mâinile, trecându-şi degetele peste tenul perfect, asemenea unui pictor care îşi mişcă pensula peste un portret aproape finalizat. Începu să plutească înspre marginile lucidităţii. Pentru o clipă, privi în jur ca şi când nu ar fi fost decât un spectator la tot ce i se întâmpla. Un fior rece îi trecu prin trup. În mintea ei, Basha începuse să fugă, şi, în fuga ei, se intersectă cu imaginea înceţoşată a unei fetiţe care trecu de ea, fugind în direcţia opusă.

Basha se trezi în mijlocul unei păduri întunecate. Vocea de copil ieşea dintre buzele ei. „V-aţi ascunselea. V-aţi ascunselea." Basha se pierdu între copacii impunători, încercând să-şi recapete vocea. În timp ce fugea, întunericul din jurul ei se umplea de viziuni groteşti, fantomatice. Feţe deformate de frică, ai căror ochi înroşiţi de plâns cereau îndurare. Apoi, din întuneric, ţâşni înspre ea o mână prelungă, fantomatică, înarmată cu o seringă. Fulgere de durere îi treceau prin piept, în timp ce se chircea panicată.

De undeva din capul ei răsună vocea de copil: „Trei, doi, unu... cine nu e gata, îl iau cu lopata!"

Totul în jurul ei se balansa. Din oglindă o privea faţa inocentă a unei fetiţe. Basha reuşi să îngaime, cu vocea spartă: „Dar asta nu sunt eu."

Ca prin minune, faţa copilei dispăru şi, dintr-un fum, începură să apară feţe. O succesiune de feţe de

femei tinere. Feţele ei. La unison, toate chipurile rostiră prin buzele Bashei: „Aici nu e vorba de tine. E vorba de noi. Ce vrem noi! Nu ce vrei tu, curvă egoistă."

I se înmuiaseră genunchii şi se prinse cu mâinile de marginile chiuvetei. Îi era rău. Se înecă şi vomită. Îşi privi mâinile. Vomită din nou şi culoarea lichidului înecăcios se întunecase. Devenise roşu. Sânge. *Nu. Spală-te, fată! Spală-te,* îi repeta obsesiv, ca pe o mantră, mintea. Dădu drumul robinetelor şi le răsuci până ce zgomotul apei acoperi vocile. Aşteptă până ce apa deveni aproape opărită, apoi îşi înfipse mâinile sub jetul fierbinte. Frecă plină de furie, obsesiv, până ce aproape îşi jupui pielea. În jurul ei, aburul se ridica din chiuvetă şi se lipea de oglindă, înceţoşând-o. Se adună, îşi şterse mâinile de veşmânt, apoi şterse oglinda, trecând o palmă peste suprafaţa aburită. Îşi privi reflexia. Din oglindă o privea faţa blândă şi miloasă a unei călugăriţe. Din ochi începuseră să izvorască lacrimi şi Basha îşi frecă faţa cu palmele. Stătea acolo, suspinând, confuză. *Eşti obosită. Prea mult stres,* se minţi ea, forţându-se să şoptească aceste cuvinte.

Fu smulsă din starea sa de o altă bătaie în uşă.

Totul este pentru Hamal... adu-ţi aminte, îşi spuse. Se adună, îşi şterse ochii şi îşi aranjă veşmântul.

Când ieşi din baie, monseniorul nu mai era la uşă. Aruncă o privire prin cameră şi îl descoperi într-un colţ, vorbind cu un doctor. *Nenorocitul nu se poate abţine. Trebuie să se fudulească, să îşi joace rolul,* se gândi ea. Străbătu camera cu o faţă acră şi se opri lângă falsul monsenior.

— Nu ştim ce s-a întâmplat cu el, spunea doctorul, aranjându-şi ochelarii. Nu că ar fi fost ceva ce doctorul Cornelli ar fi putut face şi noi nu am încercat.

— De cât timp este medic principal al Vaticanului? vru să ştie monseniorul.

— I-am slujit şi pe Ioan Paul I şi pe Sfinţia Sa.

Încruntat, prelatul întrebă:

— Îmi iertaţi curiozitatea morbidă, dar ce se va întâmpla dacă statul va cere o autopsie a Sfântului Părinte dacă Tatăl nostru al tuturor îşi va chema Fiul în ceruri?

Basha se lupta să îşi controleze furia, cu unghiile înfipte în palme. Cum stătea aşa, cu pumnii strânşi, vocile îi şoptiră în ureche: *Ştii, va trebui lichidat.*

Doctorul dădu violent din cap.

— În nici un caz. Niciodată un papă nu a fost şi nu ar trebui să fie... supus unei asemenea umilinţe. Dar de ce întrebaţi?

Basha îl izbi discret dar cu forţă pe Monsenior în gambă şi avansă un pas. Făcu o mică plecăciune.

— Mă scuzaţi, domnilor. Se întoarse către Monsenior. Monseniore O'Malley, sunteţi căutat de urgenţă la telefon.

Intensitatea cu care şoptise politicos cuvintele şi zâmbetul ei straniu creaseră un efect bizar.

Reuşind să nu icnească de durere, O'Malley îngăimă:

—Cred că este Eminenţa Sa, cardinalul Lawless. Soră Mary, după dumneata.

Rossi îl sunase pe maiorul Brazi pe mobil.

— *Pronto.*

— Brazi, sunt Rossi. Ascultă cu atenţie. Avem încă o crimă şi credem că victima ar putea fi un doctor. Află pe unde este doctorul papei.

— Cu se numeşte?

— Doctor Cornelli.

Pe linie se auzise un click.

— Rămâi pe fir, am un alt apel, îi spuse Rossi.

După câteva secunde, Rossi reveni:

—Brazi, te pun în legătură cu Dante, unul dintre agenţii mei.

— Bine, spuse Brazi.

Rossi şi-l imaginã pe Brazi ascultând în poziţie de drepţi.

— Dante, repetă ce mi-ai spus, ca să audă şi maiorul.

— Am găsit capul victimei. Adică l-a găsit Garda elveţiană.

— Cum adică? se inflamă Brazi, care înţelesese implicaţiile situaţiei.

— La picioarele unei statui din bazilica Sfântul Petru. Într-o cutie de pălării. Am reuşit să îl identificăm... este...

— Doctor Cornelli, clarifică Rossi.

— Da, dar cum de...

— Stai puţin, ordonă Rossi, stai să pun telefonul pe speaker.

Giovanni interveni cu o voce obosită:

— Te rog să continui, tinere. Care statuie?

— Se pare că Venus de la Vatican. Am izolat zona.

— Adică Venus de Milo? întrebă Rossi.

— Nu, nu cred că era aceea. Staţi puţin... să întreb paznicul. Se auzi un murmur de voci, apoi Dante

reveni. Paznicul spune că este vorba de reprezentarea Justiției. Este undeva, sub o statuie de bronz a papei Paul al III-lea.

Giovanni spuse:

—Ne-au transmis un mesaj, nu degeaba au pus pachetul acolo. Într-un final s-a făcut dreptate. Uitasem de infamul papă Alexandru Borgia şi de Iulia Farnese, amanta şi verişoara sa, cu care a şi avut un copil nelegitim, o fiică pe nume Laura. E foarte ironic. În timp ce papa oficiază slujba, Iulia îl priveşte cu un zâmbet lasciv. Statuia de marmură o înfăţişează pe un divan, cum aproape că scapă din mână sigiliul dreptăţii. Sculptorul a ascuns acolo un comentariu foarte subtil. Papa Alexandru nu a comandat el însuşi acea sculptură, dar a avut grijă ca Iulia să fie pictată ca Madonna şi Laura ca pruncul Iisus într-una dintre frescele lui Pinturicchio, care este încă pe pereţii Galeriei Misterelor din Vatican.

— Dar cine ar fi putut trece neobservat şi neinterpelat de Garda elveţiană, de zecile de turişti şi de personalul de la Vatican... cu o cutie de pălării la subraţ? întrebă sarcastic Brazi.

— Nu ar avea cum să fie un terorist arab, nu-i aşa? observă Rossi. Oamenii tăi şi-ar fi dat seama.

— Cred că Brazi tocmai şi-a răspuns singur la întrebare. A fost cineva capabil să nu trezească nici o suspiciune şi capabil să treacă neobservat, formulă Giovanni.

— Doar nu vreţi să spuneţi... începu îngrijorat Dante.

— Un membru al Gărzii elveţiene, formulă Brazi cu vocea tremurând de furie.

— Hai să nu tragem concluzii pripite, îl admonestă Rossi. Dante, mai ai ceva să ne spui?

— Pe cutie erau scrise nişte cuvinte... *Bocca della Verità.*

— Gura Adevărului, îngăimă Rossi. *Zio,* crezi că ar trebui să trimitem o echipă la biserica Sfânta Maria şi să verificăm lespedea de marmură?

Rossi se mira de ironia sinistră a momentului. Îşi aducea aminte de figura lui Audrey Hepburn din filmul *Roman Holiday,* când Gregory Peck scosese mâna ascunsă în mâneca sacoului din *Bocca della Verità* şi o păcălise. Şi acum ucigaşii cu sânge rece pângăreau şi acest test al dragostei.

Apoi Rossi întrebă:

— Sau ar trebui să-l punem pe Dante să se uite în gura victimei?

— Mă uit acum, răspunse Dante. Doar să îmi pun o mănuşă nouă. Aşa... deschidem gura. Ţine-mi lanterna mai aproape, te rog. Da, se pare că este ceva aici...

— NU! răcni Giovanni. Ca să le dea o lecţie tinerilor amorezi care băgau mâna în gura statuii, preoţii obişnuiau să...

— *Mannaggia!* ţipă Dante. Mă scuzaţi...

Rossi îl şi putea vedea pe Dante cum smulgea mâna din fanta statuii şi făcea rapid semnul crucii.

— Zi-mi ce se întâmplă! îi ceru Rossi.

— Din gura victimei tocmai a ieşit cel mai mare scorpion negru pe care l-am văzut vreodată.

— Unchiul meu avea dreptate, spuse Rossi. Nu strică să fii precaut. Trimite dihania la laborator şi raportează-mi rezultatele testelor.

Pe linie răsunară sunete de paşi şi voci alarmate. Rossi putea auzi cum Brazi lătra nişte ordine. După câteva clipe, Brazi explică furios:

—Alte veşti proaste. Tocmai l-am găsit pe cardinalul Stanislaw căzut lângă patul papei.

— Bătut? întrebă Rossi.

— Nu, se pare că a fost otrăvit.

— Suspecţi?

Brazi mârâi ezitant:

— O călugăriţă şi un preot.

— Doar atât? Nu ai o descriere?

Brazi oftă din străfundul sufletului.

— Unul din oamenii mei a spus că era... senzaţională. Că avea cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-a văzut vreodată.

— Dante, alertează toate unităţile, ordonă Rossi.

Scutură din cap. *Senzaţională.* Cuvântul îl izbise în stomac asemenea unui pumnal. *Trebuie să fi fost Gina,* ştiu el instinctiv. *În oraş nu sunt decât câteva mii de preoţi şi, de când cu boala papei, sosesc alte mii şi mii la fiecare oră,* îşi spuse. La care se adaugă şi milioanele de credincioşi veniţi în pelerinaj. Vreo 4 milioane de oameni. Străzi blocate, hoteluri pline, parcuri în care răsar adevărate oraşe de corturi, poliţia şi serviciile de urgenţă suprasolicitate. Chipul ei îi plutea în faţa ochilor. Dante, trimite-le celor de la presă portretul-robot. Vreau ca faţa ei să fie pe prima pagină a tuturor ziarelor, vreau să fie difuzată la emisiunile de ştiri. Şi, Dante...

— Vrei ca asta să se întâmple în regim de maximă urgenţă, ştiu. Voi verifica dacă sunt pe vreuna din

casetele camerelor de supraveghere video de la spital. Ah, mai că era să uit. Când termin, îți aduc maşina.

— Ai mare grijă de ea, Dante.

— Acum ne uităm la casete, spuse Brazi.

— Mulțumesc. Avem nevoie de un portret al preotului. Carabinierii trebuie să ştie că suspecta este înarmată şi periculoasă. Şi, Dante, pentru echipele noastre... Cod-00 şi intrăm pe protocoalele antitero.

Rossi luase clasificarea cu dublu 0 de la SIS, care însemna *permisiune de eliminare instant.*

CAPITOLUL 65

DUPĂ CE ÎŞI ÎNDEPLINISERĂ misiunea, Basha şi Johnny Brett plecaseră de la spital. Ascunseseră documentele într-un loc prestabilit apoi se schimbaseră în dubiță. Basha ştia că cel mai rapid mod de a te schimba nu implica scoaterea unui rând de haine şi punerea altora. Secretul vitezei şi al eficienței schimbărilor era aplicarea unor straturi multiple de haine, unele peste altele, prinse cu arici. Stratul de la suprafață, cel vizibil, era smuls şi îi lua locul, fără vreun efort, un alt strat, complet diferit, de haine. Unii magicieni ajunseseră la performanța de a purta până la şase straturi de haine, unele peste altele.

— Ce zici, şeful tău s-ar supăra dacă mai stau puțin pe aici, cu tine? întrebase Johnny, apoi trăsese o duşcă din sticluța cu medicamentul Maalox şi se ştersese la gură cu dosul palmei.

Opriră la un semafor şi atunci ea îi spuse:

—Tu şi gura ta bogată mai aveați puțin şi ne dădeați de gol. Prostiile pe care le-ai spus doctorului ăluia au fost şi cretine şi deloc profesioniste.

Semaforul se făcuse verde.

Când maşina demară, ea observă că Johnny o dezbrăca din priviri. Atunci când îşi schimbase hainele apăruse felina. Era îmbrăcată din cap până în

picioare în haine Roberto Cavalli: o fustă neagră foarte scurtă, cu volane, un maiou vişiniu cu un decolteu generos, ornat cu ştrasuri şi o cămaşă neagră, cu mâneci lungi, care abia îi acoperea abdomenul. Se fardase puţin. Se cutremurase dezgustată când privirea lui îi coborî lubrică peste picioare şi se oprise asupra sandalelor. Sentimentul de revoltă îi stârnise gânduri adânci. În baia spitalului se minţise. Nu era pentru prima oară când se deconecta total de la realitate şi când avea sentimente brutale şi confuze. Noaptea, în vis, chipuri, o multitudine de feţe se uneau într-o mare faţă care o viola cu o privire fixă, sticloasă.

Mâinile ca de ceară ale bărbatului îi coboară de pe faţă pe piept, îi zăbovesc peste sânii mici, pentru ca, la final, să coboare peste abdomenul ei plat. Pe măsură ce imaginile o bântuie, plămânii i se umplu cu un zbierăt mut. Înghite în sec, se îneacă, mâinile îi mângâie coapsele, apoi îşi croiesc drum între ele. Este zguduită de un amestec sublim de teroare, dorinţă şi abandon. Juisează gemând cutremurată de plăceri. Juisează din nou. Şi din nou. Şi din nou. Apoi, din stomac îi pornesc valuri de greaţă.

Viziunile se repetau.

Dar nu aceasta era problema cea mai mare. Mai erau şi minutele, orele, zilele... uneori chiar săptămânile pierdute. Îşi pierdea cunoştinţa. Stătea vorbind la telefon sau uitându-se la televizor cu ţigara în mână... apoi, brusc, se pierdea. Revenea de nicăieri trezindu-se uimită atunci când chiştocul incandescent al ţigării îi ardea degetele.

Cea mai ciudată experienţă de acest fel avusese loc la Paris, excursie din care nu îşi amintea absolut

nimic. Se trezise într-o cameră de hotel stranie. În jurul ei erau valize pline de haine pe care nu le cumpărase ea, în baie erau farduri în culori pe care nu le folosise vreodată şi patul era plin de mirosul unui bărbat cu care nu se culcase.

Îşi amintea cum îmbrăţişase ca o şcolăriţă perna, încercând să îşi dea seama, după mirosul din aşternuturi şi după mirosul lui care încă persista pe pielea ei, cum arăta acel bărbat. Înspăimântată şi confuză, îşi făcuse bagajul şi mersese la recepţie. Acolo ezitase, dar până la urmă ceruse nota. Recepţionerul îi zâmbise călduros:

— *Oui, mademoiselle*[1]. Dar deja aţi plătit, de dimineaţă. Doriţi să vă fac o copie după chitanţă?

Dăduse din cap fără să scoată vreun cuvânt. Vedea în faţa ochilor pete negre care parcă dansau. Respirase adânc. Numele de pe chitanţă îi era complet necunoscut.

Se grăbise către barul hotelului şi ceruse un bourbon dublu. După ce îl dăduse peste cap, se uitase la ultimele picături de lichior chihlimbariu de pe fundul paharului de cristal. *De când beau eu bourbon? Paşaportul*, îşi amintise de el. Cotrobăind neîndemânatic prin poşetă, îl găsise şi îl deschisese. Era acolo poza ei. Dedesubt, un nume de care nu auzise vreodată. *Laylah Thomas*. Îşi privise poşeta. Nu era poşeta ei. Arăta ca poşeta ei, dar nu era aceeaşi.

Şi acum, viziunile se întorseseră.

Respiraţia fierbinte care îi răsufla în faţă, gemetele şi sunetele împreunării, mirosul înţepător al transpiraţiei,

[1] Da, domnişoară, în limba franceză în text (n. red.).

greutatea celuilalt apăsându-i corpul. Apoi mirosul acru. Aroma grea a dorințelor împlinite.

Un claxon strident o readuse la realitate. Simți ceva şi privi în jos. O mână se retrase rapid de sub fusta ei. Johnny Brett îşi împreunase mâinile pătate de vârstă şi abordase o expresie îngrijorată.

— Scumpici, nu m-am putut abține. Eşti atât de bună, de frumoasă...

În fața dubiței se deschidea o alee. Basha trase dur de volan şi maşina zvâcni în alee. Pavajul neregulat făcea dubița să se zgâlțâie. Când coti într-o altă alee, caroseria maşinii se frecă de cărămida zidurilor care mărgineau aleea îngustă. În fața lor se afla o fundătură, dar Basha nu încetini, ci apăsă accelerația până la podea.

— Ce dracu' faci, târfă dementă? urlă Johnny.

În zona prohabului îi înflorise o pată umedă.

În ultima secundă, Basha apăsă frâna. Dubița se opri brusc, într-un scârțâit de cauciucuri. Johnny cel cu mâinile umblătoare se izbi de bord. Încercase să se adune şi să se ridice cu sângele şiroindu-i din tâmplă. Brusc, fața Bashei se schimbase cumva. Îi vorbi, cu o voce de copilă:

— Nu ar fi trebuit să *ne* atingi.

Înainte ca el să poată reacționa, Basha mişcase brusc din încheietură. Pumnalul cu lamă subțire ieşise din brățara-teacă. Cu o mişcare lejeră, îndelung repetată în trecut, lama îi secționă în lungime gâtul. Dădu din cap dezamăgită.

— Om rău, susurase şerpeşte vocea de copil în timp ce îşi ştergea mâna de bluza mânjită de sânge. Uite ce mi-ai făcut cu hăinuțele mele drăguțe.

Chiar atunci telefonul SATCOM începu să vibreze. Mirată, *micuța* Basha întinse mâna după aparat, îl studie puțin, apoi, după ce apăsă câteva butoane, o voce se auzi din difuzor. Se aplecă înainte şi întrebă uimită şi precaută:

—Alo?

Dr. Ahriman şopti:

—Bombonică?

Pe faţa ei se lăți un rânjet.

— Da, tati, aşa mă cheamă. Râse vesel.

— Bombonica lu' tati a fost cumva neastâmpărată?

Îşi ţuguie buzele, îşi privi încheietura pătată de sânge şi spuse sec:

— Omul rău nu o să *ne* mai deranjeze.

Visătoare, şterse lama de pantalonii lui Johnny, apoi o apăsă de bordul maşinii, făcând-o să reintre în brăţara care o camufla.

Urmă o pauză lungă. La un moment dat, Ahriman spuse, plin de afecțiune părintească:

— Eşti o fetiță cuminte. Acum, Bombonico... hai să jucăm un joc.

Ea se îmbățoşă, cu ochii lipsiți de orice expresie.

— Ascult.

— Basha nu-şi va aduce aminte nimic din ce ai făcut. Îți cânt cântecelul tău favorit şi îi dai voie Bashei să se întoarcă...

— Bine. Nu are decât să mai curețe şi ea mizeria de data asta.

— Exact, Bombonico. Şi acum... eşti gata pentru cântecel?

— Mda.

Ahriman cânta cu o voce melodioasă, dar cadența cântecelului și vocea lui schimonosită făceau ca versurile să aibă ceva răutăcios, malefic.

— Sunt un ceainic mic și voinic, răstoarnă-mă și *toarnă-mă*... Las-o să curgă, Bombonico... las-o să curgă.

Ea fredona plină de elan. Brusc, se opri și căzu flască în scaunul șoferului. Capul îi căzu cu bărbia în piept. Când îl ridică, Basha era cea care vorbea.

— Ascult, zise cu o voce gravă.

— Debarasează-te rapid de actor. El a fost eliminat, nu?

Ea înghiți în sec și căută un semn de viață în ochii opaci ai actorului mort.

— Ultimul lucru pe care mi-l aduc aminte... și expresia ei uimită se transformă într-o încruntare sumbră. Porcul bătrân a pus mâna pe mine. Privirea îi alunecă peste fusta care fusese odată neagră, dar era împestrițată cu pete roșietice. Apoi își privi brațul pătat de sânge care începuse să se închege. Își închise ochii, încercând să își amintească, dar cum nu reuși, pufni furioasă.

— Și-a pus pantofiorii de dans în cui și s-a pensionat *pentru totdeauna.*

— Da, nu a fost o ocazie prea fericită pentru el, dar acum starea lui este irelevantă. După ce termini cu el vreau să...

În timp ce-l asculta, cel de-al șaselea simț intră în alertă.

— Rămâi pe linie, spuse ea.

În retrovizoare se vedea apropiindu-se un polițist. Basha smuci scurt din braț și lama ieși ca mânată de

o voinţă proprie din brăţară. Apoi aşteptă ca poliţistul să se apropie, ca fereastra să coboare, ca el să se aplece spre ea. Atunci lama îi crestă dintr-o mişcare beregata.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Ahriman.

— M-am ocupat de un poliţist băgăcios.

La celălalt capăt al firului urmă o scurtă pauză, apoi Ahriman spuse:

— Basha, vreau să te întâlneşti cu cineva.

— Cu cine?

— O, e vorba doar de o pasiune mai veche.

CAPITOLUL 66

JOSIE privi fluturaşul scris în engleză şi italiană care zăcea aruncat pe scaunul din dreapta şoferului în dubiţa pe care o furase şi care aparţinea echipei de la televiziune.

Institutul E îi invită pe toţi cei interesaţi în această după-amiază, la orele 2:00 PM, în camera mare de conferinţe a templului, cu ocazia unei prelegeri a invitatului nostru de marcă Doctorul F. Ahriman, psihiatru de renume mondial.

Ronda Stewart, care zăcea legată în spatele dubiţei, scoase un guiţat care implora atenţie. Josie îşi verifică machiajul şi coafura în oglinda retrovizoare şi zise:

— Ronda, stai liniştită. Eşti pe punctul de a intra în istoria jurnalelor de ştiri.

Apoi îşi ajustă ecusonul de presă astfel încât fotografia Rondei să fie ascunsă sub unul dintre reverele jachetei. Apoi ieşi din maşină şi traversă strada.

Parcase vizavi de intrarea principală a templului şi aşteptase sosirea lui Ahriman. Deja se prezentase celor care se ocupau de primirea oaspeţilor templului, doi membri entuziaşti şi miraţi care tocmai fuseseră trimişi la eveniment de la sediul Institutului *E* din India. Erau încântaţi că faimoasa Ronda Stewart dorea să ia un mic interviu invitatului special al

serii. Josie aflase cu aceeaşi încântare că cei doi nu ştiau cum arată Ronda, deoarece la sediul Institutului din India nu li se permisese accesul la televizor. Josie inventase o scuză penibilă legată de lipsa cameramanului şi se arătase exasperată de întârzierea acestuia. Totuşi, spera că individul va reuşi să ajungă la timp. Îşi manifestase de altfel şi dorinţa ca interviul să aibă loc într-o cameră liniştită. Cei doi gemeni Bobbsey[1] vorbeau repede şi dădeau din cap tot timpul.

— Am aranjat ca interviul să aibă loc în biroul personal al domnului Volante. Sperăm că sunteţi mulţumită.

Josie zâmbi şi privi către ceasul de la încheietură. Sosea în două minute.

Absentă, trecu o mână peste conturul revolverului Sig Sauer pe care îl ţinea ascuns sub jachetă.

Atunci văzu cum limuzina îşi croia drum prin trafic către ea. Începu să respire greu. Unul dintre indieni spuse ceva într-un walkie-talkie.

Limuzina luă curba exact în dreptul ei, apoi o depăşi câţiva metri. Muşchii i se încordaseră. Ca un bici mânuit cu pricepere de un toreador, ea aştepta momentul potrivit în care avea să zvâcnească.

Mâna îi alunecă sub jachetă şi prinse ferm patul armei. Se uită de jur-împrejur. *Nu e nici un agent de pază. Nici o a doua maşină în spatele limuzinei. O să-l termin aici, pe loc.*

---

[1] Bobbsey Twins sunt personajele principale ale romanelor pentru copii publicate între 1904 şi 1979 de Stratemeyer Syndicate sub pseudonimul Laura Lee Hope (n. red.).

Uşa limuzinei se deschise. Întâi apăru un picior scurt, apoi se văzu tot corpul pipernicit. Pe sub pelerina elegantă avea un costum negru mat. La gât purta o eşarfă albă.

Înaintă un pas, fixând ţinta cu privirea.

Mai sunt doar câţiva paşi, se gândi. *În câteva secunde, nemernicul îmbrăcat fiţos avea să ajungă direct în iad.*

Mai erau doar câteva clipe. Pe scări se adunase lume destulă. Tocmai scotea revolverul din jachetă când... un puhoi de studenţi şi membri ai personalului se năpustiră să iasă prin uşile templului şi umplură trotuarul. Unul dintre indieni îi tăie grăbit calea. Ea se feri şi înaintă cu pistolul lipit de şold.

Ahriman îşi dădu pelerina peste umăr cu un gest teatral şi făcu cu mâna spectatorilor.

Atunci privirile li se întâlniră pentru o clipă şi se trezi că priveşte lung în ochii gri spălăciţi ai lui Ahriman. În acea clipă, el încremeni. O recunoscuse. Privirea lui căuta pistolul, pe care ea îl scotea încet. În jurul ei apăruseră oameni neştiutori, care nu-şi dădeau seama ce se întâmplă.

Tocmai când era pe punctul de a apăsa pe trăgaci, o fetiţă cu un buchet mare de trandafiri îi tăie calea şi se aşeză între ea şi ţintă. Fără să ezite, Ahriman se aplecă şi luă copilul în braţe. Zâmbi larg în direcţia lui Josie şi continuă să meargă înainte, cu fetiţa în braţe. O folosea ca pe un scut şi avansa prin mulţime.

Josie îngheţase.

De la îmbrânciturile spectatorilor, din buchet începuse să alunece o ploaie de petale. Lumea încremeni

timp o secundă. Ţipetele deveniseră şoapte distorsionate. Automat, ea puse pistolul la loc în toc şi începu să se îndepărteze. Se împiedica lamentabil, cu furia neputinţei pulsându-i în venele gâtului. Fiecare fibră a corpului ei urla să scoată la loc arma, să golească încărcătorul în pieptul lui, indiferent de consecinţe. Dar mergea împleticit, îndepărtându-se de el. Înainta cu spatele. Reuşise să îl fixeze în continuare cu privirea pe Ahriman. Acesta se întoarse odată ajuns în cadrul uşii de la intrare a templului. Cu acelaşi rânjet sinistru, el o privi fix, apoi îi făcu cu mâna şi dispăru în interior.

Nu are nici un rost să mai intri, îşi spuse. Ahriman alertase deja paza. Se băgă la loc în dubiţă şi porni în trombă, în zgomotul cauciucului frecat de asfalt. Mai târziu, opri într-o parcare izolată. Lăcrimând de furie, izbi cu pumnul în volan, apoi coborî şi intră în spatele dubei. Mai devreme îi servise Rondei o doză serioasă de Rophenal, şi isterica Ronda devenise la fel de inofensivă ca un căţeluş. Josie se dezbrăcă de hainele Rondei şi se îmbrăcă la loc cu ale ei. O dezlegă şi o îmbrăcă la loc pe Ronda, apoi o scoase din maşină şi o aşeză pe bancheta din spate a unui Fiat vechi plin de abţibilduri ale unor susţinători ai unei echipe de fotbal italiene. Ronda se uită la ea.

— Ce se întâmplă?

— Dacă nu se duce efectul medicamentului, cel mai probabil o să te distrezi cum nu te-ai mai distrat în viaţa ta de acritură scârboasă, îi răspunse Josie şi trânti uşa maşinii.

Ronda zâmbea privind în gol.

Josie conducea cu viteză. Atunci mintea i se limpezi. Îşi dădu seama de greşeala făcută. Emoţiile îi întunecaseră mintea.

Nu reuşise să facă pe Justiţiarul singuratic[1]. Data viitoarea avea să-şi asigure spatele.

[1] În original: Lone Ranger, personaj al serialului american de radio (1933) şi televiziune (începând cu 1949) creat de George W. Trendle (n. red.).

CAPITOLUL 67

MAŞINA AMBASADEI, fără numere de înmatriculare, se târa prin traficul aproape blocat al Romei. Din boxe răsunau trilurile CD-ului *Greatest Hits of Donny and Marie Osmond*[1]. La volan se afla agentul Kyle. Chelălăiturile terifiante ale piesei *A Little Bit Country, A Little Bit Rock and Roll* îl călcau pe nervi pe Manwich. Furibund, acesta coborî geamul, începu să bată cu pumnul în portieră şi să urle injurii la adresa celorlalţi participanţi italieni la traficul gâtuit. Cu o indiferenţă sublimă, capul lui Kyle se mişca în ritmul lent al muzicii.

Manwich se întoarse exasperat spre Kyle:

— Da' tu ce dracu' ai? Eşti cumva vreun client al căminului de bătrâni?

— Nu, şefule. Sunt mormon.

Manwich pufni dezgustat.

— Mare rahat.

Scoase din buzunar un baton Snickers pe jumătate mâncat şi îl devoră din două înghiţituri. Apoi apăsă butonul de eject şi apucă CD-ul cu mâinile murdare de ciocolată şi îl înlocui cu unul scos din

[1] Duet al artiştilor pop Donny & Marie, frate şi soră, care, de asemenea, au avut o emisiune de varieteu, transmisă de ABC din ianuarie 1976 până în mai 1979 (n. red.).

servieta sa. Ritmurile nepământene ale trupei Eurythmics răsunară din difuzoare.

— Vezi, *asta* e muzică. Apoi adăugă cu un accent italian grosolan. Mie mi-au prins foarte bine anii '80.

Kyle se uită la CD-ul pătat cu ciocolată aruncat pe bord, apoi la şeful său.

— Nu am priceput niciodată dacă solistul principal era un nene sau o duduie.

— Duduie? Fii atent aici, ţărane. Gagica nu avea un ditai bustu', ca Marie, dar... era cât se poate de femeie. În fine, cred că sărea şi într-o parte şi-n ailaltă...

— Deci era şi gimnastă?

Manwich se holbă la chipul de copil al lui Kyle, la zâmbetul tâlâmb care îl înfuria de fiecare dată când îl vedea.

— Las-o baltă, mucosule. Hai să ajungem la timp la biserica aia. Cum ar fi să te ocupi de asta?

Răspunsul nu avu timp să vină căci telefonul SATCOM începu să sune. Aparatul era echivalentul ultimei generaţii de telefoane codate ale NSA. Folosea un semnal non-liniar şi game de 128 de biţi. Opri muzica. Manwich îşi amintea de Green Scrambler, telefoanele codate de odinioară, care aveau anexat un dispozitiv de codare de dimensiunile unei unităţi exterioare de aparat de aer condiţionat. Vremurile se schimbaseră. Totul era altfel. Mai puţin tipul cel nou, agentul Kyle, care era o reîncarnare a personajului jucat de Brendan Fraser în *Dudley Do-Right*[1].

[1] Comedie din 1999 cu Brendan Fraser, Sarah Jessica Parker, Alfred Molina, Eric Idle (n. red.).

Deşi se aflau la mii de kilometri distanţă de cartierul general din Maryland, vocea Omului cu răspunsurile se auzea clar.

— Agent Manwich?

— Mda.

— Am interceptat nişte informaţii care schimbă alarmant situaţia. Părţile implicate folosesc un algoritm de cifrare de ultimă generaţie, dar noi...

— Aţi reuşit să găsiţi un corespondent în baza de date.

— Exact.

— Cine era ţinta?

— Vechiul nostru amic, Drago Volante, şeful de la Institutul *E*.

— Şi cealaltă parte implicată?

— Doctorul Sanger de la Universitatea din Arizona.

— Pe ce specialitate?

— Genetică.

— Sună cunoscut, remarcă Manwich.

— Păi da. A participat la programul secret de arme biologice. Dar a fost concediat.

— De ce?

— Nu a trecut de evaluarea psihologică anuală.

— Ce diagnostic?

— Schizofrenie paranoică asociată cu manifestări psihotice şi complex mesianic.

— Exact genul de partener de care are nevoie Volante, aş zice. Probabil că se pregătesc să ghicească în Piazza numele viitorului papă.

— Este la Roma... pe punctul de a se îmbarca la bordul unui zbor către Pakistan.

Manwich se încruntă.

— Cum dracu' de a ieşit din ţară? Nu putem să-l lăsăm să le dea nenorociţilor de fundamentalişti islamici arme biologice. Pentru numele lui Dumnezeu, Islamabadul colcăie de agenţi Al-Qaeda. Trimit o echipă să îl ia pe sus pe idiot.

— Nu. Avem deja o echipă care îl aşteaptă la destinaţie. Vrem să vedem cine îl întâmpină odată ajuns acolo.

— Cum aveţi deja dovada că oamenii lui Volante folosesc cipurile de codare pe care m-aţi trimis să le recuperez, nu trebuie decât să pun mâna pe unul din sclavii lui Volante care are în telefon cipul secret. După care văd ce pot stoarce de la el.

— Obiectivul misiunii tale a fost schimbat.

— Deci ce vreţi de la mine? întrebă Manwich.

— Ordinele vin de sus. Acţionează în sensul anihilării operaţiunilor lui Volante din Italia. Se pare că Volante este, de fapt, ***Cobra***!

— OK, şi cu ce resurse fac astea? Mai exact cu cine? Dacă italienii îl vor pe ***Cobra*** eliminat, de ce Paştele mamii lor au nevoie de mine?

— Limitarea accesului la informaţii joacă un rol important. Vei lucra cu o echipă Mossad.

— Da, cum de nu mi-a trecut prin cap aşa ceva? întrebă retoric şi caustic Manwich. Aţi luat-o razna cu totul?

— Pentru moment, nu trebuie decât să te ocupi de un caz de extrădare.

— Vrei să răpim pe cineva şi să îl ducem într-o ţară terţă?

— Da.

— Dacă nu mă înşel, cinci agenţi CIA au fost condamnaţi *absentereo* de guvernul italian pentru că l-au răpit pe teroristul ăla egiptean? Anul trecut?

— Şi ce-i cu asta... ?

Kyle apăsă brusc frâna, evitând pe muchie de cuţit impactul cu un autobuz care le tăiase calea.

— Ce morţii mă-sii? urlă Manwich.

— Crede-mă, nu este cazul să foloseşti un asemenea limbaj.

Manwich spuse, privind în continuare scârbit la Kyle:

— Nu vorbeam cu dumneavoastră, domnule. Cum stă treaba cu Mossadul?

Pe linie intră vocea aspră a lui Loveday, Şeful Directoratului de Operaţiuni, şi Manwich clipi nedumerit.

— Agent, avem nevoie de un om de legătură, de cineva care să ia un colet. Mossadul are deja un agent pe teren. Un agent motivat de o răzbunare personală. L-au eliminat pe tatăl ei. Când le-am pus celor de la Tel Aviv în vedere că putem să-i dăm de gol şi să-i lăsăm cu curul gol în Roma au fost de acord să lucreze cu noi. Agentul Mossad este pe cont propriu. E însetat de sânge. Nu ştiu dacă ai observat sau nu, dar nu suntem prea populari în Italia zilele astea. Trebuie să vorbeşti cu un agent OSI, un anume colonel Rossi care te-ar putea ajuta.

Manwich privi în oglinda retrovizoare şi observă maşina galbenă care se ţinuse după ei din momentul în care ieşiseră din ambasadă.

— Cred că avem deja pe urme o echipă de supraveghere italienească. Chiar acum suntem în drum spre Rossi.

— Cum adică?

— Un cleric de la Vatican a fost răpit... unu'... Scarlotti. I-am pus pe băieții de la tehnic să monitorizeze transmisiile radio ale împuțiților de macaronari. Suntem pe drum spre locul în care a fost găsită victima. Dacă avem noroc, se prea poate ca Rossi să mai fie acolo. Manwich se înjura în sinea lui pentru că scăpase aceste insulte rasiale.

— Ne-ar prinde bine ceva noroc, nu?

— Domnule, cum contactez agentul Mossad?

— Te va găsi ea.

Absolut minunat, gândi Manwich. *M-au cuplat cu o paraşută chitită pe vendetta. Adică neatentă şi isterică.* Abia atunci se gândi Manwich să pună o întrebare esențială.

— Cine e tipu' pe care vrei să-l luăm pe sus?

— E o femeie. Un agent folosit pe post de momeală. Nume de cod *Bast.* Cred că ar trebui să primeşti acum un portret-robot.

— Aştept.

— Şi, agent Manwich...

— Aici sunt, domnule.

— Avem nevoie de tipă vie. Indiferent de riscuri şi circumstanțe, avem nevoie de ea vie. Ai înțeles?

— Indiferent cine se bagă pe fir, domnule?

— Afirmativ. Şi încă o chestie... chiar dacă nu intervine în vreun fel, îl vreau pe Ahriman eliminat.

Manwich se uita la ecranul laptopului. Se încărca imaginea unei femei. Ochi migdalați, trăsături acviline.

Dădu din cap.

— În cârca cui punem toată operațiunea?

— Manwich zâmbea plin de el. Ştia deja răspunsul.

— Nu mă interesează.

Legătura se întrerupse.

Manwich privi prin parbriz. Ajunseseră în curba de lângă biserica San Stefano.

Kyle îl întrebă:

— S-a schimbat treaba?

— Cred că s-ar putea să intri şi tu în rândul bărbaţilor.

Kyle se holba fără să înţeleagă.

O maşină a poliţiei se opri vizavi de locul lor de parcare. Se uitară spre vehicul şi văzură cum din maşină coboară un poliţist. Erau aproape şi părul strâns sub şapcă nu putea ascunde faptul că în uniformă era o femeie. Se mişca cu graţia şi agilitatea unei pantere. Manwich luă un binoclu ultimul răcnet şi îl cablă la laptop. Apoi îl puse la ochi şi îl îndreptă spre femeie. Programul de identificare facială din computer găsise o corespondenţă în baza de date.

Manwich făcu din cap un semn în direcţia poliţistei.

— Nu te uita fix la ea. Cred că ţi-a venit partenera.

Îşi scoase Glockul de 9 mm din tocul de umăr DeSantos şi îl încărcă cu gloanţe din suportul suspendat la subsuoară. Apoi puse arma la loc în toc. Manwich prefera să îşi ţină arma şi muniţiile suspendate pe lângă corp. Dacă le-ar fi purtat la cureaua pantalonilor, aceştia ar fi avut mare nevoie de o pereche de bretele care să îi ţină pe el. Şi o pereche de bretele l-ar fi făcut să pară un avocat bătrân şi gras care pleda în vreun tribunal din Louisiana, uitat de lume şi infestat cu ţânţari. Ar fi arătat exact ca tatăl său.

Privind silueta poliţistei care se îndepărta, Kyle repetă şcolăreşte mişcările pe care le executase cu precizie Manwich.

— Nu te *l*ăsa păcălit de uniforma fetei, spuse M*a*nwich. K*y*le, aco*l*o e o pisică d*a*tă dracu'. *H*ainele nu-s decât deghizare.

Kyle îşi lins*e* buzele crăpate. Ca un dulău care prinsese mirosul unei vulpi, sări *b*rusc din m*a*şină şi traversă *st*rada, evitând în ultima clipă o maşină care era cât pe-aci să-l lovească. Manwich se grăbi în urma lui, aproape alergând, mai mult împleticindu-se.

Dincolo de ocean, la Fort Meade, Loveday, şeful Direcţiei de operaţiuni, bătea nervos cu degetele în tăblia biroului.

Omul cu Răspunsurile tuşi.

— L-ai trimis pe Manwich la Roma ca să răpească un agent Al-Qaeda şi să-l elimine pe Ahriman, dar echipa de operaţiuni ai trimis-o în India. De ce? Nu văd legătura.

Jucându-se nervos cu inelul de pe deget, şeful se încruntă dar rămase tăcut. Privi în gol.

— Este o chestiune între mine şi... Dumnezeu.

Apoi îşi privi mâinile butucănoase, deformate de artrită. Cu aceleaşi mâini îl strangulase pe Kenny cu coarda de pian.

Inelul de pe mâna lui dreaptă purta sigiliul Cavalerilor de Malta. Îl privi şi înlemni. Nu trebuia să uite de Jurământul tăcerii pe care îl depusese. Apoi privi către Omul cu Răspunsurile. Acesta îl privea încă nedumerit. Loveday se prefăcu adâncit în

studiul unor documente. Chestie care voia să însemne că discuția luase sfârșit.

Ce nu știau nici Omul cu Răspunsurile, nici Manwich, nici majoritatea membrilor NSA era că Ahriman fusese angajat cu ani în urmă de Loveday ca șef al Departamentului de operațiuni Psy al NSA și pentru a avea acces discret la finanțări pentru experimentele sale secrete legate de controlul mental. *Bast* era, de fapt, cel mai bun rezultat al experimentelor lui Ahriman. Acesta intenționase să schimbe vârsta subiecților experimentelor, convins fiind de maleabilitatea superioară a copiilor. Ahriman știa că *Bast*, sau Basha, și fratele ei, Hamal, fuseseră descoperiți într-o tabără de refugiați palestinieni. Basha fusese adusă în State. Mâna dreaptă a șefului era Carl Rothstein, pe atunci șef al biroului din Tel Aviv. El căutase prin tabere. Testase sute de copii, dar numai doi se dovediseră excepționali. Inteligenți, sănătoși și dornici de afecțiune.

Existase încă o soră, dar cercetările lui Rothstein nu duseseră nicăieri. Fusese adoptată de o familie israeliană cu legături politice puternice și dosarul fusese făcut pierdut. Adopția fusese parte dintr-un program de Relații Publice menit să arate generozitatea israeliană și dorința lor de pace. Totuși, Rothstein mirosise implicarea în acest caz a Mossadului. Numeroși copii palestinieni erau luați din taberele din Liban și adoptați de evrei și apoi trimiși spre îndoctrinare în kibbutzuri. *Operațiunea Moise*. Rothstein nu fusese capabil să pună mâna pe băiat și Hamal ajunsese la MI-6.

Cel mai probabil, Ahriman juca pe două fronturi, dar urmărea şi un scop propriu. Era agent dublu care lucra şi pentru NSA, şi pentru Volante, şi cu MI-6. Şeful bănuia că Ahriman le vânduse tuturor celor trei părţi secretele sale. Volante devenise un risc major. Volante se credea un om extraordinar şi că e de datoria lui să îşi folosească darurile şi poziţia pentru a salva lumea. Şi, ca majoritatea oamenilor extraordinari, nu reuşea să acţioneze în limitele morale impuse de societate. Era cu mult deasupra oamenilor obişnuiţi; privea lumea de sus, credea că are puterea de a crea. Nu credea în existenţa norocului. Credea că avea puterea de a-şi crea singur norocul, şansele, soarta. Şi, ca majoritatea celor care se credeau extraordinari, devenise obsedat de putere. De fapt, era cât se poate de nebun.

Dar mecanismul fusese pus în mişcare. Nu mai conta cine pe cine elimina. Şi miza pe talentul lui Manwich. Care avea să se asigure că fie italienii, fie Mossadul, urmau să plătească pentru tot haosul. *Da, este problema mea cu Dumnezeu*, îşi zise.

Reverenţios, îşi luă rozariul în mână şi începu să se roage.

La o stradă distanţă, ascunsă după un camion parcat, stătea o maşina banală cu două uşi. Agentul MI-6 de la volan formă un număr pe telefonul SATCOM.

O voce răguşită răspunse:

—Vorbeşte.

— Domnule Childress, lucrurile încep să se precipite.

— Deci ați localizat ținta?

— *Bast* tocmai a sosit. Dar se pare că avem complicații serioase.

— Cum așa?

— Fort Meade și-a trimis niște agenți la fața locului. Mai exact, pe Peter Manwich.

Oftă din toți rărunchii.

— Amatorul ăla cretin!

— Da, șefule.

— Să nu-l lași pe goriloiul ăla să îți stea în drum, n-au decât să stea la rând. Prindeți agentul *Bast* cu orice preț.

— E ca și făcut.

— Rahat! Atunci ai grijă ca lucrurile să meargă bine. Urmă o pauză lungă. Încă o chestie. Sună-l pe Apicultor la Legoland și spune-i că, în ce mă privește, situația este *încântătoare*. Am avut niște probleme cu niște amărâți de pe-aici, dar totul s-a rezolvat. Am neutralizat echipa NSA de aici. Suntem pe poziții și așteptăm să vină doctorul.

În acest timp, pe bancheta din spate, stătea un tânăr arab care o privea fix pe polițistă. Ochii lui căprui aveau o expresie tragică. Înlemni și, din colțul ochiului, i se rostogoli pe obraz o lacrimă. Nu putea să își lase adevăratele intenții la vedere, nu față de acești oameni.

CHAPTER 68

GIOVANNI AUZI UŞA deschizându-se şi se întoarse. Părintele Fallace intră în goană, cu răsuflarea tăiată. Se apropie de masă, îşi puse mâinile în şold şi zâmbi.

— Văd că studiaţi arta. Opera lui Dürer m-a obsedat şi pe mine ani buni.

Giovanni îl privi fără să spună nimic.

Fallace făcu un gest din cap în direcţia uneia dintre gravuri.

— Deşi toate sunt remarcabile, cred că, dintre toate, *Crucificarea* este cea mai uimitoare gravură a lui Dürer. Atâta atenţie la detalii şi atâta mister încifrat în ea.

— Mister? întrebă Rossi şi avu un schimb rapid de priviri cu unchiul său.

— Nu sunt specialist în istoria artei, dar se ştie că Dürer era la curent cu apariţia şi dezvoltarea a ceea ce, în lipsa unui termen mai potrivit, ar putea fi numit francmasonerie. În adâncul sufletului său era, ca mai toţi pictorii renascentişti, un eretic. Era chiar puţin rebel.

Giovanni îl studia atent pe preot. Îi observa fiecare tic nervos, fiecare gest, felul în care îşi apropia uşor mâinile ca de ceară, mirosul puternic de colonie,

inflexiunile din voce. Colțurile gurii i se ridicau diabolic atunci când zâmbea.

— Sunt chiar unii care susțin că a avut o pasiune pentru mentorul său, dar cum Alberti a murit, aceasta nu a fost vreodată consumată. Poate doar în gravuri.

Preotul râse şmechereşte.

Giovanni îl întrerupse.

— Vă referiți la lucrarea *Căderea Omului*. Cum şi-a pus chipul pe corpul Evei şi cum pe corpul lui Adam a pus chipul lui Leon Battista Alberti. În Grădina Raiului...?

— Exact, confirmă Fallace. Doi bărbați goi care se uită prosteşte unul la altul.

Şi schiță o privire tâmpă.

— Cuplul de îndrăgostiți, opină Giovanni. Dar Dürer nu a fost în vreun fel implicat în relații cu Alberti. Nici măcar nu s-au întâlnit. S-a născut în anul morții lui Alberti. Care, pe lângă importanța şcolii pe care a inițiat-o şi pe lângă faptul că a fost arhitect, a fost un personaj interesant. Membru al unui ordin secret.

Rossi îşi dădu ochii peste cap, de parcă ar fi vrut să spună: *Iar o dăm în diverse.*

— Bravo, *professore* Giovanni Battista Alberti. Observ că şi dumneavoastră sunteți un om al Renaşterii. Ochii preotului luciră. Deci cel mai probabil ştiți micul secret al lui Dürer legat de moartea lui Iisus.

— Dar, părinte..., îi întrerupse Rossi. Ne grăbim. Putem vedea caseta?

Giovanni îi făcu semn să tacă:

—Dar vă rog, părinte... continuați. Şi îmi puteți spune Giovanni.

Preotul se întoarse şi îl privi pe Rossi, dar Giovanni îi făcuse deja nepotului cu ochiul.

Deci preotul continuă. Arătă spre o gravură care părea a fi *Cina cea de Taină*.

— Dragul meu *professore* Giovanni, dacă aşa doriţi, se spune că cel mai adânc secret al lui Dürer este ascuns în această lucrare. Mărturisesc că pe mine mă depăşeşte. Deoarece avem o pasiune comună, mă puteţi ajuta?

Giovanni îşi dăduse seama că interesul lui Fallace pentru lucrările lui Dürer era mult prea mare ca să poată fi o simplă coincidenţă. Dar se decise să intre în joc. Privi spre gravură. Îşi mângâia bărbia, căzut pe gânduri. În faţa lui erau piesele puzzle-ului.

— Să începem cu ceva elementar, cu compoziţia. Simetria este perfectă: şase apostoli de-o parte, şase de cealaltă. Privirea ne este atrasă către centru, unde este Iisus...

Fallace scoase un sunet mirat.

— O, Doamne, cum de nu am văzut? Este cât se poate de evident.

Rossi se apropie.

— Dacă avem 12 apostoli în jurul său, atunci pe cine ţine Iisus în braţe?

— Excelentă deducţie, Nico. Giovanni zâmbea. Ca şi în *Cina cea de Taină* a lui Leonardo da Vinci, indiciul este ascuns, dar se află la vedere.

— Vrei să spui că e Maria Magdalena şi aici?

Fallace tuşi.

— Deloc. Pare să fie...

— Continuă, îl încurajă Giovanni. Îţi aminteşti adagiul ermetic „precum în sus la fel şi în jos"?

— Da, acum înţeleg. Arcurile de cerc, simboluri ale pântecului, *Vesica Pisce*! spuse entuziast Fallace şi începu să mâzgălească o diagramă pe o bucăţică de hârtie.

I-o înmână lui Rossi, care îi privea uimit. Pe hârtie erau desenate semicercuri care se intersectau.

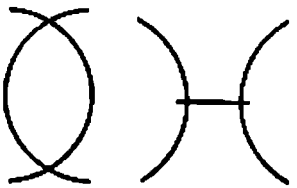

Fallace împunse cu degetul în diagramă.

— Domnule colonel Rossi, dacă vă uitaţi pe gravură o să găsiţi, exact aici... o gaură neagră, o fereastră... un canal al naşterii, o poartă... dedesubt este Iisus care ţine ceva ce trebuie să fie...

Giovanni interveni cu o voce conspirativă:

— Unicul său fiu...

Fallace râse şi se cutremură amuzat, exact ca o şcolăriţă.

— Minunat, *professore*, pur şi simplu minunat!

— Logică elementară. Giovanni ridicase din umeri.

Apoi se întoarse către Fallace şi îl privi cu răceală.

— Desigur, nu-i decât o erezie.

Tonul lui era pe jumătate afirmaţie, pe jumătate întrebare. Aştepta o reacţie a preotului. *Se va da de gol*, spera Giovanni.

Fallace zâmbi şi îşi recăpătă alura sobră.

— Desigur. Dar este atât de frumos când rezolvi aceste mici ghicitori.

Ţuguie buzele şi se întoarse către Rossi.

— Mai am o ghicitoare pentru dumneavoastră.

Fallace îşi frecă bucuros mâinile şi se îndreptă spre biroul acoperit de gravuri.

— Uitaţi-vă la imaginea răstignirii. Vedeţi, în spatele crucii este un personaj. Ţine mâinile ridicate.

Rossi oftă şi dădu din cap aprobator.

— Un gest neobişnuit... pentru cine nu îi cunoaşte semnificaţiile ascunse, explică preotul. Este Marea Chemare, un semn secret al Masonilor. Care desigur l-au moştenit de la Templieri.

— Semnul lor de alarmă, adăugă Giovanni.

— Chiar aşa, spuse preotul. Acum, tinere, priviţi atent chipul Mântuitorului.

Rossi se apropiase de birou, se aplecase peste acesta. Murmură:

— E destul de ridat şi obosit pentru un bărbat de treizeci şi ceva de ani.

— Da, continuaţi.

— Dacă mă gândesc la ce aţi zis adineauri despre Adam şi Eva... ar trebui să fie portretul lui Dürer.

Rossi privi către unchiul său, aşteptând o confirmare a ipotezei sale, dar Giovanni tăcea. Privirea unchiului său se plimba peste birou şi se oprise pe scrumiera plină ochi cu mucuri de ţigară. Giovanni se căută prin buzunare, apoi zise:

—Offf! Se pare că iar mi-am uitat ţigările la birou. Părinte, pot să îndrăznesc? Rossi făcu o faţă mirată, dar nu apucă să spună nimic. Giovanni interveni abrupt: Da, ştiu, o să mă las de săptămâna viitoare.

Fallace răspunse plin de modestie prefăcută:

—Oh, regret, dar nu vă pot ajuta. Nu sunt fumător.

Rossi duse încruntat mâna spre buzunar. Giovanni îi făcu un semn împăciuitor lui Rossi. Privindu-l pe preot şi apoi din nou pe unchiul lui, Rossi dădu din cap.

— Tinere, aţi observat corect o primă parte a problemei, dar aţi identificat greşit modelul.

Preotul arătă către o altă gravură de pe masă. Faţa strălucitoare a lui Iisus, încadrată de plete, cu o barbă şatenă, o imagine tipică, dar totuşi diferită...

— Domnilor, acesta este Albrecht Dürer, spuse Fallace râzând.

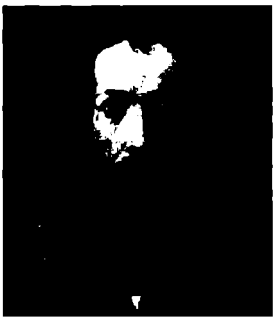

— Un autoportret? întrebă Giovanni.

Fallace infirmă.

— Nu este cazul. Ar fi fost mult prea evident pentru contemporani.

— Deci al cui este chipul de pe cruce? vru să ştie Rossi.

— Este chipul de pe Giulgiul din Torino, acelaşi chip care este venerat în toate templele masonice din lume... Jacques De Molay, Mare Stăpân şi Miel jertfit al Cavalerilor Templieri.

La auzul acestor cuvinte, Giovanni avu o revelaţie. Tocmai i se dezvăluise o altă bucată din puzzle-ul pentru rezolvarea căruia murise Max. Templierii avuseseră dovezi despre falsa înviere a lui Iisus şi Dürer, punându-l pe Molay pe cruce în locul lui Iisus, codase adevărul într-o păcăleală pentru ca ochii celor ştiutori să poată vedea adevărul.

CAPITOLUL 69

ROSSI ÎL PRIVEA pe părintele Fallace.

— Ați spus că sunt și Templierii implicați?

Radiind, Fallace confirmă:

— Exact. Să înțeleg ca sunteți interesat de subiect, colonele?

— Să spunem că este mai degrabă o obsesie recentă a mea.

Rossi observă că unchiul său îl privea fix pe preot.

Fallace se duse spre birou și scoase dintr-un sertar o carte, *Secretul lui Hiram*, pe care o deschise la o pagină cu o reproducere a Giulgiului din Torino.

— Fotografia de sus este imaginea inversată, negativul imaginii unui bărbat, despre care mulți cred că este Iisus. Cumva, inexplicabil, imaginea sa a rămas întipărită pe giulgiul în care a fost îngropat. Dar dacă vă uitați la gravura care îl înfățișează pe Marele Maestru Molay, în imaginea de dedesubt... ochii, nasul, forma ciudată a bărbii, cum se desparte în partea de jos... În 1988, Vaticanul a permis efectuarea a trei teste de datare cu carbon a Giulgiului de la Torino. S-a descoperit că este un mare fals. Datează de pe la sfârșitul anilor 1200. Perioada în care Molay a fost arestat din ordinul papei Clement și adus pe continent din Cipru, de la Limassol. Odată arestat și întemnițat, Molay a fost torturat de către Guillaume Imbert,

mâna dreaptă a regelui Franței, marele șef al Inchiziției. După o descindere la Templul Templierilor din Paris, oamenii lui Guillaume i-au prezentat acestuia o descoperire interesantă. O bucată de material împăturită cu grijă, păstrată într-o cutie, sub un craniu și alte oase. La fel ca omologul său spaniol Torquemada, Guillaume era un geniu sadic preocupat de utilizarea a cât mai multor metode de tortură. Cum Templierii negau răstignirea și ritualurile lor de inițiere includeau scuiparea pe crucifixul catolic, inchizitorul i-a pregătit ceva special lui Molay, o punere în scenă scabroasă și blasfemică a răstignirii lui Hristos. După ce a fost biciuit bine, Molay a fost încoronat cu o coroană de spini și bătut în cuie pe cruce. Guillaume l-a înjunghiat cu o suliță, apoi l-a forțat să bea oțet. Într-un final, Molay a mărturisit și a fost coborât de pe cruce și înfășurat în giulgiul pe care oamenii papei îl luaseră din templul masonic.

Giovanni interveni:

— Toate acestea au avut loc înainte să fie ars pe rug în centrul Parisului?

Fallace clipi afirmativ și zâmbi ușor.

— Exact. Mi se pare că aceasta este o explicație mult mai rezonabilă decât...

— Teoria implicării lui Leonardo în falsificarea giulgiului, remarcă Giovanni pe un ton ușor sarcastic. Da Vinci cunoștea *camera obscura*, invenția lui Roger Bacon, precum și substanțele necesare... sărurile de argint, nitrații... continuă Giovanni. Dar să crezi că el a creat această imagine prin expunerea pânzei la radiațiile ultraviolete din razele soarelui...

Preotul interveni.

— Este o mare aberație... testele cu lumină neagră ar fi scos la iveală urmele de arsură. Acestea ar fi fost înconjurate de o strălucire fosforescentă. Dar nici imaginea, nici petele de sânge nu reacționează în acest fel.

Rossi își dădu seama că unchiul său și preotul erau implicați într-un duel intelectual riscant. Ar fi pariat pe Giovanni, care cel mai probabil era foarte aproape de administrarea loviturii de grație.

Fallace respiră adânc.

— Dragă *professore*, în ciuda tonului destul de academic al acestei discuții, nu mă pot abține să nu remarc în argumentația dumneavoastră o oarecare punere la îndoială, o incertitudine privind răstignirea?

Giovanni răspunse, lipsit de orice emoție:

— O întrebare ciudată dacă ne gândim că vine din partea unui preot. Vreți să spuneți că îmi împărtășiți dubiile?

Fallace se cufundă într-o tăcere îndelungată, dar Rossi observă din *semnalele* transmise prin limbajul corpului că părintele era pus în încurcătură: avea umerii rigizi, i se zbătea ochiul drept și își dusese mâna către buze.

Ca și când ar fi vrut să alunge un țânțar enervant, Fallace scutură brusc din cap. Apoi avu loc o transformare subtilă. În fața lor se afla un preot umil și bătrân. Se uită la ceasul de la mână. Era un Patek Philippe placat cu aur.

— O, Doamne. Cât de târziu s-a făcut. Ce-ar fi să ne uităm la casetă? În curând trebuie să plec spre spital, să vizitez câțiva enoriași bolnavi.

Preotul se îndreptă spre aparatul video şi Rossi îşi duse instinctiv mâna spre pistolul Beretta, pe care-l pipăi pe sub haină. Apoi îşi regăsi stăpânirea de sine şi îi adresă un politicos:

— Vă rog, părinte.

Apoi se mişcă precaut spre unchiul său.

Pe ecranul televizorului apăru imaginea pâlpâitoare a capelei. Era goală.

— Derulaţi-l până se observă vreo mişcare, îl îndemnă Rossi.

Aparatul era vechi şi imaginea se mişca, plină de purici şi linii.

Brusc, în colţul din dreapta jos al ecranului apăru o siluetă.

— Gata, apăsaţi play, îi ordonă Rossi.

Fallace se trase cu câţiva paşi mici în spate, spre ei. Rossi privea imaginile de pe ecran. O siluetă îmbrăcată în negru stătea în genunchi în faţa altarului. Părea un preot care se roagă. Rossi aproximase că silueta era a unui bărbat înalt şi foarte slab, numai piele şi os.

O altă figură traversă ecranul cu spatele la camera video. Deşi imaginea era plină de purici, Rossi simţea ceva ameninţător în mişcarea lentă şi calculată a celei de-a doua siluete, care se apropia pe furiş de cel care se ruga. Brusc, silueta ridică mâna în aer. Era chiar în spatele primului personaj intrat în cadru. Deşi acela era îngenuncheat, al doilea părea destul de scund, cât să trebuiască să se ridice pe vârfuri pentru a domina. Urmă strălucirea de neconfundat a unei lame de pumnal care coborî în viteză spre silueta îngenuncheată.

Priveau uimiți scena sângeroasă, şi, în ciuda calității proaste a imaginii alb-negru, lupta celor două siluete avea ceva ireal, ceva din fascinația morbidă a unui film de groază. Lama se înfipse de mai multe ori cu cruzime în corpul căzut al bărbatului înalt.

Răgetul ca de animal sălbatic pe care-l scoase Fallace îl smulse pe Rossi din reverie.

Rossi tuşi pentru a crea un moment de pauză şi privi pe furiş în spatele său.

În timp ce ei se uitau la imaginile crimei, părintele Fallace se strecurase în spatele lor. Acum stătea cu brațul întins şi încordat. În mână avea un dispozitiv ciudat. Privirea lui era sălbatică. În ochi îi strălucea o demență feroce.

Pe ecranul televizorului, silueta ucigaşului se îndrepta încet către camera de supraveghere. Aceasta surprinsese fața deformată de un rânjet grotesc a lui Fallace.

CAPITOLUL 70

BRIZA DE SEARĂ se unduia sub cerul gălbui, ca de toamnă. Îngerii lui Bernini, colonadele, acoperişurile, umbrele Vaticanului erau toate cufundate într-o tăcere adâncă.

În Piaţa Sfântul Petru, sub ferestrele apartamentului papal, o puzderie de feţe tinere priveau în sus, pline de nerăbdare sau adâncite în rugăciuni. Sperau că deasupra lor se va lumina din nou dreptunghiul ferestrei de la care apăruse de atâtea ori faţa blândă a papei. Faţa aceea, nu imaginea papei sau simbolul creştinătăţii sau diplomatul tăcut, era ceea ce voiau să revadă: chipul unui om care marcase generaţia *lor*. Un om care călătorise mai mult decât orice alt pontif, care condusese Biserica pentru aproape la fel de mult timp ca Sfântul Petru. Un om care domnise între pereţii Vaticanului încă de dinainte ca mulţi dintre ei să se nască.

În apartament, călugăriţele poloneze cu feţele livide încercau cu disperare să-şi facă de lucru. Marko, valetul personal al papei, era ocupat cu inventarierea bunurilor lumeşti ale acestuia. Puterea obişnuinţei îşi spusese cuvântul: aranjase un rând de veşminte pentru a doua zi. Nu suporta să privească spre biroul bogat ornamentat, deci îşi găsise câte ceva de

făcut în jurul dressingului. Pe birou, într-o cutie baroc ornamentată, se afla testamentul papei. Lângă aceasta era o altă cutie, simplă, în care se găsea un reportofon. Atunci când îşi dăduse seama că i se apropie sfârşitul, papa Ioan Paul ceruse aparatul pentru a înregistra ultimele cuvinte pe care voia să le adreseze turmei sale.

Şambelanul intră în cameră însoţit de generalul Spears şi de cardinalul Drechsler. Înaintau încet, cu ochii plecaţi. Şambelanul îi făcu un semn discret lui Marko în direcţia uşii. Acesta trebuia să plece.

Marko îl sfredeli cu privirea.

— S-a dus?

O încuviinţare mută, solemnă.

— Ultimele sale cuvinte... care au fost?

Şambelanul tuşi uşor dregându-şi glasul.

— A spus... „Urmaţi-mă".

— Cuvintele lui Iisus către Petru, remarcă Marko, cu privirea în podea. Apoi ridică fruntea şi spuse, cu un zâmbet, printre lacrimi: A vorbit pentru...

— Tânăra sa turmă. Până în ultima clipă s-a considerat un păstor.

Şambelanul se apropie de Marko, îi puse mâinile pe umeri şi îl direcţionă ferm spre uşă.

— Du-te la el. Lasă-ne pe noi, bătrânii, să vorbim despre viitorul Bisericii.

Închise uşa în spatele lui Marko şi se îndreptă, împreună cu ceilalţi doi, spre birou.

Generalul Spears luase cutia în mâinile sale masive. Cu mare grijă, dădu la o parte capacul. Ceilalţi aşteptau în liniştе, în timp ce mâinile butucănoase ale lui Spears scoteau din cutie un rozariu şi câteva hârtii

împăturite cu mare grijă. Le desfăcu, apoi le puse pe birou şi le netezi cu mâinile.

Spears recunoscuse scrisul papei. Începu să citească.

Lieber alter freund.[1]

Spears auzi o respiraţie adâncă, şuierată şi se întoarse. Cardinalul Drechsler înghiţea în sec, cu mărul lui Adam înţepenit la mijlocul gâtului. Spears înţelesese că papa i se adresase special lui Drechsler în germană, limba maternă a cardinalului. Cardinalul îl privea fix, cu o privire stoică şi pe faţa sa încadrată de păr grizonant plutea o durere stranie. Apoi Drechsler a făcut un semn de aprobare şi Spears reîncepu citirea testamentului. Textul se schimbase, era scris în engleză.

Deşi mulţi consideră cel de-al treilea secret de la Fatima ca pe o profeţie a Judecăţii de Apoi pe care noi o ţinem secretă şi a cărei existenţă o negăm, adevărata profeţie vine din altă parte. Soarta papalităţii va fi pusă în mâinile unui singur om, în mâinile unui aducător de pace.

Drechsler începuse să se apropie de Spears şi acesta îi simţea respiraţia în ceafă.

Spears se întoarse către Drechsler şi observă că faţa cardinalului împietrise.

— Poate doriţi să citiţi singur...

— Nu, te rog, continuă, spuse Drechsler, cu o voce melodioasă, dar forţată şi fragilă.

Spears citi în continuare:

Sfântul Malachy, episcop irlandez din secolul al doisprezecelea, a avut o viziune despre ultimii doi papi de

[1] *Drag şi vechi prieten,* în limba germană în original (n. red.).

la Vatican. Penultimul avea să fie „Gloria Olivae", victoria ramurii de măslin. Preasfânta Fecioară Maria mi s-a arătat într-o viziune şi mi-a vorbit despre acest papă. El are să ducă o pace de moment, dar el va fi semnul începutului sfârşitului. Fecioara ţinea în mâini o carte deschisă. Acolo era un catren al lui Nostradamus.

„În scurt timp, doctorul răului cel mare şi lipitoarea ordinii inegale vor da foc ramurii de măslin. Locul papei va fi mutat de pe o coastă pe cealaltă şi imperiul lor va fi lovit de un foc atât de mare, încât căldura lui le va evapora saliva din guri."

Ultimul papă, Petrus Romanus sau Petre Romanul, va fi părtaş la o ultimă luptă îngrozitoare. Malachy a scris: „La vremea ultimelor persecuţii ale Sfintei Biserici Romane, acolo va sta Petru al Romei, şi în mijlocul dezastrului îşi va hrăni oile, şi când toate acestea vor fi trecut, Oraşul celor şapte coline va fi distrus şi teribilul Judecător va judeca oamenii." Am învăţat câte ceva din viaţă şi din istorie. Cu mintea înceţoşată am pornit lupta, pentru a învinge marea bestie comunistă. Dar, făcând astfel, inima mi s-a umplut de ură pentru natura lor cea fără de Dumnezeu. Am permis scopului să justifice mijloacele, am permis adversarului să păşească între zidurile acestea sfinte, să îşi facă sălaş în inimile şi minţile celor din Curia. Pentru prea multă vreme, din egoism şi respectând tradiţia, am continuat ţinerea femeilor departe de inima acestei Biserici. Ultima mea dorinţă este ca femeile să se întoarcă în sânul Bisericii. Li se va permite să îşi reia locul de preotese de care le-am privat atunci când am respins rădăcinile noastre păgâne timpurii. Regretele nu ne vor ajuta, căci am făcut jocul Adversarului: am demonizat femeile, am ascuns parte a adevărului propovăduit de Iisus, am

declarat eretice texte sfinte autentice. Nu uitați: DEO, NON FORTUNA, prin Dumnezeu, nu prin noroc. Aş adăuga: prin dreptul naşterii, nu prin tradiție falsă. A venit vremea să nu le mai blamăm pe surorile noastre întru Iisus. Femeile trebuie să poată fi hirotonisite.

Ajuns la sfârşitul paginii, Spears se opri şi se uită în jur.

— Se pare că Sfântul Părinte se răzgândise. Dacă acestea ar fi făcute publice...

Şambelanul tăcea sumbru. Spears se miră de capacitatea acestuia de a fi capabil să pară mulțumit şi împăcat, în ciuda furiei care îi fierbea în ochi. Apoi Spears îl privi pe Drechsler, care îl țintuia cu o privire rece. Nu scosese nici un sunet, dar expresia sa spunea destule.

Drechsler reuşi să spargă, tenebros, tăcerea apăsătoare:

— Nimic nu va fi făcut vreodată public.

Spears îşi îndreptă spatele şi îi răspunse cu o privire glacială.

— Oricât de departe ar fi, oricare ar fi densitatea întunecimii, lumina reuşeşte să ajungă la noi din cele mai îndepărtate galaxii. Şi, indiferent de opreliştile pe care universul i le aruncă în cale, lumina întotdeauna...

— Va triumfa, întrerupse indiferent şambelanul.

Apoi aruncă o privire prin cameră şi se adânci la loc în muțenie.

Drechsler se uitase la ei înainte să vorbească. Părea amabil şi un zâmbet stins îi străbătea chipul de marmură.

— Se poate. Da, aceste lucruri trebuie studiate atent. Totuşi, domnilor, să nu ne pripim. Citeşte şi pagina următoare.

Pagina era umplută de rânduri de litere.

— Ce... ? se miră Drechsler.

Spears apropie hârtia de ochi şi o studie intens. Scoase un creion din roba sa crem, puse foaia pe birou şi începu să încercuiască litere.

— Cu grijă, îi ceru Drechsler. Mâzgăleşti testamentul lui Karol!

Spears îl ignoră şi continuă, cu privirea încruntată, să încercuiască litere.

— Gata, spuse cu un zâmbet satisfăcut. Nu l-am mâzgălit, cardinale, l-am descifrat.

Foaia semăna cu unul dintre puzzle-urile din paginile ziarelor.

— Un cod biblic... foarte simplu, spuse Spears dând din cap. Nu ştiam că Sfinţia Sa ştia de existenţa lui. Uimitor.

Drechsler aruncă o privire peste hârtie şi replică sarcastic:

— Da, avea atâtea talente şi preocupări.

— Cum funcţionează? vru să ştie şambelanul.

— Ingenios şi, totuşi, elementar. Tot ce trebuie să faci este să introduci într-un soft special creat versete din Biblie. Acesta va stabili frecvenţa şi modelul după care se repetă anumite litere şi grupuri de litere.

— Cuvinte încrucişate, opină Drechsler şi dădu ochii peste cap.

— Dar, cardinale, acestea sunt cuvintele Domnului. Făcute pentru a fi văzute doar de către aceia care sunt capabili să le vadă cu ochii şi mintea.

Drechsler oftă:

— Şi care ar fi mesajul secret pe care Dumnezeu i l-a transmis Sfântului Părinte?

Spears arată spre foaie:

— Ceva neimportant, numele viitorului papă.

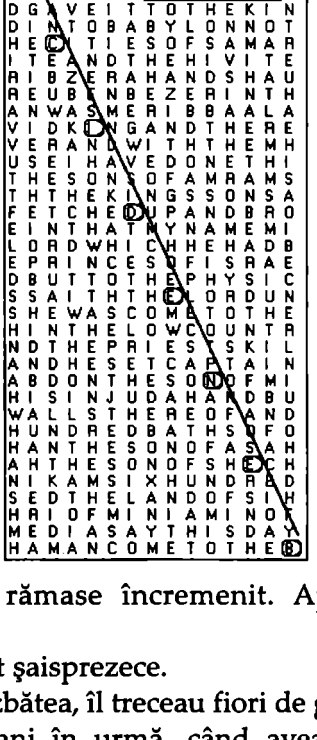

Drechsler rămase încremenit. Apoi reuşi să îngaime:

— Benedict şaisprezece.

Inima i se zbătea, îl treceau fiori de gheaţă pe şira spinării. Cu ani în urmă, când avea insomnii şi stătea treaz, cufundat în gânduri, la orele dintre noapte şi zi, Drechsler decisese că, dacă ar fi devenit vreodată papă, ar fi ales numele Benedict al XVI-lea. Încercă să-şi înăbuşe torentul tumultuos de emoţii şi

să-şi recapete masca de marmură. Îl întrebă pe Spears, privind peste umărul acestuia:

— Mai e şi altceva?

Spears apucă cea de-a treia foaie. Avea în faţa ochilor două coloane de cuvinte, una în ebraică, alta în engleză. Spears citi cuvintele scrise în engleză:

— Giulgiul din Torino. Sânge. Cheie către fiica lui Iisus.

Drechsler îşi frecă bărbia, îşi îndreptă spatele şi vorbi cu dicţia şi prestigiul unui actor dintr-o piesă de Shakespeare:

— Cred că este în interesul tuturor celor implicaţi ca aceste documente să se afle în grija mea.

Înainte ca Spears să poată protesta, cardinalul Drechsler înşfăcă hârtiile de pe masă, le îndesă la loc în cutie şi puse capacul. Apoi luă cutia la subraţ.

Şambelanul oftă înainte să vorbească.

— Şambelane, îi tăie vorba Drechsler. Cred că trebuie să ne pregătim pentru ritualurile funerare ale papei, pentru *novemdiales*, cele nouă zile de doliu.

Şambelanul intră imediat în priză. Îşi frecă bucuros mâinile şi spuse, fericit că îi recunoaşte cineva meritele:

— Da, aveţi dreptate. Trebuie să ne ocupăm. Aruncă o privire prin cameră, apoi se îndreptă către uşă mormăind ca pentru sine. Da, sunt atâtea de făcut. Cu ce să începem?

Spears trase adânc aer în piept, apoi îl privi pe Drechsler inert, mai mult privind dincolo de el, prin el:

— Cardinale, vom vorbi despre aceste lucruri cu alte ocazii. Pe moment... să spunem că trebuie să mă ocup de treburi mai urgente.

Şi, zicând acestea, se răsuci pe călcâie şi plecă grăbit pe uşa deschisă, mişcându-şi silueta masivă drapată în alb cu o graţie şi cu o viteză demne de o fantomă care tocmai ce îşi dăduse seama că întârziase la o şedinţă de bântuit.

Rămas singur cu gândurile sale, Drechsler aruncă o privire spre sutana albă şi spre acoperământul care erau aşezate cu grijă pe marginea patului. Se apropie şi mângâie materialul. Îşi imagină cerul dimineţii şi fumul alb care avea să se ridice spre ceruri. Se văzu într-o sutană făcută la comandă de Gamarelli, apărând la balcon cu braţele larg deschise, imediat după ce unul dintre cardinali avea să anunţe: *„Habemus Papam!"*[1]

Îşi imagină murmurul care avea să străbată mulţimea atunci când *Servus Servorum Dei*[2], Benedict al XVI-lea, avea să oficieze prima sa binecuvântare în calitate de papă.

Dar apoi, ca de nicăieri, o umbră întunecată îşi deschise aripile deasupra lui, şi frigul îi ajunse până în măduva oaselor. Umbra părea că se năpusteşte spre sol şi, pe măsură ce se apropia, frigul creştea şi cerul devenea din ce în ce mai întunecat. Se văzu pe sine, cu faţa palidă şi contorsionată, cum stă în sicriu şi pe lângă el trece o mare mulţime. Îngheţat, dar încă lucid, pipăi în jurul său. Nu era la Vatican. *Pentru numele lui Dumnezeu, unde sunt?*

Apoi, din direcţia uşii, se auzi un sunet slab, ca o tuse, care-l trezi din vis. Simţi o ciupitură pe gât, ca şi când l-ar fi înţepat o albină.

---

[1] Avem papă! în limba latină în original (n. red.).

[2] Servitorul servitorilor lui Dumnezeu, în limba latină în text (n. red.).

Începu să alunece în leşin.

Întinse mâinile să se agaţe de pat. I se tăiaseră genunchii. Cuvertura aluneca odată cu el spre podea. Îşi simţea corpul acoperit cu o sudoare rece. Inima îi bătea neregulat. I se muiară genunchii. Căzu pe podea şi scăpă din mâini cutia, care se răsturnă.

Sunet de paşi.

Zăcea căzut, cu obrazul lipit de covor, incapabil să se mişte. Privirea începuse să i se înceţoşeze.

Cizme. În dreptul ochilor era o pereche de cizme negre. Văzu nişte mâini care ţineau un pistol aplecându-se spre cutie. O ridicară. O voce subţire care bolborosea cuvinte neinteligibile plutea în jos spre el. Apoi nişte pete negre începură să îi danseze în faţa ochilor. La început mici, apoi din ce în ce mai mari. Orbise. Întunericul era pretutindeni.

CAPITOLUL 71

RAFALELE PUTERNICE de vânt tăios biciuiau dealurile şi zguduiau dubiţa televiziunii. Ploaia curgea pe parbrizul în spatele căruia un tip masiv privea atent printr-un binoclu cu infraroşu. Copacii se contorsionau sub vântul neînduplecat.

Prin binoclu, totul se vedea ca un război între umbre negre-verzui şi pete de verde fosforescent. Vântul urla cu furia explozivă a tunetului.

Şoferul spuse cu o voce guturală:

— Avem vizitatori.

Cei doi bărbaţi ascunşi în dubiţă schimbară rapid priviri. Instinctiv, şoferul puse mâna pe armă.

Josie monitoriza dispozitivul de ascultare cu raze laser care acţiona asupra vilei lui Volante şi se întreba dacă nu greşise, dacă fusese corect din partea ei să-i ceară lui Schlomo să o ajute cu misiunea de supraveghere, dacă ar fi trebuit să îl cheme să o asiste fără acoperire în Italia. Atunci când un informator, fost coleg de-al ei de clasă de la Academia Mossadului, actualmente agent dublu al NSA, îi spusese despre legătura lui Ahriman cu Institutul *E* şi despre sosirea recentă la Roma a lui Volante, hotărâse că trebuia să acţioneze singură. Cel mai probabil, după ce dăduse greş la templu, Ahriman se ascunsese, bine păzit, pe

undeva în uriaşa clădire a Institutului *E*. Aflase de la sursele ei unde se afla casa de vacanţă din munţi a lui Volante. Atunci îl sunase pe Uri. Dar Uri era în misiune şi i-l trimisese în ajutor pe Schlomo, fratele său, care tocmai se întorsese dintr-o misiune la Londra. Când îl luase pe Schlomo de la aeroport, fusese uimită de înfăţişarea acestuia. Capul lui Schlomo avea multe trăsături în comun cu reconstituirile din muzee ale Omului de Neanderthal. Avea tenul deschis la culoare, bolnăvicios. Era o namilă de om, cu umerii laţi, şi lăsa impresia că ar fi putut cu uşurinţă face cu capul o gaură în tavan. Cu mâinile lui cât nişte lopeţi şi corpul gigantic dar puţin disproporţionat, Schlomo părea o atracţie de bâlci. Josie se gândise că semăna surprinzător de mult cu monstrul lui Frankenstein şi se uitase atentă, încercând să ghicească locurile unde fuseseră făcute cusăturile.

Schlomo era genul dur şi tăcut. Un Goliat care se exprima mai mult prin mormăituri şi mârâituri... Când se întâlniseră la aeroport, Schlomo reuşise cu greu să emită un rânjet anemic. Apoi o ignorase aproape complet.

Închiriase un garaj pentru ca Schlomo să poată face câteva modificări dubiţei TV pe care o împrumutase. El reuşise să obţină, de la nişte contacte mai vechi, echipamente de ascultare şi arme.

Înghesuită în dubiţă, pe Josie o cuprinse premoniţia unei morţi sigure. Schlomo, cu o mişcare rapidă, scosese arma de 9 mm. Cu Uzi-ul semiautomat în poală, îşi băga gloanţele în cureaua modificată pe care o purta prinsă de un umăr. Josie se întoarse

cu spatele la consola de ascultare şi trase din rastel un Micro-Uzi.

ALERTĂ DE PERIMETRU... INTRUS... scria de-a lungul consolei cu litere roşii groase. Frica li se strecurase în măduva oaselor. Arma din mână începu să îi vibreze, tremurându-i în palmă. În jurul ei, aerul începuse să zbârnâie. Brusc, ferestrele din spatele dubei făcură simultan implozie. O bucată de geam îi zgârie tâmpla.

Un sunet puternic de metal zgâriat, frecat, contorsionat, umplu dubiţa. Venise din spate şi se oprise la câţiva centimetri de scaunul şoferului. Era ca şi cum ghearele metalice al lui Freddy Krueger[1] ar fi lăsat dâre adânci în caroserie.

Peretele despărţitor, apoi acoperişul se curbară spre interior, ca izbite un gigantic ciocan invizibil. I se părea că însăşi structura moleculară a metalului caroseriei suferă modificări, că metalul se înmoaie. Aruncau priviri în jur, încercând să înţeleagă ce li se întâmplase. Ca şi cum claustrarea din spaţiul mic al dubei nu ar fi fost de ajuns, situaţia inexplicabilă îi înnebunea. Claustrofobia lui Josie îşi făcuse simţită prezenţa: era practic paralizată de frică.

Lui Schlomo îi transpiraseră mâinile. Se chinuia să nu scape Uzi-ul, se ţinea cu disperare de el. Prin parbrizul spart, rafalele de ploaie îi izbeau faţa şi ochii. Apoi, ţevile pistoalelor s-au ridicat la unison.

Linişte. Vibraţiile încetaseră, înlocuite de o senzaţie stranie de tremur intern. Era ca şi când pielea

[1] Personaj al filmului horror *A Nightmare on Elm Street* (1984) (n. red.).

şi tot ce era sub ea ar fi început să fiarbă. Simţea că era pe punctul de a se coace pe dinăuntru.

Respira cu mare greutate şi în urechi îi răsuna ticăitul ceasului ei Rolex Chronometer.

Timpul se oprise în loc.

Groaza îi bântuia furibund. Tâmplele le pulsau dureros.

Tic... Tic... Tic.

Aveau corpurile acoperite de transpiraţie.

Josie îşi simţi gâtul blocat, uscat. *Fă un calcul. Două Uzi, 30 de focuri în încărcător, plus muniţia de rezervă. Înlocuieşti încărcătorul şi tragi.* Făcuse asta de sute de ori. Dura cam o secundă. *În total 120 de gloanţe... în rafale bine controlate.*

Dar undeva, adânc în sufletul ei, dincolo de raţiune, instinctul îi şoptea că ce se întâmpla nu era ceva obişnuit. Duşmanul nu era un muritor ca toţi ceilalţi. Era altceva... un monstru invizibil care intrase în lumea ei ordonată, care începuse să distorsioneze şi să maltrateze realitatea. O fiară pe care o simţea aproape.

Tăcerea totală se lăsă peste ei. Era ca şi cum o gaură neagră ar fi absorbit toate sunetele, vântul, ploaia. Totul dispăruse: timpul, bătăile inimilor.

În tăcere, un sunet ascuţit începu să răsune din ce în ce mai puternic, până când acoperi totul. Ţiuitul le pulsa în sânge, în oase, în dinţi. Milioane de ace microscopice li se înfigeau în creier. Atunci au auzit izbiturile. Un sunet de mare dezlănţuită. Dubiţa se zguduia şi se balansa în toate părţile. Josie nu se putea ridica de pe podea. Ea şi Schlomo îşi goliră încărcătoarele în tavanul şi lateralele dubiţei, încercând să ghicească poziţia şi natura atacatorilor.

Pocnetul gloanțelor le zguduise timpanele. Erau orbiți de focurile mitralierelor Uzi, sufocați de aerul încărcat de praf de puşcă, se înecau în fumul albăstrui. Schlomo țipă:

— *Gevalt!*[1] Josie, ajută-mă!

Tavanul dubiței se prăbuşise, ca izbit de un pumn enorm, şi îl prinsese pe Schlomo în scaunul şoferului.

Încerca disperată să ajungă la el, dar zguduiala continua şi, atunci când reuşi să avanseze, îşi dădu seama că nu îl mai putea salva. Atunci începu să tragă în tavanul dubiței. Josie căzu pe jos. Maşina era zguduită şi izbită cu o furie inexplicabilă. Valuri puternice de sunet o izbeau din toate părțile. Atunci dubița începu să se strângă, ca un acordeon, spre ea.

Urechile îi erau torturate de sunetul metalului contorsionat. Pereții dubiței se apropiau din ce în ce mai mult de ea. Josie căuta isterică. Atunci văzu trapa pe care Schlomo o tăiase în podea, pentru a putea scăpa de orice obiecte incriminatorii sau, în caz de nevoie, pentru a permite accesul mascat în canalizare. Ceva căzu şi i se înfipse în gleznă. Apucă şi dădu la o parte bucata diformă de metal şi fire care fusese înainte un echipament ultraperformant şi se eliberă. O izbitură o aruncă în peretele mototolit al dubiței. Se mişcă rapid şi reuşi să se strecoare prin trapă, cu transpirația care-i curgea de pe frunte pe obraji, afară din masa de metal de nerecunoscut care devenise dubița. Era cât pe ce să fie strivită de podea. Se rostogoli câțiva metri, apoi sări în picioare şi alergă până ce se adăposti sub copaci. Ghemuită în

[1] Sau *Gewald* — Ajutor! în idiş în text (n. red.).

întuneric, căuta cu privirea prin ploaia neagră. Nu găsi nimic. În afară de rămăşitele dubiţei nu mai era nimic. Spuse în gând o rugăciune pentru Schlomo.

Josie înconjură locul cu dubiţa, la adăpostul copacilor. La fiecare pas o durere ascuţită îi sfredelea glezna. La un moment dat îi văzu. Un grup de oameni în negru duceau un dispozitiv mecanic bizar. Cel mai probabil un tun sau un aruncător de grenade. Echipa de pază a lui Volante, cel mai probabil. Luă pistolul cu amortizor, ţinti şi trase. Trei pocnete mute şi erau toţi morţi. Fusese rapidă.

Aruncă o privire, în căutarea altor ţinte, apoi se îndreptă către dispozitiv. Scoase o minilanternă cu lumină roşie din buzunar. ULTRA-PHONIC M-12. *Un rotisor? Halal demon invizibil,* se gândi, mustrându-se pentru că se lăsase din nou pradă fricii.

Auzise de aceste dispozitive. Dar nu o interesase prea mult subiectul. Nici măcar nu văzuse vreunul. Însă tocmai aflase pe pielea ei cum e să intri în aşa ceva. Era o armă „nonletală" aflată încă în stadiu de cercetare. Nenorocirea emitea o undă sonoră potenţată de microunde şi era destinată liniştirii maselor de oameni periculoşi. Putea să prăjească pielea şi să fiarbă sângele din vene. Cineva se gândise să mărească de zeci de ori puterea sonică şi să o facă astfel capabilă să îndoaie metale.

Stomacul i se zbătea în spasme; capul îi era greu şi o durea. Căută până găsi un vehicul de teren negru... sări la volan şi demară, lăsând în urmă şanţuri cu roţile masive şi împroşcând cu noroi. Dispăru în viteză în pădure.

CHAPTER 72

PĂRINTELE FALLACE STĂTEA rânjind mai ceva ca pisica Cheshire[1] cu dispozitivul din palmă ațintit spre Rossi și Giovanni.

— Domnilor, mă așteptam să vă dați mult mai rapid seama că joc teatru.

Rossi stătea încordat.

— Fără mișcări bruște, dragul meu colonel Rossi, spuse preotul și îndreptă dispozitivul către acesta. Și țineți mâinile la vedere. Colonele, scoate pistolul și aruncă-l spre mine pe podea.

Rossi îl privi uimit.

— Și de ce aș face asta?

— Pentru că... dacă mai comentați mult, unchiul dumneavoastră va muri!

În acea secundă, preotul apăsă cu un deget pe un buton al dispozitivului pe care îl îndreptă către Giovanni. Acesta duse mâna spre inimă, cuprins de agonie. Căzu în genunchi.

Preotul le oferi o explicație.

— Acesta este un mic transmițător care emite microunde sincronizate cu ritmul cardiac, și le poate emite până când inima încetează să mai bată. Fallace

[1] Personaj din romanul *Alice în Țara Minunilor* de Lewis Carroll (n. red.).

îşi privi ceasul. Cred că va mai dura vreo două, maxim trei minute.

Rossi îl privi pe unchiul său care se chircea pe podea. Încet-încet Rossi îşi scoase pistolul şi îl lăsă să lunece pe podea spre preot.

Cu transmiţătorul aţintit către Giovanni şi cu privirea fixată pe Rossi, Fallace luă arma de pe podea. Opri transmiţătorul pe care îl băgă într-un buzunar şi aţinti arma spre ei.

— Ai fost băiat cuminte, spuse Fallace şi făcu un semn cu capul în direcţia lui Giovanni, care începuse să îşi revină. Fii bun şi ajută-l să se ridice în picioare.

Preotul îşi scoase obrajii falşi din silicon, ochelarii şi peruca şi le aruncă pe rând pe podea.

— Ah, e mult mai bine... Îşi trecu degetele prin părul rar şi apoi aruncă pe jos gulerul preoţesc alb. Foarte puţin confortabilă drăcia asta.

Giovanni tuşi. Printre respiraţii greoaie reuşi să rostească cu o voce stinsă.

— Bănuiesc că sunteţi doctorul Ahriman? Sau poate preferaţi să mă adresez cu *profesor Nemo*?

Ahriman scoase o batistă de mătase din buzunar şi îşi şterse fruntea acoperită de broboane de transpiraţie.

— Să înţeleg că v-aţi dat seama cine sunt, profesore?

Giovanni stătea inert, masându-şi uşor pieptul.

— Şi totuşi... aţi căzut în capcana mea, spuse Ahriman plescăind din limbă.

Giovanni ridică din umeri.

— Da, şi numai din cauza orgoliului.

Ahriman încetă brusc să zâmbească.

— Bănuiesc că vă aşteptaţi ca acum, exact ca în filmele de mâna a doua, să mă apuc să monologhez verzi şi uscate despre planurile noastre. Din păcate vă voi dezamăgi. În scenariul după care joc eu nu scrie decât că vă voi executa rapid pe amândoi.

Rossi râse.

— Cam melodramatic, nu credeţi?

Ahriman ridicase pistolul şi luase poziţie de tragere, cu ambele mâini pe armă.

— Nu cred că vă puteţi permite să mă lichidaţi, spuse Giovanni.

Ahriman oftă scârbit.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că Max Schulman nu a rezolvat enigma. Bănuiesc că ştiţi asta, doar l-aţi torturat înainte de a-l ucide...

Ahriman îl privea nedumerit.

Giovanni arătă către gravurile lui Dürer.

— Am descifrat mesajul ascuns din operele lui Dürer. Dacă îmi permiteţi...

Avansă un pas către birou.

— Vă rog, profesore.

Şi Ahriman îi făcu semn cu arma către birou.

— Chiar dimensiunile *Melancoliei* sunt un indiciu important. Giovanni îşi plimbă un deget peste marginile gravurii. Este un cod gematrial simplu, venit din Cabala, un simbol matematic al lui Ihsous Christos, cum îi zic grecii lui Iisus Hristos.

— Continuaţi.

— E vorba de pătratul magic, a cărui valoare este întotdeauna 34, numărul mistic al lui Iisus. Apoi

avem curcubeul, simbol al divinității feminine, al lui Venus şi al lui Isis. Curcubeul care porneşte din cer şi intră în lumea pământeană. Îngerul care stă aşezat poate fi încadrat într-o pentagramă, care este un alt simbol al lui Venus. Simbolizează adevăratul scop al căutării Sfântului Graal. Actul sacru al iubirii carnale în care bărbatul şi zeița trebuie să se unească pentru ca aceştia să poată da naştere lui Hristos, „unsului Domnului".

— Bla, bla, bla. Gata cu poveştile de adormit copiii! Nu faceți decât să bateți câmpii, profesore, observă Ahriman.

— Dar chiar dumneavoastră ați spus că cel de pe cruce nu este Iisus. Giovanni ridică gravura cu răstignirea. Arată că Iisus nu a fost...

— Răstignit sau că de fapt nu a murit pe cruce. Ahriman începuse să gesticuleze cu arma în mână, pe măsură ce se lăsa din nou prins în discuție. Nu faceți decât să trageți de timp.

— Şi dacă v-aş spune că Max mi-a trimis partea lipsă din puzzle şi că, cel mai probabil, răspunsul a fost tot timpul la dumneavoastră?

Ahriman păru uimit. Îşi mângâie absent burta.

Giovanni surâse, plin de sine.

— Da, exact cum bănuiam. Bănuiesc că aveți la dumneavoastră *Le Cahier,* nu-i aşa?

— Este acolo un pasaj care începe... Giovanni fluieră încet. Începe... „O, sfânt grijuliu care ai îmbătrânit printre proştii lui Iehova."

Rossi tresări. Ahriman îi făcu un semn cu pistolul, atenționându-l:

— Ai grijă, dragul meu colonel.

Apoi se întoarse către profesor, scoase din buzunarul de la piept caietul şi i-l întinse. Profesorul îl privea, aşteptând.

— Nu cred că este cazul să vă atrag atenţia asupra simbolurilor de pe copertă care trebuie citite corect pentru a-l deschide.

Giovanni dădu din cap, apoi privi atent semnele şi apăsă, într-o anumită ordine, anumite zone de pe copertă. Pe frunte i se scurgea transpiraţia. Se opri pentru o clipă, aruncă o privire caietului, apoi întinse ezitant mâna spre marginea coperţii.

— Profesore, vă rog să fiţi cât se poate de atent. Moartea dumneavoastră nu se află pe lista mea de priorităţi. Am avut mare grijă să ajungem în acest moment şi a fost dificil să vă direcţionez. Sunteţi sigur că aţi parcurs toate etapele necesare?

Giovanni îl privi impasibil.

— Ce-ar fi să oprim jocul acesta?

Apoi, cu un gest energic, deschise neglijent caietul. Ahriman se holba la el.

— După cum am zis, aveţi nevoie de mine. Dacă aş fi făcut vreo mişcare greşită, m-aţi fi oprit.

— *Touché*.[1] Acum să continuăm.

Giovanni căuta pasajul răsfoind grăbit paginile. Îl găsi şi puse caietul deschis pe masă. Lângă pasajul în franceză era o traducere făcută de Max:

„*O* sfânt grijuliu care ai îmbătrânit printre proştii lui Iehova. Cel primit din pericol *al* neVoii. A dus la certuri sterpe, i-a supărat pe evrei, el, fiul învins *al*

[1] Atins, în limba franceză în text (n. red.).

corului preoţesc. *Pentru* glorie şi preamărire, un ev înfricoşat al Oamenilor Nebuni şi convinşi, născuţi din tufişul celor optzeci de câini. *Caută* poetul Cretin, greoi. *Găseşte* cele mai atroce lucruri tolerabile. *Fii* tu în legendă. BucuRă-te de siguranţa adevărului. *Vezi adevărul* necrozei Ferice a artistului

EmmaNuel umblă prin ceruri. O, cel zdrenţăros este Rău mut-Surd."

Profesorul şi Ahriman schimbară priviri contrariate.

Giovanni observă, pe ultimul rând, mica glumă a fostului său coleg, semnătura codată a lui Max: *A Merry* XMAS. Numele lui, anagramat MAX S.

— *Professore,* sunt plăcut surprins de intuiţia dumneavoastră. Şi eu mi-am bătut capul cu acest pasaj. Este complet rupt de restul cărţii.

Giovanni zâmbi cu ochii strălucitori.

— Şi v-ar prinde teribil de bine dacă l-aş descifra eu, nu?

— Dacă sunteţi atât de amabil.

Ahriman făcu sarcastic o plecăciune umilă.

— Aveţi la îndemână un calculator cu conexiune la Internet?

Ahriman îi aruncă o privire rece, apoi ocoli biroul, având tot timpul arma îndreptată spre Rossi, care îi urmărea cu atenţie mişcările. Scoase o cheie din buzunar, deschise un sertar şi scoase un laptop. Îl deschise şi i-l arătă lui Giovanni.

— Este conectat la o imprimantă.

— Prea bine, spuse profesorul şi aruncă o privire spre Rossi.

Fără să mai aştepte vreo invitaţie, luă caietul şi se postă în faţa laptopului. Degetele îi fugeau peste tastatură.

— Desigur, pentru a găsi soluţia aveam nevoie de un context, de un cadru de referinţă. Trebuia să aflu ce anume căutam. Un nume, un loc, o persoană... un mormânt?

Ahriman privea atent monitorul. Giovanni deschisese un site intitulat AnagramGenius.com şi începu să introducă bucăţi din pasajul pe care îl citise.

— Un nume şi un loc, spuse.

Giovanni explica, în timp ce tasta febril.

— Cuvintele scrise cu italic nu sunt modificate. Anagramele sunt separate între ele de virgule. Nu trebuie decât să le introducem în calculator.

Rossi îi întrerupse brusc:

— Vrei să ataci Vaticanul. Institutul *E* îi manipulează pe fundamentaliştii islamici ca pe nişte pioni pe o tablă de şah.

Tonul lui Rossi nu lăsa loc de dubii sau interpretări.

Ahriman strâmbă din nas.

— Nu vreau să comentez. Apoi privirea i se mută de la ecran la Giovanni. Hai odată, introdu textele!

Profesorul dădu din cap:

— Nu, nu cred că o să le introduc. Cel puţin nu acum. Nu aş vrea să te holbezi la prea multe informaţii.

Cu faţa roşie de mânie, Ahriman îndreptă pistolul spre Rossi.

— Termini sau îl împuşc.

— O, nu am nici un dubiu că vei trage, replică Giovanni cu tupeu.

— Nu glumesc.

Şi degetul lui apăsă pe trăgaci.

Clic.

Clic.

Faţa lui Ahriman se congestionase şi mai tare de furie.

Rossi scoase Beretta de rezervă de la spate şi apoi băgă mâna în buzunar.

— Doar nu credeai că ţi-aş fi dat un pistol încărcat!

Atunci Rossi deschise pumnul. Ţinea în palmă un încărcător de Beretta.

Ahriman îngheţase cu privirea pierdută. Scoase încărcătorul pistolului. Era gol.

Rossi ordonă:

— A venit rândul tău. Împinge pe podea spre mine pistolul şi chestia aia. Şi repede.

Ahriman se conformă, ezitant.

Rossi se aplecă rapid, puse pistolul la loc în toc, apoi îl privi pe Ahriman, cu arma îndreptată spre el. Ridică piciorul şi izbi cu forţă dispozitivul care rămăsese pe podea.

Giovanni spuse:

— Îmi păreai cunoscut, dar la început nu am ştiut de unde să te iau. Apoi, când ai spus că nu fumezi dar pe birou era o scrumieră plină cu mucuri de ţigară mi-am dat seama că îl eliminaseşi pe adevăratul preot Fallace.

Ahriman rânji nervos.

— Un obicei de care nu scapi, fumatul ăsta.

— Mi-am dat seama cu cine am de-a face atunci când ai început să ţii discursuri despre Giulgiul din Torino. Citisem o lucrare de-a ta pe acest subiect şi atunci mi-am adus aminte, continuă Giovanni. Ai dat greş din cauza propriei aroganţe, doctore. Ai pus la cale un plan complicat şi m-ai atras aici doar pentru că aveai nevoie de cineva care să-ţi decodeze acel fragment. Am venit de bunăvoie, căci fără caiet nu aş fi avut cum să descifrez mesajul secret al lui Dürer.

Rossi observă că Ahriman privea fix undeva, în spatele lui. Apoi doctorul spuse:

— Slavă Domnului că ai ajuns. Aceşti doi oameni sunt nişte criminali.

Rossi simţi apăsarea unui obiect dur şi rece în ceafă. Apoi, o voce cunoscută:

— Aruncă arma acum.

Vocea îl făcu pe Rossi să se cutremure, fulgerat de un frison. Aruncă arma într-un colţ al camerei. Era percheziţionat de mâini experte, brutale. Îi smulseră pistolul de rezervă din tocul de la spate.

Cu colţul ochiului o văzu pe poliţistă cum face o mişcare rapidă. Acum stătea în faţa lui şi îşi înfipsese amortizorul armei în obrazul său.

De sub cozorocul chipiului îl priveau doi ochi albaştri, intenşi.

Ochii de pisică ai Ginei.

CAPITOLUL 73

— Gina, oftă Rossi confuz.

Câteva clipe ea privi prin el, în gol. Apoi, ca şi când l-ar fi recunoscut, ochii ei se îmblânziră pentru o clipă. Apoi continuă să se uite fix la el.

— Taci din gură. Nu te cunosc şi nu cunosc nici o Gina.

Rossi încremenise, mut de uimire şi pe punctul de a-şi pierde echilibrul.

— Dragul meu colonel, nu vă mai obosiți. Înțelegeți, ea chiar nu îşi aduce aminte de mica dumneavoastră aventură, explică Ahriman, apoi începu să râdă copios. Femeile sunt prin natura lor schimbătoare. Domnişoara Schulman, cealaltă prietenă a dumneavoastră, aproape că a reuşit să mă ucidă. În timp ce mă aşteptați în birou, m-am urcat într-o limuzină şi am făcut o mică excursie până la Templul Institutului *E*. Domnişoara Schulman mă aştepta cu o armă în mână. I-am dejucat planul şi am plecat de la conferința pe care urma s-o susțin, spunând că sunt bolnav. Apoi m-am întors aici.

Rossi îngăimă:

— Josie este în...

Ahriman hohoti scurt.

— În viață şi foarte decisă să mă găsească din nou. Se întoarse către Giovanni şi îi făcu acestuia un

semn către Gina. *Professore*, aveţi vreun diagnostic pentru tânăra mea ajutoare?

Giovanni o privi din cap până în picioare, apoi o privi din nou. Îl fascinau trăsăturile ei. Înfăţişarea ei i se părea foarte familiară, deşi el era sigur că nu o mai văzuse niciodată. Apoi spuse:

— Tulburare disociativă. A fost programată să ucidă folosind multiple personalităţi. Identităţi distincte care nu au capacitatea de a-şi aminti acţiunile celorlalte.

Ahriman fluieră admirativ.

— Remarcabilă deducţie, domnule profesor. Primele mele experimente efectuate pe subiecţi adulţi s-au bucurat de un oarecare succes, dar ştiam că dacă aş putea lucra cu subiecţi de o vârstă mai mică...

— Ai folosit copii?

Lui Giovanni nu-i venea să creadă.

— Desigur. Minţi tinere, maleabile, dornice de atenţie şi afecţiune. Pe care eram dispus să le ofer. Ahriman rânji sinistru. Odată indusă subiecţilor o stare de falsă siguranţă...

— I-ai burduşit cu droguri, le-ai maltratat minţile cu medicamente psihoactive şi i-ai manevrat ca pe nişte marionete! Giovanni îşi încleştase pumnii. Te-ai folosit de teroare şi de traumele psihologice şi i-ai distrus. Frica şi teroarea pot sfâşia mintea unui copil în bucăţi. Incapabil să facă faţă abuzului, copilul se extrage din personalitatea agresată şi creează alte personalităţi, pentru a bloca amintirile dureroase. Dar rămân cu traume... viziuni întunecate care le sfâşie psihicul şi le înveninează sufletul.

Ahriman aplaudă încet cu mâinile lui mici. Apoi se întinse către Gina.

— Ascultă-mă cu atenţie. Nu înţelegi nimic din ce vorbim noi aici. Vorbim într-o limbă străină pe care nu o cunoşti. Dar să fii atentă la fiecare mişcare pe care o fac aceştia doi.

Gina încremeni cu arma în mână.

— Nu vei înţelege decât propoziţia „Hai să jucăm un joc", şi atunci când o vei auzi vei începe să înţelegi ce spunem noi. Aşa. Acum putem discuta fără nici o problemă. Ahriman surâse şi continuă dialogul cu Giovanni. Adevăratul nume al Ginei este Basha. S-a născut într-o tabără de refugiaţi palestinieni. Era exact ce căutam. Dragostea ei copleşitoare pentru sora şi fratele de care fusese separată era cheia. Băiatul fusese adoptat de o familie din Anglia şi fata de către o familie de israelieni.

Giovanni deveni livid. Pentru o clipă i se înmuiară genunchii şi Rossi îl prinse de braţ.

— Te simţi bine? întrebă impacientat Rossi.

Giovanni încuviinţă şi respiră adânc.

Ahriman afişă o îngrijorare falsă.

— *Professore,* aveţi grijă. Încetişor. Sunteţi atât de sensibil. Atât de emotiv. Ce moment emoţionant!

Giovanni îl privi cu răceală.

— Termină povestea.

— Am creat în mintea Bashei o amintire falsă. Am introdus o întreagă lume în memoria ei. Crede că fratele ei a fost ucis ca urmare a unor maşinaţiuni ale Bisericii Catolice. Una dintre personalităţile sale este Laylah Thomas, despre care crede că este sora ei pierdută.

— Doctore, iar te joci cu cuvintele. Giovanni dădu dezgustat din cap. Laylah Thomas înseamnă *Geamăn de Noapte*. Un *doppelgänger*[1].

— Văd că apreciaţi ironia. Să facem o mică demonstraţie?

Rossi se tot holba la Gina, o privea din cap până în picioare, încerca să înţeleagă situaţia. Chiar şi aşa, având arma la tâmpla lui, tot nu se putea abţine să nu se gândească la ea cu afecţiune. Trebuia să fie cinstit faţă de sine însuşi: Gina trezise ceva puternic în adâncurile fiinţei lui. Şi totuşi stătea în faţa lui, rece şi nepăsătoare, ca un robot programat să ucidă. *Dacă aş putea ajunge la ea, dacă am putea vorbi... atunci poate ar mai fi o şansă.*

— Doctore, nu cred că eu sau nepotul meu ne putem împotrivi. Aveţi un avantaj net, deci faceţi cum doriţi, spuse cu o voce uscată Giovanni.

Ahriman spuse:

— Hai să jucăm un joc.

Gina înlemni, apoi clipi scurt de câteva ori.

— Ascult.

Personalitatea ei fusese spartă de izbiturile repetate ale traumelor la fel cum ai izbi într-o oglindă cu un ciocan. Conştientul ei era acoperit de personalităţile fragmentate: *Bast*, Gina, Laylah, Basha, erau toate acolo, prinse în pânzele de păianjen ale minţii; şi toate nu erau de fapt decât una singură, o tânără cu foarte mari probleme care privea fantomatic prin ochii ei albaştri.

---

[1] Dublul unei persoane în viaţă, geamănul rău care-o bântuie, din germ. *doppel* – dublu, *Gänger* – care merge, care se plimbă (n. red.).

Ahriman o întrebă pe Gina:

— Cine eşti?

— Cine sunt?

— Nu, spune-mi *tu* cine eşti, o corectă Ahriman.

— Sunt Basha.

— Nu. Eşti ofiţer Ricci. Spune.

Într-o secundă, ochii de un albastru glaciar au devenit alburii, maţi, fără pic de strălucire; păreau suflete pierdute în Purgatoriu.

— Sunt ofiţer Ricci.

— Spune-mi ce ordine ai primit, Ricci.

Gina înghiţi în sec şi strânse şi mai tare arma în mâini. În ochii ei dansau strălucirile confuziei.

— Eu... nu ştiu.

— Trebuie să-i capturezi şi să-i neutralizezi pe aceşti doi terorişti. Un anume colonel Rossi şi un profesor pe nume Giovanni. Sunt nişte elemente foarte periculoase.

Ea clipi şi mişcă încet din cap.

— Ricci, tocmai i-ai descoperit. Sunt chiar lângă tine.

— I-am găsit.

— La comanda mea, îţi vei duce la îndeplinire ordinele. Îl vei neutraliza pe colonelul Rossi.

— Când comandaţi.

Ahriman vorbi cu Giovanni:

— Vedeţi, se află complet sub... vraja mea, dacă vreţi să îi zicem aşa.

— Eşti un nemernic, scuipă Rossi.

— Vorbe, dragul meu colonel. Numai vorbe.

Giovanni tuşi, apoi îşi linse buzele. Se întoarse către Gina şi spuse, imitând la perfecţie vocea lui Ahriman:

— Hai să jucăm un joc.

Rossi îşi amintea cum, cu ani în urmă, copil fiind, unchiul său imita vocile vedetelor de cinema şi ale personajelor din desenele animate pentru a-l distra. În tinereţe câştigase şi bani cu acest talent, dând spectacole prin baruri, bani care-l ajutaseră să termine facultatea.

Ahriman se năpusti spre ea şi urlă:

— Nu! Nu îl asculta!

— Ascult, spuse Gina privindu-l ţintă pe Giovanni.

— Vei lăsa jos arma, îi ordonă Giovanni.

Gina lăsă arma în jos.

— Nu! spuse Ahriman şi se repezi spre ea.

Rossi sări spre el, se încleştară, apoi îl imobiliză. Ahriman gemea şi se zbătea, dar Rossi îi suci braţul, deloc impresionat de tărăboi. Cu celălalt braţ îl apucă pe doctor de gât, apoi făcu rapid un pas înapoi. În câteva secunde, circulaţia sângelui prin gâtul doctorului fusese aproape blocată. Rossi aşteptă încă două-trei secunde, până ce picioarele doctorului încetară să se mai zbată şi îl lăsă să cadă greoi pe podea. Îl încătuşă pe Ahriman şi îi băgă în gură un căluş făcut dintr-o batistă.

Apoi Rossi se întoarse respirând greoi către unchiul său.

— O să-şi revină din leşin, dar nu are cum să vorbească.

Giovanni dădu aprobator din cap şi o privi din nou Gina.

— Dă-mi arma ta.

Gina se execută imediat.

Rossi luă pistolul de la unchiul său, apoi îşi recuperă cele două Beretta.

Tocmai când se aplecase sub un scaun şi era pe punctul de a-şi recupera a doua armă, o voce grosolană şuieră:

— Ce-ar fi să rămâi tu exact în poziţia asta, Rossi?

Rossi se întoarse în viteză. În cadrul uşii stătea cel mai urât coşmar al lui, nenorocitul în persoană, agentul Manwich, însoţit de un alt individ.

CAPITOLUL 74

ROSSI SE RIDICASE deja în picioare.

— Manwich, ce-ar fi să nu te bagi? Ce se întâmplă aici nu e treaba ta.

Manwich făcu un gest cu palmele ridicate şi lansă un rânjet de mâncător de căcat.

— Hei, dar de ce te superi, colonele... Sunt aici doar pentru a te ajuta.

— Nu ştiu de ce, dar nu te cred, spuse Rossi încleştând mâinile pe armă şi căutând cu privirea alte ţinte. Cred că ai fi ceva mai credibil dacă amicul tău nu ar avea Sig-ul îndreptat spre boaşele mele.

Manwich îi aruncă o privire lui Kyle.

— Dă deoparte chestia aia.

— Da, ai face bine să îţi asculţi şeful, se auzi o voce din spatele agentului Kyle.

Era Dante. Trecu pe lângă Kyle şi Manwich privindu-i cu amestecul de silă şi ură cu care ciorile privesc spre sperietorile de ciori. Ajuns lângă Rossi, îi aruncă o privire Ginei, care rămăsese împietrită.

— *Merda!* E chiar *Bast*.

— Mai mult sau mai puţin. Îţi explic ceva mai târziu, acum...

— Şefule, am veşti proaste.

— Cum aşa? întrebă Rossi, ocupat cu încărcarea propriului pistol cu gloanţele din arma falsei poliţiste.

— E vorba de sora dumneavoastră.

— Bianca?

— A fost răpită. Plecase din Kabul către casă şi atunci au luat-o din maşină. Credem că este implicat acelaşi grup care a mai făcut recent şi alte răpiri. Cei care i-au luat ostatici pe angajaţii de la Naţiunile Unite şi care l-au executat pe clericul acela musulman care i-a criticat pe rebelii talibani.

Giovanni era lângă imprimanta care tipărea anagramele decodate. Se uită la pagini, clipi de câteva ori, miji ochii, apoi făcu nişte notiţe pe margini. Se duse la fax şi formă un număr de la Vatican. Se întoarse spre Ahriman care îl privea de pe podea şi apăsă butonul *Send*. Mesajul fu trimis. Adună foile, gravurile şi caietul, le puse într-o borsetă şi îl privi pe Rossi.

— Sora ta lucrează la CARE International, nu-i aşa?

Rossi, încuviinţă cu ochii închişi.

— Nu contează. Se întoarse spre Dante. Trăieşte?

— Au pus un filmuleţ cu ea pe Tolo TV, unul din posturile lor independente.

— Continuă.

Dante scoase o fotografie din buzunar şi i-o întinse lui Rossi.

— Este făcută după filmul pe care l-au transmis.

Rossi privi fotografia. Sora lui stătea într-o poziţie ciudată, încadrată din lateral de două AK-47 îndreptate către capul ei acoperit cu o eşarfă albastră. În ochi i se putea citi frica. Rossi simţea cum ea îi cere ajutorul. Îi aruncase aceeaşi privire lui Rossi cu ani în urmă, atunci când, copii fiind, rămăsese

captivă în gardul de sârmă ghimpată al unui vecin pe care îl săriseră ca să fure roşii. I se rupea inima, stomacul îi era scurtcircuitat de spasme.

— Nasol moment, comentă Manwich. Dacă putem să te ajutăm...

Fu întrerupt de soneria unui mobil. Toţi priviră spre Ahriman. Sunetul venea din direcţia lui. Ahriman se zbătea neputincios şi încerca să bolborosească cu căluşul în gură.

Rossi se smulse primul din starea de prostraţie şi se îndreptă spre Ahriman.

Căută în buzunarul lui, deschise clapeta telefonului

— *Pronto?*

De la celălalt capăt al firului, o voce tenebroasă spuse:

— Aş dori să vorbesc cu doctorul Ahriman, vă rog.

Rossi acoperi receptorul cu mâna şi se aplecă spre Ahriman. Îi puse ţeava pistolului la tâmplă, îi scoase căluşul.

— Te caută cineva. Dacă încerci ceva dubios, dacă vorbeşti cu Gina, îţi împrăştii creierii ăia bolnavi pe podea. Ai înţeles?

Ahriman zâmbi subţire şi dădu din cap. Rossi ţinea telefonul între faţa lui Ahriman şi urechea sa, pentru a putea auzi conversaţia.

— Spune.

După câteva secunde, Ahriman îi spuse lui Rossi:

— M-a întrebat dacă sunt bine.

Rossi dădu din cap, indicându-i să comunice situaţia.

— Da, sunt oarecum indispus şi colonelul Rossi a luat în custodie unul din bunurile noastre. Ahriman îl privi pe Rossi. Vrea să vă vorbească.

Uimit, Rossi se ridică şi duse telefonul la ureche.

— Aici Rossi. Cu cine vorbesc?

— Aspect neimportant. Totuşi ne-ar plăcea să negociem un schimb.

— Nu avem nimic de negociat.

— Vă sugerez să vă reevaluaţi poziţia. Domnule Rossi, eu vă propun un simplu schimb de ostatici.

— Ce ostatic?

Inima lui Rossi bătea cu furie. O premoniţie sumbră îi străbătu mintea în stare de şoc.

— Desigur, mă refer la sora dumneavoastră.

Rossi înţepenise.

— A fost răpită în Afganistan.

— Dar acum este aici, în Roma, afirmă, în deplină cunoştinţă de cauză, vocea.

CAPITOLUL 75

ROSSI RĂMĂSESE FĂRĂ CUVINTE. Prin minte îi trecea în goană o tornadă de emoţii, de la frică la furie şi de la milă la neputinţă.

— Domnule Rossi, mai sunteţi pe fir?

Tremura uşor şi reuşi cu greu să răspundă:

— Vreau o dovadă că este încă în viaţă.

— Prea bine.

Rossi auzi un schimb de replici şi ordine, apoi o voce timidă:

—Nico, tu eşti?

Era Bianca. Era ea, fără nici o îndoială.

— Eşti bine? întrebă el.

Ea tuşi, îşi drese vocea.

— Da, dar... ei...

Se opri brusc, urmă o pauză şi vocea tenebroasă reveni:

—Cred că este suficient. Deoarece capcana pe care o pregătisem era pentru unchiul dumneavoastră, am bănuit că veţi fi implicat. A trebuit să mă sigur că sora dumneavoastră este la noi pentru a putea efectua un eventual schimb. Deci sunteţi de acord? Ahriman şi *Bast* în schimbul surorii dumneavoastră?

Rossi îşi muşcase până la sânge buza de sus.

— Unde şi când?

— Luaţi metroul pe *Linea* B până la staţia *Piramide*[1]. Acolo coborâţi şi schimbaţi trenul cu cel pentru *Lido* care merge până la *Ostia*.

— Şi apoi?

— Luaţi telefonul acesta cu dumneavoastră. Veţi mai primi informaţii pe traseu. Aduceţi numai ostaticii şi caietul. Nu uitaţi că suntem cu ochii pe dumneavoastră. Fără elicoptere, fără echipe tactice. Numai dumneavoastră, unchiul şi ostaticii.

— Deci vom face schimbul în tren?

— Cred că nu este momentul pentru atâtea întrebări. Vă sfătuiesc să vă grăbiţi. Aveţi exact cincizeci de minute, nici o secundă în plus, pentru a vă salva sora.

Legătura se întrerupse.

Rossi puse aparatul în buzunar, se duse spre Ahriman şi îl ridică în picioare.

Dante interveni nerăbdător:

— Deci care-i planul?

— Au luat-o pe Bianca. Nu ştiu cum, dar e la ei. Eu fac schimbul de ostatici.

Dante îşi scoase telefonul.

— Mă ocup eu. Chem echipa acolo.

— NU! Merg doar eu cu unchiul. Fără supraveghere, fără echipe. Ţi-e clar?

Dante dădu din cap în silă.

Giovanni oftă prelung şi o luă uşor pe Gina de mână.

---

[1] Piramida lui Cestius, *Piramide di Caio Cestio* sau *Piramide Cestia* a fost construită între 18–12 î.H. ca mormânt al lui Gaius Cestius Epulo, magistrat şi membru al *Septemviri Epulonum* (n. red.).

— Vino cu mine, dragă. Avem de făcut un mic drum.

În timp ce spunea asta, îşi pipăia absent borseta.

— Facem un drum, spuse ea cu o voce pierdută în timp ce se îndreptau către uşă.

Manwich şi Kyle se uitară unul la altul. Kyle făcu un pas către Gina şi Manwich dădu nemulţumit din cap.

— Rossi, mergem cu tine. Avem motive să credem că Drago Volante se află în spatele acestei şmecherii, deci, de dragul securităţii naţionale, a ţării mele, dar şi a ţării tale, te vom însoţi. Insist.

Manwich se mişcă spre Rossi, blocându-i înaintarea. Scoase ceva ce semăna cu o agrafă din buzunarul de la piept şi o fixă pe interiorul reverului lui Rossi.

— GPS, dispozitiv de urmărire. Te avem în vizor din maşină de la noi, de la mare distanţă.

Rossi pufni, apoi trase aer în piept.

— Da, bine, la dracu'. Dar fă bine şi păstrează distanţa. Dacă vă localizează...

— Nici n-or să ne simtă... acum hai să mergem odată.

Rossi îl luă pe Ahriman de braţ şi îl trase. Acesta se ridică în picioare. Îl descătuşă. În timp ce îşi masa încheieturile julite, Rossi adăugă:

— Nu uita că aş fi mult mai fericit să te omor decât să îţi văd mutra.

Doctorul dădu din cap. Ieşiră în stradă şi urcară în maşini diferite.

Ajunseră în timp record la staţia de metrou de la Colosseum. Rossi ieşi din Mustangul pe care i-l

adusese Dante. Parcară maşinile pe un trotuar, cumpărară bilete de la automat şi se îmbarcară.

Rossi se uită la ceas. Mai aveau 38 de minute.

În timp ce metroul se oprea, în lumina gălbuie a staţiei subterane, Manwich privi spre grupul lui Rossi, care arăta ca din altă lume: un preot fără guler alb, o femeie în uniforma carabinierilor, condusă, ca în transă, de un profesor hodorog, toţi se reflectau în geamurile metroului ca un grup de manechine într-o vitrină a unui magazin. Manwich şi Kyle se întoarseră la maşină. Dante îi urma.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum o să-l eliminăm pe Ahriman? Şi cum punem mâna pe fată? întrebă Kyle în timp ce se aşeza la volan.

— Stai tu liniştit, măi, puţă. Am avut grijă şi i-am pus şi ei transmiţător, explică mândru nevoie mare Manwich. O să ştim în orice moment unde este. Şi când e momentul ăl mai bun, punem mâna pe ea. Până atunci hai să vedem cum evoluează situaţia. Poate bifăm mai multe chestii cu o singură mişcare.

Părăsiră trotuarul şi intrară în trafic. Kyle întrebă:

— Şi cu Mossadul ce facem? Spuneai că avem ordin să facem echipă cu ei.

— După cum a zis directorul, o să dea ea de noi. Şi nu ştiu de ce, dar sunt aproape sigur că o să ne găsească.

Kyle nu apucă să răspundă, căci ceva dur îl lovi în ceafă. De pe bancheta din spate se auzi o voce:

— V-am găsit deja, băi, puţă.

Kyle încercă să se uite spre bancheta din spate, dar simţi ceva metalic rece în ureche.

— Fii atent la drum, spuse Josie şi înfipse şi mai mult amortizorul armei în urechea lui Kyle.

Manwich vru şi el să se întoarcă.

— Valabil şi pentru tine, grasule. Sau poate vreţi să vă zbor creierii.

Josie se uită la indicatorul de viteză. Maşina încetinea.

— Calc-o. Trebuie să prindem trenul.

CAPITOLUL 76

STATO INTRĂ ÎN BIROU şi văzu în spatele mesei de lucru silueta masivă a lui Spears. Era aplecat asupra tastaturii şi butona rapid. Merse către cardinalul Moscato şi îi luă pulsul. Mulţumit, se aşeză pe un scaun lângă Spears.

— Ai mai scos ceva de la el? întrebă Stato.

Spears nu îşi ridică ochii de pe ecranul calculatorului.

— Am auzit ce aţi vorbit. Mulţumesc că aţi dat pe intercom.

— Şi?

— Trebuia să ne gândim. Ar fi trebuit să îl întrebăm mai devreme. Dar oricum, e bine că se îndreaptă în direcţia corectă. Vrei să îi contactăm prin radio?

— Nu. Dacă am face aşa, ar trebui să ne dezvăluim sursele. Aruncă o privire către faţa zdrelită a lui Moscato, apoi continuă conversaţia cu Spears. Şi, date fiind circumstanţele, ar putea fi destul de greu de făcut.

— Cam aşa, fu de acord Spears şi accesă un alt site.

— Totuşi, există o complicaţie. Răpitorii au dat telefon de undeva din Vatican, vorbisem despre asta înainte să intru pe intercom.

Spears se opri.

— Asta ar însemna că...

— Înseamnă că mai avem de demascat câţiva intruşi. Moscato nu putea să dea acel telefon.

Spears pufni.

— Bertone. Viezurele ăla mic. Bag mâna în foc că el a fost.

Stato întinse mâna către telefon.

— Cer să îl aducă aici cu escortă.

Spears ridică mâna.

— Nu, ar fi mai bine să... se ocupe secretarul meu personal de el. Să îl urmărească. Dar poţi să îl ţii sub urmărire şi să-i ascultăm telefoanele, nu?

Stato confirmă şi întinse din nou mâna către telefon. Puse la punct detaliile, apoi închise.

Zbârnâitul faxului îl făcu să tresară.

Mirat, Stato se duse spre aparat şi luă paginile primite.

— Ce este? întrebă Spears.

— Ceva pentru tine.

Stato îi dădu paginile.

Spears citi în tăcere câteva minute, cu mâinile tremurând. Când termină, îl privi îngrijorat pe Stato.

— E de la *professore* Giovanni. A descifrat un pasaj din *Le Cahier Rose*. El şi profesorul Schulman se ocupau de asta când un agent de la *Protocol 17* l-a ucis pe Schulman. Giovanni spune că Schulman nu descifrase decât câteva rânduri înainte să fie ucis şi că apoi caietul a fost furat. Giovanni s-a folosit pe sine ca momeală pentru a recupera caietul.

— Şi...

— Nu a reuşit să adune toate piesele din puzzle.

Spears îşi muşcă buza de jos.

Lui Stato îi străluciră ochii.

— Zici că era ceva legat de caietul care lipseşte?

Ocoli biroul şi scoase o bucată de hârtie dintr-un sertar. Apoi se întoarse şi i-o dădu lui Spears.

— Cu tot haosul de aici, am uitat complet de asta. Am găsit-o la locul crimei, sub cadavrul lui Pico.

— Este pagina lipsă din *Le Cahier Rose* la care se referea Giovanni. Profesorul a spus că acel caiet este foarte vechi şi că paginile s-au desprins.

Spears puse pagina pătată de sânge pe birou şi o examină.

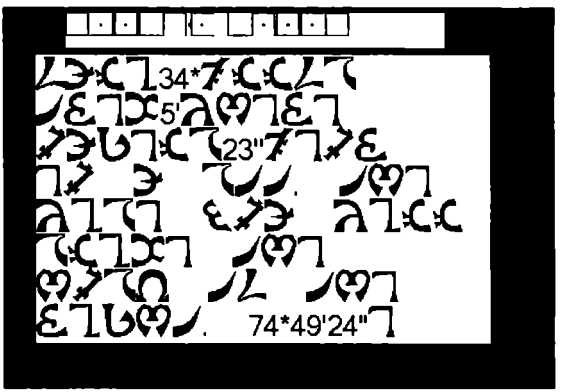

Apoi alese una dintre paginile sosite prin fax şi o puse pe birou, lângă pagina plină de simboluri din carte. Pe ea era scris:

O Satan Lucifer care Iehova fals zeu. El dezamăgit de Grădina Raiului. Codul Bibliei arată că Iisus a plâns pentru cel absent din Sfânta Scriptură. Pentru Sfântul Graal, mariaj cu Maria Magdalena, fiica lipsă a lui Dumnezeu cel din înalturi. Caută Oraşul Şarpelui. Găseşte valea tribului pierdut. Fii iluminat. Învierea lui Iisus. Vezi adevărul falsei

învieri a lui Iisus. Nephilim merge printre noi. Fiice ale Mariei Magdalena.

Cu Stato privind peste umărul lui, Spears începu să explice:

— Giovanni a descifrat anagramele din carte. Deşi frazarea este stranie, mesajul este clar. Reia o credinţă gnostică: Iehova este de fapt Satana, conducător al unei lumi imperfecte. Se referă şi la căsătoria lui Iisus cu Magdalena. Ne spune că în Oraşul Şarpelui, în valea unui trib pierdut al lui Israel, vom găsi dovada falsei învieri. Şi dovezi că nephilimii, care sunt copii rezultaţi din împreunarea îngerilor cu femei, se află printre noi.

Stato îşi drese vocea.

— Singurul lucru care ar putea dovedi falsitatea învierii ar fi...

Spears termină fraza.

— Ar fi mormântul lui Iisus.

Stato se gândi o clipă.

— Şi copiii care au rezultat din mariajul fiinţelor celeste cu femei ar fi...

— *Desposynii,* copiii lui Iisus cu Maria Magdalena.

Stato întrebă nesigur:

— Dar unde este Oraşul Şarpelui?

Spears începu să tasteze furios la calculator.

— Simbolurile din susul paginii sunt un cod masonic. Hieroglifele ciudate sunt scriitură enochiană, limbaj angelic pe care l-au folosit John Dee[1] şi alţi

[1] 1527–1608, matematician, astronom şi scriitor englez, autorul unui număr de 49 de lucrări de ştiinţă, matematică, alchimie, divinaţie, astrologie şi rosacrucianism (n. red.).

ocultişti. Toate astea nu sunt decât praf în ochi. Noi căutăm numere.

— Sunt coordonate geografice! exclamă Stato.

Spears zâmbi şi îi arătă ceva pe monitor.

— Mormântul este aici.

Puse degetul pe ecran.

Stato privi harta:

— Srinagar, Kashmir.

Spears apucă telefonul şi formă rapid un număr. Se întoarse cu spatele către Stato şi vorbi în şoaptă. Conversaţia fu scurtă. Apoi se aşeză la loc la calculator.

Stato era nedumerit.

— Ce faci?

— Băiete, ţi-am rezervat un loc într-un avion spre Pakistan. Şi ţi-am făcut rost de o altă identitate.

Îi întinse un paşaport fals şi o carte de credit.

— Părintele Devlin? întrebă Stato.

— Un iezuit... dar şi unul dintre cei mai buni preoţi pe care îi cunosc. Aveţi cam aceeaşi statură, deci nu a trebuit decât să schimb fotografia. Este destul de bine falsificată cât să treacă de controlul standard. Şi nu cred că pakistanezii or să ia la întrebări un om al veşmântului. Devlin a fost atât de amabil încât ne-a lăsat şi cartea lui de credit American Express. Este pentru o cauză nobilă.

Stato era neîncrezător.

— Cum adică un om al...

Spears îşi mişcă greoi corpul masiv până în baie. Apoi se întoarse cu o geantă. O deschise şi scoase din ea un veşmânt de preot şi un guler alb.

— I-am rugat să mi le aducă prin spate. Încearcă-le să vedem dacă îţi vin.

Stato dădu energic din cap.

— În nici un caz. Doar nu crezi că...

Pe unul dintre monitoare apăru imaginea coloanei oficiale care oprea în faţa spitalului. Spears îşi puse autoritar mâna masivă pe umărul lui Stato şi făcu un semn din cap către monitor:

— Nu te-a rugat să duci la îndeplinire o misiune sacră?

Stato oftă şi se ridică în picioare, cu geanta în mână. În timp ce se îndrepta către baie, Spears spuse:

— Nu uita de pălărie! Şi îi aruncă o pălărie neagră de fetru. Dacă ţi-o îndeşi pe cap, poate nici n-o să ţi se mai vadă mutra urâtă de sub boruri.

Stato ieşi din baie câteva minute mai târziu, costumat. Băgă degetul arătător între gât şi gulerul preoţesc.

— Mă cam strânge la gât.

Spears râse.

— Asta-i situaţia, băiete. Îi făcu semn să se aşeze. Hai să îţi fac instructajul.

Părintele *„commandante"* se aşeză lângă Spears. Pe ecran se vedea imaginea unei uşi boltite, roase de vreme.

— Pare a fi ceva din arhitectura islamică, spuse el.

Spears zâmbi.

— Poate pentru că se află fix mijlocul unei ţări islamice zguduită de războaie şi obişnuită cu vărsarea de sânge. Un butoi cu praf de puşcă pentru care se bat două „tinere" puteri nucleare, Pakistanul şi India. Aici există un vechi locaş de cult musulman în partea veche a oraşului Srinagar din Kashmir. Srinagar înseamnă „oraş al celui luminat", al înţeleptului. Al şarpelui.

Clădirea este Rozabal, o prescurtare a *Rauza Bal*, care înseamnă „mormânt al profetului."

— Al cui mormânt? întrebă Stato şi se aplecă spre monitor.

Spears apăsă pe mouse şi pe ecran apăru o altă imagine. Făcută de sus, fotografia înfăţişa un sarcofag lung între paravane din lemn sculptat.

— Sfântul Issa, sau Yuz Asaf, spuse Spears.

— Nu am auzit niciodată de el.

— Ba da, ai auzit, doar că sub un alt nume. Iisus Hristos.

Înainte ca Stato să poată răspunde, se auzi o bătaie în uşă.

— Cine e?

— Sergentul-major Klientz, domnule.

Stato se ridică şi deschise uşa. Klientz intră împingând o targă pe care trona o trusă medicală de proporţii.

Când îl văzu pe Moscato, sergentul-major făcu ochii mari.

— Ţine braţul cardinalului ca să îi pot administra un sedativ, îi ordonă Stato în timp ce scotea o seringă din trusa medicală.

Sergentul se conformă, uimit.

După ce îi făcu injecţia, Stato spuse:

— Klientz, trebuie să înţelegi că toate acestea sunt ordine directe ale Sfântului Părinte. Ai auzit?

Sergentul dădu din cap, în continuare circumspect.

Stato aruncă seringa în coşul de gunoi.

— Bine. Acum bandajează-i toată faţa şi acoperă-l cu o pătură ca să-l scuteşti de ruşine. Caporalul Schmidt te va ajuta la transport.

— Domnule, unde îl ducem?

Spears interveni:

— Doctorul Lazar şi sora-şefă de la Azilul Surorilor Milei vă aşteaptă. Va fi pus într-o rezervă din clinica de psihiatrie. După cum vezi, cardinalul a suferit o cădere nervoasă majoră. Şi-a făcut singur toate aceste răni. Spears închise ochii şi îşi plecă fruntea. Este ceva foarte trist.

Sergentul înghiţi în sec.

— Deci e periculos?

— E în stare să ucidă, îi răspunse Stato. Şi dement. Se crede urmărit de însuşi Diavolul.

— Halucinaţii paranoice, adăugă Spears, plescăind din limbă.

După ce Moscato fu scos din cameră, se auzi o altă bătaie în uşă. Asistentul lui Spears intră, îi dădu acestuia o agendă uzată, legată în piele, şi apoi se scuză şi părăsi camera. Spears aruncă o privire peste paginile agendei şi i-o înmână lui Stato.

— Ceva de citit pe drum. Este jurnalul unui explorator rus. Te va ajuta să înţelegi situaţia din Kashmir.

Stato privi spre agendă, apoi se uită la Spears.

— Altceva?

— Doctorul Sanger te va aştepta la aeroport. Sfântul Părinte avea încredere în el. Sper că te-ai ocupat de transportarea într-un loc sigur a Giulgiului din Torino?

Stato vru să răspundă, dar îi sună mobilul. Când răspunse, o centralistă îi spuse că era căutat din Torino.

Stato aştepta încremenit ca vocea de al celălalt capăt al firului să spună ceva. Pe măsură ce liniştea se prelungea, simţea cum încep să-l lase nervii.

— *Pronto?*

— *Commandante Stato, per favore?*

— La telefon.

Cu răsuflarea tăiată, o voce îi spuse

— *Commandante,* a dispărut! L-au luat!

— Vă rog să vă stăpâniţi şi să îmi spuneţi clar ce-au luat!

— Giulgiul din Torino. A fost furat.

CAPITOLUL 77

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, stătea privind pe fereastră, cu mâinile la spate, ascuns în spatele biroului. Părea atât de adâncit în gânduri, încât caporalul Schmidt ezită, neştiind dacă să-l întrerupă sau nu. După ce puse cu grijă cutia sculptată pe birou, Schmidt îşi drese vocea şi luă poziţia de repaus a Gărzilor elveţiene.

Bărbatul se întoarse teribil de încet, cu faţa încă ascunsă în umbră. Dezvăluită încet, pata purpurie care îi acoperea obrazul avea ceva rece şi reptilian, era ca o şopârlă care ieşea de sub o piatră. Schmidt nu-şi putea muta privirea de pe faţa pătată — era ca şi cum apariţia cardinalului Moscato ar fi întunecat şi mai mult camera. Schmidt ghicea, prin semiîntuneric, sclipirea jucăuşă care dansa în ochii Clericului.

Moscato spuse cu o voce obosită:

— Schmidt, scuză-mă. Nu te-am auzit intrând.

Schmidt luă poziţie de drepţi.

— Sper că te-ai ocupat de tot ce trebuie făcut cu cadavrul sergentului Klientz.

Ochii mijiţi ai cardinalului erau reci şi vocea lui, lipsită de orice inflexiune, avea o muzicalitate stranie. Ca şi cum drogurile pe care i le administrase Stato i-ar fi pulsat din nou prin vene, Moscato icni scurt şi

îşi masă uşor tâmplele cu degetele. Apoi îl privi pe Schmidt, care se holba la el.

Moscato înlemni.

— Spune.

— Când ne-am întors l-am dus în barăci, i-am pus o sticlă de alcool în faţă şi am împrăştiat nişte antidepresive pe masă.

— Şi arma?

— L-am împuşcat cu pistolul lui, în ambulanţă, de aproape.

Schmidt revăzu expresia panicată de pe faţa lui Klientz atunci când, înghesuiţi în spatele ambulanţei, înţelesese că îi luase pistolul din toc şi că i-l proptise în tâmplă. Mai târziu, Schmidt curăţase arma de amprente, se debarasase de vehicul şi se spălase foarte bine pe mâini, frecându-se cu o perie, pentru a elimina orice urmă de praf de puşcă. Îl trezise pe Moscato şi îl ajutase să se strecoare la loc în Vatican prin tunelurile care porneau din subteranele de la castelul Sant' Angelo.

— S-a sinucis, opină sarcastic cardinalul, dând dezaprobator din cap. Ar fi al doilea caz în ultimii doi ani. Şi tot în cazarma Gărzilor elveţiene.

Apoi Moscato aruncă o privire spre cutie. O ridică de pe birou. Pe faţă îi apăruse un rânjet. Apoi privi spre Schmidt şi surâsul i se stinse, înlocuit de o falsă nepăsare.

— Bine lucrat, caporale. Ai fost discret?

Schmidt ezită şi ochii cardinalului se îngustară. Simţise că fuseseră nişte probleme.

Schmidt începu, după o mică pauză jenată:

— Eminență, nu au fost martori. L-am împușcat pe cardinalul Drechsler cu arma cu tranchilizante și era inconștient...

Moscato se aplecă înainte și își propti palmele pe birou.

— Ziceai ceva de cardinalul Drechsler?

Schmidt confirmă:

— Da, domnule.

— L-ai împușcat cu tranchilizante?

Schmidt dădu din cap și mâinile începură să îi tremure.

Cardinalul se holba, așteptând continuarea.

— A trebuit să improvizez... era singur și avea cutia cu el.

Moscato se lăsă pe spate în scaun și întinse mâna către unul dintre sertare.

Schmidt făcu involuntar un pas înapoi.

— Am scos săgeata. Doza a fost destul de puternică încât să-l amețească și să-l paralizeze. Nu mi-a văzut fața.

Moscato începuse să caute ceva prin sertar, privindu-l fix pe caporal.

— Le-am spus călugărițelor că l-am găsit așa, reuși să se bâlbâie Schmidt. Le-am spus că probabil a fost copleșit de durere.

Când Moscato termină de căutat în sertar și ridică brațul, Schmidt se feri, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Vă rog, Eminență, nu mă împușcați! Am familie.

Moscato înlemnise. Pe chip avea o mască de dezgust profund.

— Dumnezeule! Caporale, adună-te! spuse și ocoli biroul. Puse o mână pe umărul lui Schmidt,

râse scurt şi îl pocni cu putere peste omoplat. Chiar credeai că te voi ucide?

Schmidt făcuse un pas înainte de la forţa loviturii şi acum încerca să se liniştească. Se şterse la nas şi cu manşeta îşi îndepărtă câteva lacrimi. Atunci văzu Schmidt că Moscato ţinea un plic în mână.

Moscato îl conducea, împingându-l de la spate spre uşă. În acelaşi timp, îi strecură plicul în mână.

— Iată, o mică recompensă. Să cumperi ceva drăguţ copiilor, da? Zâmbi ca un bunic grijuliu şi îi făcu cu ochiul.

Când Schmidt vru să spună ceva, Moscato îl reduse la tăcere punându-i un deget peste buze, apoi închise uşa în urma lui.

Zâmbetul i se topi în secunda în care se auzi uşa închizându-se. Traversă rapid camera, până la birou. Ridică receptorul telefonului şi formă un număr.

După ce sună a treia oară, vocea lui Volante răspunse într-o şoaptă:

— *Buon cugino.*

— *Buon cugino,* spuse şi cardinalul.

— Ai pachetul? vru să ştie Volante.

— Da, este la mine.

— Excelent. Să nu scapi cutia din ochi.

— Nici o grijă.

Volante vorbi după o lungă pauză:

— A apărut o problemă. Doctorul şi asul nostru din mânecă au fost... reţinuţi.

— Foarte neplăcut. Vor exista urmări asupra operaţiunii *Respiraţia Dragonului*?

— Nu. Situaţia se află sub control. Ne vom folosi de un schimb de captivi pentru a scăpa de băgăcioşii ăia.

— Vă urez vânătoare plăcută.

Cardinalul puse receptorul la loc în furcă şi se îndreptă spre fereastră. În faţa lui se întindea Piaţa Sfântul Petru. Încă plină de o mulţime de credincioşi îndoliaţi.

Îşi ridică mâna şi studie inelul. Întoarse grijuliu cu degetul blazonul. Era unul dintre inelele familiei Borgia cu blazonul lor. Apăsă precaut şi, din mijloc, ţâşni un ac minuscul. Inelul era un dispozitiv diabolic, folosit de Lucreţia Borgia pentru a-şi elimina peţitorii nedoriţi.

Moscato apăsă la baza monturii şi acul se retrase la loc între bucăţile de onix. Atunci când îl bătuse pe umăr pe Schmidt, acul se înfipsese, pe nesimţite, în carnea acestuia. În câteva ore o otravă puternică avea să îi circule prin vene. Era o chestiune de zile până când caporalul avea să sfârşească în chinuri groaznice.

Zâmbi ca pentru sine şi privi cutia.

Tresări atunci când se auzi uşa închizându-se.

În faţa lui stătea o siluetă fantomatică.

Pentru o clipă, încremeni şi îi rânji prosteşte lui Spears, care se holba la el.

Spears urlă furios:

— Nu înţeleg cum de ai scăpat, dar de data mă voi asigura că...

Instinctiv, Moscato se întinse după cutie.

Spears făcu un salt şi îl lovi cu forţa unui urs furios pe Moscato.

În timp ce se luptau, faţa lui Moscato era roşie de furie. Îl zgârie pe Spears pe faţă şi acesta începu să

sângereze. Gâfâia ca un pitbull turbat. Îl tăbăcea cu pumnii enormi. Spears îl apucă de guler şi atunci cardinalul îl muşcă puternic de încheietura mâinii, până la os. Acesta ignoră durerea şi începu să strângă din ce în ce mai tare gâtul lui Moscato. Apoi îşi aruncă trupul masiv peste cardinal, pe care îl izbi cu putere de un dulap cu geamuri de sticlă. Moscato se lupta să respire, în timp ce covorul se umplea de stinghii de lemn şi cioburi de sticlă.

Moscato începuse să se sufoce. Atunci îi veni ideea. Se prefăcu că leşină. Făcu ochii mari, trase puternic aer în piept şi făcu un pas înapoi.

Spears îngăimă respirând greoi şi plin de ură:

— Pentru numele lui Dumnezeu, am ajuns să mă cobor la nivelul tău. Stătea aplecat, cu palmele proptite de genunchi, încercând să respire normal. Când l-am văzut pe Schmidt ieşind din biroul tău, am ştiut că ai scăpat.

Moscato se înecă violent şi încerca să îşi maseze gâtul. Dar când Spears privi în jos spre el, cardinalul îl izbi cu un pumn în gură. Apoi, cu viteza unei cobre, îi înfipse un genunchi între picioare.

Spears gemea înecându-se, prăbuşit pe podea.

De dincolo de uşă se auzeau voci care se apropiau.

Cu saliva scurgându-i-se pe la colţurile gurii, Moscato se aplecă deasupra gigantului prăbuşit.

Respira greu.

— Eşti slab, Spears. De aceea noi câştigăm întotdeauna.

Generalul se lupta să îşi ridice capul de pe podea. Cu ochii înlăcrimaţi, Spears îl vedea pe cardinal cum

se juca cu inelul. Îl văzu că se apropie şi văzu cum mâna acestuia se repede spre faţa lui.

Braţul lui Spears ţâşni în ultima secundă şi îl prinse cu putere de încheietura mâinii pe Moscato. Apoi răsuci cu ură mâna cardinalului. Aceasta se curbă într-un unghi neobişnuit. Generalul se ridicase în picioare. Oasele încheieturii pocniră. Faţa cardinalului se albi. Ochii i se înecau în teroare, în timp ce Spears îi împingea mâna din ce în ce mai aproape de propria faţă.

— Dumnezeule, nu! urlă Moscato când Spears îl izbi cu propria mână în faţa îngrozită.

Spears îl împinse în spate şi se ridică în picioare.

Moscato se prăbuşi în genunchi. Îşi privea mâna flască. O balansa încet înainte şi înapoi în timp ce pe buze îi apăruse un rânjet. Îşi pipăi obrazul cu mâna sănătoasă. O privi, pătată de o mică dâră de sânge. Apoi ridică privirea spre Spears.

— Cretinule. M-ai omorât.

— Nu-i decât o mână ruptă. Şi câteva zgârieturi. O să supravieţuieşti.

Moscato râse delirant şi se împletici către fereastră.

Spears îl privea descumpănit.

Se auzeau bătăi cu pumnii în uşă.

Moscato deschise rapid fereastra şi se căţără greoi pe pervaz.

— Nu! urlă Spears. Dumnezeu te va ierta.

Moscato privi peste umăr cu un zâmbet acru pe buze.

— Inelul meu. Mi-ai făcut felul cu propriul meu inel. Este dotat cu un ac otrăvit. Îşi ridică mâna

ruptă, îndoită grotesc, şi-şi pipăi obrazul. Cine ar fi crezut că sărutul şarpelui va muşca stăpânul? Făcu un pas mic. Privi în jos. Apoi urlă peste umăr: ne vedem în Iad! Şi sări.

Uşa zbură din ţâţâni. Soldaţi din Garda elveţiană, în frunte cu maiorul Brazi de la GIS, se năpustiră în cameră. Brazi stătea în mijlocul camerei şi evalua situaţia: mobilele răsturnate, cioburile. Apoi i se adresă lui Spears:

—Sunteţi în regulă, domnule?

Spears dădu din cap. Maiorul privea către fereastra deschisă. Fugi până la pervaz şi privi în jos.

Spears profită de momentul în care toţi se duceau la geam după Brazi şi ascunse cutia în faldurile robei.

Maiorul fluieră lung şi îşi făcu semnul crucii.

— Cardinalul Moscato?

— Mă tem că bunul cardinal şi-a pierdut credinţa, spuse încet Spears. Aflase că suferă de cancer în ultimul stadiu şi, mai ales, după moartea Sfântului Părinte...

Maiorul oftă scurt şi se întoarse.

— A încercat să îşi ia viaţa şi dumneavoastră încercaţi să îl opriţi... Făcu un semn cu braţul întins către camera răvăşită... De unde şi lupta.

— Exact. Dar nu am vrea să ne spălăm rufele murdare în public... înţelegeţi?

Maiorul se uită pe fereastră spre corpul strivit al cardinalului.

— L-a văzut o mulţime de lume căzând de la fereastră... Nu va fi uşor de explicat.

— Poate... un accident tragic? oferi Spears o acoperire ipocrită.

— Aşa a fost, domnule. Bănuiesc că vă veţi ocupa dumneavoastră de reporteri, da?

— Desigur.

Brazi se îndreptă spre Spears şi privi mâna muşcată a generalului, care începea să se umfle.

— Ar trebui să vă vadă un doctor. Se poate infecta.

Spears îşi privi mâna muşcată, apoi se uită la Brazi, căutând vreun semn de suspiciune, dar, cum nu găsi nici unul, îi zâmbi acestuia şi încuviinţă.

CAPITOLUL 78

Îl PRIVEA ÎNCORDAT pe ceilalți pasageri din tren, atent la fiecare mișcare, expresie, gest. Căuta semnalele cunoscute. Priviri care se fereau, oameni care se uitau pe furiș. Nu găsise nici un semn suspect. Doar învălmășeala obișnuită de turiști. La fiecare stație privea fețele celor care se urcau în vagon.

Se întoarse către Gina sau cum o fi chemat-o. Stătea nemișcată, rigidă ca o statuie. În spatele aparenței reci și dure mai era ceva. Profilul reflectat în geam părea, într-un fel, vulnerabil. Era ceva trist ascuns în spatele chipului ei. Trebuia să recunoască. Găsea combinația foarte atrăgătoare. Dar undeva, în mintea lui, o voce îl tot avertiza. Era tensionată, ca și cum undeva s-ar fi dus o luptă interioară puternică. Și simțea că oricine ar fi încercat să se apropie de ea ar fi căzut victimă acestui război invizibil.

Rossi zâmbi, amuzat de idee. *Te comporți ca și când ai mai avea ceva de făcut, ca și când ai putea da înapoi acum. E prea târziu, schimbul se va face, afacerea a fost deja încheiată.* În spatele lui, auzea murmurul vocilor pasagerilor.

Giovanni sparse tăcerea.

— Este într-o stare de amnezie disociativă.

Amândoi priviră spre Ahriman, care stătea liniştit, cu mâinile împreunate în poală; doar ochii i se mişcau, privind atent în jur.

— *Professore,* vrei să mă întrebi ceva?

Giovanni îl privi în ochi.

— Vreau să ştiu numele. Cuvântul pe care-l foloseşti ca să ajungi la nucleul identităţii ei.

Ahriman nu spuse nimic. Apoi, după o lungă pauză, râse.

— Mă surprindeţi. Sunteţi versat şi în domeniul artelor şi al istoriei. Şi, pe lângă toate acestea, vă mai pricepeţi şi la psihologie. Mă tem că totuşi sunteţi prea naiv dacă vă imaginaţi că vă voi dezvălui ceva.

Fără să ezite, Rossi, care era pe scaunul de lângă Ahriman, îl împunse cu putere pe acesta în coaste cu Beretta, care se afla sub haină.

— Fă-i pe plac, şopti încrâncenat, cu o privire oţelită.

Ahriman privi spre locul în care îl împungea arma lui Rossi.

— Dragul meu... colonel, mergi la cacealma. Fără mine nu îţi vei mai vedea vreodată sora în viaţă.

Rossi se împinse cu totul în doctor şi îşi apropie faţa de a acestuia.

— Nu-mi amintesc ca înţelegerea să fi inclus predarea ta într-o bucată. Rossi scoase un cuţit. Încet îi puse lama în spatele genunchiului lui Ahriman. Dă-mi un motiv să nu te las handicapat pentru tot restul vieţii tale. După care trec şi la celălalt picior. *Dragul meu doctor,* vei fi surprins să afli cât de multă durere pot provoca.

Ahriman inspiră scârbit şi se întoarse către Giovanni.

— Deja cunoaşteţi fraza declanşatoare.

Rossi apăsă cu lama pe materialul pantalonilor doctorului.

Numele!

Ahriman spuse, transpirând puternic:

— Mariamene.

— Mariamene? repetă Giovanni.

La auzul numelui său, Gina — devenită Mariamene — tresări şi se întoarse către profesorul aşezat în faţa ei. Ochii ei îl priveau atent.

Giovanni îi luă încetişor mâna în mâna lui şi spuse încetişor:

— Pipăie-mi palmele. O să-ţi verşi toată ura în palmele mele. Nu ţine nimic în tine.

Ea clipi cuminte.

Giovanni tresări ca şi când mâinile i s-ar fi aflat sub un şuvoi de apă rece.

—Acum vorbesc cu Mariamene.

În ochii ei apăru o strălucire ciudată, se înecă şi pieptul începu să i se ridice şi să i se coboare precipitat. Respira rapid.

Giovanni îi strângea mâinile într-ale lui.

— Eşti liniştită, Mariamene. Linişte. Lasă tensiunea şi frica să treacă din mâinile tale în palmele mele.

În câteva secunde, respiraţia ei se linişti. Obrajii tinerei, încordaţi, se destinseră. Fruntea i se descreţi.

— Sunt liniştită, repetă ea în şoaptă. Schimbarea fu atât de bruscă şi atât de dramatică, încât Rossi avu impresia că de pe faţa ei căzuse o mască şi că

altcineva îl privea, o altă femeie, lipsită de tensiunea şi ferocitatea de dinainte. Cineva care aşteptase cu răbdare să îi vină rândul, ca un copil care aşteaptă la coadă într-un parc de distracţii, lângă maşinuţe.

— Ce se întâmplă cu ea? întrebă Rossi, uimit şi plăcut surprins.

— S-a schimbat, o altă personalitate a preluat controlul, îi explică unchiul său.

Chipul lui Giovanni pluteşte înaintea ochilor Ginei. O strigă cu un alt nume. La început, are senzaţia că va muri. Apoi simte cum se ridică din străfundurile întunecimii. Pe retină îi sclipesc străluciri mai puternice decât razele de soare. Lumina descreşte în intensitate şi, ca printr-un geam aproape opac, întrezăreşte o faţă. Ca o amintire veche, în minte îi răsună o voce blândă care cântă. Este vocea mamei ei, cea mai frumoasă voce pe care a auzit-o vreodată. Vederea i se limpezeşte. Un vânticel cald îi mângâie pielea şi trece peste iarba din jurul ei. Aude o altă voce, la fel de blândă. Îi vorbeşte tatăl ei. „Fiica mea, ai ochii mamei tale şi frumuseţea ei dulce. La fel ca mama ta, Magdalena, tu şi urmaşii tăi veţi fi purtătorii înţelepciunii spiritului."

„Da, Tată", aude cum răspunde vocea unui copil, vocea ei. Se străduieşte să înţeleagă.

„Magdalena, mama ta cea virgină, mama, văduva, va domni peste toţi discipolii mei şi peste toţi cei care vor primi iluminarea secretă a Inefabilului. Omul îţi va spune că eşti profană, te va condamna, dar nu trebuie să pui la suflet. Căci adevărata cale către Tatăl meu este prin tine."

Se simţea împăcată aici, plutind în acest timp trecut.

Şopteşte:

„Mama Magdalena"...

*

Trenul se opri într-o staţie. Rossi privi spre uşile care se deschideau cu un fâşâit. În vagon intră fantomatic un bărbat înalt. Rossi îl privi circumspect. Avea părul blond-deschis şi pielea palidă. Era aproape albinos şi Rossi se aştepta ca ochii lui să fie rozalii ca ai iepurilor, dar aceştia erau gri metalic. Bărbatul îl văzu pe Rossi holbându-se şi se mişcă rapid spre uşa care făcea legătura dintre vagoane.

De acolo continuă să se uite la Rossi. Ochii lui cenuşii erau capabili de o concentrare neomenească şi Rossi simţea cum privirea acestuia îl ţintuieşte în scaun. Bărbatul era bine făcut şi sub haina lungă şi neagră, oricum inutilă în vremea caldă de afară, se putea ascunde o armă.

Rossi simţea cum ceva rece îi coboară în stomac.

Din capătul opus al vagonului intră, cu câteva secunde înainte ca uşile să se închidă, un alt bărbat. Era foarte slab şi oasele feţei îi împungeau pielea, ascuţite. Păreau capabile să taie prin sticlă. Avea ochii verzi, sticloşi şi toată înfăţişarea sa degaja o senzaţie apăsătoare de pericol şi ameninţare. Era îmbrăcat din cap până în picioare în negru. Cu coada ochiului, Rossi observă că Ahriman îl recunoscuse. Pe faţa scheletică a bărbatului apăru un surâs subţire. Se postase în dreptul unei uşi, pe care o bloca.

Giovanni dădu drumul mâinilor Ginei şi ea se lăsă moale în scaun.

Rossi, fără a-şi lua ochii de la cei doi bărbaţi, îi şopti din colţul gurii unchiului său:

—Ce tot bolborosea? Nu am fost atent.

Giovanni dădu din cap.

— Las' că-ți spun mai târziu.

Simțindu-se privit de ochii goi şi reci ai asasinilor, lui Rossi începu să îi bată puternic inima. I se zburlise părul de pe brațe. Cel de-al şaselea simț îl făcu să privească pe geam. În paralel cu trenul alerga nebuneşte maşina lui verde. Din spatele volanului Mustangului, Dante făcea semne disperate, încercând să îi atragă atenția.

CAPITOLUL 79

DE PE BANCHETA din spate, Josie văzu cum agentul Kyle o privea în oglinda retrovizoare. Gonea în paralel cu trenul, pe latura opusă aceleia pe care era Dante. Brusc, o motocicletă le tăie calea. Kyle frână panicat şi trase de volan spre dreapta, aruncând-o pe Josie cu umărul în portiera maşinii. Apoi, în timp ce partea din spate a maşinii se deplasa de la stânga la dreapta, frână din nou şi apoi porni iar motorul. Recâştigase controlul asupra maşinii.

— La dracu'! Fii atent la drum, mă, puță! De unde dracu' a venit şi imbecilu' ăla? zbieră Manwich.

Josie se adună de pe jos, îşi ridică pistolul şi spuse sarcastic:

— Frumos mai conduci... puță.

Kyle se înroşise la față. Maşina accelera.

Manwich se întoarse în scaun şi o privi pe Josie. Făcu un semn din cap către pistol

— Pentru moment, suntem parteneri. Deci ce-ar fi să laşi tu pistolul ăla, că nu se ştie când puță ăsta mai face vreo manevră — îi aruncă o privire scârbită lui Kyle — cretină şi mă trezesc că-mi înfigi un glonte în spate.

Josie lăsă arma în jos.

— Aşa e mai bine. Cum de ai dat de noi atât de repede?

Josie zâmbi.

— Italienii v-au pus un transmiţător şi vă urmăresc toate deplasările. Nu a trebuit decât să îl rog pe partenerul meu să intre în reţeaua lor şi să vă găsească.

Scoase din buzunar un computer de mici dimensiuni. Pe ecran apărea o porţiune din harta oraşului pe care clipea un punct roşu. Era locaţia lor exactă. Josie îi povesti rapid despre cum ea şi Schlomo fuseseră atacaţi în dubiţă. Le spuse şi cum îi asasinaseră tatăl în Chicago.

Manwich îşi scărpină ceafa groasă.

— Am ordin să capturez fata. Indiferent de context. Ai idee de ce o vor atât de mult? De ce e atât de importantă vie?

Josie dădu din cap.

— Nu. Faci ce vrei cu fata, dar Ahriman e al meu.

Îl privi şi în ochii ei lucea o ură sălbatică.

Scannerul care monitoriza frecvenţa radio a italienilor începu să piuie. Apoi se auzi un mesaj.

Josie traduse. Faţa i se albi brusc.

— Tocmai au primit un telefon. O ameninţare cu bombă. În trenul de Lido!

— Trenul încetineşte, observă Kyle.

Josie se uită la ecranul computerului de mici dimensiuni.

— Or să se urce la staţia următoare.

CAPITOUL 80

TRENUL ÎNCETINI, APOI opri în staţie. Uşile se deschiseră şi pasagerii începură să coboare. La una dintre uşi, omul palid se postase în aşa fel încât nimeni nu se putea urca în vagon. Rossi se holba la bărbat şi la uşă. Începură să-i vină în minte gânduri neliniştitoare. Îşi băgase cuţitul la loc în teacă, dar arma era în continuare înfiptă în coastele lui Ahriman.

Bărbatul palid se dădu la o parte şi în vagon intră o femeie neagră ca abanosul, înaltă. Îmbrăcată în haine ceremoniale africane din satin roşu şi negru, avea o siluetă impunătoare. Se mişca autoritară şi graţioasă. Aruncă o privire prin vagon şi ochii i se opriră supra lui Rossi. Pomeţii erau bine conturaţi şi buzele cărnoase ar fi ajutat-o oricând să îşi găsească de lucru ca fotomodel. Dar obrajii îi erau desfiguraţi, plini de simboluri tribale. Cicatrice închise, ca nişte solzi.

Pielea ei întunecată, acoperită de o peliculă subţire de transpiraţie, trezi în el gânduri senzuale. Dar când trase aer în piept, Rossi simţi o duhoare care-l făcu să se gândească la o leoaică sfâşiindu-şi prada încă vie undeva în mijlocul savanei. Aerul se umpluse cu mirosul sângelui proaspăt. Ea aruncă o privire rapidă către Ahriman şi ceilalţi. Aparent mulţumită de cele văzute, se întoarse rapid şi trase pe cineva de pe peron în vagon.

Era o femeie cu capul ascuns de o broboadă albastră. Când ridică privirea, Rossi recunoscu faţa Biancăi.

Uşile se închiseră.

Bianca îşi duse mâna către gură. Degetele îi tremurau în timp ce îşi pipăia buzele. Se înecă de câteva ori. Abia reuşi să vorbească:

— Nico?

În acel moment, negresa o prinse pe Bianca de braţ şi o împinse departe de Rossi. Acesta sări în picioare, dar bărbatul palid scoase o armă de sub haină şi făcu un pas către el. Rânjetul lui strâmb lăsa să se zărească un şir de dinţi galbeni. Dădu mustrător din cap. Rossi înţelese perfect mesajul şi se aşeză la loc.

Atunci negresa vorbi cu o voce răguşită, dar mătăsoasă şi lascivă:

— Mi se spune Oba.

Rossi o ignoră.

— Bianca, eşti bine? Ţi-au făcut vreun rău?

* * *

Josie sărise din maşină în secunda în care trenul se oprise în dreptul peronului. Dar, cum puse piciorul pe peron, trenul se repusese în mişcare. Alergase spre tren, făcându-şi loc printre pasagerii coborâţi, împingându-i cu sălbăticie. Fugea din tot sufletul, cu respiraţia întretăiată. Reuşi să se agaţe de ultimul vagon şi se ridică, sprijinindu-se de balustradă.

Manwich privise toată scena şi izbi cu pumnul în capota maşinii, lansând un lung şir de înjurături. Apoi îşi mută şuncile înapoi în maşină şi urlă:

—Ţine-te după trenu' ăla!

CAPITOLUL 81

OCHII SPERIAȚI ai Biancăi aruncau priviri panicate prin vagon. Părea stoarsă de puteri.

Din spatele vagonului se auzeau nişte voci care purtau o discuție în contradictoriu. Un controlor corpolent îşi făcu loc în vagon pe lângă bărbatul scheletic. Începu să vorbească tare, înjurând în italiană. Apoi, brusc, se arcui şi-şi duse mână spre ceafă. Rossi văzu că scosese de la spate un cuțit cu mâner negru. Cu o mişcare fluidă, slăbănogul ajunse în spatele controlorului, puse o mână pe umărul acestuia şi cu cealaltă începu să învârtă de mânerul cuțitului. Apoi îl împinse pe controlor, care căzu la podea. Cu un zâmbet diabolic pe buze, scoase cuțitul din spatele mortului şi îl şterse tacticos de pantaloni.

Oba clipi furios. Tăie aerul cu mâna.

— Destul! Ochii ei erau reci, de marmură, ca ai unei cobre.

Se întoarse către ei şi pe față i se lăți un zâmbet perfid.

— Cred că suntem aici ca să facem un schimb, nu? spuse ea cu un uşor accent franțuzesc.

Exact atunci telefonul lui Rossi sună. Duse mâna spre buzunar, dar bărbatul palid împunse aerul cu arma în direcția lui.

— Lasă-l să răspundă, ordonă Oba.

Răspunse. Era Dante.

— Tocmai am aflat că în tren este o bombă. Vom opri trenul şi vom evacua pasagerii.

Rossi închise, fără a schiţa vreun gest.

Josie îşi croia brutal drum prin vagoane, urlând în italiană către pasageri să se ducă spre ultimul vagon al trenului. Când ajunse în vagonul de lângă cel în care erau Rossi şi ceilalţi, se opri şi începu să avanseze în patru labe. În faţă se afla individul slab, aşezat în mijlocul uşii dintre vagoane. Acesta aruncă o privire în vagonul în care era ea, apoi îşi reluă poziţia.

Îşi băgă arma la loc în toc. Se târî până la uşa dintre vagoane, o deschise şi se strecură pe tampon. Apoi se sui, pe scară, deasupra vagonului în care erau ceilalţi. Deşi nu-şi dorise asta, fu nevoită să privească în jos şi văzu cum terasamentul alerga în direcţia opusă. Din cauza vitezei, imaginea era puţin neclară.

Se ridică în picioare pe acoperişul vagonului, cu părul fluturând în bătaia vântului. Apoi se chirci şi începu să înainteze în patru labe spre mijlocul vagonului. O rafală de vânt o izbi şi crezu că îşi va pierde echilibrul.

Ajunsă la jumătatea vagonului, se lăsă pe burtă şi se aplecă spre marginea trenului. Sângele îi cobora în gât şi încerca să privească, cu vântul răvăşindu-i părul, prin fereastra laterală a trenului. Observă poziţiile ţintelor, apoi se trase la loc pe vagon.

Ajunsă la celălalt capăt, coborî pe o altă scară din metal şi se chirci în spatele uşii, în spaţiul dintre vagoane.

Îşi scoase pistolul Sig Sauer şi aruncă o privire prin geamul uşii. Un bărbat cu o armă îndreptată spre Rossi şi Giovanni îi bloca drumul. *Fir-ar să fie.* În spatele lor, îl zări pe Ahriman, care stătea atent şi plin de sine, de parcă ar fi fost la vreunul din cursurile pe care le preda.

Cu inima cât un purice, simţi cum degetul ei caută automat trăgaciul. Într-o clipă, corpul i se încordă şi era gata să se năpustească în mijlocul vagonului. Dar ştia că dacă greşea, odată împuşcat, individul cu arma ar fi putut apăsa pe trăgaci şi rafalele automate l-ar fi retezat în două pe Rossi. Aşa că înghiţi în sec. În gât simţea gustul de fiere al urii şi neliniştii. Se aşeză cu spatele lipit de uşă, cu mâinile tremurându-i, aşteptând momentul potrivit.

CAPITOLUL 82

ASCUNS SUB HAINĂ, Rossi ţinea strâns pistolul Beretta. Dante îl avertizase că Volante avea să facă vreo manevră. O privea pe Oba. Oare ştia că undeva în tren ticăia o bombă? Ceilalţi ştiau? Oare cum îşi putea avertiza unchiul?

Ahriman începu să se ridice.

— Dacă tot ne-am adunat cu toţii, ce-ar fi să terminăm odată? oftă el.

— Nu aşa repede, spuse Rossi şi ridică Beretta spre Ahriman.

Acesta trase adânc aer în piept şi se opri.

Individul palid era în mod clar nervos. Rossi privi spre tipul scheletic, care se juca concentrat cu unul dintre cuţite.

Oba se foi pe scaun şi zâmbi. Privirea ei era în continuare rece. Corpul ei, ferm ca o statuie, era arcuit, gata de atac.

Rossi spuse:

— Bianca, ridică-te şi vino spre mine.

Cu frica în suflet, Bianca se întoarse către Oba, cu o privire de şcolăriţă care-şi cere voie să meargă la baie.

— Bianca, ridică-te şi vino spre mine! repetă el.

Oba dădu drumul braţului Biancăi şi se uită neliniştită la ceasul de la încheietura mâinii. Rossi ştia.

Femeia număra minutele până la detonare. Oba aprobă tăcută.

Cu genunchii tremurându-i, Bianca parcurse scurta distanță. Se prăbuși în brațele deschise ale lui Rossi suspinând. Rossi îi simțea respirația caldă pe obraz. Într-o clipă, nu mai era în stare să-și controleze emoțiile. Simțea cum ochii i se umplu de lacrimi.

— O reîntâlnire cât se poate de emoționantă, spuse Ahriman și se mișcă de pe loc.

Dar înainte să facă un al doilea pas, Josie se năpusti prin ușa vagonului. Ținea cu ambele mâini Sig Sauer-ul întins în față.

Omul palid se întoarse către Josie. Ahriman îi bloca ținta. Era exact în linia focului.

Ce se întâmplă în următoarele câteva secunde păreau mișcările încetinite ale unui balet subacvatic. Luminile din tavanul vagonului clipiră nervos. Rossi o aruncă pe Bianca în poala lui Giovanni, se răsuci și ținti spre tipul scheletic. Brațul acestuia făcu o mișcare bruscă înainte. Rossi simți pe obraz sărutul oțelului rece al lamei cuțitului. Apoi, într-o fracțiune de secundă, trase două focuri în pieptul cuțitarului.

Rossi își îndreptă arma în partea opusă.

Ahriman, cu brațele ridicate deasupra capului, îi urlă tipului albinos care îndrepta pistolul-mitralieră spre Rossi, și implicit spre el:

— Nu!

Josie se lăsă pe un genunchi. Sig-ul lătră și un glonț se înfipse în umărul individului palid, învârtindu-l și făcând ca arma din mâinile lui să se declanșeze cu un zgomot asurzitor.

Degetele lui Ahriman şi jumătate din faţa acestuia fură smulse de rafala turbată de gloanţe mici. Cu pielea lichefiată prin care se vedeau bucăţi de os, cu somnul Iadului arzându-i în ochi, Ahriman zburase prin aer către Josie, cu limba atârnându-i grotesc câţiva centimetri prin maxilarul zdrobit. Josie căzu izbită de corpul doctorului. Apoi începu să tragă de sub acesta. Nu-şi rată ţinta şi două gloanţe nimeriră în fruntea albinosului, ieşindu-i prin spatele capului, odată cu mici curcubeie de sânge.

Oba scoase un sunet înfricoşător, gutural, ca de panteră, şi sărise. Mâinile ei puternice găsiseră beregata lui Rossi şi corpul ei se izbise cu forţă de al lui, trântindu-l la podea.

Stătea deasupra lui şi rochia i se ridicase până deasupra şoldurilor. Îi apăsa cu furie laringele cu degetele. Lui i se părea că momentul nu era tocmai lipsit de oarecare senzualitate. Apoi privirea i se întunecă.

O explozie sfârtecă aerul şi zgudui trenul, unda de şoc măturând totul în calea ei, ca un val uriaş. O masă de căldură trecu cu furie prin vagoane, sfâşiind totul şi lăsând în urmă grămezi de oţel, sticlă şi metal.

Vagonul lor se ridică, sări de pe şine, se prăbuşi pe o parte. Oba fu azvârlită către tavanul vagonului, care avea acum o formă verticală, devenind perete.

Rossi îşi duse mâinile spre gât, încercând să respire.

Vagonul era instabil şi se balansă din nou; un jet de scântei ţâşni, ca sângele din rana unui monstru metalic.

Apoi vagonul rămase nemişcat.

Rossi stătu pe loc pentru o clipă, clipind ca să alunge un şuvoi de sânge care îi inunda ochii. Era o rană mică, dar rănile de la cap aveau prostul obicei de a sângera teribil de mult. Aruncă o privire în jur. Unchiul lui stătea cu capul în poala Biancăi. Se târî către ei.

— Se simte bine? reuşi să întrebe, în ciuda durerii atroce pe care o simţea în gâtlej.

Bianca privi către el şi dădu din cap.

— Are un cucui mare, dar nu văd semne de contuzie.

Rossi o mângâie pe obraz şi zâmbi.

Giovanni se mişcă şi tuşi. Aerul era plin de fum înţepător.

— Nu o să mă dărâme pe mine un accident de tren.

Tuşi şi îşi duse mâna la tâmplă. Apoi rămase împietrit şi arătă cu degetul.

Rossi privi în direcţia în care arăta unchiul său. Spre capătul vagonului desluşi, prin perdeaua subţire de fum, silueta lui Oba, care o împungea cu pistolul pe Gina, îndemnând-o să se grăbească. Cătărată pe umerii ei, aceasta era pe jumătate ieşită printr-una dintre ferestrele sparte din tavanul devenit perete al vagonului.

Din spatele său auzi un geamăt. Se întoarse şi o văzu pe Josie prăbuşită, aproape inconştientă.

CAPITOLUL 83

URLETUL SIRENELOR UMPLEA aerul. Luminile albastre ale girofarurilor pictau noaptea.

Împingând-o pe Gina cu pistolul, Oba îşi croia drum discret prin haosul echipajelor de salvare. Atunci văzu, chiar în faţa lor, maşina neînmatriculată. Agentul Kyle era aşezat în dreapta şoferului. Manwich se îndrepta grăbit spre trenul răsturnat. Kyle nu îşi dădu seama că cineva se apropie. Când privi în direcţia lor îşi izbi nasul de ţeava armei automate.

— Treci la volan, tu conduci, spuse ea, ameninţându-l cu arma.

Kyle o privea prostit.

Oba deschise brusc portiera şi îl lovi cu furie în umăr cu patul puştii. Kyle urcă la volan şi îşi masă umărul.

Oba făcu un semn ferm cu capul către Gina şi o împinse în maşină.

— Femeie, tu stai la mijloc!

Dar Gina îşi recăpătase cunoştinţa, adrenalina îi pulsa prin vene şi avea din nou control total asupra propriului corp. Se aşează pe banchetă lângă Kyle, aşteptând momentul prielnic.

Oba se aplecase ca să intre în maşină. Pusese un picior înăuntru şi mutase arma dintr-o mână într-alta. Atunci Gina acţionă.

Se întinse peste Kyle, care stătea nemişcat ca o statuie. Puse maşina în marşarier şi apucă volanul. Îşi strecură rapid un picior peste cel al lui Kyle şi apăsă acceleraţia până în podea.

Maşina dădea cu spatele, accelerând din ce în ce mai mult. Portiera se trânti dureros peste piciorul încă rămas afară al lui Oba. Aceasta se izbi de spătarul scaunului.

Gina apucă arma cu mâna dreaptă.

Cu vârful degetelor de la piciorul stâng, Gina apăsa din ce în ce mai mult acceleraţia.

Vitezometrul indica 90 de kilometri la oră.

Roti cu forţă volanul.

Apoi îl roti în direcţia opusă. Maşina se învârtea în cerc, scârţâind şi lăsând în urmă dâre de cauciuc fierbinte. Aerul se umpluse de fum înecăcios. Uşa din dreapta şoferului se deschise brusc.

Un foc de armă le izbi timpanele. Parbrizul explodă. Kyle ţipă, cu spatele lipit de scaun.

Oba se aplecase spre uşa deschisă a maşinii. Gina făcu din nou un şir de manevre rapide şi maşina începu să se rotească.

Gina dădu drumul armei şi, încă ţinând de volan cu stânga, o împinse pe Oba cu mâna dreaptă. Oba căzu din maşină şi se rostogoli pe asfalt. Încă mai avea arma în mână.

Gina frână brusc. Se uită la Kyle.

— Eşti bine?

El dădu din cap, alb ca varul.

În lumina farurilor se vedea Oba, ghemuită pe asfalt, în fumul scos de cauciucurile maşinii. Se

ridică încet în picioare, cu arma în mână. Părea ameţită şi nu era foarte sigură pe picioare. Fruntea îi era acoperită de sânge închis la culoare. Ochii îi străluceau sălbatic. În ei, ura şi furia ardeau cu flăcări gălbui.

Poliţia şi carabinierii se apropiară de Oba şi o încercuiră.

— Pune arma jos.

Gina ştia ce avea să urmeze. Oba clipi scurt, apoi ridică arma. Se auzi zgomotul gloanţelor care se înfigeau în ea. Parcă trasă în sus de o forţă neomenească, Oba se ridică pentru o clipă, apoi, izbită de o nouă rafală, se prăbuşi la pământ.

Poliţiştii se apropiară de ea cu armele pregătite ca şi când Oba s-ar fi putut ridica din nou, mânată de furia ei animalică.

Cu coada ochiului, Gina văzu ambulanţa parcând lângă ei. Kyle coborî prosteşte geamul. Instinctul îi spuse Ginei să se ferească, dar atunci văzu faţa *lui.* Crescuse, dar ochii nu i se schimbaseră, erau la fel de mari şi bântuiţi de o tristeţe nepământeană.

Strigă:

— Hamal!

Fratele ei dispărut zâmbi şi ieşi din ambulanţă, îndreptându-se către ea. Oare era un vis? Se putea ca momentul acesta să fie real? După atâţia ani?

Gina observă prea târziu ţeava puştii cu tranchilizante care apăruse la fereastra ambulanţei. Brusc, în gât o fulgeră o durere ascuţită. O cuprinse leşinul, însă încercă să se concentreze privindu-l pe Hamal. Apoi vederea i se întunecă.

Arma cu tranchilizante tuşi din nou şi îl nimeri pe Kyle. Căzură unul lângă altul, ca două păpuşi de cârpă.

În mijlocul haosului general, nimeni nu observase nimic. Un agent britanic deghizat în paramedic, sărise din ambulanţă, şi, cu ajutorul lui Hamal, o luă pe Gina şi o urcă în spatele ambulanţei. Sirena începu să urle şi maşina se pierdu în întuneric.

Raza unei lanterne tăie întunericul din vagon. Rossi era aplecat peste Josie. Ea îşi recăpătase cunoştinţa. Vocea cunoscută a lui Dante ajunse la el de undeva din ceaţa fumurie.

— *Colonnello*... Rossi.

— Aici sunt, strigă Rossi.

Dante îngenunche lângă ei, în timp ce Giovanni era consultat de paramedici.

— Cum se simte, şefule?

Rossi privi în jos către Josie şi încuviinţă.

— Va fi bine. Hai să ieşim dracu' de aici.

CAPITOLUL 84

ROSSI SE TREZI la primele ore ale dimineţii. Văzu tavanul alb, frumos şi ornamentat. Nu era la el acasă. Atunci îşi aminti de tren, de Bianca, de Josie, tot ce se întâmplase. Se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Ea unde dispăruse? Auzi din depărtare vocea unei femei care fredona dincolo de uşa băii. Era Josie. Erau în apartamentul unchiului său.

Ea ieşi din baie, cu părul castaniu ud răsfirat pe umeri. Purta un halat de baie din prosop care de-abia îi acoperea sânii. Picioarele ei erau lungi şi bronzate. Era desculţă.

— Josie, eu... se poticni Rossi.

— Şşş, nu spune nimic, spuse ea şi se apropie de pat. Se aşeză pe margine, lângă el.

Nu aveau nevoie de cuvinte. În adâncul sufletelor lor, erau amândoi măcinaţi de aceeaşi dorinţă, tânjeau după acelaşi lucru. Rossi întinse mâna şi îi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă umedă. Apoi o trase încet către el.

Ea nu se opuse şi se cuibări în braţele lui.

Pentru o clipă rămaseră aşa, îmbrăţişaţi tandru, fără să se mişte, fără să vorbească. Ajunseseră într-un punct în care cuvintele nu îşi aveau rostul.

Ar fi putut vorbi despre tristeţe şi despre pierdere, despre dorinţe şi fantezii, despre speranţe şi vise. Dar

nu era momentul şi Rossi ştia că dacă i-ar fi putut citi gândurile, şi ea ar fi fost de acord. Îi simţea bătăile inimii pe pieptul lui. Îi simţea respiraţia uşoară pe gât. Mirosul proaspăt de săpun care emana din pielea şi sânii ei îl incita. Dar nu era capabil să transforme gândurile şi dorinţele în intimitate fizică. Cel puţin nu încă.

Rossi încercă să se ridice. Ea îl împinse încet dar cu forţă la loc. Buzele ei se apropiau de ale lui. Nu îl sărută. Pur şi simplu îşi odihni buzele pe buzele sale. Inspirau şi expirau la unison. Sufletele aveau acelaşi ritm. Atunci el o sărută delicat pe buze, pe obraz... apoi urcă încet, cu săruturi mici, pe gât, spre lobul urechii. I-l supse şi îi exploră urechea cu limba. Ea se înfioră, se trase de lângă el şi coborî din pat. Îşi dădu jos halatul de baie, expunându-şi sânii mici şi fermi. Sfârcurile lor erau tari. Se ridică la loc în pat şi se aşeză peste el. Apoi se aplecă şi îşi coborî încet sfârcurile către gura lui, care le aştepta răbdătoare. Începu să le sugă şi să le mângâie cu limba cu o pasiune evlavioasă.

Apoi întinse mâinile şi îi cuprinse sânii în palme. Se gândi la Isabella, soţia lui moartă. Se gândi la Gina, şi la ochii ei care ardeau ca două flăcări albastre. Dar şopti numele lui Josie.

Mâna ei alunecă leneşă peste abdomenul lui, apoi i se cuibări între coapse. Îi cuprinse bărbăţia. Cu un geamăt, ea se lipi de el şi începu să se legene uşor. Atunci el o pătrunse. În liniştea camerei, pulsau doar şoaptele şi gemetele lor.

Ea îşi impuse ritmul şi începeau să se îndrepte spre poarta Raiului, spre extazul total. Intrară la unison pe tărâmul paradiziac al plăcerii.

Terminară aşa cum începuseră, într-o tăcere catifelată, cu o şoaptă moale şi un sărut prelung. Ea zăcea cu părul răsfirat peste faţa şi pieptul lui. El trăgea adânc aer în piept, savurându-i parfumul. Femeia se lăsă să alunece lângă el; o peliculă de transpiraţie îi acoperea sânii şi abdomenul plat. Pluteau împreună, uniţi ca de un cordon ombilical invizibil al amintirilor şi al iubirii. Stăteau aşa, întinşi, privindu-se şi, închizând apoi ochii, fiecare îşi amintea de chipul celuilalt. În acele clipe nu-şi dădeau seama de trecerea timpului. Pentru că timpul nu se mai scurgea peste ei.

Ea oftă şi se ridică. Stătea sprijinită într-un cot şi îl privea din cap până în picioare. Ea se întinse şi îşi trecu degetul peste o broboană de sudoare de pe umărul lui. Rossi tresări, gâdilat.

— Ştii, începu ea, am putea face asta toată ziua.

— Pentru totdeauna, confirmă el.

Rossi oftă.

— Nu am mai văzut vreo femeie care să se simtă la fel de bine ca tine, care să... se implice la fel de mult.

El îşi lipi capul de stomacul femeii şi îi mângâie buricul cu nasul.

— Dar câte ai... testat?

— Adică femei? zise el şi îi suflă în buric.

— Nu. Vaci! De femei vorbeam. Îi dădu un bobârnac peste frunte. Vrei să spui că sunt mult prea sexuală?

— Ah, nu. Dar în mod cert nu eşti asexuală.

— Deci a fost Gina, parcă aşa o chema?

— Da, dar tu eşti...

— Sunt cum, Nico? Intelectuală?

— Nu...
— Adică spui că sunt proastă?
— Nu, eu doar...
— Sunt atât de irezistibilă?
— Nu...
— Nu?
— Adică, da, eşti. Dar e ceva mai mult de atât. Eşti atât de vie, atât de plină de viaţă, vibrezi... şi, mda... faci atât de mult pe şmechera...

Ea întinse mâna către buzele lui. Îi apucă buza de sus între degetul mare şi arătător şi trase înspre ea. Nu îi trebuia mai mult. Era gata pentru runda a doua.

CAPITOLUL 85

ROSSI ŞI JOSIE stăteau la masa din bucătărie. Ea purta bluza lui de pijama, avea un picior pe podea şi celălalt îndoit proptit de marginea scaunului. Îşi ţinea bărbia în palma braţului sprijinit de masă. Îi plăcea să numească poziţia „postura hollywoodiană pentru dimineaţa de după". Giovanni le umplu ceştile de cafea şi puse între ei o carafă cu suc pe faţa de masă galbenă. Apoi îşi trase un scaun şi îşi aprinse pipa, încercând să nu se holbeze la coapsele expuse ale lui Josie.

— Ia zi, nepoate. Ai dormit bine? Ar cam fi cazul să te simţi şi tu ceva mai odihnit.

Rossi aruncă un surâs bovin către Josie, apoi îşi privi unchiul.

— Da, foarte bine, îţi mulţumesc pentru că ne-ai lăsat să stăm la tine, în camera de oaspeţi.

Profesorul zâmbi şi îi făcu deloc discret cu ochiul lui Josie. Ea roşi uşor.

— Domnişoară, aţi visat cumva ceva?

Ea se crispă, îşi schimbă poziţia şi, dintr-o postură complet decentă, îi răspunse mirată:

— Nu credeţi că întrebarea aceasta e cam... bizară?

El ridică din umeri.

— Mă întrebam dacă nu cumva intuiția feminină v-a trimis vreun vis prevestitor.

O privi fix cu ochii lui apoşi, dar, cum ea nu părea a-i ascunde ceva, se lăsă păgubaş.

Rossi îi spuse:

— Văd că eşti încă îngrijorat. Încerci să găseşti vreo logică în tot ce s-a întâmplat?

Giovanni se ridică subit în picioare şi începu să se plimbe prin bucătărie.

— Sunt ferm convins că moartea papei a fost orchestrată de Volante.

— Nu avem nici o dovadă. Era bătrân şi bolnav încă dinainte de a afla noi despre complot, analiză Rossi situația.

Giovanni flutură cu lehamite din mână.

— Prostii. Avea o voință uimitoare de a trăi. Apoi plescăi din limbă. Dacă aş fi reuşit să stau mai mult timp cu fata aceea!

— Vom continua să o căutăm, spuse Josie. Mâine ajung la Tel Aviv şi adun o echipă de capturare.

Josie observase privirea dură pe care i-o aruncase Rossi când auzise cuvântul *mâine* şi se luptă cu dorința de a-l privi în ochi. Nu trebuia să facă asta, pentru că, dacă s-ar fi uitat la el, atunci ar fi fost prinsă în capcană de privirea lui plină de dorințe. Deci se ridică şi se îndreptă către chiuvetă.

Mima grosolan indiferența, ca şi când inima ei nu ar fi tresărit la fiecare privire a lui, ca şi cum n-ar fi tânjit după acele atingeri. Căută prin dulapul de deasupra chiuvetei un pahar, îl găsi şi apoi îl umplu cu apă de la robinet. Spera că apa îi va potoli dorințele.

Pune capăt acum, o sfătui o voce. *Omoară totul din față.* Dar inima ei era surdă. Își aduse aminte de îmbrățișarea lui puternică dar totuși delicată și se tulbură. Cu capul plecat și umerii lăsați, stătea cu spatele la el, mușcându-și buzele cu dinții mici și albi.

— Gina era oricum bună de balamuc, spuse într-un final Rossi. Ce crezi că ai fi putut afla de la ea?

Giovanni făcu ochii mari.

— Cu tratamentul potrivit ar mai putea fi salvată. O combinație de hipnoterapie cu EMDR[1].

Josie își recăpătă controlul emoțional și se întoarse. Îi zâmbi lui Rossi, privindu-l în față. Apoi îl privi pe Giovanni.

— Asta e ceva ca o reprogramare, nu? întrebă ea distrată.

Rossi o privea tânjind ca un copil.

— Folosesc mișcările ochilor pentru a desenzitiva și apoi reprogramează episoadele și amintirile traumatice, explică unchiul. Le înlocuiesc cu amintiri pozitive și cu respect de sine. Olazapina și zyprexa sau alți neuroleptici atipici ajută și ei la reintegrarea personalităților fragmentate. La un moment dat, personalitatea este reîntregită și reconfigurată. Știi, mă neliniștesc bolboroselile ei din tren. Atunci era în transă.

Rossi pufni și își dădu ochii peste cap.

— *Zio,* pe bune. Nu a fost decât o manevră, praf în ochi. O altă înscenare. Ca și artefactele alea pe care le-au găsit în Palestina despre care au existat scurgeri în presă.

---

[1] *Eye Movement Desensitization and Reprocessing,* terapie psihoterapeutică inventată de Francine Shapiro pentru a trata stresul posttraumatic (n. red.).

Josie interveni:

—S-ar putea să aibă dreptate. Am primit o telegramă de la Mossad. Au făcut un raid în casa dealerului de antichităţi. Şi au aflat că, la fel ca în cazul osuarului fals în care cică găsiseră oasele lui Iisus şi ale lui Iacob, totul este o făcătură. Au descoperit substanţe folosite pentru a patina amuleta aia de care tot vorbesc ziarele. L-au descoperit şi pe expertul în ebraică veche care a scris inscripţiile. Era acelaşi tip care a falsificat inscripţiile de pe tableta lui Joshua. Tot el a făcut şi rodia de fildeş pe care au zis că o scoseseră din templul lui Solomon şi mai are la activ câteva inscripţii care la o cercetare atentă s-au dovedit a fi nişte falsuri.

Rossi aprobă.

— În zilele noastre, relicvele contrafăcute se vând pe bani grei.

Giovanni zâmbi uşor, dar vorbi pe un ton serios:

—Nu m-aş grăbi să zic că au dat numai de falsuri. Guvernul israelian are şi el planurile lui. Şi totuşi, de unde până unde interesul celor de la NSA pentru Gina? Şi de ce au răpit-o agenţii britanici?

Rossi scutură din cap.

— Nu pot nici eu să-mi explic. Chestia foarte ciudată este că englezii nu s-au întors în Marea Britanie.

Giovanni îşi arcui uimit sprâncenele.

— Atunci ce s-a întâmplat cu ei?

— Se pare că se îndreaptă spre Pakistan.

Giovanni se plesni uşor peste bărbie.

— Trebuie să îi spun şi lui Spears. Se poate să fie o informaţie foarte importantă.

— Şi mie când aveai de gând să îmi spui toate astea? îl întrebă uşor iritată Josie. Mă duc să mă îmbrac. Făcu câţiva paşi, apoi se opri. Înainte să plec, vreau să trec pe la spital să îl vizitez pe unchiul Lotti. Îi aruncă o privire lui Rossi.

Acesta se uita în ochii ei. Avea un zâmbet firav. Ea se hotărî să nu se lase. *Nu, iubiţel. De data asta nu-ţi merge.*

— Cum se simte?

Josie ridică din umeri.

— Doctorii cred că va supravieţui.

— Te duc eu. Vreau să văd cum se simte Bianca, îi spuse Rossi cu o privire plină de dorinţă.

— Îmi chem un taxi, îi răspunse ea rece şi se îndreptă spre dormitor.

Giovanni se apropie de Rossi îşi îi puse o mână pe umăr.

— Doar n-ai să accepţi să iasă pe uşă şi să te lase baltă, nu?

Rossi privi obrajii palizi ai unchiului său, încercând să îi evite privirea. Apoi trase adânc aer în piept şi privi către uşa pe care ieşise ea.

— Poate aşa e cel mai bine. Nici unul dintre noi nu este pregătit. Nici unul dintre noi nu-şi poate permite luxul acesta.

Giovanni se îndepărtă şi oftă.

— Vibrează aerul în jurul vostru când sunteţi în aceeaşi cameră, te topeşti după ea, ea se uită la tine într-un fel... dar nu, tu nu eşti pregătit!

Rossi se forţă să zâmbească.

— Nepoate, ascultă aici la mine. Chestia care este un lux pe care *nu* ţi-l poţi permite este să te mai minţi în halul ăsta.

— Şi ea?

— Unul din voi trebuie să facă prima mişcare. Giovanni adoptase o atitudine părintească. Apoi schimbă brusc tonul. Am primit un telefon de la Spears. Părea foarte îngrijorat.

— Cred şi eu că este. După cum a murit cardinalul Moscato ...

— Nu prea are legătură. Aş zice că nu erau foarte apropiaţi.

— *Zio*, de când te ştiu ai fost mare diplomat.

— Spears este, ca şi mine, îngrijorat că ne scapă ceva. În câteva zile e înmormântarea papei...

— Am luat măsuri extraordinare de securitate. Mâine mă întâlnesc cu şefii din poliţie şi de la armată.

Giovanni îşi încreţise fruntea.

— Spears crede că... cum să îţi spun... că s-ar putea ca descoperirea *Evangheliei lui Q* să nu fie o simplă manevră. Şi mai este şi pasajul acela pe care l-am descifrat din *Le Cahier*. Încă nu am apucat să discutăm detaliile şi să punem lucrurile cap la cap, dar ne vom întâlni în scurt timp. Spears l-a trimis pe Stato într-o misiune. Care are legătură cu cele descoperite în caiet.

Rossi înlemni.

— Eu rămân la părerea mea. Toată afacerea asta cu dragoni şi roze nu e decât un paravan, o diversiune care să le mascheze adevăratul scop.

Giovanni îl privi amuzat.

— Exact, asta mă nelinişteşte şi pe mine. Îmi poţi spune care ar fi acest scop adevărat?

Rossi rămăsese interzis.

— Să nu uiți că au ucis câțiva nevinovați doar pentru a ajunge la caiet. Spears mi-a cerut să te avertizez să fii cu ochii în patru, adăugă solemn unchiul.

— Și el ce crede că fac?

— Nu cred că se referă la supravegherea grupului condus de Volante. Cred că vorbea despre un dezastru, o catastrofă.

— Să existe vreo altă grupare cu intenții opuse nouă?

— Se poate, dar adu-ți aminte de avertismentul ascuns din lucrările lui Dürer. Al unei răzbunări a Infernului.

— Luăm toate măsurile de precauție posibile. Le va fi imposibil să incendieze sau să pună vreo bombă. Securitatea a fost în alertă maximă. Vaticanul va fi impenetrabil.

Giovanni îi aruncă o privire obosită.

— Nepoate, mă voi ruga să nu te înșeli. Spears a spus că a găsit în calculatorul lui Moscato anumite dosare și ca are să-mi dea veşti deloc îmbucurătoare. Cred că are legătură cu implicarea britanicilor în toată chestia asta.

Josie apăru în cameră, îmbrăcată, cu o geantă de voiaj pe umăr. Îi aruncă o ocheadă lui Rossi și râse.

— Sper că nu ai de gând să mă duci la spital îmbrăcat în pijama, nu?

Giovanni îi făcu cu ochiul lui Rossi. Apoi începu să fredoneze „Our Love is Here to Stay"[1], își luă pălăria din cuier și ieși din apartament.

[1] Celebră melodie jazz, pe muzică de George Gershwin și versuri de Ira Gershwin, interpretată, printre alții, de Frank Sinatra și Ella Fitzgerald (n. red.).

CAPITOLUL 86

CELE NOUĂ ZILE de doliu, *novemdiales*, trecuseră. Inelul papal fusese distrus. Şambelanul îi sigilase biroul şi dormitorul. Papa zăcea în coşciug în mijlocul Bazilicii Papale de la Vatican, Biserica Sfântul Petru. Faţa cenuşie şi mâinile palide contrastau puternic cu roşul aprins şi albul strălucitor al veşmintelor.

Afară, ecrane gigantice amplasate în Piaţa Sfântul Petru şi în alte în pieţe din oraş difuzau nonstop imagini cu mulţimea care umplea oraşul. Populaţia Romei de 3,7 milioane de locuitori se dublase în ultimele zile. Pelerinii soseau neîncetat. Şi episcopii, şi credincioşii trebuiau să treacă prin detectoarele de metale instalate între coloanele de la intrarea în piaţă. Deşi vizitatorilor li se ceruse să lase orice fel de bagaj acasă, scannerele cu raze X controlau neîncetat genţile şi obiectele personale ale pelerinilor.

La comandamentul special al poliţiei din Roma, cincizeci de monitoare afişau în flux continuu chipuri ale miilor de pelerini. Acestea erau studiate şi de privirile concentrate ale poliţiştilor, şi de programul de identificare facială. Conceput pentru a compara trăsăturile suspecţilor cu cele stocate într-o bază de date în care se aflau fotografii şi semnalmente ale majorităţii teroriştilor sau suspecţilor de terorism, programul lucra la capacitate maximă.

Sub unul dintre monitoare, o lumină roşie începu să pâlpâie violent. Găsiseră o corespondenţă.

Deasupra sălii cu monitoare era centrul de comandă, plin de console şi dispozitive de comunicaţii. În mijlocul lui trona Rossi.

— Domnule, avem identificare la camera zeronouă, spuse un tehnician grăsun, fără gât, cu ochii ascunşi în dosul unor lentile groase.

— Să vedem, ordonă şeful SISDe.

Pe jumătate de ecran apăru imaginea unui tânăr arab, cu faţa suptă şi buză de iepure. Pe cealaltă jumătate îşi făcu apariţia binecunoscutul chip al Gertei Van Diesel, clientă fidelă a saloanelor de frumuseţe, devenită peste noapte corespondent special al unui canal de ştiri. Femeia vorbea din colţul gurii, ca şi când ar fi avut obiceiul deloc feminin de a mesteca tutun. Era în fruntea recentului val de corespondente frumoase dar deloc profesioniste pe care canalele de ştiri la angajau febril în ultimele luni: obraznică şi incisivă, cu o privire de animal de pradă, cu şuviţe şi un ten bronzat în exces la solar.

— Fir-ar să fie. E o eroare, spuse şeful, apoi îşi aprinse grăbit o altă ţigară.

Rossi ajunse în spatele ofiţerului şi îi puse o mână pe umăr. Simţi prin cămaşa acestuia transpiraţia lipicioasă. Omul asuda din greu, cu faţa roşie ca miezul de pepene copt.

Rossi arătă către imaginile din program.

— Confuzia asta nu a pus canalul de ştiri Fox într-o lumină prea favorabilă, nu? Rossi încerca să glumească cu ofiţerul pentru a detensiona situaţia. Dacă aş fi terorist, cred că m-aş simţi foarte ofensat.

Ofiţerul râse nervos.

— Cum te cheamă?

— Pompenni, domnule. Tomaso Pompenni. Tomaso scoase un inhalator din buzunar, îl duse la buze şi trase puternic aer în piept. Astm, spuse el scuzându-se.

— Ei bine, Tomaso, ai face bine să te relaxezi. Mai avem mult de muncă. Dă pe canalul de ştiri ca să vedem ce zice fătuca noastră.

Gerta lua un interviu primarului Romei şi unuia dintre oficialii Forţelor Aeriene italiene, pe care Rossi îl recunoscu. Era generalul de brigadă Luca Masserati.

Gerta îl întrebă pe primar:

— Ce măsuri de securitate au fost luate?

— Din acest moment şi până la orele şase după-amiaza, toate străzile din centru sunt închise. Circulaţia trenurilor nu va fi perturbată, dar, în afară de maşinile serviciilor de urgenţă şi cele ale serviciilor speciale, numai autobuzelor le este permis să se deplaseze în zonele centrale. Şi acestea vor avea staţii în locaţii schimbate. Pe lângă aceste măsuri, avem în teren 15 000 de poliţişti şi militari. Membri ai echipelor de elită ale carabinierilor sunt staţionaţi în fiecare intersecţie. Mi s-a comunicat că aproximativ 1 000 de lunetişti au fost amplasaţi în puncte strategice din oraş.

Gerta se întoarse cu microfonul către generalul de brigadă:

— Din câte am înţeles, în această după-amiază vor participa la funeralii peste 100 de preşedinţi şi şefi de stat. Preşedintele Bush, împreună cu Prima Doamnă, fostul preşedinte Clinton.

Generalul dădu solemn din cap, dar rămase nemişcat, înţepenit, cel mai probabil timorat de prezenţa camerei de luat vederi. Cele 15 minute de glorie[1] începeau să se scurgă încet.

Cu un rânjet care îi unea urechile, primarul se aplecă spre general şi spuse în microfon:

— Da, dar vor veni şi fostul preşedinte Bush, şi prinţul Charles, însoţit de noua sa soţie, ducesa de Cornwall.

Babornița aia, Carmilla[2] *Parker Bowles*, îşi spuse Rossi şi se abţinu cu greu să nu se strâmbe. *Încă o amantă cu un titlu nobil se plimbă pe la Vatican.*

Generalul de brigadă îşi drese glasul şi îl împinse ferm pe primar în afara cadrului. Se prefăcu gânditor, îşi scărpină nasul, apoi spuse:

— Sunt destul de uşurat de când am aflat că lideri ai unor state islamice precum Libia, Iran şi Siria şi-au anunţat participarea.

— Uşurat? insistă Gerta cu o voce piţigăiată.

Generalul replică dând solemn din cap.

Rossi înţelesese ce voia să spună generalul. Dacă şefii statelor din „axa terorii" erau şi ei prezenţi la Vatican, ameninţarea reprezentată de grupările teroriste finanţate de acele state ar fi dispărut. Rossi

---

[1] Expresia *15 minutes of fame* parafrazează o declaraţie din 1968 a artistului Andy Warhol şi se referă la faptul că celebrităţi şi evenimente beneficiază de atenţie de scurtă durată din partea media (n. red.).

[2] Probabil se face referire la Carmilla, femeia-vampir din nuvela gotică omonimă a lui Joseph Sheridan Le Fanu, publicată în 1872 în revista *The Dark Blue*, care a avut o mare influenţă asupra lui Bram Stoker (n. red.).

se simți brusc cuprins de o neliniște crescândă. Le ceruse generalului Spears și unchiului Giovanni să găsească odată răspunsul la dilemele care îl măcinau. Singurul indiciu era un catren enigmatic despre care Spears le spusese că îl citise în testamentul papei. Unchiul său credea că era scris de marele Nostradamus: „Răsuflarea fioroasă a dragonului va face cele șapte dealuri să ardă generații de-a rândul." *Și dacă nu reușesc să-i dea de capăt? Poate că mă tem aiurea.*

De la televizor se auzi vocea nazală a Gertei:

— Ați luat în calcul și posibilitatea unui atac aerian, domnule general?

— Deasupra orașului zboară 24 de ore din 24 patrule combatante aeriene. Avioanele noastre F-16 sunt realimentate în aer și NATO ne-a sprijinit cu AWACS, avioane de recunoaștere ghidate prin radar. Evident că restricțiile asupra spațiului aerian vor fi extrem de severe. Nici o găoază de porumbel nu va trece neobservată... Generalul se opri, fața i se înroși, de parcă ar fi primit un bocanc în gură pentru obscenitatea debitată pe un post mare de televiziune... ei bine, de ieri a fost impusă o zonă în care va exista interdicție aeriană totală. Zona include și aeroportul Da Vinci, precum și cele două aeroporturi secundare, *Ciampino* și *Ubre*.

Rossi râse încet. Și-l putea imagina pe general în fața oglinzii, numai în boxeri, cu pistoalele prinse în dreptul șoldurilor și șosetele negre prinse de jartiere, repetând discursul pentru cele 15 minute de glorie. Cel mai probabil, undeva în cameră ar fi trebuit să fie un televizor din care să se audă vocea

lui George C. Scott rostind cu patos discursul generalului Patton[1].

— Şi apărarea de la sol? întrebă Gerta, neavând nici cea mai vagă idee ce însemnau cuvintele pe care i le spunea în cască producătorul şi pe care doar le repeta papagaliceşte.

— Totul a fost controlat, securizat, pregătit. Am amplasat în jurul oraşului baterii de rachete Hawk şi Spada pentru a preveni orice intruziune în zona interzisă de survol.

Primarul îşi mângâie mustaţa subţire şi bărbia osoasă, apoi interveni:

—Nu cred că s-au mai depus vreodată în Italia atâtea eforturi pentru protejarea vreunei locaţii. Dădu din cap către general. Am început cu lucruri elementare, apoi am trecut la...

— Scenariile cel mai puţin probabile dar şi cele mai catastrofale, spuse prompt generalul.

— Într-adevăr, au fost luate în calcul atacuri din aer, de pe uscat, de pe apă... au fost luate în calcul toate posibilele tentative.

Un prim-plan al Gertei umplu ecranul.

Faţa îi deveni sobră, şi începu, cu vocea plină de pioşenie prefăcută:

— Cu numai două zile înainte de moartea Sfântului Părinte, Mehmet Ali Agca, mercenarul turc care a încercat să îl asasineze în 1981, a dat o declaraţie prin care îi ura pontifului însănătoşire grabnică. În

[1] Actorul George Campbell Scott (1927–1999) a câştigat (şi a returnat) în 1970 Oscarul pentru rolul generalului George S. Patton-jr. în filmul *Patton* (n. red).

aceeaşi declaraţie îl mustra pe un ton ameninţător pe acesta pentru că nu a avertizat lumea de apropierea iminentă a zilelor Judecăţii de Apoi. Doriţi să comentaţi aceste afirmaţii?

Primarul chicoti imatur, ca o şcolăriţă zburdalnică, apoi se uită lung spre cerul de deasupra lor, ca şi când ar fi cerut ajutor cuiva din înalturi. Răspunse plin de condescendenţă:

— Nu îmi pot da cu părerea cu privire la sfârşitul lumii, dar în ce priveşte o ameninţare apropiată... cred că papa veghează asupra noastră.

Unul dintre monitoarele auxiliare începu să pâlpâie şi apăru un text roşietic: LIBELULA FAZA TERMINALĂ COBORÂRE. Rossi gândi cu voce tare:

— Watson, acum să te vedem. Jocul începe.

— Nu am înţeles, spuse Tomaso şi îşi puse mai bine pe nasul transpirat ochelarii cu rame groase, cu degetele scurte tremurându-i şi strănutând puternic.

— Nimic. E doar o expresie de Baker Street[1].

În aer plutea triunghiul protector format din avioane ale Serviciilor Speciale. În urma unui VC-25A erau patru avioane de luptă Tomcat ale forţelor navale, staţionate la cinci mile deasupra solului. În faţa Libelulei erau unităţi AWACS care se asigurau că nici musca nu se putea apropia de ea. „Libelula" era de fapt numele de cod pentru Air Force One.

Echipa de înaintare SS sosise cu săptămâni în urmă. Luaseră legătura cu forţele de securitate

[1] Referire la adresa (fictivă) a lui Sherlock Holmes (221b Baker Street, Londra) (n. red.).

italiene, testaseră trasee, verificaseră şi răsverificaseră pe toţi demenţii, pe toţi posesorii de arme şi pe toţi infractorii. Apoi, după ce reluaseră absolut toate scenariile posibile, ajunşi în pragul epuizării nervoase, cu ochii înroşiţi de nesomn, erau gata să îl primească pe *Săltăreţ* şi pe soţia acestuia (al cărei nume de cod era *Eleva eminentă)*. Cum tatăl preşedintelui, *Lupul cenuşiu*, sosea împreună cu ei, echipajul se asigurase că la bord existau destule provizii de coaste de porc, mâncarea favorită a seniorului şi destule feluri de sos. Air Force C-17 adusese limuzina blindată şi celelalte maşini. Acum străluceau toate pe pistă în soarele după-amiezii. În spatele limuzinei prezidenţiale era camionul cu arme, o maşină de teren plină cu muniţie de rezervă şi arme puternice: mitraliere, Uzi şi câteva modele de arme strict secrete. Cu toate trupele italieneşti care se aflau pe pistă şi răspândite prin aeroportul închis s-ar fi putut câştiga o revoluţie în vreuna din încercatele republici bananiere.

Turnul de control al bazei militare de la Pratica-di-Mare era plin de agenţi de rezervă. Preşedintele şi Prima Doamnă erau încadraţi în cercuri de securitate concentrice.

Rusty, şeful echipei de înaintare, îşi simţea capul greoi de la numeroasele beri băute împreună cu echipa de înaintare a preşedintelui german Kohl. Stătea pe pistă, aşteptând lângă limuzină. Trebuia să aibă grijă de obiectivele principale şi de AIC[1] din momentul în care aceştia intrau în limuzină. Schimbul lui aştepta

[1] *Atlantic Command Intelligence Center* (n. red.).

la Vatican. O altă echipă era postată într-un spital, în caz că ceva ar fi mers prost.

De-a lungul traseului principal, dar şi pe marginea traseelor secundare, fuseseră amplasate puncte de control ale poliţiei militare. Aveau să îi însoţească şi alte maşini identice, care îi aşteptau în anumite puncte ale traseului. Împreună cu poliţiştii pe motocicletă, acestea aveau să meargă înaintea limuzinei.

Dintr-un microfon de mici dimensiuni ascuns în palmă, Rusty dădu semnalul „Totul OK" către agenţii de la bordul Libelulei. *Tu mori, noi zburăm,* îşi aminti el mottoul serviciilor secrete care se ocupau de Libelulă şi de vicepreşedinte. Era o glumă veche: dacă agenţii ar fi luat toate florile de pe mormintele oamenilor pe care îi eliminaseră, şi-ar fi putut deschise un lanţ internaţional de florării.

Deasupra lui, un elicopter AB206 al carabinierilor şi un avion de vânătoare american AC-130U *Spooky* se învârteau pe cerul galben ca lămâia. Pe Rusty îl liniştea zgomotul insuportabil scos de Spooky. Tunul General Electric Gatling GAU-12/U care era montat la bordul avionului, pe care echipajul îl alinta numindu-l *Egalizatorul,* era capabil să tragă 1800 de gloanţe de 25 de milimetri pe minut. Tot Spooky lansa rachete PGU-20/U capabile să treacă prin orice tip de blindaj. Era sigur că cineva din aer s-ar fi putut ocupa eficient de oricine ar fi îndrăznit să se apropie prea repede şi prea aproape de nivelul solului.

Săltăreţul ieşise din Libelulă şi îl privi pe Phil, AIC-ul său. Aplecat să intre în limuzină, *Săltăreţul* îl salută pe Rusty, făcându-i un semn cu capul.

— Phil, mi se pare mie sau bătrânul nostru Rusty este cam verzui la faţă. Poa' că s-a îndopat cu cine ştie ce cârnaţi dubioşi?

Phil râse fals şi îi aruncă lui Rusty o privire care spunea: „Te-am luat în colimator, băiete."

Rusty îşi aminti de berea germană care curgea în halbe şi îşi dădu seama că şi cariera sa se poate scurge la fel de uşor în jos ca licorile cu mult alcool. Duse pe furiş o mână la gură şi suflă, verificând dacă nu cumva respiraţia îi mai mirosea a alcool.

— Rusty, spuse preşedintele ferm, dând din cap. Iar te-ai dus să înfuleci grătar la ambasador?

Săltăreţul îi făcu semn lui Phil să închidă uşa maşinii.

Rusty se uită în retrovizoare şi văzu silueta masivă a ambasadorului care se chinuia să intre într-o altă limuzină. Pe faţă avea un rânjet cretin. Apoi zgomotul motoarelor Libelulei acoperi vocea preşedintelui, care începuse să critice obiceiurile culinare ale ambasadorului.

Apoi motocicliştii porniră girofarurile şi începură să avanseze. Rusty oftă şi căută pastilele mentolate.

Drago Volante şi Honora se apropiau de elicopter. Rotoarele biciuiau aerul şi corpurile lor simţeau din plin furia curentului provocat de elice. Urcară şi elicopterul decolă cu botul uşor aplecat în faţă. Nu aveau mult de parcurs. Aeroportul particular pe care îi aştepta avionul era aproape.

Ea se întoarse către Volante.

— Nu-mi place că plecăm din Italia.

El zâmbi.

— Ne vom întoarce.

Ea îl strânse de mână.

— Te-ai ocupat de aprovizionarea avionului?

— Da, m-am asigurat că la bord va fi o sticlă de şampanie Cristal... vom putea să toastăm în cinstea victoriei noastre din mijlocul cerului.

— Păcat că Ahriman nu va fi cu noi, spuse ea sarcastic. S-ar fi bucurat mult să vadă artificiile.

Volante ridică nepăsător din umeri.

— Şi-a dat viaţa pentru o cauză nobilă. Ei vor fi cu toţii cuibăriţi confortabil în pătuţurile lor, siguri că ne-au dejucat planurile.

— Te-ai ocupat şi de paza mormântului?

— Ahriman a eşuat la acest capitol. Dar ne vom descurca.

CAPITOLUL 87

PENTRU A-L ÎMBARCA pe Stato în primul zbor spre Islamabad, Spears fusese nevoit să folosească unele dintre relaţiile Vaticanului. Ajuns la aeroport, Stato se trezise aşezat într-un colţ al salonului VIP într-un mare fotoliu acoperit cu imitaţie din piele. Sorbea din ceva ce părea a fi un Merlot foarte fin şi arunca în gură nuci de Macadamia, uşor râncede. Atunci când paharul i se golea pe jumătate, o stewardesă senzuală şi voluptuoasă apărea zâmbind şi i-l umplea la loc. Când se apleca să îi umple paharul, Stato îşi clătea ochii cu imaginea ademenitoare a sânilor ei, parţial ieşiţi din decolteul generos al unei bluze mulate. Avea ochii verzi catifelaţi, pometi înalţi şi se deplasa cu graţia provocatoare a unui fotomodel de primă mână. Atunci când îi luă comanda, ea se frecă parcă din greşeală de umărul lui şi se prefăcu nonşalantă că nu observă reacţiile lui evidente.

În timp ce-i studia şoldurile care se depărtau unduindu-se, se gândea că stătuse prea mult timp pe bară. Desigur nu fusese uşă de biserică, dar avea impresia că şi uniforma sa jucase un rol important în interesul pe care îl trezise în tânăra stewardesă ai cărei ochi verzi erau plini de mistere jucăuşe. Îşi privi biletul de clasa 1 şi surâse. Apoi oftă şi se lăsă moale în scaunul confortabil. *Sfântul Părinte e mort, Monseniorul a*

fost răpit, eu tocmai ce am pus cruce unui cardinal şi unui membru cu rang înalt al Vaticanului, şi iată-mă cum stau aici, curgându-mi balele după o păpuşă Barbie în mărime naturală. Partea cea mai neplăcută este că sunt pe punctul de a ajunge într-o bombă cu ceas numită Kashmir, în timp ce la Vatican situaţia este gravă. Îşi înfipse unghiile în mânerul scaunului. *Şi nu pot face absolut nimic pentru ca lucrurile să se îndrepte.* Râse în sinea lui atunci când îşi aminti că nu avusese timp să îşi facă nici măcar vaccinurile obligatorii înainte de astfel de călătorii. Avea mari şanse să moară răpus de vreo familie de bacterii cuibărită prin maţele lui. Sau la fel de bine, ar fi putut cădea victimă febrei cauzate de malarie, a hepatitei sau a febrei galbene.

Nişte voci îi atraseră atenţia.

În colţul de lângă bar al salonului VIP stătea un domn în vârstă, care îşi turna puţină apă într-un pahar de whisky. Avea ochii albaştri spălăciţi şi o barbă care ar fi trebuit tunsă de ceva timp. În colţul gurii ţinea o pipă. Privirile li s-au intersectat. Bătrânul zâmbi prietenos şi ridică paharul spre Stato. Apoi se întoarse brusc către barman şi zăngăni cuburile de gheaţă din pahar, semnalându-i acestuia că era gata pentru încă unul.

Stato numără cinci zăngănituri, urmate de cinci pahare reumplute.

Apoi scoase dintr-o genată de umăr carnetul cu coperţi de piele roase de ani pe care i-l dăduse Spears. Paginile acoperite de un scris copilăresc conţineau memoriile unui istoric şi colecţionar de cărţi vechi. Rusul călătorise în Tibet. Începu să citească.

Nikolai Notovici în Anul Domnului 1887

Atunci când am auzit de existența unui sul tibetan numit „Oglinda de sticlă," în care se spunea că ar fi fost povestite călătoriile de după crucificare ale Domnului nostru Iisus Hristos în Orient, am pornit spre Lhasa, capitala Tibetului, pentru a demasca această blasfemie. Spre surprinderea mea, întrebările mele au fost tratate cu răceală și am fost invitat să părăsesc orașul. Începusem să pierd orice speranță de a găsi acel sul. Plecând de la lamaseria Palatului Potala, lăsam în urmă o clădire ca un castel cu acoperișuri aurite și mai mult de o mie de camere. Dar atunci un tânăr s-a apropiat de mine. Mi-a șoptit că îmi poate fi ghid și interpret și că sulul există cu adevărat.

Am străbătut călare, în urma ghidului meu, trecătorile pitorești ale Bolanului, am trecut prin Punjab, pentru ca apoi să coborâm pe pământul arid și pietros din Ladak.

„Sahib"[1]*, mi-a spus ghidul meu, „călugării nu au încredere în tine căci ești alb și ei te cred englez. După secole de pericole și prădăciuni ale Imperiului Chinez ei cred că englezii nu sunt decât un alt imperiu care își așteaptă la porțile lor rândul pentru a le jefui țara. Dar nu îți pierde speranța, căci ascuns în străfundul chiliilor se află Comoara neagră și multe alte suluri. Unul dintre aceste suluri este o colecție de scrieri hinduse... i se spune Puranas. A noua carte, pe numele ei Bhavisha Mahapurana, a fost scrisă în 115 după Hristos și este povestea unei întâlniri care a avut loc prin anul 50. Atunci regele Shalivahana a fost vizitat de un străin, Yuz Asaf sau Issa, era numele lui și povestea îl arată ca fiind inteligent și blând."*

[1] Termen ce provine din arabă și a însemnat la origine prieten, tovarăș, este folosit acum în sudul Asiei ca formulă de politețe, putând fi tradus cu domnule, onorate (n. red.).

Inima mi-a stat în loc atunci, căci auzisem numele dat de musulmani domnului Hristos, şi mi-am dat seama, de ar fi fost acestea adevărate, atunci Domnul nostru Iisus ar fi fost în Orient mult după anul crucificării sale. „Unde avusese loc întâlnirea?" cerusem să ştiu.

„În India, în nord, la Srinagar."

„Atunci acolo mă vei duce."

„Toate la timpul lor, sahib. Mai întâi vei vedea sulurile. Dacă eşti în căutarea adevărului Dumnezeu te va ajuta, nu?" mi-a şoptit el şi a dat pinteni calului, îndepărtându-se pe un povârniş sterp. Apoi a privit peste umăr şi a strigat către mine, ca să acopere sunetul copitelor: „Sahib, să fii atent. Dincolo de coasta dealului este destinul. Eşti pregătit să afli adevărul?"

Am înghiţit în sec şi am strigat către el: „Da!"

Stato auzi sunetul cuburilor de gheaţă de undeva din spatele lui. Se întoarse şi constată că bătrânul de la bar citea din cartea sa, aplecat peste umărul lui. Stato închise rapid coperţile din piele ale jurnalului.

— Fascinantă povestioară, nu-i aşa, părinte? Văzând privirea uimită a lui Stato, bătrânul continuă: Vai, cât sunt de nepoliticos. Am uitat complet de bunele maniere. Mă puteţi ierta? Ocoli scaunul şi îi întinse cordial mâna. Doctor Sanger, la dispoziţia dumneavoastră. Nu vreau să mă bag, dar se pare că noi doi avem ceva în comun, părinte.

Stato îi strânse circumspect mâna lui Sanger şi îi făcu semn să ia loc.

— Ce spuneaţi? întrebă Stato cu o voce în care strecurase o undă de confuzie.

Dr. Sanger zâmbi şi îşi înfipse degetele mari în buzunarele hainei.

— Ah, nimic important, părinte...?

— Devlin, minți Stato pentru a nu-şi periclita acoperirea.

— Ei bine, părinte Devlin... apoi privi în paharul cu whisky pe care îl ridicase deasupra capului, în lumină... cunoaşterea este ca un whisky bun, vechi. Odată cu vârsta, vine şi maturizarea însoțită de claritate. Apoi coborî paharul şi îl privi pe Stato. Nu sunteți de acord, domnule?

Stato evită întrebarea.

— În ce sunteți specializat, doctore?

— Domnule, sunt genetician. Examinez trecutul prin lentila ştiinței şi cu ajutorul geneticii. Părinte, chiar nu este nevoie să mă luați de departe. Sunt sigur că Spears v-a spus totul despre mine.

Scoase din buzunarul de la piept o legitimație universitară.

Stato luă la cunoştință cu un zâmbet fragil.

— Pare un domeniu interesant.

— Nici nu ştiți cât de interesant poate fi.

Îşi puse legitimația la loc în buzunar.

— Sunteți cumva unul dintre aventurierii în căutarea „triburilor pierdute" ale lui Israel?

Stato încercă să însoțească întrebarea cu un zâmbet.

— Părinte, sunt exact cum mă vedeți. Sanger îşi suflecă mâneca şi îi arătă manşeta cămăşii. Vezi? Râse tare. Serios, recent am avut marea onoare de a participa la analiza comparativă a ADN-ului mumiei lui Tutankamon şi al mumiei lui Amenhotep IV, cunoscut şi ca Akhenaton, despre care se presupunea că i-ar fi fost tată.

— Şi?

— Rezultatele au fost pozitive. Micul Tut era de viţă nobilă într-adevăr.

— Deci aţi putea afla dacă eu mă trag din evreii triburilor pierdute ale lui Israel?

— Dumneavoastră vorbiţi despre *Cohen Model Haplotype*, semnătura genetică standard a familiilor preoţeşti semite. Putem folosi metoda pentru a găsi genele evreieşti de oriunde din lume.

— Cu câte generaţii puteţi merge înapoi?

— Ho-ho! Putem ajunge foarte departe. Mutaţiile sau schimbările merg înapoi cu până la 106 generaţii, care ocupă mai bine de 3000 de ani. Desigur, putem folosi şi analiza mitocondrială a ADN-ului.

— Mitoco...?

— Deci avem un ou de-al mămicii. Mitocondriile fiecărui embrion vin din celulele mamei, deci mamele şi fiicele au structuri mitocondriale identice.

— Deci aşa poţi să iei mostre de ţesut de la fetiţe orfane sau de la nu ştiu ce terorist şi poţi să mergi înapoi pe linia maternă...

— Teoretic, putem merge până la Grădina Raiului. Privite retrospectiv, schimbările genetice dispar şi astfel, dacă luăm câte un individ din fiecare generaţie, ajungem la un strămoş comun, mitologica *Eva mitocondrială.*

— Nu sunt sigur că am înţeles cum funcţionează toate chestiile astea genetice. Dar cum obţineţi o mostră suficient de mare dintr-o mumie?

— Pe înţelesul tuturor... prin clonare. Evident că noi, în mediul academic, nu îi spunem aşa, ci i-am

pus un nume lung şi pompos PCR[1], adică reacţia în lanţ a polimerilor. Frumoasă găselniţă, nu? Aşa putem să facem dintr-un fragment mic-mic de piele, dintr-un fir de păr sau dintr-un strop de sânge milioane de copii ale ADN-ului.

— Dar nu văd să existe vreo aplicare practică a acestor cercetări.

— Bunul meu domn, trebuie să ştiţi că celor de la FBI nu li s-a părut deloc muncă în zadar. Am lucrat cu ei la punerea pe picioare a unui proiect important. Sistemul CODIS.

—CODIS? întrebă Stato.

— *Combined DNA Index System*, adică Sistemul de combinare indexată a mostrelor de ADN. Au luat probe de ADN ale copiilor dispăruţi, ale infractorilor, ale suspecţilor de terorism. Şi să ştiţi că am avut chiar ocazia de a lucra pe o mostră din Giulgiul de la Torino.

Stato înlemni.

— Vrei să spui că probele ADN prelevate de pe giulgiu sunt stocate în sistemul CODIS?

Sanger îl aprobă tăcut.

— Aţi găsit cumva şi o corespondenţă? întrebă Stato sarcastic. Poate daţi de stră-strănepoata sau stră-strănepotul lui Iisus? Asta dacă am considera că toate poveştile despre căsătoria lui Iisus cu Maria Magdalena şi toate legendele despre descendenţa merovingiană sunt adevărate...

Sanger râse calm.

---

[1] *Polymerase chain reaction* (n. red.).

— Vă referiți la *desposyni,* numele grecesc al moștenitorilor Mântuitorului. Pe scurt: nu. Dar așa, de dragul discuției, să presupunem că am fi găsit o potrivire între bărbatul de pe giulgiu și un anume alt bărbat din zilele noastre.

— De ce nu o femeie?

— Pentru că lucrurile nu funcționează așa. Ar trebui să găsim întâi o potrivire Y-ADN bărbat-bărbat. Înțelegeți? Apoi, dacă acest bărbat imaginar ar avea o soră, aceasta ar fi o rudă îndepărtată a lui Iisus. Să nu-mi ziceți că nu este interesant!

Stato remarcă dând din cap încet:

— O ipoteză destul de prostească, aș putea spune.

— Cum adică, domnule?

Stato își lărgi gulerul preoțesc.

— Doctore, la urma urmei suntem cu toții frați și surori întru Hristos.

Sanger se plesni peste genunchi și râse cu poftă.

— Bine zis, părinte. Spears cu ce se mai ocupă? Nu l-am mai văzut de ani buni.

— Mi-a spus că Sfântul Părinte avea mare încredere în talentele dumneavoastră și că ar trebui să colaborăm.

Sanger îi aruncă o privire prin care-i arăta că știe despre ce e vorba, apoi făcu semn către geanta în care Stato pusese la loc jurnalul.

— Da, părinte. Și se pare că suntem foarte potriviți pentru treaba asta. Cred că ne vom înțelege de minune!

Stato privi în jur. Oamenii se îndreptau către ieșire.

— Cred că a început îmbarcarea, spuse şi îşi ridică geanta de umăr de pe podea.

Dr. Sanger ridică paharul ca pentru un toast.

— Pentru secrete demult pierdute şi ghicitori străvechi ale căror răspunsuri le susură cu voci nepământene fantomele.

În timp ce se îndreptau împreună către poartă, stewardesa cu ochii verzi puse mâna pe telefonul mobil, formă un număr şi aşteptă. Urmărindu-le fiecare mişcare, spuse, cu mâna acoperind receptorul:

— Domnule, chiar acum se îmbarcă.

CAPITOLUL 88

UN FLUX CONTINUU de coloane oficiale transportau, adăpostiți în spatele gemurilor fumurii din sticlă incasabilă, vedete, personalități și mai mult de 80 de șefi de stat și monarhi. Trecură toate prin piață, într-o succesiune rapidă. Opt mii de agenți de pază lucrau într-un singur schimb. Fiecare centimetru din bazilică fusese cercetat de echipe dotate cu câini capabili să detecteze explozibilii. Măsurile de securitate și controalele deveneau din ce în ce mai aspre odată de apropierea de Vatican.

Dante fusese detașat pe lângă o agenție foarte discretă, foarte eficientă și teribil de importantă, NEST — *Nuclear Emergency Search Team,* care se ocupa cu detectarea în regim de urgență a amenințărilor legate de substanțe radioactive. Agenția își avea sediul în Nevada și era renumită în cercurile serviciilor de securitate pentru capacitatea de a trimite șase sute de specialiști la locul unei potențiale amenințări teroriste. De obicei trimiteau echipaje mult mai mici, de vreo patruzeci și cinci de oameni. Pentru Roma făcuseră o excepție. Numărul exact al agenților NEST nu fusese dezvăluit nimănui. Pe lângă agenți sosiseră echipe de fizicieni, ingineri, chimiști, matematicieni. Aduseseră după ei unități de comunicații, logistică

şi informaţii. Veniseră din locaţii ultrasecrete ca Los Alamos şi Sandia. Prima lor datorie era să evalueze validitatea tehnică şi psihologică a ameninţării. Deşi la Roma nu existase o ameninţare concretă, studiul implicase extrapolări pornite de la lucrări de specialitate, studii psihologice, ba chiar fuseseră luate în calcul şi romanele cu spioni ale lui Tom Clancy[1]. Dacă era o simplă cacealma? Cum se contura profilul psihologic al atacatorului pe baza cuvintelor folosite de acesta atunci când lansase ameninţarea sau avertismentul? Cât de multe cunoştinţe avea acesta? La urma urmelor, era vorba de o ameninţare credibilă? Având în vedere miza mare a momentului, se pornise de la acceptarea faptului că exista o ameninţare reală şi credibilă.

Dubiţe blindate, ce conţineau echipamente ultraperformante, traversau oraşul mascate ca vehicule comerciale, căutând cea mai slabă urmă de radiaţii. Existau şi echipaje pedestre, care aveau ascunse în serviete aparate dotate cu senzori capabili să detecteze uraniul şi plutoniul. Dante se afla într-o dubiţă din apropierea pieţei.

Funeraliile se desfăşuraseră fără ca vreun incident să tulbure morga, pompa şi caracterul învechit, din altă lume, al ceremonialului. *Săltăreţul* şi vicepreşedintele se ridicaseră din nou în aer, şi, în cel mai

[1] Născut în 1947, scriitorul american este cunoscut pentru tehno-thrillerele sale, intrigi politice presărate cu detalii de tehnologie militară modernă. Cele mai importante romane sunt *Vânătoarea lui Octombrie roşu* (1984), *Jocuri de putere* (1988), *Pericol iminent* (1989) (n. red.).

mare secret, se deplasau spre baza de la Shannon, din Irlanda. Multe alte delegații oficiale părăsiseră și ele orașul.

Haosul dispăruse, tensiunea ce plutea în aer a tuturor activităților, controalelor și protocoalelor la care fuseseră supuse serviciile de informații, agenții de pază, poliția și trupele speciale lăsaseră în urmă un val de oameni obosiți, dornici să ajungă la hotelurile în care fuseseră cazați și să bea un pahar așezați confortabil în vreun bar.

Spațiul aerian de deasupra orașului era încă parțial închis. Patrulele de luptă aeriene continuau să survoleze orașul.

Atunci s-a întâmplat.

De la un informator, SISDe auziră de un atac aerian. Câteva clipe mai târziu, un avion particular încerca să decoleze neautorizat de pe aeroportul Ciampino. În ultima clipă, fu reținut la sol de către forțele speciale, dar, imediat, radarul detectă un avion neidentificat care se apropia de oraș.

Rossi stătea neputincios în mijlocul centrului de comandă, privind pe un mare ecran cum punctul care reprezenta avionul se îndrepta fix către inima orașului.

— Punctul probabil de origine? întrebă generalul de brigadă Luca Masserati cu o țigară proptită în colțul gurii.

— După calculele computerului ar fi... Sofia, spuse tehnicianul cu vocea tremurându-i.

— Verifică lista cu delegațiile și programul lor, ordonă generalul.

Un ofiţer de la Ministerul de Interne, omul de legătură cu forţele aeriene, privi ecranul laptopului şi exclamă furios:

— Da, domnule, ar fi o delegaţie, dar...

— Dar ce, la naiba? Generalul se repezise lângă ofiţer şi privea furios monitorul. Iisuse! Delegaţia îţi apare ca deja decolată în baza de date. Generalul de brigadă se întoarse şi lătră scurt: Vreau o confirmare de la Departamentul de control al traficului.

Cuvântul *Sofia* plutea încă în aer. Atentatul eşuat împotriva răposatului papă Ioan Paul al II-lea fusese pus la cale de către serviciile secrete bulgare, care recrutaseră la Sofia un tânăr terorist de naţionalitate turcă, membru al celulei teroriste *Lupii Gri*[1]. Rossi sună la centrul de comunicaţii al unităţii *Ombra*. Îi răspunse unul dintre tinerii agenţi de serviciu.

— Spune-le lui Enrique şi Dante să îmi raporteze, ordonă Rossi. Vreau ca toate unităţile să se îndrepte pe sol şi în aer spre ŢARA SFÂNTĂ. Rossi tocmai folosise numele de cod pentru Vatican.

— Recepţionat. Transmis către toate unităţile.

— Locaţia trupelor de securitate ale prim-ministrului?

— Timp de decolare estimat către ŢARA SFÂNTĂ... imediat. Dante se află într-un camion de la NEST şi este chiar în faţa porţilor.

— Spune-le că am ajuns la nivel de ameninţare cinci şi apoi contactează cabinetele miniştrilor. Deşi

[1] În limba turcă *Bozkurtlar*, organizaţia de tineret a Partidului naţionalist turc, mişcare ultranaţionalistă şi neofascistă înfiinţată în 1969 (n. red.).

nu avea prea multe detalii, prefera să ştie că pregătirile de evacuare fuseseră demarate. Dacă a mai rămas careva în cartierele de lângă ŢARA SFÂNTĂ, scoate-i dracului de acolo!

Sună telefonul. Era Dante.

— Avem un avion neautorizat care va intra în spaţiul aerian al Vaticanului. Recomand evacuarea imediată a ŢĂRII SFINTE, îi spuse Rossi.

— Bine, şefu'.

— Şi, Dante, asigură-te că unchiul meu nu mai e pe acolo...

— Am uitat să vă spun. A spus ceva că vă sună când ajunge în Kashmir.

— Kashmir? Ce dracu' spui?

— El şi domnişoara Schulman au plecat dis-de-dimineaţă.

— Cu ce linie aeriană? urlă Rossi.

— Şefule, m-aţi sunat dimineaţă şi mi-aţi cerut să le dau unul din Falcon Jet-urile noastre aflate în stand-by!

Pentru câteva clipe, Rossi crezu că îşi pierde minţile. Apoi zâmbi şi începu să râdă tare. Şi-l imagina pe unchiul său folosindu-şi talentele de imitare a vocilor şi vorbind la telefon cu Dante, pretinzând că este Rossi şi schimonosindu-se în timp ce urla ordine la acesta. Cel mai probabil Josie era lângă el şi mustăcise tot timpul. Ştia că Giovanni se va justifica, spunându-i: „Nepoate, chiar nu am vrut să te mai deranjez cu chestia asta."

— Trimite o telegramă omului nostru din Islamabad şi cere-i să stea cu ochii pe ei.

Dante suspină nedumerit:

— Sigur, se face... sunteţi sigur că totul este în regulă?

— Să sperăm că da.

Rossi închise.

Generalul de brigadă nu se calmase şi urla ca un câine turbat, cu faţa roşie.

— Situaţia cu CAP?

— Două avioane de luptă se alimentează în sectorul estic.

Generalul dădu cu pumnul în birou.

— Încearcă să iei legătura cu avionul bulgar.

Un alt tehnician îi întrerupse:

— Domnule, controlorii de trafic nu reuşesc să contacteze bulgarii.

— *Merda*! Transferaţi două unităţi de la 36° *Stromo* 156° *Gruppo*. Spargeţi formaţia pentru interceptare acum!

— Generale, suntem cu protocolul de identificare şi interceptare standard? îl întrebă adjunctul său.

— Nu! Interceptaţi şi neutralizaţi ameninţarea.

Rossi se smulse cu greu din amalgamul de gânduri şi întrebări legate de plecarea pe furiş a lui Josie şi a unchiului său. Ce dracu' puneau la cale? Apoi se concentră pe situaţia din centrul de comandă. Rossi se holba la radar, încercând să evalueze implicaţiile situaţiei. Avioanele de luptă survolau nonstop oraşul. Erau câte două în fiecare sector. În aer erau şi avioanele care asigurau reîncărcarea cu combustibil. Şi acum se treziseră cu această intruziune aviatică. Avioa-

nele din sectorul în care intrase avionul neidentificat erau la alimentare. Trimiterea avioanelor din alte sectoare ar fi lăsat acele sectoare neacoperite. Nu aveau cum să ştie dacă nu cumva erau puşi în situaţia unui atac cu mai multe avioane, cum fusese cel de la New York.

Rossi mai ştia că „neutralizează ameninţarea" însemna că piloţii de pe F-16 aveau „foc de voie", fiind scutiţi de aşteptarea vreunui ordin sau a vreunei confirmări de la centrul de comandă. Acţionau conform protocoalelor de război. Decizia era numai şi numai a lor. Dacă avionul era doborât, se economiseau minute preţioase şi haosul şi dezastrul unui atentat ca 9/11 nu aveau să se repete. Într-una dintre şedinţele pregătitoare, Prim-ministrul italian le spusese că nu va accepta un al doilea fiasco american de la „plantaţia de aluni". Era o aluzie la eşecul fostului preşedinte american Jimmy Carter de a elibera ostatici din Iran. Misiunea se terminase cu moartea câtorva agenţi secreţi americani. Rossi ştia că, în momentul acela, după atentatele din tren care zguduiseră oraşul, soluţia ar fi fost sprijinită de majoritatea factorilor de decizie. Totuşi era uimit de viteza cu care se desfăşurau lucrurile.

Rossi puse o mână pe umărul generalului de brigadă şi spuse:

—Domnule, trebuie să evacuaţi imediat Vaticanul.

Ochii generalului se îngustară.

— Imposibil. Chiar dacă am avea ceva mai mult timp...

— Cu tot respectul domnule, dar procedura a fost pusă în practică de câteva ori la Washington D.C. Chiar dacă sunt scoşi doar câţiva.

— Şi cum de eşti tu atât de sigur?

Rossi îl privi încruntat, dur.

— Ştiţi că am dreptate. Rossi se gândi la avertismentul lui *monsignore* Lotti, care spusese ceva în legătură cu un dragon care scuipa flăcări, apoi se gândi la Drago Volante. Fir-ar să fie... indiciul fusese tot timpul în faţa ochilor lui. Drago Volante însemna... *Dragon zburător.*

Generalul îşi frecă nervos tâmplele, apoi îl privi pe Rossi în ochi.

— Dacă greşeşti.... Apoi se întoarse către ceilalţi şi urlă: Evacuaţi Vaticanul.

— Din ordinul cui? îl întrebă nesigur adjunctul său.

Pe faţa generalului de brigadă apăru un zâmbet hain.

— Din ordinul colonelului Nick Rossi. Să se treacă la dosar!

Sirena bazei aeriene de la Pratica-di-Mare scrijeli văzduhul.

Capogruppo[1] Enzo Moretti, căpitan şi şef al brigăzii de intervenţie aeriană rapidă, cu un ecuson pe care scria 156° *Gruppo*, era în vehiculul militar de teren Humvee, împreună cu locotenentul Ricci. Jeepul se deplasa în viteză, pe lângă clădirile cazărmii, spre intrarea pe pistă, unde aşteptau avioanele F-16. Săriră

[1] Conducător de grup, în limba italiană în text (n. red.).

din maşină şi se năpustiră spre avioanele lor. Moretti aruncă din fugă o privire rapidă de control avionului de luptă. Era o pasăre frumoasă, nou-nouţă. Tocmai fusese achiziţionată de către Forţele Aeriene Italiene în cadrul programului *Peace Caesar* pentru a înlocui avioanele vechi şi Tornad-urile care oricum nu fuseseră decât o soluţie provizorie. Echipa de la alimentare tocmai închidea rezervorul de 300 de galoane de sub burta păsării. Rezervoarele laterale erau goale. Verifică armamentul: lansatoarele de rachete încărcate cu AIM-120-uri şi AMRAM, rachete aer-aer cu rază medie de acţiune care puteau ajunge la viteza Mach 4, cu rază de tragere de 30 de mile. Li se spunea „trage-şi-uită" pentru că, odată lansate, un dispozitiv radar încorporat se ocupa de găsirea ţintei. Funcţionau excelent şi pe întuneric. Avionul putea lansa numeroase rachete către diverse ţinte. Dar, cel mai important, armamentul îi permitea să poată duce lupte în spaţii aeriene deosebit de periculoase.

Comandantul de zbor al echipei 36° *Stormo*, care-şi alesese numele de cod *Haita de lupi*, îl botezase pe Moretti *Lupo solitario*, Lupul singuratic. Îi spusese că numele de luptă se potrivea perfect cu personalitatea lui. Moretti începu să urce pe scară, dar se opri la jumătatea acesteia. Arătă cu degetul la o bombă supradimensionată agăţată sub aripa avionul şi urlă către şeful echipei de întreţinere:

— Asta de unde dracu' a mai apărut?

Omul ridică din umeri:

— Căpitane, e o bombă specială.

— Un *Băţ al lui Satan*?

Moretti aflase cu câteva ore înainte de ele. Focosul conţinea gaz sau lichid volatil şi, odată detonat, împrăştia un nor de aerosoli peste ţintă. Apoi norul se aprindea şi mingea de foc rezultată mătura perimetrul, sugând până la ultima picătură de oxigen şi lansând o undă de şoc puternică. Le arătaseră nişte casete cu efectele bombei asupra unei turme de oi. Forţa exploziei de aruncase ochii din orbite şi le distrusese organele interne. Durere copleşitoare, apoi moarte.

— Trebuia să facem un zbor de testare şi nu am avut timp să o dăm jos, îi explică şeful echipei. Aceeaşi chestie şi cu tunul de 20 mm.

— *Merda!* O să fie grea ca o scroafă.

— Căpitane, stăm şi ne plângem sau doborâm avionul inamic?

Moretti urcă scara şi se strecură în cabină. Şeful de la întreţinere, care îl urmase, îi legă harnaşamentul de centuri.

— Căpitane, pasărea e gata. Vânătoare plăcută.

Apoi îi zâmbi larg şi îl plesni cu putere peste cască.

Coborî scara şi mai verifică o dată pasărea. Moretti începuse să pornească sistemele avionului. Făcu un semn către Ricci, amplasat într-un avion poziţionat paralel. Era gata. Scara fu înlăturată şi el ridică un braţ în semn de salut către şeful de la întreţinere.

Nimic din zgomotul infernal al motorului nu răzbi până în cabina sa. Nu auzea decât un murmur slab, ca un tors.

Avioanele începură să ruleze pe pistă la unison.

De jos, şeful de la întreţinere privi spre sistemul de navigaţie şi ţintă LANTRIN, care atârna ca o pereche de torpile sub avion. Sistemul asigura urmărire la teren cu radar TFR, sistem de înaintare cu infraroşii (FLIR), şi iluminarea cu laser a ţintei, în cazul în care sistemele de la bord se dovedeau a fi în incapacitate sau ineficiente. Vizorul de ţintire părea un ochi portocaliu care ascunde un secret.

La comanda lui Moretti, doi dintre piloţi accelerară şi se pierdură în lumina apusului. Crescu puterea motorului cu ardere externă şi atinse 160 de noduri în mai puţin de 11 secunde. Apoi roti avionul.

La 800 de picioare deasupra solului, loviră un strat de nori şi vreo cinci minute avură senzaţia că înoată printr-o supă albicioasă. Apoi accelerară şi urcară în înaltul cerului, până la 11 000 de picioare. Mai aveau de urcat până la 13 000.

Moretti dădu comenzile obişnuite: verificarea balansului, a sistemelor electrice, asigurarea sistemul de alimentare cu combustibil.

— Zbor: dreapta la zero-patru-doi. Avionul e la 65 de mile în faţa ta, se auzi o voce din centrul de comandă.

— Roger, *capogruppo Lupo*, întorc la zero-patru-doi.

Cu o mişcare de balet aerian, ambele avioane F-16 se înclinară către dreapta, schimbând direcţia.

Moretti se uita la ecranul LANTRIN. Odată pornit radarul, citea orice avion pe o rază de 40 de mile. Folosi radarul, apoi programă sistemul pentru lansarea rachetelor de luptă aer-aer. Era la 37 000 de picioare

deasupra solului şi înainta cu 280 de noduri. Ecranul cu infraroşu se deschise, parcă aşteptând localizarea ţintei. Avionul neidentificat era vizibil. Un Learjet 131 peste care sistemul suprapusese un „diamant al morţii". Baza de date a calculatorului de bord era programată să identifice orice fel de aparat de zbor.

Moretti simţi un spasm în stomac.

— Centru, aici *Capogruppo Lupo*. Avem ţinta. Ne apropiem pentru inspecţie. Aveţi contact radio cu ei?

— Zbor: contact negativ, ţinta la maxim 40 de mile, înaintează şi raportează.

Locotenentul Ricci, cu numele de cod *Coguaro*, Puma, zbura în F-16 în urma comandantului. Urmărea şi relua mişcările primului avion, menţinând contactul cu centrul de comandă.

În câteva secunde, primul avion zbura în dreptul aripii stângi a Learjetului, iar cel de-al doilea era poziţionat în spatele aparatului neidentificat. Moretti lansă semnalul universal care cerea avionului bulgar să îl urmeze. Learjetul nu răspunse.

Moretti făcu un calcul. În câteva clipe, aveau să ajungă la Vatican. Apoi îşi drese vocea şi-l apelă pe Ricci:

— *Coguaro*, preia-mi poziţia, ies prin dreapta lui.

Avionul lansă două eleroane.

Dar în loc să iasă prin dreapta Learjetului, Moretti ieşi de sub coada acestuia şi se afla în urma ambelor avioane.

Peste punctul care clipea şi care îl reprezenta pe Ricci se suprapuse diamantul morţii. Moretti roti două comutatoare.

— Sunt luat în vizor! Am atenţionare de lansare! ţipă panicat *Coguaro*, auzind prin cască bipăitul din cabina lui Moretti.

Racheta pornise. Aproape instantaneu, avionul lui Ricci explodă şi se prăbuşi. Moretti ţinti spre Learjet. Era calm şi acţiona rece, calculat. A doua rachetă se înfipse în coada avionului.

Fără să ezite, Moretti viră dreapta şi trase tare de manşă, înălţându-se. Catapultă rezervoarele goale de combustibil, apoi se apropie în picaj de sol. Ştia că trebuia să coboare sub 200 de metri, ca să iasă din raza de acţiune a radarului. Introduse noile coordonate în computerul de bord.

La sol se declanşă isteria.

— Domnule, unul dintre avioane a fost lovit. Al doilea dispare de pe radar.

— Şi Learjetul? întrebă cu răsuflarea întretăiată generalul de brigadă.

— A fost neutralizat, spuse sec tehnicianul.

Pentru o clipă, generalul de brigadă păru uimit.

— Domnule, încercă tehnicianul, şi el confuz, să îi atragă atenţia. Learjetul clonase frecvenţa bulgarilor. Am primit confirmarea: avionul cu delegaţia bulgară a decolat mai devreme, la ora prevăzută în foaia de parcurs.

Generalul miji ochii:

— Deci emiteau pe o frecvenţă clonată pentru ca noi să nu îi putem identifica?

Rossi se lăsă condus de instinct.

— Generale, avionul bulgăresc nu a fost decât o diversiune. Unul dintre avioanele voastre se îndreaptă spre Vatican, cu bombe la bord. Faceţi ceva acum!

Generalul de brigadă îl privi cu răceală pe Rossi; oftă. Se întoarse către tehnician şi urlă:

—Loviţi-l acum cu tot ce avem!

Bateriile de rachete antiaeriene din oraş fură alertate.

După ce primiră comanda, rachetele fură ridicate oblic. Îşi aşteptau ţinta, pregătindu-se să pornească cu Mach 3.

* * *

În acest timp, căpitanul Moretti luă şi el măsuri: deconectă câteva din sistemele de zbor şi, în câteva secunde, ajunse la o altitudine mai mică de 200 de metri. Ştia că aveau să încerce cu disperare să îl oprească.

Două rachete Spada îl urmăreau furibunde. Trase cu putere de manşă la stânga, apoi la dreapta. În ultima clipă acestea îl pierdură.

O altă şarjă se apropia. Era la două mile, dar venea tare. Intră în centru prin nord-est, apoi viră la dreapta, intră în picaj spiralat, apoi trase de manşă spre dreapta din nou. Sub ele apăruse petecul verde al minunatei *Villa Borghese*. Instinctiv, scăzu din altitudine şi înclină avionul la 90 de grade, apoi se năpusti printre turnurile gemene ale bisericii Trintà Dei Monti care trona deasupra Treptelor spaniole. La trecerea avionului, una dintre aripi fu atât de aproape de cruce încât aceasta fu smulsă de curentul de aer şi zbură peste obeliscul din piaţa de jos. Reuşise. Rachetele nu avură

timp să schimbe direcţia şi se înfipseră una după alta, la câteva secunde distanţă, în turnurile gemene ale bisericii. O ploaie de moloz căzu peste treptele de jos. O mulţime de oameni fugeau panicaţi prin piaţă. Exploziile avuseseră loc la mai puţin de 40 de metri de coada avionului său şi acum resimţi zdruncinăturile undelor de şoc.

Trase de maneta din dreapta, recăpătă controlul şi trecu peste piaţă, peste fântână şi peste obelisc, într-o străduţă care se deschidea în faţa lui. Clădirile de şase etaje îl mascau perfect şi radarele îl pierduseră, ascuns de construcţiile de pe ambele margini ale străzii. Avionul reacţiona ciudat la comenzi. Ceva era în neregulă. Privi rapid către aripi şi descoperi răspunsul. Bucăţi din aripă erau scrijelite, ca şi când o bestie gigantică şi-ar fi înfipt ghearele în metal. Începuseră să sune mai multe semnale de alertă. Instrumentele de zbor îi dădură veşti şi mai proaste: pierduse contactul radio şi sistemul electric de tragere era avariat. Ştia că există un sistem de rezervă care putea alimenta şi controla armele.

Trase cu furie de manetă. Motorul supersonic al avionului intră în acţiune. Dedesubtul lui, printre acoperişuri, explozia supersonică avu un efect uriaş. Unda de şoc mătură strada, ferestrele explodară rapid, unele după altele, izbite de furia dezlănţuită a avionului. Un grup de turişti dintr-un autobuz cu etaj se aruncară pe podea când avionul trecu pe deasupra lor.

Avionul de luptă trecu peste Tibru şi depăşi castelul Sant'Angelo.

Atunci văzu în față domul trufaș al Catedralei Sfântul Petru, care umplea cerul ca un simbol al opresiunii. Zbură în picaj peste *Villa Della Concillazione*, era la foarte mică distanță de Vatican.

Apăsă din nou butoane din panoul de bord și în față îi coborî un ecran cu ținta.

În câteva secunde golise complet rezervele de muniție de 20 de milimetri a tunului. Gloanțele de uraniu se înfipseseră în ținta masivă. Gloanțele își croiseră drum prin întuneric asemenea unui roi de viespi care se întorceau la cuib. Fuseseră proiectate să își croiască drum prin carcasa unui tanc, deci nu aveau cum să provoace pagube structurale clădirii, dar teroarea cauzată de cele patru milioane și jumătate de ani cât locul avea să fie radioactiv era suficientă pentru ca deceniile următoare sediul central al catolicismului să fie nelocuibil. De obicei, gloanțele de 20 de milimetri nu erau făcute din uraniu îmbogățit, dar acestea fuseseră fabricate de către un armurier aflat și el în slujba *Frăției*. Tot el fabricase și *Bățul lui Satan*, bomba cu vid. Puterea ei fusese amplificată cu materiale radioactive.

Se gândi la Learjet. Și-l imagină pe Drago Volante la bord, toastând cu regina lui diabolică. Apoi racheta îi sparse în mii de fărâme. Volante insistase să participe la misiune personal. Insistase să folosească propriul avion pentru a se afla în miezul lucrurilor. Pentru a vedea și simți totul.

Se gândi la părintele Guido Salamanca, la cum îl violase de nenumărate ori, la zâmbetul ascuțit care înflorea pe fața preotului ori de câte ori îl vedea. Se

gândi la toți ceilalți băieți, la nevinovați, la cei fără de păcat. Se gândi la cardinalul Lawless, protectorul din Boston al „mâncătorilor de copii", cum ajunsese să îi numească, la cum i se permisese să oficieze una dintre slujbele incluse în ceremoniile *novemdiales*. Avea lacrimi în ochi. Când veniseră la el cerându-i să îl înlocuiască pe șeful escadrilei care fusese răpit, îi refuzase; dar cu cât îi ascultase mai mult, cu atât crescuse în el setea de răzbunare — dorința de împăcare, nevoia de a pune capăt amintirilor care îl bântuiau — și argumentele lor începuseră să aibă sens. Știa că ei aveau dreptate. Numai un bărbat curajos, lipsit de orice frică, sigur pe propriile convingeri, numai un om din *interior* se putea apropia suficient de mult pentru a cauza pagube serioase.

Cu dinții încleștați, lansă o salvă de rachete în inima bazilicii. Dedesubt, oamenii din piață se vedeau ca prin ceață. Atunci își dădu seama că, în fuga lor terifiantă, semănau cu niște gândaci de bucătărie care se împrăștiau când se aprinde lumina.

O pală de fum și foc erupse din biserică. O străbătu și abia atunci lansă *Bățul lui Satan*.

Pentru o fracțiune de secundă, cât dură împrăștierea gazului volatil, nu se întâmplă nimic. Apoi o explozie puternică de lumină erupse și unda de șoc zgudui cerul, izbindu-i avionul ca o palmă dată de un zeu furios.

Trase cu greutate de manșă în sus. Avionul urca, apoi cobora, se înălța apoi cădea, apoi făcu o întoarcere stângace și se îndreptă către linia țărmului.

Dacă ar fi putut ajunge la ocean, s-ar fi putut ejecta. Poate că ei îl aşteptau, aşa cum îi promiseseră. Dar cum undeva înlăuntrul sufletului simţea pace. Se lăsa purtat de liniştea interioară. Nu-i mai păsa dacă ei îl aşteptau sau nu.

Atunci se decise. În aceeaşi secundă, sparse capsula cu cianură ascunsă într-unul dintre molari şi apăsă pe butonul de ejectare. Fu catapultat în cerul de noapte. Aşezat pe un tron high-tech, corpul său lipsit de viaţă plutea spre apus, suspendat între timp şi spaţiu de echipamentul paraşutei. În sfârşit, era liber.

CAPITOLUL 89

LA BORDUL AVIONULUI Gulfstream-IV din dotarea *Ombra,* Josie şi profesorul Giovanni aşteptau veşti despre Rossi. Auziseră de atacul împotriva Vaticanului şi erau îngrijoraţi. Un membru al echipajului îi chemă în cabina pilotului.

— *Colonnello* Rossi este la telefon, domnule.

— Nico, eşti bine? întrebă Giovanni în receptor.

— Puţin şifonat, dar... ce cauţi la bordul unuia dintre avioanele mele şi de ce dracu' sunteţi în drum spre Pakistan?

— Ce face generalul Spears... se opri când auzi oftatul lui Rossi.

— E mort, *zio,* spuse Rossi încet.

— *Stronzos!* Şi cei din Sfântul Scaun?

— Cei mai mulţi sunt în siguranţă.

— Slavă Domnului.

— Îţi trimit prin fax un mesaj de la Spears pentru Stato. Îl avea la el. Cred că nu a mai apucat să îl trimită... Vocea i se stinse. Eu n-am reuşit să înţeleg ceva din mesaj, dar în fine, nu înţeleg nimic din ce se întâmplă în momentul de faţă.

— Trimite-l imediat. Şi, ca să ştii şi tu despre ce e vorba, Spears făcuse câteva descoperiri senzaţionale. Calculatorul cardinalului Moscato conţinea nişte...

îşi muşcă buza... e prea complicat să îţi explic acum. Dar Stato e pe drum spre Kashmir şi este într-un mare pericol. Călătoreşte împreună cu un agent dublu. Spears credea că acest Sanger e genetician şi că e unul din Cavalerii de Malta, devotat papei. L-a sfătuit pe Stato să apeleze la acesta. Dar din dosarele lui Moscato reiese clar că Sanger a trecut de cealaltă parte a baricadei. Spears voia să dea de Stato, ca să-l prevină, dar...

— Dacă l-au atras în capcană pe Stato, cel mai probabil au tăiat toate comunicaţiile. Dar Kashmir? Iisuse, locul ăla este un câmp minat.

— Iisuse, murmură Giovanni. *Nici nu are habar câtă dreptate are,* se gândi.

— Iar tu şi Josie o să vă duceţi acolo şi o să fiţi ucişi... adăugă Rossi cu o voce slabă.

— Este mai complicat decât ţi-ai putea imagina. Josie are nişte afaceri personale de rezolvat în toată treaba asta. Nico, trebuie să ai încredere în mine.

Tăcere. Apoi Giovanni spuse:

— Ne-ar prinde bine nişte ajutor.

— L-am pus pe Dante să ceară ca cineva să vă aştepte în Islamabad. Dar dacă voi vă duceţi acolo în urma unei echipe operaţionale a MI-6, atunci ar trebui să trimit şi eu o echipă întreagă după voi.

— Nu cred că avem destul timp, Nico.

— La dracu', unchiule. Ce-ar fi să staţi voi liniştiţi în Pakistan până...

Josie se aplecă peste umărul lui Giovanni şi şopti:

—Lasă-mă să vorbesc cu el.

Îi dădu receptorul.

— Nico, o să am eu grijă de unchiul tău. Dacă echipa ta nu ne mai găseşte în Pakistan, trimite-i în Srinagar.

— Josie, nu fii nebună!

— Pierzi timp preţios. Trimite faxul şi dă telefoanele.

— Fir-ar! auzea durerea din vocea lui. Dacă se întâmplă...

— Nu o să se întâmple.

— Josie... Îi tremura vocea. Te iubesc...

Cuvintele lui rămaseră suspendate pe creasta unui val de emoţii care o umplea de căldură lăuntrică. Nu ştia ce să spună. Nimic nu i se părea potrivit.

— Ă... trebuie să plec.

Dădu receptorul unuia dintre membrii echipajului, mulţumi dând din cap şi merse către Giovanni, care se întorsese în partea din spate a avionului.

— *Professore*, e timpul să jucăm cu cărţile pe masă. Trebuie să ştiu ce se întâmplă, spuse Josie, dar în mintea ei se contura chipul lui Nick.

Regreta că nu avusese curajul să-i vorbească din inimă, să-i spună ce simte pentru el.

— După cum ţi-am spus, Stato este atras de un agent dublu, Dr. Sanger, într-o capcană mortală. Tipul a trădat şi NSA, şi Ordinul Cavalerilor de Malta, şi lucrează pentru MI-6. Serviciile de securitate şi Vaticanul au fost infestate de spioni ai unor societăţi secrete. MI-6 a fost înfiinţată chiar de Rosacrucieni. Conducerea NSA este alcătuită din Cavaleri de Malta. Dosarele lui Moscato conţin informaţii cum că numeroase agenţii secrete ar fi într-o cursă contra

cronometru către Kashmir. Deci Stato va fi prins exact în mijlocul ostilităţilor.

Josie îl privea impasibilă.

— Ai tot spus că am un interes personal în afacerea asta. Cum aşa?

— I-am promis tatălui tău că îţi voi vorbi despre ce s-a întâmplat. Şi bănuiesc că a venit timpul. Lucrurile pe care tatăl tău voia să ţi le spună ultima dată când v-aţi întâlnit, dar nu a mai apucat. Trebuie să îţi explic de ce ai fost aleasă pentru misiunea aceasta.

Josie ridică o sprânceană.

— Te rog, gata cu jocurile de cuvinte. Vreau pur şi simplu să aud adevărul.

Giovanni îi întinse lui Josie un document din geanta sa de umăr.

— Am scos la imprimantă câteva din chestiile pe care le-a descoperit Spears în calculatorul lui Moscato.

Josie privi hârtiile.

Formulare de adopţie completate în arabă şi în ebraică. Fuseseră adoptaţi trei fraţi palestinieni dintr-o tabără de refugiaţi. Un băiat numit Hamal ajunsese în grija unei familii britanice, Basha, o fetiţa fusese dusă în America şi Eva... fusese adoptată de un cuplu de evrei.

Josie îl privi neîncrezătoare pe Giovanni.

— Aici scrie că Eva a fost adoptată de Max şi Ennoia Schulman. Nu crezi că aş fi ştiut dacă aş fi avut vreo soră?

Giovanni o privea în linişte, aştepta ca mintea ei să digere informaţiile. Apoi ea izbucni.

— Eu... vrei să spui că eu sunt Eva?

— L-au schimbat în Josephine. Tatăl tău ți-ar fi spus, dar cum mama ta a murit atât de neașteptat...

Josie privi pe geam.

— Viața mea este o minciună. Nici măcar nu sunt evreică.

— Chiar contează? Ai făcut parte dintr-un program care trebuia să le ofere o șansă la o viață mai bună copiilor palestinieni. Și părinții tăi asta au și făcut.

Ea dădu din cap aprobator, clipind printre lacrimi.

— Ți-au asigurat un cămin, dragoste, educație și o carieră.

Josie se întoarse către el.

— Cei de la Mossad știau, nu-i așa? M-au angajat pentru că eram palestiniancă și mă puteau folosi.

— Poate... da, se prea poate. Cu același scop au fost adoptați și frații tăi. Fratele tău este în grija MI-6 și sora ta lucrează pentru NSA.

— Nenorociți împuțiți. De ce?

— Stai așa, că mai sunt câteva chestii. În dosarele lui Moscato sunt dovezi că Basha este de fapt *Bast.*

— Deci sora mea este agent Al-Qaeda? Doamne, ajută-mă!

— O să te ajute, Josie. În dosare sunt câteva lucruri care ne fac să credem că i-a fost spălat creierul de NSA. Am văzut cu ochii mei rezultatele experiențelor lor teribile. Ea nu e responsabilă de acțiunile ei.

— Au făcut din ea un șoarece de laborator. Au transformat-o într-un asasin cu sânge rece. Josie își acoperise fața cu mâinile. Apoi le lăsă să-i cadă moi

în poală şi spuse încet: Nici eu nu sunt cu nimic mai bună. Am mâinile mânjite de mult sânge palestinian. Am ucis în numele Israelului. Se întoarse brusc. Şi fratele meu?

Giovanni făcu o grimasă.

— Moscato bănuia că şi el a avut aceeaşi soartă. Se aplecă spre Josie şi îi luă mâinile între palmele sale. Mai e ceva. Ţi-am spus că Dumnezeu te-a ales pentru asta. Ea se întoarse şi privi pe geam. Încercă să îşi elibereze mâinile dintr-ale lui. Uită-te la mine!

Ea îl privi.

— Numele voastre sunt foarte importante. Hamal înseamnă... miel, Basha este fiică a lui Dumnezeu şi Eva...

— Înseamnă viaţă, şopti Josie. Atunci îl privi în ochi. Trebuie să-i găsim. Vreau să spun... trebuie să îi găsesc. Să îndrept păcatul ăsta oribil pe care l-au comis împotriva noastră. Îşi muşcă buza de jos şi începu să zâmbească trist. La urma urmei, ei sunt familia care mi-a rămas.

— Da, draga mea, aşa vom face, spuse pe un ton plin de compasiune.

Apoi îi aduse o pătură şi un pahar de brandy în care strecurase cu îndemânare un sedativ.

Când o învelea cu pătura până sub bărbie, Josie îi spuse somnoroasă:

— Şi *tateh* făcea la fel.

O sărută pe frunte.

Giovanni cântări faptele pe care alesese să nu i le spună lui Josie. Dosarele lui Moscato conţineau ceva extraordinar. O corespondenţă ADN despre care nu

ştia nici unul dintre serviciile acelea secrete. Şi MI-6 şi NSA descoperiseră, aproape simultan, că între ADN-ul lui Hamal şi cel de pe Giulgiul din Torino exista o corespondenţă. Giovanni ştia puţină genetică, dar destulă cât să fie sigur de corectitudinea testelor. Dacă Hamal era un descendent al lui Iisus, atunci şi surorile lui, Josie şi Basha, erau urmaşe ale Mântuitorului.

Când se ridică, aruncă o privire spre Josie. Acoperită cu pătura, dormea în lumina caldă a cerului de deasupra norilor. Părea un înger. Dar ştia că atunci când se va trezi, ajunsă pe pământ, în iureşul luptei, se va transforma într-un înger răzbunător al morţii.

CAPITOLUL 90

Srinagar, Kashmir

DIN ISLAMABAD, CAPITALA Pakistanului, Stato închiriase un elicopter până în Kashmir.

Vechiul oraş Srinagar plutea într-un nor de mirodenii: cuişoare, şofran şi cardamon. Oraşul era colorat în tonurile arămii ale clădirilor de cărămidă şi ale obiectelor de cupru, punctate de roşul intens al ardeilor iuţi, agăţaţi la uscat de pervazuri şi porţi. Dincolo de oraşul zugrăvit în aceleaşi nuanţe se întindeau văi pline de culori tari. Înguste, haotice şi sinuoase, străzile din cartierul vechi erau un adevărat labirint oriental. Îngrămădite printre casele înghesuite unele într-altele, străduţele, aleile şi potecile păreau că se luptă pentru fiecare centimetru pe care îl ocupă.

Stato şi Dr. Sanger priveau de pe malul râului Jhelum cum o *doonga,* o casă plutitoare cu acoperiş din paie, se mişca leneş pe ape. Când trecu prin dreptul lor, toate ustensilele de bucătărie din cupru înghesuite într-una din camere străluciră în lumina soarelui.

Mergeau către locul de întâlnire, trecând printre localnici îmbrăcaţi tradiţional care se îndreptau către moschei şi locuri sfinte. Sub atmosfera senină şi sub

înfăţişarea idilică, oraşul era, de fapt, un adevărat butoi de pulbere. Din când în când, pe străzi treceau în goană maşini de patrulă, pline cu soldaţi cu ochi negri care ţineau la vedere armele automate.

Intrară într-o cafenea. Beau *kahva*, un sortiment de ceai verde.

Dr. Sanger spuse:

— Părinte Devlin, Sfântul a fost de acord să te întâlnească. Mi-a transmis asta noaptea trecută, prin nişte mesageri de încredere. A trebuit să garantez pentru sinceritatea şi scopurile tale.

Stato încă folosea acoperirea oficială.

— De ce nu ne întâlnim direct la mormânt?

Ochii lui Stato cercetau fiecare colţişor al cafenelei.

— Pentru că membrii comunităţii Ahmadiyya[1], care cred că Iisus este îngropat în clădirea aceea de peste drum, sunt persecutaţi.

— Dar de ce le-ar păsa musulmanilor de mormântul lui Iisus?

Sanger se încruntă mirat.

— Cum... adică? Dumneavoastră ar trebui să ştiţi. Doar vă ocupaţi cu... .

— Nu sunt chiar atât de familiarizat cu contextul regional. Vă rog să mă luminaţi.

Stato zâmbi şi se gândi că nu e prea departe de adevăr.

— Orice iese din canoanele clasice ale credinţei, mai ales dacă este vorba despre Iisus sau Mahomed, aduce după sine o condamnare la moarte în comunităţile

[1] Mişcare mesianică fondată în 1899 de Mizra Ghulam Ahmad (n. red.).

fundamentaliste. Pentru orice comunitate creştină, ideea că Iisus ar fi supravieţuit răstignirii este o blasfemie. A murit pentru a răscumpăra păcatele omenirii, nu? Coranul ne învaţă o altă versiune, foarte uşor modificată a acestei poveşti. Musulmanii Ahmadiyya cred că Dumnezeu a împiedicat moartea lui Iisus. Cred că acesta a fost pus pe cruce, bătut în cuie, dar nu şi că a murit. Coranul, la IV, 158, ne spune că acesta a fost dat jos de pe cruce într-o stare de leşin. Ahmadiyya nu cred în răscumpărarea păcatelor prin sacrificiul sângelui. Fundamentaliştii islamici cred că Iisus, la fel ca Mahomed, s-a ridicat la ceruri.

Stato sorbi din ceai.

— Poate toată afacerea nu este decât o minciună.

Sanger dădu vehement din cap.

— Nu ar îndrăzni să facă aşa ceva cu bună ştiinţă. Până acum nu au fost eliminaţi pentru că sunt sinceri în credinţa lor. După cum au confirmat studiile mele genetice, oamenii aceştia chiar sunt descendenţii lui Israel... musulmanii le zic „oameni ai cărţii". Şi numele pe care le dau monumentelor, străzilor şi chiar unele dintre numele lor sunt o dovadă în acest sens.

De nicăieri, ca şi când ar fi coborât din cer, Omul Sfânt apăru în cafenea. Era îmbrăcat într-o robă albă. Stato era uimit. Bronzat, înalt şi slab. Ochii săi pătrunzători priveau de sub sprâncene negre, stufoase. Se înclină şi spuse:

— *Al Salaam a'alaykum*.[1]

[1] Pacea să fie cu tine, formulă de salut a lumii arabe, în arabă cu caractere latine în text (n. red.).

Sanger răspunse, respectând tradiția:

— *La bahs hamdililah.*[1]

Deşi se salutaseră în arabă, conversară într-un dialect urdu, vorbit prin partea aceea. În timp ce vorbeau, Sfântul arunca priviri în jur, spre Stato şi dincolo de el, prin cafenea.

Stato nu vorbea urdu. Admira talentul lingvistic al lui Sanger. Totuşi nu era surprins. Sub imaginea de avocat necioplit de la țară, Sanger ascundea o inteligență strălucitoare. Stato recapitulă evenimentele. Aflase din ştiri de tragedia de la Vatican. Generalul Spears era mort. Se spunea că acesta nu plecase până când nu se asigurase că toată lumea se afla în siguranță. Garda elvețiană reuşise să-i evacueze pe cardinalul Drechsler şi pe majoritatea membrilor din Curia. Dar Vaticanul nu avea să mai fie vreodată la fel. În reportaje se vorbea despre pagubele mici aduse structurii clădirilor şi despre procedurile de decontaminare care fuseseră începute imediat după atac. Dar contaminarea avea să dureze până ce soarele se va fi stins.

Teroarea radioactivă făcuse ca Sfântul Scaun să fie mutat în altă locație. Deşi nu fusese distrusă, Biserica suferise o grea lovitură.

Pe drum, Stato se împrietenise cu Dr. Sanger. Dar, în ciuda respectului pe care generalul i-l arătase lui Sanger, Stato nu îl considera demn de încredere. Acum, că generalul era mort, suspiciunile lui Stato nu făcuseră decât să crească. Erau prinşi într-un joc

[1] Lăudat să fie Allah, în arabă cu caractere latine în text (n. red.).

mortal de-a şoarecele şi pisica. În aparenţă făceau schimburi amicale de informaţii, dar fiecare avea secretele şi planurile lui. Doctorul îi promisese acces total la mormânt şi îl asigurase că vor putea lua probe de ADN. Când Stato încercase să afle cum reuşise să aibă această permisiune, nu primise decât un zâmbet atotştiutor. Sanger fusese evaziv şi atunci când fusese întrebat despre modul în care descoperise locaţia mormântului.

Sanger se ridică de la masă. Sfântul se întoarse către Stato, şi îi făcu semn că trebuiau să plece.

Traversară strada, îndreptându-se spre mormânt. La colţul străzii, trecură pe lângă un bătrân care stătea cu palma întinsă. Era orb. Stato puse un euro în mâna bătrânului. Se lăsa amurgul. În lumina felinarului se târau umbre murdare. După ce făcu câţiva paşi, bătrânul orb se ridicase şi plecase destul de grăbit.

Roza Bal era o structură anonimă, deloc impresionantă. Deasupra zidurilor albe cu arcade stăteau trei acoperişuri, ca de pagodă. Înaintară pe o alee boltită acoperită de viţă-de-vie şi intrară pe o uşă. Era o uşă de lemn modestă, ornată cu arabescuri. Ziua, lumina prăfuită a soarelui pătrundea prin ferestre, dar noaptea acestea erau acoperite cu covoare grele. Lumina pâlpâitoare a lămpii se reflecta slab în plăcile de teracotă care acopereau tavanul şi podelele. În colţuri nu pătrundea nici o urmă de lumină. Camera părea că se micşorează, că se strânge claustrofobic în jurul centrului. Acesta era împrejmuit, ca un monolit, de paravane enigmatice de dantelărie din lemn: *mashrabiya*.

Stato îşi ţinu răsuflarea. Oare dincolo de paravan chiar se afla mormântul lui Iisus?

Sfântul îi conduse cu lanterna ridicată. Intrară printr-o parte. Îndreptă lumina către un colţ. Acolo era, acoperită de noroi, o lespede.

Stato şi Sanger îngenuncheară în faţa acesteia. Sanger scoase dintr-un buzunar o batistă şi o perie. Începu să cureţe cu grijă murdăria de pe lespede.

Sub stratul de nămol erau urmele a două tălpi. Stato întinse mâna şi îşi plimbă degetele pe marginea acestora.

— Vino mai aproape cu lumina, îi ceru Stato.

Sfântul apropie lanterna. Stato îşi plimbă degetele peste sculptură.

— Aici parcă e o porţiune mai ridicată, ca o urmă de rană.

Stato pipăi cu buricul degetului locul. Îl trecu un frison. E o singură gaură.

— Da, câte una în fiecare picior. Urme de cuie, explică Sanger. Părinte, se potrivesc perfect cu cele de pe Giulgiul din Torino. Ca şi când unul dintre picioare ar fi fost pus peste celălalt. Arheologii au dovedit că cei răstigniţi aveau astfel de urme.

Lui Stato i se uscase gura. Mâinile îi tremurau.

Sanger îi arătă cu peria.

— Dacă te uiţi cu atenţie, vei vedea că labele picioarelor trebuie să fi fost uşor deformate din cauza traumei mecanice din timpul răstignirii.

Stato era chinuit de întrebări.

Sanger preluă lampa şi se duse spre un alt colţ al camerei. Acolo era o nişă. Care adăpostea o cutie lungă. Îi spuse lui Stato:

— Hai, deschide-o.

Stato se ridică şi înaintă spre cutie, cu inima bătându-i puternic. Deschise capacul şi privi înăuntru. Pe fundul cutiei era un sceptru.

— Localnicii îi spun Sceptrul lui Moise sau Toiagul lui Iisus.

Stato sărise înapoi, ca electrocutat. Era palid şi cuvintele i se opriseră în gât.

Sanger râse fals.

— Şi acum, sarcofagul.

Îl luă pe Stato de braţ şi îl conduse până în faţa sarcofagului. Stato mergea uşor împiedicat.

Sanger explică:

— I se spune Hazrat Issa Sahib... mormântul Stăpânului Iisus. Am văzut cu ochii mei documente care atestă prezenţa sarcofagului aici din 112 după Hristos.

Atunci din spatele clădirii se auzi o maşină care frână brusc. Apoi, sunetul unor paşi grăbiţi. Stato, cu urechile ciulite, constată:

— Avem oaspeţi.

Chiar şi la lumina slabă a lămpii, vedea cum Sfântul făcuse ochii mari de spaimă.

În cameră explodă brusc o lumină puternică. Razele ei brutale aruncau umbre ascuţite prin paravan. Îşi duseră mâinile la ochi, încercând să se protejeze.

Cu ochii mijiţi, Stato distingea vag câteva siluete care înconjurau paravanul.

Apoi, pe faţa lui căzu o rază insuportabil de strălucitoare de lumină.

— Dacă aveţi arme, aruncaţi-le acum! auziră o voce spunând.

— Gata, destul! Nu au arme şi luaţi odată lumina aia nenorocită din ochii mei! ţipă Sanger.

O lanternă fu îndreptată în jos şi în faţa lor stăteau trei oameni îmbrăcaţi în negru; feţele le erau acoperite de cagule negre. Erau înarmaţi cu mitraliere şi priveau ameninţător spre ei.

Cel mai înalt dintre ei, care părea a fi şeful, îi făcu lui Sanger semn să se ridice şi să îl urmeze. Cu un entuziasm şcolăresc, acesta îl urmă.

— Părinte Devlin, nu te mai preface că eşti atât de şocat, spuse, pe un ton sarcastic, Sanger. Nici tu n-ai avut vreo secundă încredere în mine. De ce m-aş mulţumi cu nişte amărâte se mostre ADN când pot să iau cu mine toată mumia?

Stato răspunse, ascunzându-şi iritarea:

— Nu, n-am avut. Dar la ce îţi trebuie mumia?

— Dacă tot avem Giulgiul de la Torino, o să verificăm dacă ADN-ul este acelaşi.

Şeful oamenilor în negru grohăi încruntat:

— Foarte curios nenorocitu' ăsta, nu?

Apoi făcu un semn rapid oamenilor lui. Aceştia dispărură pentru scurt timp, după care, la întoarcere, veniră împreună cu alţi doi. Cărau o cutie care semăna, ca formă şi dimensiuni, cu un sicriu.

Sanger spuse:

—Domnule Childress, să facem schimbul şi să plecăm rapid din Kashmir.

Bărbatul căruia îi spusese pe nume, Childress, se apropie violent şi ameninţător de Sanger, căruia îi aruncă o privire rece şi fixă.

— Nu ar fi trebuit să îmi pronunţi numele.

Sanger înghiți în sec, dar nu avu curajul să mai spună ceva.

— Deci gata cu delicateţurile, continuă Childress. Apoi îşi scoase cagula dezvăluind o faţă cu trăsături anglo-saxone şi ochi negri furioşi. Domnilor, îndepărtaţi-vă de sarcofag.

Ceilalţi îşi scoaseră şi ei cagulele şi Stato văzu în faţa ochilor o femeie cu ochi albaştri intenşi şi un tânăr arab.

Nici Sfântul, nici Stato nu se mişcară. Bătrânul îi strecurase ceva lui Stato, care îi aruncă o privire nedumerită. Dar Sfântul privea neclintit înainte.

Childress ordonă:

—Foarte bine. Atunci puneţi mâna pe nemernicii ăştia!

O senzaţie inexplicabilă, pe care nu o putea controla, îl îndemnă pe Stato să reacţioneze. Atunci când unul dintre oamenii lui Childress se apropie de el, Stato observă că acesta schimbase mâna în care ţinea arma pentru a folosi mai bine mâna dreaptă la imobilizarea lui.

Stato făcu un pas rapid. Îl prinse pe individ de mână şi o răsuci. Apoi îi imobiliză gâtul cu cealaltă mână, îl învârti de câteva ori şi îi smulse pistolul din toc. Apoi trase în ţinta cealaltă, care se afla exact în faţa lui.

Sanger se aruncă la adăpost, în spatele sarcofagului.

Childress ţipă şi duse mâna la umăr.

Omul care îl imobilizase pe Sfânt reacţionă. Cu o mişcare feroce, smulse încărcătorul din pistol şi îl izbi de craniul lui Stato. Acesta căzu lat la podea.

Childress se apropie de corpul lui Stato. Ținându-se cu mâna de umărul rănit, privi spre Sfânt. Cu mâinile legate la spate, acesta era tăcut. Veni lângă el și își apropie fața de cea a bătrânului.

— Ai auzit vreodată de acid prusic?

Bătrânul privea în gol.

— Normal că n-ai auzit. Nici măcar nu vorbești engleza. Childress făcu o mișcare scurtă din cap. Unul dintre oamenii săi se apropie. Scoase de sub hainele arăbești o canistră la care era conectată o mască de gaze. Cel care îl legase pe bătrân îl izbi cu furie în plexul solar. Bătrânul se chirci, apoi încercă să își recapete respirația. În acel moment, masca îi fu pusă pe față și unul dintre agresori roti un buton de lângă baza canistrei. Bătrânul tușea puternic.

— Dați-i drumul, ordonă Childress.

Cei doi se îndepărtară și captivul căzu grămadă pe podea.

— Inhalarea acidului prusic duce la simptome similare cu atacul de cord. Dacă vor face o autopsie, vor declara moarte naturală, îi explică Childress lui Sanger.

— Și preotul? întrebă unul dintre agenți.

Childress făcu un semn spre femeie.

— Termină-l.

Își ridică ezitant pistolul MP-5. Privirea sa căuta sprijin dinspre tânărul arab. Ochii lui blânzi, căprui, o implorau tăcut să nu tragă. Apoi Hamal spuse:

— Gata cu vărsarea de sânge, sora mea.

Childress vociferă:

—Dacă nu-l omori tu, îl omor eu!

O împuşcătură spintecă aerul. Îi urmară, rapid şi aproape simultan, alte două. Gloanţele ucigaşe se înfipseră în capetele celor doi paznici. Nu mai aveau să vadă, cu ochii larg deschişi de moarte, cum, din spatele lor, se apropia o femeie. Josie îi surprinsese. Nu uitase nici o secundă tehnicile şi tacticile de lichidare pe care le învăţase la Academie. Se apropia încet, dar sigur, ca un înger al morţii. Respirând greu, cuprinse cu o privire încăperea. Căuta alte ţinte. Atunci o văzu pe femeie şi pe arabul tânăr, neînarmat.

Bast îngheţase, cu pistolul în mână. Hamal privea mirat în jur şi tremura.

Childress se întoarse către Josie, urlând, cu o armă în mână:

— Curvă împuţită!

Josie trase scurt de două ori în umărul deja rănit al acestuia. Forţa împuşcăturilor îl dădu pe spate. Încovoindu-se, căzu la podea, tremurând de durere, cu genunchii la piept.

Josie se apropie, împinse cu piciorul pistolul şi îi şopti:

—Nu am ratat. Vreau să trăieşti şi să sângerezi încet ca să am timp să-ţi pun câteva întrebări, faţă palidă.

Atunci Josie văzu cu colţul ochiului cum un MP-5 se ridica încet în direcţia ei. Pe faţa lui *Bast* se puteau citi frica şi confuzia. Privirile li se întâlniră.

Giovanni şi un ofiţer italian se năpustiră între paravane.

— Josie, scoate-ţi masca aia de schi, a ţipat Giovanni în timp ce se repezea între Josie şi *Bast*.

Josie aruncă masca pe jos.

Privind-o pe *Bast*, el spusese cu o voce moale:

—Basha, Hamal. Uitați-vă la ea. Uitați-vă cu atenție. Priviți-o cu sufletul, nu cu ochii.

Ei schimbară priviri fixe, nedumerite. Apoi o priviră lung pe Josie.

— Da... vedeți asemănarea?

Bast avea o privire agitată. Hamal o luă de mână și o convinse încet să lase arma în jos.

— Josie, lasă și tu arma, zise Giovanni pe un ton categoric. Atunci îl observă pe ofițerul de caz cu Beretta îndreptată spre *Bast*. Se uita țintă la *Bast*, apoi se uită la ofițer. Și tu! Pune arma în toc acum!

Deloc convinși, Josie și ofițerul se executară. Dar privirea lui Josie îi fixa în continuare pe *Bast* și Hamal.

Giovanni îi spuse lui *Bast*:

—Basha, acum îți dai seama, da? Ea este Eva, sora voastră. Îi lăsă un moment de gândire. Nu a existat vreodată o Laylah. Te-au mințit în legătură cu fratele tău, ți-au spus că Hamal a fost ucis. Dar vezi, e lângă tine! *Bast* privi către Hamal apoi dădu din cap, înțelesese. Da, acum sunteți din nou toți trei... v-au separat acum ani buni. Ea este sora ta, du-te la ea.

Bast lăsă pistolul MP-5 să cadă pe podea.

Apoi păși către Josie.

Josie înghiți în sec. Involuntar, desfăcu brațele, ca să o întâmpine.

Bast se uită fix la Josie, apoi întinse mâinile către fața acesteia. O mângâie încet, cu degetele plimbându-i-se peste buzele, obrajii, fruntea lui Josie.

Apoi se îmbrățișară puternic, plângând. Hamal li se alătură, cuprinzându-le pe amândouă. Plângea și el.

* * *

Stato îşi reveni din leşin. Îl chinuia o durere îngrozitoare de cap. Se ridică în capul oaselor. Apoi, foarte încet, se ridică în picioare. La dreapta, Sfântul zăcea pe jos, cu ochii bulbucaţi, privind ţintă, parcă nevenindu-i să creadă. Stato făcu spre el semnul crucii şi rosti rapid o rugăciune în gând.

Apoi se întoarse şi fu uimit de cele ce se desfăşurau în jurul lui. Oamenii morţi, Childress căzut într-o baltă de sânge. Femeile şi băiatul care se îmbrăţişau. Apoi îl văzu pe Giovanni.

— N-am nici cea mai vagă idee cum ai ajuns aici, dar se pare că ai nimerit...

— Voinţa Domnului, şi Giovanni zâmbi călduros.

În depărtare se auzeau sirene.

Ofiţerul observă:

—Trebuie să plecăm.

Se îndreptară către uşă.

După ce plecară, Dr. Sanger se furişă de după sarcofag şi se pierdu în noapte.

Câteva alei mai încolo se opriră în întuneric. Stato îşi sprijini palmele de genunchi, încă ameţit. Atunci îşi aduse aminte. Bucata de hârtie pe care i-o strecurase bătrânul. O scoase din haină. În lumina difuză care venea de la o uşă deschisă, citi.

Giovanni încă respira greu de la alergare.

— Nu am terminat încă, nu? Dar cel puţin pentru o bună bucată de vreme nimeni nu va mai încerca să jefuiască mormântul. Publicitatea va aduce zona în centrul atenţiei.

— Intenţionam să îl arunc în aer... şopti Stato.

Giovanni îi puse o mână pe umăr.

— Poate că lumea nu este pregătită pentru adevărul acesta, dar nu ai nici un drept să distrugi dovezile.

Stato îi arătă hârtia.

— Pe harta asta e marcat un loc din Pakistan... Muntele Reginei. Şi mai e un vers tradus din arabă în engleză.

Zgomotul unor frâne le semnală sosirea maşinii pe care o furase ofiţerul.

De la volan, acesta îi chemă:

— Haideţi să ne îmbarcăm spre Italia. *Rapido.* După ce dau de englezii ăia morţi or să blocheze străzile şi or să închidă aeroportul. Elicopterul ne aşteaptă gata de decolare la o ascunzătoare secretă de-a noastră. Care este, culmea ironiei, vechea reşedinţă a guvernatorului britanic.

Giovanni se sui şi explică ofiţerului:

— Va trebui să facem o escală la Pakistan. Copiii trebuie să îşi vadă stră-străbunica.

Ofiţerul porni maşina.

— La fel ca nepotul tău Rossi, eşti nebun de legat.

Dispărură rapid în noapte. Se grăbeau să regăsească trecutul.

EPILOG

Cu respiraţia întretăiată, se chinuiau să urce, prin aerul rarefiat, ultimele trepte ale scării. De pe Pindi Point sau Muntele Reginei priveau uimiţi în jos. Dedesubt se întindeau dealuri acoperite de păduri şi văi unduioase. Se vedeau acoperişurile înclinate ale satului agăţat de poala muntelui. În cealaltă parte, se vedeau vârfurile acoperite de zăpadă ale munţilor din Kashmir.

Bătuţi de vânt, la picioarele turnului înalt al antenelor TV din Muree, Pakistan, stăteau Josie, Basha şi Hamal. Se ţineau cu mâinile încleştate de gardul ascuţit din sârmă ghimpată care proteja antena. Hamal se strâmbă atunci când o bucată ascuţită de metal îi străpunse palma. Parţial acoperită de plante agăţătoare, clădirea părăsită zăcea pe o parte ca un cavou răsturnat. Localnicii, care adăpostiseră acolo numeroşi refugiaţi talibani, îi spuneau Mai Mari De Ashtan. Convins că ce făceau ei este nebunie curată, ofiţerul însărcinat cu cazul se ţinea departe, fumând nervos o ţigară.

Stato privea şi el scena. Locul acesta amărât şi uitat, pângărit de totemul metalic al tehnologiei putea fi, cum spunea legenda, locul de odihnă eternă al Fecioarei Maria? Oare aşa era într-adevăr? Stato

avea ochii roşii, degetele amorţite de vântul rece şi pe obraji îi curgeau lacrimi. Scoase din geanta de umăr sulul pe care i-l dăduse Sfântul: *EVANGHELIA LUI ISSA.*

O bătrână se apropie de mulţime, dar fu împinsă la o parte. Văzând acestea, Issa se opri din predică şi le ceru să îi facă loc să se apropie de el. Puse un braţ pe capul femeii şi spuse: „Fiţi respectuoşi cu Femeia, mamă a universului, căci în ea este adevărul creaţiei. Ea este la baza tuturor celor bune şi frumoase. Ea este sursa vieţii şi a morţii. De ea depinde existenţa bărbatului, căci ea îi susţine muncile. Vă dă naştere în durere şi vă priveşte cum creşteţi. Binecuvântaţi-o. Onoraţi-o. Protejaţi-o. Iubiţi-vă şi respectaţi-vă soţiile, căci mâine ele vor deveni mame şi vor da naştere unui întreg neam. Dragostea lor îl înnobilează pe bărbat, vindecă inimile pline de amărăciune şi îmblânzeşte sălbăticiunile. Soţii şi mame... ele înfrumuseţează universul. La fel cum lumina se desprinde din întuneric, tot aşa femeia are darul de a-l ţine pe bărbat departe de atingerea răului. Cele mai frumoase gânduri ale voastre trebuie să le îndreptaţi către femeie. Căci de la ea vine forţa voastră. Nu o umiliţi, căci atunci vă umiliţi pe voi înşivă. Căci tot ce veţi face pentru mamă, soţie, pentru văduva unui alt bărbat sau pentru orice femeie aflată în necaz, acestea le veţi face pentru Spirit."

Atunci Issa făcu un gest cu mâna către mulţime. „Nu fiţi trişti, căci nu am murit, aşa cum voiau ei. Nu am murit în realitate, ci doar în aparenţă. Căci nu eu, ci altul a băut oţetul şi a gustat din cupa amărăciunii.

Jacov, frate al meu, care a purtat pe umerii lui crucea. Nu pe fruntea mea au pus coroana de spini. Am râs de prostia lor. Dar va veni altul. Carne din carnea mea, sânge din sângele meu. Şi acela nu va muri. Sămânţa mea va înflori în Insulele din Nord. În lumina tatălui meu, doi muguri strălucitori îşi vor desface petalele. Adevăratele fiice ale lui Dumnezeu."

Stato puse la loc sulul şi privi spre cerul întunecat, adâncit în gânduri. În nord însemna un singur lucru. Stato ştia cine încercase să facă pierdute rămăşitele Mântuitorului şi cine o răpise pe *Bast*. Busola indica din nou către nord, către Insulele Britanice.

Stato avea un plic de la Giovanni. În plic erau mesajele pe care Spears i le trimisese prin fax.

Giovanni aruncă o privire peste umăr şi citi.

STATO
URMEAZĂ BUSOLA. TE VA CONDUCE LA ZEIŢA VÂNĂTORII. STOP. CONTACT ADEVĂRATUL PĂRINTE DEVLIN. AVERTIZEAZĂ-L. SPUNE-I CUVINTELE: SUB UMBRA ALURUM TUARUM JEHOVAH. STOP. APICULTORUL ÎL VREA MORT.

Giovanni şopti traducerea din latină:

— Sub umbra aripilor lui Iehova. Motoul folosit de *Fama Fraternitas*... Rosacrucienii...

Privindu-i pe cei trei fraţi care stăteau cu feţele lipite de gard, Stato îl întrebă pe Giovanni:

— Chiar crezi că sunt urmaşii lui Hristos?

Giovanni ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar văd cum mesajul Lui începe să capete formă în jurul nostru: dragostea în locul urii, bucurie în locul amărăciunii.... şi asta ar fi singurul lucru care ar conta cu adevărat, nu?

Începură să coboare muntele. Giovanni se întoarse către Josie. Privirea lui era blândă şi caldă.

— Sper că nu vei fi atât de încăpăţânată ca nepotul meu.

Încurcată, ea îl întrebă:

— Vrei să mă întrebi de fapt dacă îl voi lăsa şi de data asta să plece de lângă mine pur şi simplu? Într-un cuvânt, nu!

Giovanni zâmbi.

— Aşa te vreau.

Ea spuse trist, ca pentru sine:

— Mai întâi vreau să recuperez timpul pe care nu l-am petrecut cu fraţii mei. Îmi dau seama că am pierdut prea mulţi ani frumoşi pentru carieră. Crede-mă pe cuvânt, în realitate e mult mai greu decât se vede din afară.

— Nu lăsa ca sintagma asta să fie epitaful tău. Nico te iubeşte, Josie. Se vede asta. Însă e prea încăpăţânat să recunoască.

Josie îi făcu cu ochiul.

— Poate că şi-a găsit în sfârşit perechea. S-ar putea să fugă, dar n-are unde să se ascundă.

* * *

Roma

Undeva, în subsolurile bazilicii Sfântul Petru, sub altar, bine ascunse în adâncul sicriului papei Ioan Paul,

erau secretele inimii sale iubitoare. După ce generalul Spears murise în atacul aerian, oameni puternici avuseseră grijă de caseta bogat decorată. Aceasta fusese scoasă din seiful generalului şi dată spre păstrare noului Vicar al lui Iisus. În ea erau ultimele dorinţe ale papei, testamentului lui, decizia sa de a accepta femei în rândurile preoţimii. Acum stăteau în liniştea subteranelor, departe de orice privire, ascunse pentru totdeauna din ordinul noului papă, Benedict al XVI-lea.

ANEXE

Codul alfabetic enochian

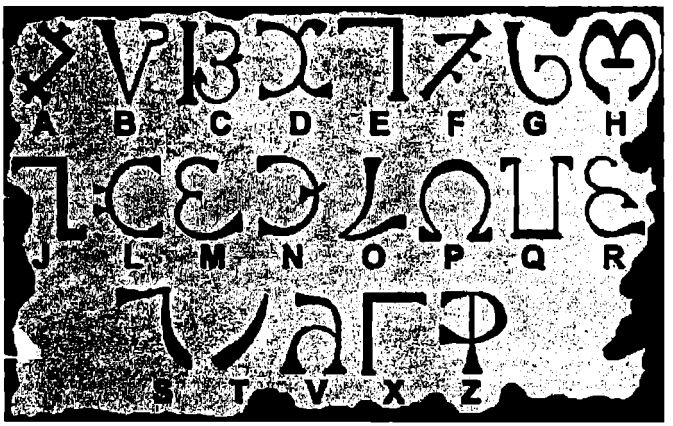

Marea cheie a lui Solomon

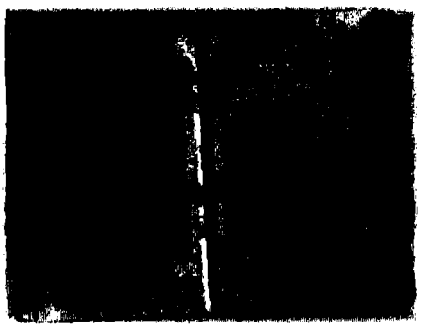

Cavalerul, Moartea şi Diavolul de A. Dürer

Mormântul lui Issa

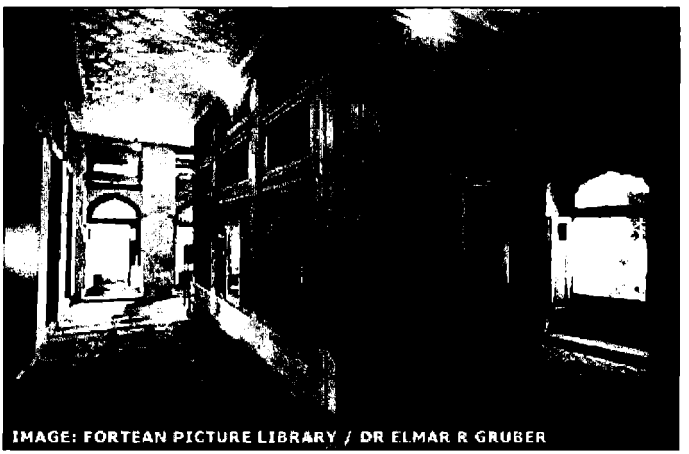

În curând de acelaşi autor... *PROFEȚIA VOYNICH*

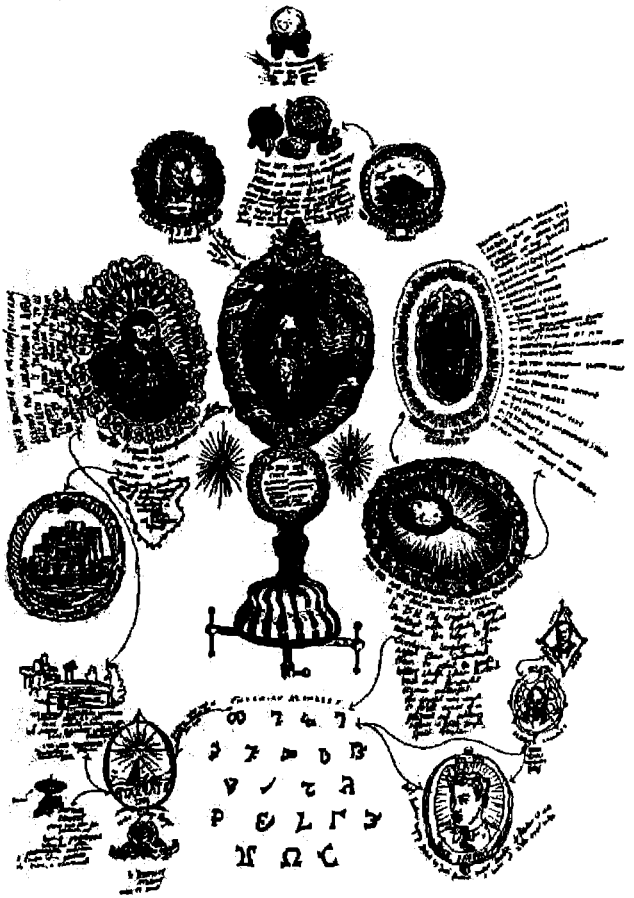
HEXEN 2084/DE JOHN DEE

Tapiserie de la Vatican

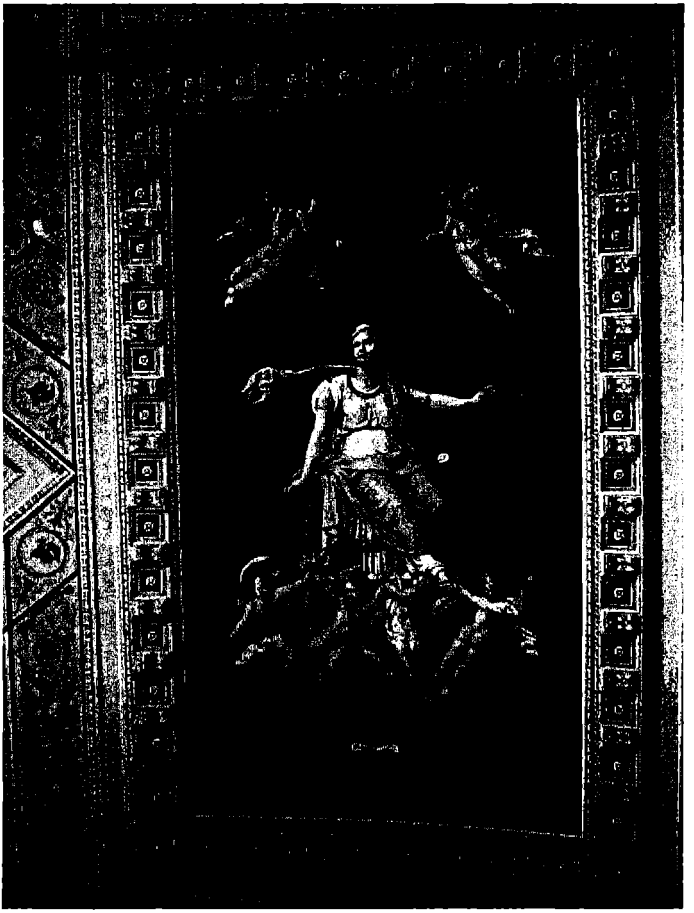

Material informativ

Joseph Campbell, **The Masks of God** (4 vol.), Viking Press, 1959–1968

L. Ron Hubbard, Bent Corydon, **Messiah or Madman?**, Lyle Stuart Inc, 1987

Christopher Knight, Robert Lomas, **The Hiram Key: Pharaohs, Freemasons and the Discovery of the Secret Scrolls of Jesus**, Century, London, 1996.

David Yallop, **In God's Name: An Investigation into the Murder of Pope John Paul I**, Robinson Publishing, 1984

Craig Heimbichner, **Blood on the Altar: The Secret History of the World's Most Dangerous Secret Society**, Independent History and Research, 2005

T. Sturge Moore, **Albert Dürer** (prima ediție în 1905), BiblioBazaar, 2007

Philip Gardiner, **Secrets of the Serpent: In Search of the Sacred Past**, Reality Entertainment, 2006

Graham Hancock, **Fingerprints of the Gods: A Quest for the Beginning and the End**, Arrow Books Ltd, 1996

Lewis Perdue, **Daughter of God**, Saint Martin's Press Inc., 2001

Peter Levenda, **Sinister Forces** (3 vol.), Trine Day, 2005–2006

Robert Anton Wilson, **Cosmic Trigger I: Final Secret of the Illuminati** (prima ediție în 1977), New Falcon Publications, U.S., 1988

Cosmic Trigger II: Down to Earth, New Falcon Publications, U.S., 1991

Cosmic Trigger III: My Life After Death, New Falcon Publications, U.S., 1994